

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 03119

ARBEYTER UN FRAYHEYT

Vladimir Ilich Lenin



NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG



MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center



The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

אַרבייטער און פרייהייט

ארבייטער און פרייהייט

פון

ניקאלאי לענין

איבערזעצט פון

ת. בורגין און מ. אשערזאָוויטש

ארויסגעגעבן פון

אפיטו-דייט פאָבלישינג קאָמפאני,

195 קאנעל סט., ניו יאָרק

1921



א י נ ה א ל ט :

זייט

- ניקאלאי לענין (זיון ביאגראפיע אלס רעוואלוציאנער) — 9
 פאררעדע פון ס. נוארשעווא — — — — — 23
 די יעצטיגע אויפגאבע פון דער סאָוועטען רעגירונג — 27
 א) די נייע פארמע פון קאמף מיט דער בורושואַזיע — 38
 ב) די באַדייטונג פון קאמף פאר אלגעמיינע קאָנטראַלע 51
 ג) העכערונג פון אַרבייטס שאַפונגס־קראַפט — 56
 ד) די שטרעבונג צו איבערשטייגענעם — — — — — 61
 ה) אַרבייטס־פּיעהיגע אַרגאַניזאַציאָנען און דיקטאַטור 67
 ו) די ענטוויקלונג פון סאָוועט־אַרגאַניזאַציאָן — 82
 דער מוסר השכל פון דער רעוואלוציע — — — — — 93
 איינע פון די וויכטיגסטע פראגען פון דער רעוואלוציע — 119
 וועגען „ענטוואַפנונג“ — — — — — 184
 די אויפגאבע פון פראַלעטאַריאַט אין אונזער רעוואלוציע — 151
 די לאַגע אין'ס סאָציאַליסטישען אינטערנאַציאָנאַל — — — 163
 דער שטאַט און די רעוואלוציע :

- ערשטער קאפיטעל—די קלאסען געזעלשאפט און דער
 שטאַט — — — — — 177
 צווייטער קאפיטעל—דער שטאַט און די רעוואלוציע 202
 דריטער קאפיטעל—די ערפאחרונג פון דער פאריזער
 קאָמונע אין 1871 מען יאָהר — — — — — 214
 פערטער קאפיטעל — ווי די אַפאָרטיניסטען האָבען צו־
 קאַלעטשעט מאַרקס'ן — — — — — 244
 שלוס־וואָרט — — — — — 270

ניקאלאי לענין

זיין ביאגראפיע אלס רעוואלוציאנער.

פון ה. יבורגין.

ניקאלאי לענין... דאָס איז ניט דער ריכטיגער נאָמען פון פרעוידענט פון די רוסישע פּאָלקס־קאָמיסאַרען. דאָס איז איינער פון די פילע פסעוודאָנימען (צונעמעניסען), אונטער וועלכע דער פאָטער פון זבאָלשעוויזם איז אין פארשיעדענע צייטען געווען באַוואוסט.

זיין ריכטיגער נאָמען איז אוליאַנאָוו, — וולאָדימיר אילאיטש אוליאַנאָוו. ער האָט באַלאַנגט צו אַ פאמיליע מיט רעוואַלוציאַנערע טראַדיציעס. זיין פאָטער, איליאַ אוליאַנאָוו, פון פויערשען שטאָט, איז אַפילו געווען אַ משינאָוויק — דירעקטאָר פון די פּאָלקס־שולען אין סימבירסקער גובערניע. אָבער זיין ברודער איז געווען אַ רעוואַלוציאַנער און איז אין 1887 אומגעקומען אויף דער תליה פאר'ן אַנטייל און פאַרווד אויפ'ן לעבען פון אַלעקסאַנדער דעם דריטען. און דאָס האָט געהאַט אַ שטאַרקע ווירקונג און געמאַכט אַ טיעפע איבערקעהרעניש אין די געדאַנקען פון דער פאמיליע. לענין איז ניט געווען דער פאָטער פון סאָציאַל־דעמאָקראַטישען געדאַנק אין רוסלאַנד: דיעזע עהרע באַלאַנגט צו אַן ע. טערען דור פון רוסישע רעוואַלוציאַנערען — צו דער „גרינד פון באַ פרייאַניג פון אַרבייט“, וועלכע איז אין 1888 געגרינדעט געוואָרען פון פאַרשטאַרבנעם ג. פלעכאַנאָוו, פ. אַקסעלאַד, ל. דייטש, ווערא זאַסולייטש און איגנאַטאָוויטש. אָבער לענין האָט געשפיעלט די וויכטיגסטע ראָלע אין באַפרוכפערען דאָס פּראָלעטאַריאָס וויסע פּעלד מיט'ן סאָציאַל־דעמאָקראַטישען געדאַנק. ער איז געווען ענג, זעהר ענג פאַרבונדען מיט יעדער פּאַזע, מיט יעדער שטופע,

וואָס די רוסלענדער סאָציאל־דעמאָקראַטישע באַוועגונג האָט דורכ־געמאַכט. און וועגען לענינ'ען קען מען דאָרום ניט רעדען אַנדערש, ווי אין פאַרבינדונג מיט דער ענטוויקלונג פון דער רוסלענדער סאָציאל־דעמאָקראַטישער באַוועגונג.

מיר וועלען זיך ניט פאַרנעמען מיט איינצעלהייטען פון לענינ'ס לעבען פריהער אין גימנאזיע, נאכהער אין קאָזאַנער אוניווערסיטעט, פון וואָנען ער איז אויסגעשלאָסען געוואָרען אַלס רעוואָלוציאָנער. מיר וועלען אָנפאַנגען פון זיין עפענטליכער טעטיגקייט.

צום ערשטען מאל האָט לענין — אונטער אַנאָנדער נאָמען — געלאָזט פון זיך הערען אין דער רעוואָלוציאָנערער וועלט פון רוסי־לאַנד אין 1894 (אפּשר 1895). יענע יאהרען — די ערשטע יאהרען פון די 90'ער פון פאַריגען יאָהרהונדערט — זיינען געווען אַ אינ־טערעסאַנטע עפּאָכע אין דער היסטאָריע פון דער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג אין רוסלאַנד. דער וואָרט „רעוואָלוציאָנער“, אַזוי גוט ווי דער וואָרט „סאָציאַליסט“, איז, נאַטירליך, געווען דאָן טריף־און די רעוואָלוציאָנערען פלעגען זיך דאָן רופען „מאַרקסיסטען“ און „נאַרְאָדניקעס“ (פּאָפּוליסטען, פּאַלקסיסטען). די מאַרקסיסטען דאָס זיינען געווען די סאָציאל־דעמאָקראַטען, און די „נאַרְאָדניקעס“ — די צוקונפטיגע סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען, פּאַלקסיסט־ציאַליסטען, „טרודאַוויקעס“, א. ד. גל.

צווישען די „מאַרקסיסטען“ און די „נאַרְאָדניקעס“ איז דאָן אָנגעגאַנגען אַ ביטערער קאַמפּף — אין דער ליטעראַטור, נאַטיר־ליך, — איבער דער פּראַגע, וועמען עס איז באַשערט אין רוסלאַנד צו זיין דער טרענער פון סאָציאַליזם. דער „נאַרְאָדניק“ פלעגט טענה'ן: וועהרענר אין מערב אייראָפּא איז דער טרענער פון סאָציאַליזם דער פּראָלעטאַריאַט, איז אין רוסלאַנד דאָס אוממעגליך־וואָרים רוסלאַנד האָט ניט קיין רעוואָלוציאָנערען פּראָלעטאַריאַט, ווייל זי האָט גאָר קיין ענטוויקעלטען קאַפיטאַליזם ניט. דער קאַפי־טאַליזם איז אַ געהאַדעוועטער, ניט קיין נאַטירליכער. און אויף וויפעל דער קאַפיטאַליזם עקזיסטירט שוין, איז ער שערליך און

פארשאפט נאָר ליידען. רוסלאַנד איז אן אַנריקולטור-לאַנד, און איהר ארבייטערנדע באַפעלקערונג איז אַ פויערשע. און אָט דיעזע פויערשע באַפעלקערונג איז דער טרעגער פון סאָציאַליזם אין רוסלאַנד, דער נאַטירליכער טרעגער. דער פויער איז שוין יעצט האַלב־סאָציאַליסטיש. ער לעבט אין דער „אַבשטינאַ“ (פּאַלקס־געמיינדע), וואו די ערד איז ניט די אייגענטום פון דעם אָדער יענעם פויער, נאָר פון דער גאַנצער געמיינדע, פון דער גאַנצער „אַבשטינאַ“. די ערד ווערט פון דער „אַבשטינאַ“ פאַרטיילט צווישען די פויערים בלויז אויף צו באַארכייטען און בלויז אויף אַ געוויסע צאָהל יאָהרען.

דער מאַרקסיסט האָט אויף דעם געענטפערט דעם „נאַרדניק“ : אידעאָליזיר ניט די „אַבשטינאַ“ און מאַך ניט קיין אָפּנאַט פון פויער. דער פויער איז אומוויסענד און זשעדנע און האָט קיין שום שייכות ניט צו סאָציאַליזם. די „אַבשטינאַ“ איז נאָר ווייט ניט קיין שטיק סאָציאַליזם. זי באַשטעהט פון צוויי קלאַסען פויערים : פון „בעלי גוה'ס“, פון וואָהלהאַבענדע, פון עקספּליאַ־טירענדע פויערים, און פון אַרימע, האַלב־פּראָלעטאַרישע. עקספּליאַ־טירטע פויערים. די „אַבשטינאַ“ וואָלט שוין דאַרום לאַנג ציפּאַלען געווארען. ווען ניט די „בעלי גוה'ס“ און די רעגירונג. די בעלי־גוה'ס זיינען פאַראינטערעסירט אין דעם, אַז אין „אַבשטינאַ“ זאָלען זיך געפינען אַרימע פויערים, וועלכע זאָלען זיך מוזען צו זיי פאַרדינגען פאַר אומזיסט ; די רעגירונג האָט אויפגעהאַלטען די „אַבשטינאַ“, דערפאַר, וואָס זי (די „אַבשטינאַ“) פלעגט טראַגען די פאַראַנטוואָרטליכקייט פאַר די פּאָדאַטקעס פון אלע מיטגליעדער.

די אַבשטינאַ איז דאַרום נאָר אַ שטערונג פאַר די ענטוויקלונג פון ארבייטער־קלאַס, פאַר'ן וואַקס פון קלאַסען־קאַמפּף. ווען ניט די „אַבשטינאַ“, וואָלט דער פּראָלעטאַרישער פויער געקענט פאַרלאָזען דעם דאַרף און געהן ארבייטען אין דער שטאַדט־פאַב־ריק, וואו דער קלאַסען־געגענזאַץ טרעט ארויס בולט'ער.

און עס איז גארניט ריכטיג, אז מיר האָבען אין רוסלאַנד
 ניט קיין קאָפיטאליזם. אין דער „אָבשטינא“ גופא הערשען שוין
 קאָפיטאליסטישע פאַרהעלטניסע: דער פּויער פּראָדוצירט שוין
 ניט קיינע פּראָדוקטען פאַר זיין אייגענעם געברויך; אַנשטאָט
 דעם, פּראָדוצירט ער שוין סתּוּר וּתּ פאַר'ן מאַרקעט. דער
 פּויער, הייסט עס, איז שוין דורכגעקאָטען מיט קאָפיטאליסטישע
 שטרעמונגען און באַגריפע. רוסלאַנד ליידעט גאָר ניט פון דעם
 וואָס זי איז אַריינגעטראָגען אין די קאָפיטאליסטישע שטופּע פון
 דער ענטוויקלונג, גאָר פון דעם, וואָס זי איז נאָך ניט אוועק ווייט.
 מיר מוזען זיך „אויסקאָכען אין פאַבריק קעסעל“, מיר מוזען מיט-
 ווירקען אין דער ענטוויקלונג פון קאָפיטאליזם, וועלכער באַשאַפט
 אַ באַדען פאַר'ן וואוקס פון פּראָלעטאַריאַט, וואָס איז דער איינ-
 ציגער טרענער פון סאָציאַליזם.

אין 1894 (אָדער 1895) איז ערשינען אַ מאַרקסיסטישער זאַמעל-
 בוך, וואו דער שטאַנדפונקט פון די מאַרקסיסטען איז קלאָר גע-
 מאַכט געוואָרען. צווישען אַנדערע, איז דאָרטען געווען אַן אַרטיקעל,
 וואָס האָט איבערהויפּט געצויגען אויף זיך די אויפּמערקזאַמקייט
 אי מיט זיין זאַכליכקייט, אי מיט דער רעוואָלוציאָנערקייט, וועלכע
 האָט געשפּריצט פון יעדער שורה. צוליב אָט דעם רעוואָלוציאָ-
 נען ציאַנערען אינהאַלט פון דיעזען אַרטיקעל, האָט די פּאָליציי גלייך
 קאָנפּיסקירט (פאַרכאַפט) די גאַנצע אויפלאַגע פון בוך. דער פאַר-
 פאַסער פּוין אַרטיקעל איז געווען אַ מאַרקסיסט מיט'ן נאָמען טולין.
 און דיזער טולין איז געווען ניט קיין אַנדערער, ווי אוליאַנאָוו —
 לענין.

אין וועהרענד די רעוואָלוציאָנערע קרייזען אין רוסלאַנד האָבען
 אָנגעפירט דעם ליטעראַרישען קאַמפּף, צי רוסלאַנד האָט אַ קאָ-
 פיטאליזם, אָדער ניט, האָט אין 1896, אין פעטערבורג, פאַסירט
 אַ זאַך, וואָס האָט צוגעצויגען די אויפּמערקזאַמקייט פון דער גאַנצ-
 צער וועלט: אין די פעטערבורגער פאַבריקען לאַפּערם, טאַראַנטאַן
 און אַנדערע האָט אויסגעבראַכען אַ סטרייק, אין וועלכען עס האָבען

זיך באַטייליגט 40 טויזענד ארבייטער! און די סטרייקערס האָבען געקעמפּט ניט בלויז פאַר העכערע שכירות, נאָר אויך פאַר פּאַר־ליטישע פּרייהייט.

און רי אויסערליכע וועלט, וועלכע האָט זיך געהאַט אָנגעדערט פון די „נאַרַניקעס“, אַז רוסלאַנד האָט נאָר „אַבשטיגעס“ מיט פּויערים, איז געווען איבעראַשט: אויב אין איין שטאַדט קען אויסברעכען אַזאַ סטרייק, הייסט דאָך דאָס, אַז דער קאַפיטאַל־ליזם האָט שוין ברײטליך אַרײַנגעשפּרייזט אין רוסלאַנד; אויב 40 טויזענד ארבייטער פּאַדערען שוין פּאַליטישע רעכטע, הייסט דאָך דאָס, אַז רוסלאַנד האָט שוין אַ צימליך ענטוויקעלטען פּראָלעטאַריאַט.

און די רעוואָלוציאָנערע וועלט האָט זיך געפרעהט און האָט באַוואַנדערט דעם סטרייק.

דעם סטרייק האָט אָרנאַניזירט דער זאָגענאַנטער „פאַרבאַנד פאַר די באַפּרייאַונג פון ארבייטער־קלאַס“. און די נשמה פון דעם פאַרבאַנד, אַזוי גוט ווי דער פיהרער פון סטרייק, איז געווען ניט קיין אַנדערער, ווי אוליאַנאָו־לענין־טולין...

אוליאַנאָו האָט טייער באַצאָהלט פאַר'ן סטרייק: ער איז פאַרשיקט געוואָרען אויף עטליכע יאָהר קיין סיביר. ער האָט אָבער גוט אויסגענוצט זיין פּרייע צייט. ער האָט זיך געשטעלט אין פאַרבינדונג מיט זעמסטוואָס, שטאַרט־פאַרוואַלטונגען און פאַרשיידענע סטאַטיסטישע ביוראָס, און איז אַ פאַר יאָהר געזעסען על התורה ועל העבודה. און דער רעזולטאַט פון זיין לערנען און ארבייטען איז געווען אַ דיקער וויסענשאַפּטליכער בוך: „די ענטוויקלונג פון קאַפיטאַליזם אין רוסלאַנד, פאַרפאַסט פון איליאין.

איליאַנאָו, הייסט עס, האָט שוין געקראָגען אַ נייעם נאָמען: „איליאין.“

איליאַינ'ס בוך האָט מיט ציפּערן און פאַקטען דערווייזען, אַז

רוסלאנד האָט זיך שוין מיט ביידע פּים געשטעלט אויפ'ן וועג פון דער קאָפיטאַליסטישער ענטוויקלונג.

איבריגענס, דאָס האָבען שוין צוגעגעבען אויך די „נאַראַד ניקעס.“ און זיי האָבען ניט געקענט ניט צוגעבען. פּאַבריקען זיינען שוין געווען אין פּאַרשיעדענע שטעט. קאָפיטאַליסטען האָבען שוין געשפּיעלט אַן אָנגעזעהענע ראָלע. אין דרום־רוסלאַנד האָבען שוין די צוקער־פּאַבריקאַנטען געגרינדעט אַ טראָסט — אַ „סינדיקאַט פון צוקער־פּאַבריקאַנטען.“ און אין פּאַרשיעדענע אינדוסטריעלע צענטערן זיינען שוין געווען סאָציאַל־דעמאָקראַטישע אָרגאַניזאַציעס. אין 1898, אין זעלבען יאָהר, ווען עס איז ערשינען איליאין'ס „ענטוויקלונג פון סאָפיטאַליזם אין רוסלאַנד“, האָט שוין אין מינסק שטאַטגעפונען דער ערשטער צוואַמענפּאַהר פון די רוסלענדער סאָציאַל־דעמאָקראַטען, — דער צוואַמענפּאַהר, אויף וועלכען עס איז געגרינדעט געוואָרען די רוסלענדער סאָציאַל־דעמאָקראַטישע אַרבייטער פּאַרטיי.

יענע יאָהרען זיינען געווען די בליה־יאָהרען פון דער זאָנע נאַכטער „זובאַטאָוושטיינאַ“. זובאַטאָו'ס אגענטען האָבען אויס־געפאַנגען די פיהרער פון דער נייער פּאַרטיי און זיי אַרעסטירט. דער פּאַרטיי־מעכאַניזם איז צופאַלען געוואָרען, אָבער די אידעע פון אַ פּאַרטיי איז געבליבען לעבען. און איבער'ן גאַנצען לאַנד זיינען שוין געווען אָרגאַניזאַציעס, טיילען פון דער ניט פּאַר־אייניגטער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער פּאַרטיי.

קיין טאָלק איז אין דער באַוועגונג ניט געווען. פּאַרשיידענע אָרגאַניזאַציעס האָבען זיך געשטעלט גאָר פּאַרשיעדענע אויפגאַבען. אין צו ענדע פון די 90־ער יאָהרען האָט ווידער אויסגע־בראָכען אַ קאַמפּף אין דער רעוואָלוציאָנערער וועלט פון רוס־לאַנד, — דיזען מאָל שוין אין די רייהען פון די מאַרקסיסמען ניפא, אין די סאָציאַל־דעמאָקראַטישע רייהען.

דער קאַמפּף איז געווען איבער דער פּראַגע, ווי, אונטער די

עקזיסטירענדע פאליצייאישע פאָראַנרלעס, צו ארגאניזירען דעם ארבייטער־קלאַס?

אין טייל סאָציאַל־דעמאָקראַטען האָט זיך גענוינט צום זאָר־גענאָנטען עקאָנאָמיום. דער עקאָנאָמיום האָט געלערנט, אז מען דאַרף דעם ארבייטער אָרגאניזירען פּאָרלויפֿיג פאַר עקאָנאָמישע פּאַדערונגען. די שפּראַך פון עקאָנאָמישע פאַרבעסערונגען איז פאַר'ן ארבייטער זעהר פאַרשטענדליך. און ווען דער ארבייטער וועט דערזעהן „ממשותדיגע רעזולטאַטען“, וועט ער זיך שוין גערנער צוהערען אויך צו דער פּאָליטישער אַגיטאַציע פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע.

מיט אַנדערע ווערטער, דער עקאָנאָמיום האָט געפּרעדיגט אָפּאָרטוניסטישע טאַקטיק. אַ טאַקטיק פון באַהאַלטען די ריכטיגע פּרינציפּען, די ריכטיגע צוועקען פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע און זיך באַנוגענען מיט פּאַדערונגען פאַר עטליכע סענט העכערע שכירות אָדער אַ האַלבע שטונדע וועניגער ארבייט.

גענען עקאָנאָמיום איז אָבער אַרויס אַ גרופּע רעוואָלוציאַנערע סאָציאַל־דעמאָקראַטען, צווישען וועלכע די אָנגעזעהענסטע ראָלע האָט געשפּיעלט אונזער אַלטער באַקאַנטער אוליאַנאָו־לענין־טולין־איליאין, וועלכער איז געלאַפּען פון סיביר און זיך באַזעצט אין מערב איראָפּאַ. צוזאַמען מיט פּלעכאַנאָו'ען, אַקסעלראָד'ען, ווערא אַסאָליטש, ל. מאַרטאו'ען, האָט לענין גענומען אַרויסגעבען די באַריהמטע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע צייטונג „איסקראַ“, וועלכע האָט געשפּיעלט אַזאַ וויכטיגע ראָלע אין דער אויסאַרבייטונג פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער אַנשוואַונג פון ברייטע שיכטען אינטעליגענטען און אויפגעקלערטע ארבייטער. און לענין איז געווען איינער פון די טעמינסטע טוער אין דער „איסקראַ“.

די „איסקראַ“ האָט צוקלאַפּט דעם עקאָנאָמיום און האָט באַ־שאַפּען אַ באַדען פאַר די ריכטיגע פאַראייניגונג פון די סאָציאַל־דעמאָקראַטישע קרעפטען אין לאַנד. און דורך איהר מיהע איז אין סטאַקהאָלם אין 1903 צוזאַמענגערופּען געוואָרען דער צווייטער

צוזאמענפאָהר פון דער רוסלענדער סאָציאל־דעמאָקראַטיע, — דער צוזאמענפאָהר, וועלכער האָט אייגענטליך געטראָגען אַ כאַראַקטער פון אַ גרינדונגס־פאַרוואַלטונג, ווייל די פאַרטיי איז גלייך נאָכ'ן ערשטען צוזאמענפאָהר צופאַלען געוואָרען, — און אויף וועלכען עס איז פאָרגעקומען די שפאַלטונג פון דער פאַרטיי אויף „באָלשעוויקעס“ און „מענשעוויקעס“.

אין דיעזער שפאַלטונג האָט געשפיעלט די הויפט־ראַלע דער זעלכער אוליאַנאָו־טולין־אילאין־לענין.

אום בעסער צו פאַרשטעהן דעם אורשפּרונג פון „באָלשע־וויזם“, וועלען מיר געבען אַ באַגריף וועגען אַ ביכעל, וועלכער איז ערשינען אין 1902 און וועלכער האָט געמאַכט אַ רושם אין די רייהען פון דער רוסלענדער סאָציאל־דעמאָקראַטיע. מיר מיינען דאָ דעם ביכעל: „וואָס צו טאָן?“

דער פאַרפאַסער שטעלט זיך די פראַגע, וואָס איז צו טאָן אום די סאָציאל־דעמאָקראַטישע באַוועגונג זאָל אָננעמען אַ סיסטעם מאַטישען, ברייטען כאַראַקטער. און ער קומט צום שלום, אז עס איז נויטיג צו גרינדען אַן אָרגאַניזאַציע פון פראַפעסאָנעלע רעוואָלוציאָנערען, וועלכע זאָלען זיך אָפגעבען אויסשליסליך מיט רעוואָלוציאָנערער סאָציאַליסטישער אַרבייט.

דער פאַרפאַסער פון דעם ביכעל איז געווען ניט קיין אַנדערער, ווי לענין. און דעמזעלכען פלאַן, וואָס ער האָט אין ביכעל פאַרנעבראַכט, האָט ער דאָס געוואלט דורכפיהרען אויפ'ן פאַרטיי־צוזאמענפאָהר, פון וועלכען מיר רעדען דאָ.

עס האָט זיך אויפ'ן צוזאמענפאָהר געהאַנדעלט אום דער פראַגע, ווער עס זאָל האָבען אַ רעכט צו רעכענען זיך פאַר אַ מיטגליעד פון דער רוסלענדער סאָציאל־דעמאָקראַטישער אַרבייטער פאַרטיי. איין טייל רעלעגאַטען, מיט'ן אויבענדערמאָנטען טען. אַ מאַרטאָוו אָן דער שפּיצע, האָט פאָרגעלענט, אז פאַר אַ מיטגליעד זאָל זיך רעכענען יעדער איינער, וואָס אינדאָסירט די

פּראָגראַם פון דער פארטיי און לייסטעט איהר וועלכע עס איז שטיצע. דער אנדער טייל אָבער, מיט לענין'ען בראש, האָט גע' פאָדערט, אז פאר א מיטגליעד זאָל זיך רעכענען בלויז אזא, וואָס באלאנגט צו א פארטיי אָרגאַניזאַציען.

טריי צו זיין מיינונג, אויסגעדריקט אין „וואָס צו טאָן?“, פארלאנגט לענין א פארטיי ניט פון סימפאטיזער, נאָר פון טע' טיגע רעוואָלוציאַנערען: א טעטיגער רעוואָלוציאַנער באנוגענט זיך ניט מיט סימפאטי, נאָר באלאנגט צו א וועלכער עס איז פארטיי אָרגאַניזאַציען.

לענין, הייסט עס, האָט געוואָלט באזייטיגען פון דער פארטיי אלע זיס-זויערע סימפאטיזערס, האַלב-געבאָקענע רעוואָלוציאַנער רען. זיין אידעאַל איז געווען א פארטיי פון טוער, פון רע' וואָלוציאַנערען.

לענין'ס צד האָט געהאט א מאַיאָריטעט, און פאר מארטאָוו'ס מיינונג האָט געשטימט א מינאָריטעט. מאַיאָריטעט איז אין רוסיש „באָלשינסטוואָ“, און מינאָריטעט — „מענשינסטוואָ“. האָבען זיך לענין'ס אנהענגער גענומען רופען „באָלשעוויקי“ און מארטאָוו'ס — „מענשעוויקי“.

אידער מיר געהען ווייטער, יועלען מיר אָנווייזען אויף לענין'ס נאָך א מיינונג, וועלכע איז זעהר כאַראַקטעריסטיש פאר לענין'ען און וועלכע ענטהאַלט אן ענטפער אויף א פראַגע. וואָס קומט יעצט אויס צו הערען דאָ אין קאַמפּה צווישען די „רעכטע“ און די „לינקע“. לענין, מארטאָוו און אנדערע האָבען אויפ'ן צוזאַמענפאָהר פאָרגעלעגט א פּראָגראַם, וואָס אין איהר „פרי' עמבעל“ איז געווען א פונקט, אז די סאָציאַל-דעמאָקראַטיע זאָל העלפען די בורזשואזיע אָרגאַניזירען זיך אין קאַמפּה מיט'ן צא' ריום. אימיצער האָט א פּרעג געטאָן: ווי קענט איהר דאָס העלפען די בורזשואזיע? דורך פיושאָן?

— עס הויבט זיך ניט אָן, — האָט לענין געענטפערט, — דורך קריטיק.

מארטאָוו האָט עס געמאַכט נאָך קלערער:
— דורך בוכטשעס.

דער געדאַנק איז, אז מיט שאַרפער קריטיק און מיט אומד-
אויפהערליכע „בוכטשעס“, אטאַקעס, אין וועלכע זי ווייזט אָן
די האַלבקייט, די פייגהייט פון דער בורזשואַזיע, קען די סאָציאַל-
דעמאָקראַטיע שטופען איהר, די בורזשואַזיע, אלץ לינקער און
איהר באַוועגען צו אַ דרייטערען קאַמפּף.

לענין'ס ענטפער קען מען יעצט געבען אויף צו די יעניגע
„רעכטע“, וואָס שטעלען יעצט די האַרבע קשיא צו די „לינק-
פליגלערס“:

— אויב איהר ענטזאנט זיך פון די אימדיאייט דעמענס
(פּראָגראַם מינימום), טאָ ווי אזוי וועט איהר אויסקעמפּפען פאַר-
בעסערונגען פאַר די אַרבייטער?

דער ענטפער איז לענין'ס — דורך קריטיק, אָדער מאַר-
טאָו'ס — דורך בוכטשעס: וואָס רעוואָלוציאָנערער די סאָציאַל-
ליסטישע פּאַרטיי וועט זיין, וואָס רעוואָלוציאָנערער דער אַרבייטער
וועט ווערען, אלץ מעהר באַרייט וועט די בורזשואַזיע זיין צו
באַויליגען פאַרבעסערונגען.

נאָר דאָס איז אַגב אורחא. לאָמיר זיך צוריקערען צו
לענין'ס רעוואָלוציאָנערער קאַריערע.

אַלזאָ, לענין האָט געזיענט, און פון צוזאַמענפאַהר זיינען זיך
די דעלענאַטען פאַרנאַנדערנעפאַרען אלס „באַלשעוויקעס“ און
„מענשעוויקעס“. וואָלט דער גאַנצער אונטערשייד צווישען זיי
געווען נאָר די אַרנאַניזאַציאָנס-פּראַגע — זוּער עס זאָל זיך רע-
כענען פאַר אַ מיטגליעד פון דער פּאַרטיי? — וואָלט די שפּאַל-
טונג ניט געווען קיין דויערענדע: אויף יעדען צוזאַמענפאַר זיינען
דאָך דאָ מאַיאָריטעטען און מינאָריטעטען, וועלכע פאַרשווינדען
גלייך נאָך דער אפּשטימונג. אָבער אין דיווען פאַל איז אין דער
אַרנאַניזאַציאָנס-פּראַגע געווען פאַרוויקעלט אַ פּרינציפּיעלע פּראַ-

גע — וואָס פֿאַר אַ כאַראַקטער די פֿאַרטיי זאָל טראָגען: אַ שאַרף־רעוואָלוציאָנערען אָדער אַ מעסיגען כאַראַקטער? לענין האָט געפֿאָדערט אַ רעוואָלוציאָנערע, אונקאָמפּראַמיס־ליכע פֿאַרטיי; מאַרטאָוו און זאָנאַר פֿלעכאַנאָוו, וועלכער איז אויפֿ'ן צוזאַמענפֿאַר געשטאַנען אויף לענין'ס זייט, איז ניט געווען אזוי פֿאַנאַטיש רעוואָלוציאָנער. פֿלעכאַנאָוו, צום ביישפּיעל, האָט באַלד נאָכ'ן צוזאַמענפֿאַר אָנגעשריבען אין „איסקראַ“ אַן אַרטי־קעל וועגען דעם, וואָס מען דאַרף ניט טאָן. דער געדאַנק פֿון אַרטיקעל איז געווען, אַז יעצט, ווען עקאָנאָמיזם איז באַזיענט, און די פֿאַרטיי איז פֿאַראַייניגט, דאַרף מען אַרויסווייזען מעהר געגענווייטיגע טאָלעראַנץ צו מיינונגען אין דער פֿאַרטיי. אַרויס־געהענדיג פֿון דיזען שטאַנדפּונקט, האָט פֿלעכאַנאָוו געוואַלט פּועל'ן ביי לענין'ען, וועלכער איז געווען צוזאַמען מיט איהם און מיט דעם רעדאַקטאָר פֿון „איסקראַ“, ער זאָל איינגעהן אויף זיין (פֿלעכאַ־נאָוו'ס) טאָלעראַנטע טאַקטיק.

אזוי ווי מאַרטאָוו, אַקסעלראַד און אַנדערע האָבען צוליעב איהם באַיקאָטירט די „איסקראַ“, און אזוי ווי אַ „באַלשינסטוואַ“ האָט ער אויפֿ'ן צוזאַמענפֿאַר געקראָגען דורך אַ צופֿאַל — דורך דעם, וואָס פֿאַר דער אפּשטימונג האָבען זיך פֿון צוזאַמענפֿאַר צוריקגעצויגען די דעלעגאַטען פֿון „בונד“ און פֿון „סאַיוו רוסקיי סאַציאַל־דעמאָקראַטאָוו“, — האָט לענין בעסער רעזיגנירט פֿון דער „איסקראַ“. ער האָט זיך, הייסט עס, אינגאַנצען אָפּגעזונד־דערט פֿון זיינע פּרינציפּיעלע געגנער, אום — ווי ער האָט זיך אויסגעדריקט — צו פֿאַרשטאַרקען זיין פּאָזיציע.*

און פֿאַר דיזע מעטאָדע האָט זיך לענין געהאַלטען אין זיין רעוואָלוציאָנערער קאַריערע אויך שפּעטער. די מעטאָדע איז כאַטשאַנען אין פֿאַלגענדען: אָפּגערעניצע זיך פֿון די געגנער אום צו כאַטשימען, אין וואָס איהר אונטערשיידעט זיך; און נאכדער

(* מאַרטאָוו האָט אויפֿ'ן שטעל רעזיגנירט.)

פאראייניגען זיך אויף געוויסע תנאים, אָבער ניט צונויפשמעל-
צען זיך.

לענין האָט רעזיגנירט פון דער „איסקרא“ און האָט געגרינד-
דעט אַ נייעם אָרגאַן „פּראָלעטאַרי“, וועלכער איז געוואָרען דער
פּאַרטיי-אָרגאַן פון די „באַלשעוויקעס“.

די „באַלשעוויקעס“ האָבען איבעראַל געגרינדעט זייערע אָר-
גאַניזאַציאָנען, וועלכע פּלעגען קעמפּפּען מיט די אָרטיגע פּאַרטיי-
אָרגאַניזאַציאָנען. און ווען זיי האָבען דערפּיהלט, אז זיי האָבען
שוין „פאַרשטאַרקט זייער פּאָזיציע“, האָבען זיי אַריבערגעצויגען
אויף זייער זייט דעם צענטראַל-קאָמיטעט פון דער פּאַרטיי, און
מיט זיין הילפּע איינבערופּען אַ צוזאַמענפּאַך. דער צוזאַמענפּאַך
איז געווען אַ „באַלשעוויסיטישער“, אָבער אָנגערופּען האָבען זיי
איהם פּאַרטיי-צוזאַמענפּאַך.

דיזער צוזאַמענפּאַך איז געווען אַ שטאַרקער קלאַפּ פאַר דער
פּאַרטיי אַלס אַ גאַנצער, און איבערהויפּט פאַר די „מענשעוויקעס“.
די „איסקרא“ איז באַלד אונטערגעגאַנגען, און ביי די „מענשע-
וויקעס“ זיינען פּאַרגעקומען שפּאַלטונגען.

לענין האָט זיך אויפּגעהאַלטען אין אויסלאַנד ביז דער רע-
וואָלוציאָן פון 1905. דאַן האָט ער זיך צוריקגעקעהרט קיין רוסי-
לאַנד. אָבער טראָץ דער רעוואָלוציאָן האָט ניקאלאַזי'ס פּאָליציי
לענינ'ען ניט געוואָלט לאָזען צורוח. האָט ער נאָך איין טאָג פאַר-
בראַכט אין רוסילאַנד פּריי, לעגאַל, געזעצליך. די איבעריגע צייט
האָט ער זיך געמוזט אויסבאַהאַלטען פּריהער אין פעטערבורג,
נאַכהער אין פינלאַנד. ווען די קאָנטר-רעוואָלוציאָן האָט גענומען
די אויבער-האַנט, איז לענין שיער שיער ניט אַריינגעפאַלען אין
די הענט פון דער צאַרסקער פּאָליציי. איהם האָט זיך אָבער
איינגעגעבען אַרויסצופּאַהרען אין אויסלאַנד.

פיעלע יאָהרען האָט ער פאַרבראַכט אין אויסלאַנד, יאָהרען
פון וואַלגערען זיך, פון עלענד. אָבער די גאַנצע צייט האָט ער
געאַרבייט, פיעל געאַרבייט: ער האָט געקירעוועט די טעטיגקיי-

טען פון די „באלשעוויקעס“ אין רוסלאנד אין די פאבריקען, אין דער „דומא“ א. א. וו. ער האָט געשריבען אַרטיקלען אין צײַט טונגען, פאַרפאַסט אויך ביכלעך, האָט זיך באַטייליגט אין צוזאַמענפאַרען, אין קאָנפּערענצען.

ער האָט פאַרבראַכט יאָהרען אין שווייצאַריען און פראַנקרײך. אין 1912 אָבער האָט ער זיך באַזעצט אין קראַקאָו, אום צו זיין נעהנטער צו רוסלאַנד. און דאָרטען האָט ער גענומען אַרויסגעבען אַן אָרגאַן פאַר רוסלאַנד.

זיין אָרגאַן האָט ער אַ נאָמען געגעבען „פראַוודאַ“ (וואַר-הײַט), און דערמיט האָט ער געמאַכט טראַקצײַן פאַר זיין שונאַ. טראַקצײַ איז געווען ניט קײַן „באלשעוויק“ און ניט קײַן „מענשע-וויק“. אין פאַרלױף פון יאָהרען האָט ער געאַרבייט פאַר אַ „פּרױמירעניע“, פאַר אַ שלום מאַכען צווישען די בײַדע טײלען פון דער רוסלענדער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע. מיט דיזען צוועק האָט ער אין ווײַען אַרויסגעגעבען אַן אָרגאַן „פראַוודאַ“.

קומט נאָר צוגעהן לענין און ניט זיין נײַעם אָרגאַן אויך אַ נאָמען „פראַוודאַ“! טראַקצײַ האָט זיך געערגערט אין געערגערט. אָבער לענין איז ניט פון די יעניגע, וואָס ווײַצען נתפעל פון אַ גענערעס פראַטעסטען.

ווען די וועלט-מלחמה האָט אויסגעבראָכען, און די מוסטע כּוואַליעס פון סאָציאַל-פאַטריאַטיזם האָבען פאַרפלייצט די סאָציאַליסטישע רײהען פון פאַרשיעדענע לענדער, האָט לענין פּיעל געאַרבייט אויף צו פאַרשטעלען דעם וועג די דאָזיגע כּוואַליעס. ער, טראַקצײַ, און מאַנכע סאָציאַל-דעמאָקראַטישע פּיהרער פון אַנדערע לענדער האָבען אין 1915 אײַנבערופען אַ קאָנפּערענץ פון אײַנטערנאַציאָנאַליסטען אין צימערוואַלד. די קאָנפּערענץ האָט הויך פראַקלאַמירט די פּרײַנציפּען פון אײַנטערנאַציאָנאַל און האָט אויפגעפאָדערט דעם אײַנטערנאַציאָנאַלען פראַלעטאַריאַט צו פאַר-וואַנדלען די אײַמפּעריאַליסטישע מלחמה אין אַ מלחמה פון אונזערער דריקטע געגען זײַערע אונטערדריקער.

גלייך ווי דער צארוים איז געפאלען, האָט זיך לענין צוריק-געקערט אין רוסלאַנד. דער פּראָלעטאַריאַט האָט איהם באַלד אנערקענט אַלס זיין אמת'ען פיהרער.

לענין האָט יעצט געהאַט אַ ברייטע פעלד פאַר זיך צו פּרע-דיגען די פארוואַנדלונג פון דער אימפעריאַליסטישער מלחמה אין אַ מלחמה פון אונטערדריקטע געגען אונטערדריקער. זיין פּרע-דיגען האָט געפונען אַ גוטען באַדען.

דער רוסלענדער פּראָלעטאַריאַט האָט פון זיך אַרונטערגע-וואָרפען די אימפעריאַליסטיש-קאָפיטאַליסטישע קייטען. און לענין איז יעצט דער לייטער, דער גייסט פון דער ערשטער סאָ-ציאַליסטישער רעפּובליק, פון דער סאָוועטען-רעפּובליק אין רוסלאַנד.

אפריל דעם 24טען, 1919, ניו יאָרק.

פאַררעדע

פון ס. נואַרטעוואַ.

וועגען „סאָציאַליזם אין דער טעאָריע און אין דער פראַקטיק“ האָט מען שוין אָנגעשריבען אַ היבש ביסעל ביכער, וועגען דער טעאָריע פון סאָציאַליזם האָט מען אפשר געשריבען מעהר ווי וועגען דער פראַקטיק. אויסער די אומאָפישע מעשיות, אין וועלכע עס איז געמאַכט געוואָרען אַ פאַרוויד פאַראויסצוואַגען די איינ־צעלהייטען פון די אויפגאַבען, וואָס עס וועט האָבען אַ געזעלשאַפט, וואָס וועט קאָנטראָלירט ווערען פון'ם אַרבייטער קלאַס, זיינען זעהר וועניג פאַרוואַכען געמאַכט געוואָרען פאַרצושטעלען מיט אַלע פרטים דעם תּוֹך פון די פראַבלעמען, וואָס ס'וועט פאַר זיך האָבען אַ סאָציאַליסטישער שטאַט, וואָס האַלט זיך אין פאַרמירען.

און דאָס איז גאַנץ נאַטירליך. דער גרונד פרינציפ פון מאַרקסיסטישען סאָציאַליזם איז, אַז די באַציהונגען צווישען קלאַסען אין אַ באַזונדער צייט און אונטער באַזונדערע אומשטענדען באַשטימען דעם כאַראַקטער פון דער האַנדלונג פון די אַרבייטער. מיט אַנדערע ווערטער, א י י נ צ ע ל ה י י ט ע ן פון עקאָנאָמישע פראַבלעמען וועגען אַן איבערבוי אויפ'ן יסוד פון סאָציאַליזם קען מען ניט פאַראויסזעהן.

בלויז איצטער, ווען מיר זעהען מיט אונזערע אויגען ווי עס ווערען געבאָרען פראַלעטאַרישע רעפּובליקען, זיינען מיר אומ־שטאַנד ממשות'דיג צו באַגרייפּען די אַלע פלאַנטערס און די אַלע שוועריגקייטען פון די פּאָליטישע פראַבלעמען, וואָס אַ זיעגרייכער פראַלעטאַריאַט האָט פאַר זיך. אין איהר פראַקטישען אָנווענדען

דעם סאָציאַליזם ביים איבערבויען די געזעלשאַפטליכע אָרדנונג, שטעלט אונז די סאָויעטען־רוסלאַנד צו דעם סאָציאַליסטישען געדאַנק מיט דער ערשטער ווירקליכער ליטעראַטור פון סאָציאַליזם אין דער פראַקטיק, — אַ ליטעראַטור, וואָס איז באַגרינדעט ניט בלויז אויף אַבסטראַקטע טעאָריעס, נאָר וועלכע ווערט לעבעדיג אילוסטרירט דורך ווירטליכע פאַסירונגען פון לעבען.

אין זיין רעדע פאַר'ן „אַל־רוסישען קאָנגרעס פון אַרבייטער און פויערים דעפוטאטען“, וואָס איז די ערשטע טייל פון אַט דעב בוך, האָט אונז גענאָסע לענין צוגעשטעלט איינע פון די אינטע דעסאַנטעסטע בייטראַגען צו דעם נייעם סאָרט ליטעראַטור, — די ליטעראַטור פון סאָציאַליזם ביי דער אַרבייט.

ער ווייזט אָן אויף דריי מדרגות אין דער פראַלעטאַרישער רעוואָלוציע אין רוסלאַנד. די ערשטע אויפגאַבע איז צו איבער־ צייגען דעם פראַלעטאַריאַט ווי נויטיג עס איז אַ סאָציאַלע רע־ רעוואָלוציע, און אויך זיי ברענגען דערצו, אַז זיי זאָלען זיין ענטשאַסען איבערצונעמען די מאַכט אין זייערע אייגענע הענט. דאָס איז דערגרייכט געוואָרען אין רוסלאַנד דעם 6טען נאָד וועמבער, 1917.

די צווייטע אויפגאַבע איז געווען בייצוקומען די רעשטלאַך פון דער אָפּאָזיציע כּיצד די געוועזענע הערשענדע קלאַסען. אַט די אויפגאַבע, כּאָטש טעכניש געענדיגט, אויף וויפיעל די מיליטערישע כוחות פון דער פראַלעטאַרישער רעפּובליק האָבען מיט נצחון צו־ קלאַפט אַלע זייערע געגנער אין רוסלאַנד, איז נאָך ניט אינגאַנצען געענדיגט. וואָדים די מאַכט פון דער בורזשואַזער געזעלשאַפט ליגט ניט בלויז אין איהרע פיזישע כוחות אַליין. די טראַדיציעס פון הונדערטער יאָהרען פון דער קאַפיטאַליסטישער געזעלשאַפט זיינען טיעף איינגעוואָרצעלט זאָגאַר אין די מוחות פון די אַר־ בייטער אַליין, און אַפילו די אָנהענגער פון דער נייער אָרדנונג זיינען אונבאוואוסט, אָנגעשמעקט מיט די אַלטע טראַדיציעס. די

פראבלעם צו באפעסטיגען די מאכט פון'ם פראלעטאריאט איז אויך א פראבלעם אויף איבערצומאכען די גאנצע פסיכאלאגיע פון די ברייטע מאסען פון פאלק, אויסוואַרצלען פון זייערע מוחות די בורזשואַנע אמונות און טראַדיציעס, — און דאָס מוז געטאָן ווערען ניט נאָר דורך פראַפּאָגאַנדע אַליין, נאָר דורך ענטוויקלען די נייע געזעלשאַפט אויף אַזאַ אופן, וואָס זאָל שאַפען נייע באַגריפען וועגען געזעלשאַפּטליכע ווערטען, באַזירט אויף אַ פּיזישער פאַרשטענדניס פון דעם אינטערעס, וואָס די אַרבייטער האָבען גרינדענדיג אַ רעפּובליק פון אַרבייט.

אַזעלכע רעשטלאַך פון דער מאַכט פון דער בורזשואַנער געזעלשאַפט קענען געדויערען לאַנג נאָך דעם ווי דער פיזישער ווידערשטאַנד פון דער בורזשואַניע וועט שוין זיין אָפּגעשאַפט. די דאָזיגע אויפנאַבע באַציהט זיך צו דער דריטער פּעריאָדע, וועגען וועלכער גענאָסע לענין רעדט — די פּעריאָדע פון איבערבויען די געזעלשאַפט אויף קאָמוניסטישע יסודות. אויף יעדער שריט פון איהר טעטיגקייט באַגעגענט זיך די אַרבייטער-געזעלשאַפט דערמיט פנים אל פנים, און די פראַקטישע פראַגען זיינען נישט אַזוי גרינג צו לעזען. די פראַגע ווערט שאַרף ווען דער אינדווידואַליסטיש געוואָנענער פּויער לעגט שטערונגען אויפ'ן וועג, ווען עס קומט צום אויסבייטען דעם איבערפלוס פון זיין תבואה אויף אַזעלכע אַרטיקלען, וואָס די אומענטוויקעלטע פונקציאָנען פון'ם אינדוסטריעלען לעבען אין'ם אַרבייטער שטאַט זיינען אימשטאַנד איהם צו געבען. מיר האָבען אויך שוועריגקייטען צווישען אַרבייטער, וועמען עס קען זיך נאָך אַלץ ניט לעגען אויפ'ן שכל אַזוי שנעל, אַז די פריהערדיגע באַציהונגען צווישען בעל הבית און אַרבייטער עקזיסטירען ניט מעהר, און אַז איצטער איז אַרבייט אַ פראַגע פון'ם פראַלעטארישען שטאַט, וואָס איז טעאָרעטיש דער אַנטישטעלער פון אַרבייטער. מיר האָבען אויך שטערונגען דורך דעם, וואָס געוויסע אַרבייטער קענען ניט באַגרייפּען, אַז די קאַפיטאַל ליסטען האָבען זיי געהייסען אַרבייטען פלייסן, כדי אַרויסצוקריגען

פון זיי פאר זיך וואָס מעהר פּראָפּיטען, און די ארבייטער רעפּובליק הייסט זיי ארבייטען פלייסיג, כדי דער גאַנצער שטאַט זאָל האָבען אַ טובה דערפון. און ווען דער ארבייטער איז ניט גרייט צו באַגרייפּען, אז עס איז אַ גרויסער אונטערשיעד צווישען אָט די צוויי זאַכען, — דאָן קומט די גרעסטע פון אַלע אויפגאַבען — דאָס איבערבויען די געזעלשאַפט אויף קאָמוניסטישע יסודות בעת עס ווערט אָנגעפיהרט אַן אמת'ע מלחמה פון די קאָפיטאַליסטען פון אַנדערע לענדער געגען די ארבייטער, און ציהט זייער אויפּמערק-זאַמקייט פון די קאָנסטרוקטיווע אויפגאַבען, ווייל מען מוז זיך דאָך באַשיצען. דאָן קומט ערשט די לעצטע ריזיגע אויפגאַבע, וואָס שליסט איין מיליאָנען פּראַקטישע פּראַגען — און דאָס איז, ווען עס קומט איבער אַ נייעס צו אָרגאַניזירען די אַדמיניסטראַטיווע אינסטיטוציעס, אינדוסטריעלע איינריכטונגען, שוהלעס, טעאַטערס און מיליאָנען אַנדערע אינסטיטוציעס, וועלכע די רייכע זיינען געווען אימשטאַנד צו פאַרוואַלטען פאַר זייערע אייגענע אינטערעסען, מחמת זיי האָבען שוין געהאַט די ערפאַהרונג פון הונדערטער יאָהרען; און איצט, ווען די ארבייטער נעמען אָט די אַלע זאַכען איבער, קומט אויס, אז זיי האָבען ניט די נויטיגע ערפאַהרונג מיט דער טעכנישער זייט און אויך מיט אַנדערע זייטען, וואָס געהען אַרײַן אין דעם.

דער צוקונפטיגער היסטאָריקער וועט מוזען געבען קרעדיט די רוסישע ארבייטער דערפאַר וואָס זיי האָבען אַרויסגעוויזען אַזוי פיעל איבערנאַטירליכע כוחות און זיך געספּראַוועט מיט אָט די אַלע אויפגאַבען. איין יאָהר פון רעוואָלוציע און רעוואָלוציאָנערען איבערבויען אין רוסלאַנד האָט פּאַלשטענדיג אַרויסגעוויזען וו די ארבייטער זיינען פעהיג צו לעזען אַליין די מעהרסטע געזעלשאַפט-ליכע פּראַגען. גענאָסע לענין'ס אָפּהאַנדלונג וועגען די דאָזיגע פּראַגען גיט אונז אַ בעסערען באַגריף וועגען דער ריזיגער ווערט פון דער פּיאָנערען-ארבייט, וואָס די רוסישע רעוואָלוציע האָט אויפגעטאָן אויף דעם געביט

די יעצטיגע אויפנאכען פון דער
סאזיעטען רעניערונג

אין דעם ארטיקל גיט דער פרעמיער פון דער רוסישער סאוועט
רעגיערונג אן אפשאצונג פון דער רעגיערונג'ס טעטיגקייט אויפ'ן פאך
ליטישען און ווירטשאפטליכען געביט, באשפרעכט די וויכטיגע אויפ-
גאבען פון דער סאוועט-רעגיערונג און די פלענער, ווי אזוי זי האפט
איבערצובויען דעם אינדוסטריעלען לעבען פון לאנד אויף סאציאליס-
טישע יסודות.

לענין וויקעלט פאנאנדער די פראגראם, דורך וועלכע די באַלשעוויס-
טישע רעגיערונג דענקט פריהער אדער שפעטער צו פארוואנדלען רוסי-
לאנד אין א סאציאליסטישעם, — ריכטיגער געזאגט, אין א קאמוניס-
טישעם, — לאנד.

דער שרייבער פארבארגט ניט די שוועריגקייטען, פארמאכט ניט די
אויגען אויף די שטרויכלונגען און געפאהרען וואס שטעהען אין וועג צו
סאציאליזם. יעדע שורה אָבער פון דעם ארטיקל איז דורכגעדרונגען
מיט האַפנונג און איבערצייגונג, אַז די סאוועט-רעגיערונג וועט ביי-
קומען די שוועריגקייטען

די יעצטיגע אויפגאבען פון דער סאָויעטען דעגירונג

דער שלום-אָפּמאַך, וואָס מיר האָבען געשלאָסען, איז זעהר ניט גינסטיג פאַר אונז. אַ חוץ דעם, איז דער פריערען גופא ניט קיין זיכערער. אָבער ווי שלעכט דער אָפּמאַך זאָל ניט זיין, גיט ער פון דעסטוועגען דער רוסישער סאָויעט-רעפובליק אַ מעגליכ־ קייט אָנצואווענדען איהר ענערגיע אויף די אָרגאניזירונג, וועלכע, ווי עס איז לייכט צו פארשטעהן, איז די וויכטיגסטע און שווער־ סטע אויפגאבע פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציאָן.

דיזע אויפגאבע איז קלאָר געמאכט געוואָרן צו די אַרבייטענ־ דע און אונטערדריקטע מאַסען אין 4טען פאַראַגראַף פון 4טען טייל פון דער רעוואָלוציאָן, וואָס דער מאַסקווער צוזאַמענפאַהר פון די סאָויעטען האָט אָנגענומען דעם 16טען מערץ, 1918. — אין דעם פאַראַגראַף, וואו עס רעדט זיך וועגען דער נויטווענדיגקייט פון זעלבסט־דיסציפלין (פאַר אַרבייטער) און פון באַרמלאָזען קאמף מיט'ן תהו ובהו אין דער דיזאָרגאַניזאַציאָן (פון רוסישען לעבען).

די אונזיכערהייט פון פריערען, וואָס די רוסלענדער סאָויעט־ רעפובליק, האָט זיך ערוואָרבען, שטאַמט, נאַטירליך, ניט פון דעם, וואָס זי פלאַנעוועט יעצט ווידער אויפצונעמען די מלחמה; — אַ חוץ בורזשוואַזע קאָנטר־רעוואָלוציאָנערען און זייערע מיטעלפער (מענשעוויקעס, א. ד. גל.), איז ניטאָ קיין קלאָרער פּאָליטיקער, וואָס זאָל וועגען דעם יעצט טראַכטען. די אונזיכערהייט שטאַמט פון דעם, וואָס אין די אימפעריאַליסטישע מלוכות, וועלכע ליגען צו מזרח און צו מערב פון רוסלאַנד, — מלוכות וואָס באַזיצען אַ ריזי־ גע מיליטערישע מאַכט, קען צו יעדער צייט נעמען די אויבער־האַנד די מיליטערישע פאַרטיי. דאָס איז זעהר מעגליך מחמת דעם, ער־ שטענען, וואָס דער קאַפיטאַליזם, אויס האָס צו סאָציאַליסטען, קאָן באַוועגען די מיליטאַריסטען צו מיליטערישע שריטע גענטי רוסי

לאנד ; און צווייטענס, וואָס די דאָזיגע מיליטאָריסטען האָבען סתם חשק צו באנוצען זיך מיט רוסלאַנד'ס פּאַרלויפֿיגער שוואַכֿהייט.

אונטער אַזעלכע אומשטענדען איז אונזער איינציגע ווירקלייִכע, ניט פּאַפּירענע, גאראנטי פון פּרידען, די געגענזעצליכקייט צווייִשען די אימפעריאַליסטישע מלכות, — די שטאַרק ענטוויקעלטע געגענזעצליכקייט, וואָס לאָזט זיך פּיהלען, פון איין זייט, אין דער אויפֿלעבונג פון דער מלחמה־טעיניקייט אין מערב, און, פון דער צווייטער זייט, אין פּיעל פּאַרשאַרפטען קאמף צווישען יאַפּאַן און אַמעריקאַ איבער דער הערשאַפט איבער'ן פּאַסיפּישען אָקעאַן און זיינע ברעגען.

עס פּאַרשטעהט זיך, אַז זייענדיג באַשיצט פון אַזאַ אונזיכערן שוץ געפינט זיך די סאָציאַליסטישע סאָוועט־רעפּובליק אין אַ זעהר קריטישער אינטערנאַציאָנאַלער לאַגע. און אום אונזער רעפּובליק זאָל זיין גענוג שטאַרק אַרויסצואווייזען אַ ווידערשטאַנד, איז נויִטיג, דאָס מיר זאָלען אויסנוצען דעם פּאַרלויפֿיגען מאָמענט, וואָס מען לאָזט אונז צורוח, אויף צו היילען די טיעפע וואונדען, וואָס די מלחמה האָט פּאַרשאַפט דעם געזעלשאַפטליכען אָרגאַניזם פון רוסלאַנד, אַזוי גוט ווי אויף אָפּצובויען דעם עקאָנאָמישען בנין פון לאַנד. אָהן דעם קען מען גאָר ערנסט ניט רעדען זאָגאַר וועגען דער פּאַרגרעסערונג פון אונזער קאַמפּס־פּעהיגקייט.

די אָרגאַניזאַציאָנס־פּראַגע איז דאָריבער יעצט זעהר נויטיג. די אָרגאַניזאַציאָנס־פּראַגע איז וויכטיג אויך דערפּאַר, וואָס כל זמן מיר וועלען איהר ניט לעזען ביי זיך, וועלען מיר דאָך ניט זיין אימשטאַנד ערנסט צו העלפען דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציאָן אין אנדערע לענדער, וואו זי האָט זיך צוליעב די אָדער יענע אורזאכען פאַרשפּעיטיגט.

אויף צו לעזען מיט ערפּאָלג די אָרגאַניזאַציאָנס־פּראַגע, איז פאַר אונז פּריהער פּון אַלעם נויטיג, דאָס די פּאַליטישע לייעדערס פון פּאָלק, דאָס הייסט, די מיטגליעדער פון דער רוסישער קאָמוני

ניסמען-פארטיי (די „באָלשעוויקעס“), אזוי גוט ווי די באוואוסט זינגע פארשטעהער פון די ארבייטענדע מאסען, זאָלען גוט פאר שטעהן דעם גרונד-אונטערשיעד וואָס עקזיסטירט אין באצוג צו דער אָרגאניזאציע-פראגע צווישען די פריהערדיגע בורזשואזע רעוואָלוציאָנען און דער יעצטיגער סאָציאליסטישער רעוואָלוציאָן.

אין די בורזשואזע רעוואָלוציאָנען פלעגט די ארבייטענדע מאַסען אויסקומען צו טאָן הויפטזעכליך די פארניכטענדע ארבייט — די צערשטערונג פון פעאָדאליזמוס (פאנזשטיזשענע), די אומשטיר צונג פון טראָנען, א. ד. גל., די בויענדע ארבייט אָבער, די ארבייט פון אָרגאניזירען א נייע געזעלשאפט, פלעגען אויף זיך נעמען די אייגענטום-באָזיצער, דאָס הייסט, די בורזשואזע מינדערהייט פון דער באפעלקערונג. די בורזשואזיע פלעגט זיך לייכט ספראווען מיט איהר אויפגאבע צו אָרגאניזירען די אינדוסטריע לויט איהרע אינטערעסען. זי פלעגט זיך ספראווען טראָץ דעם, וואָס די קאפיטאליסטישע ווירטשאפטליכע אָרדנונג, וועלכע זי האָט אָרגאניזירט, האָט זי, אין גרונד גענומען, געבויט אויף אַן אַנארכיסטישען אופן, און אויך טראָץ דעם, וואָס די ארבייטער און אַרימערע פויערים פלעגען נאטירליכערווייזע אַרויסווייען א ווידערשטאנד צו איהר ענאָמיסטישע אָרגאניזאציע און טעטיגקייט. און לייכט פלעגט זי זיך ספראווען ניט נאָר דערפאר, וואָס די דאָזיגע ארבייטער און פויערים זיינען געווען אונוויסענד און ניט-אָרגאניזירט, נאָר אויך דערפאר, וואָס די הויפט אָרגאניזאציע-ארבייט פון דער אַנארכיסטיש-געבויטער קאפיטאליסטישער געזעלשאפט איז דער מאַרקעט, וואָס וואקסט ווי דורך אַ נאטור-קראפט אין דער ברייט און אין דער טיעף.

ניט אזוי איז עס אָבער אין אַ סאָציאליסטישער רעוואָלוציאָן. אין יעדער סאָציאליסטישער רעוואָלוציאָן — און אויך אין דער סאָציאליסטישער רעוואָלוציאָן, וואָס האָט זיך דעם 25טען אָקטאָבער 1917 אָנגעפאנגען אין רוסלאַנד — איז די הויפט-אויפגאבע פון פראַלעטאריאט, און פון אַרימען פויערטום, צו טאָן בויענדע

ארכיט, צו באשאפען א סיסטעמאטישע פראדוקציע פון לעבענס-
מיטלען, א סיסטעמאטישע פארטיילונג פון די פראדוקטען, וואָס
זיינען נויטיג פאר דער עקזיסטענץ פון צענדליגע מיליאָנען מענ-
שען. דער ערפאלג פון אזא רעוואָלוציע ווענדעט זיך אָן דער
שאַפּענדער ארכיט פון דער מאַיאָריטעט פון דער באַפעלקערונג,
און — פריהער פון אלעס — פון דער מאַיאָריטעט פון די ארכיט-
טער. און דער זיעג פון דער רוסישער סאָציאַליסטישער רעוואָ-
לוציע וועט דעריבער ניט זיין פאַלקאָם, פאר פול, וואו דער פראָ-
לעטאָריאַט און דער אַרימערער קלאַס פויערים וועלען ניט אַרויס-
ווייען גענוג באַוואוסטזינגקייט, אידעאָליזמוס, זעלבסטאָפּפער
און דויערהאַפטיגקייט. מיט דעם, וואָס מיר האָבען באַשאַפען א
נייעם טיפ פון אַ שטאַט, אַ סאָוועטען-טיפ, וואָס גיט די אונ-
טערדיקטע ארכיטענדע מאַסען די מעגליכקייט טיכטיג צו באַטיי-
ליגען זיך אין דער פרייער בויאונג פון אַ נייער געוועלשאַפט, האָ-
בען מיר דורכגעפיהרט בלוז אַ קליינעם טייל פון דער שווערער
אויפגאַבע. די הויפט-שוועריגקייט איז אַן עקאָנאָמישע, אַ ווירט-
שאַפּטליכע; אונזער הויפט-אויפגאַבע איז צו פאַרגרעסערן די
שאַפּונגס-פּעהיגקייט פון ארכיט, איינצופיהרען אַ גענויע און
אַלגעמיינע קאָנטראָלע איבער דער פראָדוקציע און דער פארטיילונג
פון פראָדוקטען. — קורץ גערעכט, איינצופיהרען אַ סאָציאַליסטי-
שע ווירטשאַפט.

די ענטוויקלונג פון דער באַלשעוויסטישער פארטיי, וועלכע
איז יעצט די רעגירונגס-פארטיי אין רוסלאַנד, ווייזט קלאַר, אין
וואָס עס באַשטעהט די היסטאָרישע ענדערונג פון יעצטיגען מאַ-
מענט, — די ענדערונג, וועלכע רוקט אַרויס צום פאָדערונד נייע
אויפגאַבען.

די ערשטע אויפגאַבע פון יעדער וואַקסענדער פארטיי איז צו
איבערצייגען די מערהייט פון דער באַפעלקערונג, אַז איהר פראָ-
גראַם און איהר פאָליטיק זיינען די ריכטיגע, די פאַסענדסטע.
דאָס איז געווען די וויכטיגסטע אויפגאַבע (פון די באַלשעוויקעס)

אין דער צייט פון צארזימוס, אזוי גוט ווי אין דער קאָמפּראָמיסען פּעריאָדע פון די טשערנאָווס און די צערעטעליס מיט די קערענסקיס און די קישקנס. אָבוואָהל דיזע אויפגאבע איז נאָך ניט אין גאנצן צען פאַרווירקליכט — און עס איז נאָך אַ פּראָגע, צו אזא אויפֿגאָבע קען אין גאנצען פאַרווירקליכט ווערן, — האָבען שוין די באַלשעוויקעס אין דיזען הינזיכט זעהר פּיעלעס אויפגעטאָן, ווי דאָס האָט געוויזען דער לעצטער צוזאמענפּאָהר פון די ראטען פון אַרבייטער־רעפּוטאַטען אין מאַסקוואַ, — דער צוזאמענפּאָהר, וועל־כער האָט זיך אויסדריקליך געשטעלט אויף זייער זייט.

די צווייטע אויפגאבע פון אונזער פארטיי איז געווען אַרויס־צורייסען פון דער בורזשואַזיע די פּאָליטישע מאכט און צו אונז־טערדריקען רעם ווידערשטאַנד פון די אויסבויער. מיר האָבען נאָך ניט פאַרענדיגט דיזע ארבייט. איהר דאַרפט ניט פאַרנעמען, אַז די מאַנאַרכיסטען מיט די קאָדעטען פון איין זייט, און די מענ־שעוויקעס מיט די „רעכטע“ סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען פון דער אנדער זייט, האָבען נאָך ניט אויפגעגעבען זייערע פאַרזוכע צו פאַראייניגען זיך מיט'ן צוועק אַרונטערצואוואַרפען די סאָוועט־רעגירונג. אָבער אין אַלגעמיין איז שוין דער ווידערשטאַנד פון די אויסבויער געבראָכען געוואָרן אין פאַרלוף פון דער צייט פון 25טען אָקטאָבער, 1917, (ווען די „באַלשעוויקעס“ האָבען געמאַכט די איבערקעהרעניש), און פּעברואַר, 1918, ווען באַנאיעווסקי *) האָט זיך אנטוערגעגעבען.

און יעצט שטעהן מיר פנים אל פנים מיט דער דריטער אויפֿגאָבע, דער נויטיגסטער און כאַראַקטעריסטישסטער פון דער יעצ־טיגער צייט, דער אויפגאבע צו אָרגאַניזירען די פאַרוואַלטונג פון רוסלאַנד. דאָס איז ניט קיין נייע אויפגאבע; זי שטעהט שוין

*) אטאמאן פון די קאזאקען פון דאָן־געגענד, באַנאיעווסקי, וועל־כער האָט אָרגאַניזירט א ווידערשטאַנד פון קאזאקען געגען דער סאָוועט־רעגירונג.

פאר אונז לאנג, שוין זינט דעם 25טען אקטאבער, 1917. אבער ביז יעצט, כל זמן דער ווידערשטאנד פון די אויסבויער האָט זיך נאָך אויסגעדריקט אין אַ אָפּענעם בירגער־קריגע, האָט די פארוואל־טונגס־פראגע ניט געקענט שפיעלען די וואָלע פון די וויכטיגסטע, פון די צענטראלע אויפגאבע.

יעצט אָבער איז זי שוין געוואָרן די צענטראלע אויפגאבע. מיר, די באַלשעוויסטישע פארטיי, האָבען שוין אַיבער צוויי נומערן רוסלאנד, אַז אונזער פראָגראם איז די פאָסענדסטע. אויך האָבען מיר שוין אַיבער נומערן רוסלאנד ביי די רייכע פאר די אַרימע, ביי די אויסבויער פאר די אויסגעבויעטע. און יעצט דארפן מיר שוין פערדערן רוסלאנד. מיר זיינען יעצט אין אַן איבערגאנגס־צייט, אין אַ פּעריאָדע פון איבערגאנג פון די ערשטע צוויי אויפגאבען צו דער דריטער.

צום ערשטען מאל אין דער היסטאָריע פון דער וועלט האָט עס זיך אַ סאָציאַליסטישער פארטיי אינגעגעבען אַריינצוקריגען די מאכט, צו אונטערדריקען די אויסבויער און צו שמעהן פאר דער אויפגאבע צו פאָרדערן אַלעס. לאָמיר ווייזען, אַז מיר זיינען ווערט די פליכט, וואָס די היסטאָריע האָט אויף אונז אַרויפ־געלעגט; מיר מוזען ווייזען, אַז מיר זיינען פעהיג צו נעהמען אויף זיך די שווערסטע אויפגאבע פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוצאָן. צו איבערצייגען און צו זיעגען איז נאָך ווייט ניט אלעס: עס פאָדערט זיך נאָך אַ פעהיגקייט צו טאָן אַרבייט, צו אַרגאַניזירען און פאָרוואַלטען דעם געזעלשאַפטליכען לעבען לויט אונזער פלאַן, לויט דעם סאָציאַליסטישען אידעאַל.

אַרגאַניזירען דעם עקאָנאָמישען לעבען פון צעהנדליגע מיליאָן נען מענשען אויף גאָר נייע יסודות איז אַ שווערע זאַך, די שווער־סטע אויפגאבע, — די ווערסטע, אָבער דערפאר אויך די דאָנק־באַרסטע. וואָרים בלויז נאָך דעם ווי מיר וועלען לעזען די אַרגאַניזאַציאָנס־פראגע וועלען מיר ערשט קענען זאָגען, אַז

רוסלאנד איז געוואָרען ניט נאָר אַ סאָוועט־רעפּובליק, נאָר אויך אַ סאָציאַליסטישע לאַנד.

די שווערע באדינגונגען פון שלום־אָפּמאַך; דאָס וואָס דער פריעדען איז ניט קיין זיכערער; די שרעקליכע אונאַרדנונג אין ווירטשאַפּטליכען לעבען, די ארבייטסלאָזיקייט און הונגער, וואָס מיר האָבען איבערגענומען בירושה פון דער מלחמה און פון דער הערשאַפט פון דער בורזשואַזיע (וועלכע איז געווען פאַר טראַטען פון קערענסקי'ן און זיינע אונטערשטיצערס — די מענ־שעוויקעס און די „רעכטע“ סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען), — דאָס אלעס האָט נאַטירליכע־רווייזע פאַראַרזאכט אַן אויסצעהרונג און אַרויסגערופען אַ מיערקייט ביי די ארבייטענדע מאַסען. און עס איז קיין וואונדער ניט, וואָס זיי דורשטען נאָך אַביסעל רוהע. די צוריק־אויפבויע און פון דער פּראָדוקצאַן, פאַרניכטעט פון דער מלחמה און פון בורזשואַזען בעל־הבית'עווען; די הילונג פון די וואונדען, פאַראַרזאכט פון דער מלחמה, פון די מפלות, פון ספּע־קולאַציאָן און פון די פאַרזוכע פון דער בורזשואַזיע צוריק אוועקצו־זעצען ביים רודער די אויסבויער; די עקאָנאָמישע ווידעראויפ־לעבונג פון לאַנד; די אויפהאַלטונג פון אָרדנונג; — דאָס זיי גען די נויטיגע פּראָבלעמען (אויפגאבען), פאַר וועלכע מיר מוזען זיך יעצט נעהמען. ווי משונה'דיג דאָס זאָל זיך ניט אויסדריק־טען, איז עס אָבער אַ פאַקט, דאָס צוליעב די אויבענדערמאָנטע באַ־דינגונגען, וועט די סאָוועט־רעגירונג אין יעצטיגען מאָמענט זיין אימפּטאַנד צו פאַרזיכערן דעם איבערנאַנג צו סאָציאַליזמוס אין רוסלאַנד ערשט דאָן, ווען זי וועט פּראַקטיש לעזען, — טראַץ דעם ווידערשטאַנד פון דער בורזשואַזיע, די מענשעוויקעס און די „רעכ־טע“ סאָציאַליסטען רעוואָלוציאָנערען, — אָט זייע פשוט'ע אויפ־נאָבען. די ווירקליכע אומשטענדען פון דער יעצטיגער לאַגע און די עקזיסטענץ פון דער סאָוועט־רעגירונג מיט איהרע געזעצע ווע־גען דער סאָציאַליזירונג פון לאַנד, ארבייטער־קאָנטראַלע, א. ז. וו., האָבען געמאַכט, אַז די פּראַקטישע לעזונג פון די איינפאַכסטע אויפ־

גאבען און די באזייטיגונג פון די אָרגאניזאציאַנס־שוועריגקייטען, וואָס ליגען אויף'ן וועג פון די סאַמע ערשטע שריטע צו סאָציאַליז' מוס זאָלען ווערן צוויי זייטען פון דער איין און דערזעלבער מעדאל. פיהר די געלד־חשבונות פינקטליך און געוויסענהאפטניג, בעל'־הבית'עווע עקאָנאָמיש, גינציג, געה ניט אַרום לעדיג, גנב'ע ניט, האַלט אויף דיסציפּלין ביי דער אַרבייט — דיזע שלאַנדווערטער, וועלכע דער רעוואָלוציאָנערער פּראָלעטאַריאַט פּלעגט אויס'־לאַכען, ווען די בורזשאַזיע פּלעגט זיי פּרעדיגען, האָבען שוין יעצט, ווען די בורזשאַזיע זיצט שוין ניט אויף'ן ביינקעל, אַ פּרינציפּיעלע באַדייטונג. די א י י ג ע רעמונג פון לאַנד הענגט אָפּ פון דעם, צי די אַרבייטענדע מאַסען וועלען אָפּהייטען די זע שלאַנדווערטער. נאָך מעהר : דאָס וואָס זיי וועלען אָפּגעהייט ווערן אונטער אַ סאָוועט־רעגירונג, אונטער א י ה ר ע מעטאָד דען, אונטער א י ה ר ע געזעצע, איז אַ נייטיגע און גענייטע זענדע באַדינגונג פאַר'ן זיעג פון סאָציאַליזמוס. דאָס ווילען אָבער ניט פאַרשטעהן די יעניגע וועלכע אונטערשטיצען דיזע שלאַנדווערטער און באַטראַכטען זיי פאַרעכטליך, פאַר צו „געוויינליכע“, צו „קליינליכע“. אין אונזער אַגריקולטור מדינה, וועלכע האָט ערשט מיט אַ יאָהר צוריק אומגעשטירצט דעם צאַריזמוס און מיט אַ האַלב יאָהר צוריק זיך באַפּרייט פון די קערענסקיס, איז נאָך, נאַטירליך, געבליבען אַ היבשע ביסעל פון באַוואוסטלאָזען אַנאַרכיזמוס, וועל'־כער איז נאָך גרעסער געוואָרן פון דער פאַרלענגטער מלחמה, און פון אָנגעקליבענעם יאוש און צוועקלאָזען כעס. ווען מיר וועלען נאָך, אויסער דעם, נעמען אין אַנבעטראַכט די פאַררעטערשע פּאָדליטיק פון דער בורזשאַזיע, פון די מענשעוויקעס, די „רעכטע“ סאָציאַליסטישע־רעוואָלוציאָנערען און ז. וו., וועט פאַר אונז ווערן פאַרשטענדליך, וואָס פאַר מיהע אין אַנשטרענגונג די באוואוסט'־זיניגע אַרבייטער און פויערים מוזען סיסטעמאַטיש אָנווענדען אום זיי זאָלען אַרויסרופען אַן ענדערונג אין דער שטימונג פון די מאַסען, וואָס זאָל באַוועגען זיי צו רעגולערער, אונאונטערבראַכענער און

דיסציפלינירטער אַרבייט. בלויז אָט די ענדערונג אין דער שטיי-
מונג פון די פּראָלעטאַריע און כמעט-פּראָלעטאַריע וועט פאַר-
אַלקאָמען דעם זיענ איבער דער בורזשואַזיע, איבערהויפּט איבער
דער מעהר צאָהל אָזער פּויעריס-בורזשואַזיע.

די נייע פארמע פון קאמף מיט דער בורזשואזיע

פארלויפניג האָבען מיר נאָר צוקלאפט די בורזשואזיע, אָבער ניט אין גאנצען באַזיענט. און מיר מוזען יעצט אָנווענדען אַ פאַלקאָמענער פאַרמע פון קאמף מיט איהר. אויב מיר האָבען ביז יעצט געקעמפט מיט איהר דורך עקספּראָפּריאירען (אָוועקנעהמען אייגענטום) קאפיטאליסטען, מוזען מיר זיך יעצט נעמען פאַר די שווערערע פראָבלעמע פון באַשאַפען אַזעלכע באַדינגונגען, אונטער וועלכע די בורזשואזיע זאָל גאָר ניט קענען עקזיסטירען. עס פאַר שטעהט זיך, אַז אַהן אַזעלכע באַדינגונגען קען סאָציאַליזמוס ניט איינגעפיהרט ווערן.

פאַרגלייכענדיג אונזער רעוואָלוציאָן מיט די רעוואָלוציאָנען פון מערב אייראָפּא, זעהן מיר, אַז מיר זיינען שוין געקומען צו דער שטופע, וואָס די רעוואָלוציאָנען האָבען דערגרייכט אין 1793* און אין 1871**). מיר זיינען שוין זאָגאַר אַוועק אַ טריט ווייט לער: מיר האָבען אין רוסלאַנד איינגעפיהרט אַ העכערע פאַרמע פון רעגירונג, אַ רעגירונג פון ראַטען פון אַרבייטער־דעפּוטאטען. אָבער מיר קענען זיך נאָך ניט באַנגונגען מיט דער אויפגעטאַנענער אַרבייט; מיר האָבען ערשט אָנגעפאַנגען די אַרבייט פון פיהרען

* די גרויסע פראנצויזישע רעוואלוציאן. דער קאמיטעט פון געדי זעלשאפליכע רעמונג, וועלכער האָט פארראטען די רעוואָלוציאָנערע „יאקובינער“, די „סאנקיולאַטען“ (די ארימע ארבייטענדע מאסען) א. ד. גל, האָבען מיט דער הילף פון טעראר אונטערדריקט ניט נאָר די העכערע שטאַנדען, נאָר אויך די בורזשואזיע.

** פאריזער קאָמונע, אין וועלכער דער פאריזער פראלעטאַריאט האָט איבערגענומען די רעגירונגס־מאַכט און גענומען איבערבויען די רעגירונגס־מאַשין אין די אינטערעסען פון אַרבייטער־קלאַס.

דאָס לאַנד צו אַ סאָציאַליזמוס. און אין דיזען הינזיכט האָבען מיר נאָך ניט אויפגעטאָן עטוואָס ממשות'דיגעס. אויפטאָן ממשות'דיגעס הייסט אָרגאַניזירען אַ ווירקליכע, אַל-געמיינע, גענויע קאָנטראָלע איבער דער פּראָדוקציע און דער פּאַר-טיילונג פון פּראָדוקטען. און דאָס האָבען מיר נאָך ניט פּאַר-ענדיגט אין יענע אונטערנעמונגען, וואָס מיר האָבען אַוועקגענומען ביי דער בורזשואַזיע. און אַהן דעם קענען מיר ניט פּאַרווירקליכען אויף די צווייטע נויטיגע באַדינגונג פּאַר סאָציאַליזמוס, נעמליך די פּאַרגרעסערונג פון דער שאַפונגס-פּערהיגקייט פון אַרבייט אויף אַ ברייטען, נאַציאָנאַלען מאַסשאַטאַב.

זאָגען אַז אונזער אויפגאַבע איז פּאַרטצוזעצען דעם קאַמפּף מיט דער בורזשואַזיע, הייסט וועניג געזאָגט. אָבנאָהל די בור-זשואַזיע איז נאָך ניט באַזיעגט, קענען אָבער די ווערטער, "פּאַרט-זעצען דעם קאַמפּף" ניט דיענען פּאַר אַ שלאַגוואָרט אין דיזען מאַמענט. זיי ענטהאַלטען ניט קיין עצה, ווי אָנצופיהרען דעם קאַמפּף אין יעצטיגען מאַמענט, ווען עס איז נויטיג פּאַר-לויפן אַ "אַפּצושטעלען" די אָפּענסיווע אויף די בורזשואַזיע, אום גענצליך איהר צו באַזיעגען.

די לעצטע פּאַר שורות קלינגען אפּשר ווידערשפּרעכליך, משונה'דיג. אָבער זיי ענטהאַלטען די ריכטיגע ווארהייט. מיר וועלען עס ערקלערען דורך אַ משל. מיר וועלען פּאַרגלייכען אונז זער לאַנגע אין דער מלחמה געגען קאַפיטאַל מיט דער לאַנגע פון אַ זיענרייכער אַרמעע, וועלכע האָט איינגענומען, לאַמיר זאָגען, אַ העלפט אָדער דריי פּערטעל פון שונא'ס טעריטאָריע און איז גע-צוואונגען פּאַרלויפן אַפּצושטעלען די ווייטערע אָפּענסיווע, אום צו קאַנצענטרירען די קרעפטען, צו זאַמלען אַמוניציען, צו ברייני-גען די רעזערווען, צו נעהמען די שריטע, וועלכע זיינען נויטיג אויף די אייננעהמונג פון שונא'ס איבערגעבליבענער טעריטאָריע. ווער עס פּאַרשטעהט ניט, אַז פונקט אזא, "אַפּשטעלונג" אין דער אָפּענ-סיווע געגען קאַפיטאַל איז אין דער יעצטיגער פּעריאָדע פּאַר אונז

זעהר נויטיג, דער הויבט ניט אָן צו פארשטעהן די יעצטיגע לאַגע. עם פארשטעהט זיך, אז דעם וואָרט „אַפּשטעלען“ ברױכען מיר דאָ ניט אין דעם זינען. בלױז אין אַ געװױנליכער מלחמה קען מען אויף אַן אמת'ען אַפּשטעלען אַן אַפּענסיווע. אין דער מלחמה אָבער גענען קאָפיטאַל קען מען ניט אַפּשטעלען אין גאַנצען די אַנגריפע, מען קען ניט אויפהערען די עקספּראַפּיאַציען פּון קאָפיטאַל. ווען מיר רעדען פּון „אַפּשטעלען“ די אַנגריפע אויפ'ן קאָפיטאַל, מיינען מיר גאָר צו זאָגען, אַז מען דאַרף איבערטראַגען דעם שױווערפּונקט, ענדערען דעם הויפּט כאַראַקטער פּון קאַמפּף: בױז אַהער איז דער שױוערפּונקט געלעגען אין דעם, וואָס מיר פלעגען נאַציאָנאַליזירען, סאַציאַליזירען, עקספּראַפּיר אירען. יעצט אָבער דאַרפען מיר שױן שענקען מעהר אויפ'ן מערקזאַמקייט אויף די אָרגאַניזירונג פּון דער קאָנטראַלע אין די אונטערנעמונגען, וועלכע מיר האָבען שױן עקספּראַפּירירט בײַ די קאָפיטאַליסטען.

אויב מיר וועלען פּאַרלױפּיג אָנגעהן הויפּטזעכליך מיט וויי-טערער עקספּראַפּיאַציען, וועלען מיר זיכער האָבען אַ דורכפאַל. וואָרים די ארבייט פּון אָרגאַניזירען דעם פּראָלעטאַריאַט'ס קאָנ-טראַלע וועט בלױבען הינטערשמעליג, ניט פּאַרגעפּיהרט אַזױ ווייט, װי די „עקספּראַפּיאַציען פּון די עקספּראַפּיאַרער“. אויב אָבער מיר וועלען זיך יעצט נעהמען הויפּטזעכליך פאַר די אָרגאַניזאַ-ציענס-ארבייט, וועלען מיר, אָהן צווייפעל, באַזױטיגען די שױז-כע פּונקטען און געװױס געװױנען אונזער קאַמפּף גענען קאָפיטאַל. באַזױטיגען די שױזכע פּונקטען... הייסט דאָס, אַז מיר האָבן בען געמאַכט פעהלערען? עם הויבט זיך גאָר ניט אָן. מיר ווען לען ווידער בריינגען אַ משל פּון אַ אַרמיי. כל זמן דער שונא קען אַפּגעשלידערט ווערען דורך קאַװאַלעריע, באַנוצט מען זיך מיט קאַװאַלעריע. אָבער ווען עם ווייזט זיך אַרויס, אַז אויף צו צו קלאַפען איהם פּאַדערט זיך שױוערע ארטילעריע, מוז מען שױן אַראַפּבריינגען ארטילעריע. מיט דעם, וואָס ווערט אַנערקענט,

אז עס פאָרערט זיך שוין ארטילעריע, ווערט נאָר ניט צוגעגעבען, אז די פריהערדיגע זיענרייכע אטאקע פון דער קאָוואַלעריע איז נע-
ווען אַ מיסטיק.

דאָס פארשטעהן ניט אונזערע געגנער.

די נאָכשלעפערס פון דער ברוזשואַזיע מאַכען אונז פאָרוויר-
מע פאר די אטאקעס פון דער „רויטער גוואַרדיע“ אויף קאָפיטאַל.
זיי מאַכען אונז פאָרווירפע, וואָס אנשטאט איינצופיהרען סאָציאַל-
ליזמוס אויף אַ פריעדליכען אופן, האָבען מיר געברויכט מיליטערי-
שע מיטלען געגען דער ברוזשואַזיע. טאקע בלויז דיענער פון
קאָפיטאַל קענען מאַכען אזוינע פאָרווירפע. וואָרים די אטאקעס
פון דער „רויטער גוואַרדיע“ אויפ'ן קאָפיטאַל זיינען דאָ אַ גע-
ווען אונבאָדינגט נויטיג צוליעב די דאאמלסדיגע אומשטענדען.
ערשטענס, האָט קאָפיטאַל דאן אַרויסגעוויזען אַ מיליטערישען ווי-
דערשטאנד דורך קערענסקי'ן מיט קאָרנילאָו'ן, סאווענקאָו'ען מיט
גאָ'ען (גענעטשקארי ווייזט נאָך יעצט אַרויס אזא ווידערשטאַנד),
דיטאָו מיט באַנאיעווסקי. נו, און אַ מיליטערישער ווידער-
שטאַנד קען אונטערדריקט ווערען נאָר דורך מיליטערישע מיטלען.
די „רויטע גוואַרדיע“ האָט דאָרום נאָר מיטגעוויקט אין דער נאָך-
בעלסטער פון דער גרעסטער היסטאָרישער אויפגאבע, אין דער
אויפגאבע פון העלפען די אויסגעבויעטע ארבייטער באַפרייען זיך
פון דער אונטערדריקונג פון די אויסבויעטער.

צווייטענס, האָבען מיר דאָן צו פארוואַלטונג און אָרגאַניזיר-
רונגס-פראַגען געשאַנקען וועניגער אויפמערקזאַמקייט, ווי צו מילי-
טערישער אונטערדריקונג פון דער ברוזשואַזיע איינפאַך דערפאר,
וואָס די פארוואַלטונגס-קונסט איז דאָך ביים פאָלק ניט קיין איינגע-
באָרענע זאַך, נאָר אַ פעהיגקייט, וואָס קומט דורך ערפאָהרונג.
דאן האָבען מיר נאָך די ערפאָהרונג ניט געהאַט. יעצט האָבען
מיר איהר שוין.

דריטענס, האָבען מיר דאן ניט געהאַט די ספעציאַליסטען אין
די פארשידענע צווייגען פון וויסענשאפט און טעכניק, וואָרים זיי

זיינען ענטוועדער געווען אין די רייהען פון די באנאיעווסקיס, אָדער זיי האָבען אָנגעפיהרט אַ סיסטעמאטישען סאַטאַזש. יעצט האָבען מיר שוין דעם סאַטאַזש צעבראָכען. די רויט־גוואַרדייאישע אַטאַקע אויפ'ן קאַפיטאַל זיינען געווען ער־פּאָלגרייך, זיעגרייך. וואָרים מיר האָבען באַקעמפּט אַ דעם מיר ליטערישען, אַ דעם סאַטאַזש־ווידערשטאַנד פון קאַפיטאַל.

היינט דען דאָס, אַז אַ „רויט־גוואַרדייאישע“ אַטאַקע אויפ'ן קאַפיטאַל פאַסט זיך אונטער אַלע אומשטענדען, און אַז קיין אַנ־דערע קאַמפּה־ס־מיטלען געגען קאַפיטאַל זיינען נאָר ניטאָ ? דענ־קען אַזוי קענען נאָר קינדער.

מיר האָבען געהאַט ערפּאָלג דורך לייכטע קאַוואַלעריע. מיר האָבען אָבער אין אונזער רשות אויך שווערע אַרטילעריע. מיר זיינען געווען ערפּאָלגרייך דורך מיליטערישע אונטער־דריקונג. מיר וועלען אָבער האָבען ערפּאָלג אויך דורך פאַרוואַלטונגס־מע־טאָדען. מיר מוזען זיין אימשטאַנדע צו ענדערן די קאַמפּפּס מע־טאָדען, ווי נאָר די אומשטענדען ענדערען זיך. מיר גיבען ניט אויף די „רויטע גוואַרדיע“ מעטאָדע אויף צו אונטער־דריקען די סאַווינקאַווס, די נעטשקאַרים, אַזוי גוט ווי אַלע אַנדערע קאָנטר־רעוואָלוציאָנערען. מיר וועלען אָבער ניט זיין אַזוי קורצזיכטיג אימער צו באַנוצען זיך הויפּטזעכליך מיט דעם זעלבען מעטאָד.

יעצט איז שוין פאַר דער פּראָלעטאַרישער רעגירונגס־מאַכט נויטיג צו באַנוצען זיך מיט די בורזשואַזע ספּעציאַליסטען אויף איבערצוצוקערען דעם באַדען אַזוי, דאָס קיין בורזשואַזיע זאָל שוין אויף איהם ניט וואַקסען.

דאָס איז אַן אייגענאַרטיגע עפּאָכע, אָדער ריכטיגער געזאַגט : אַ אייגענאַרטיגע שטופּע פון ענטוויקלונג. און אום פּאָלשטענדיג צו באַזיעגען קאַפיטאַל, דאַרף מען קענען צופאַסען די פּאַרמען פון אונזער קאַמף צו די אייגענאַרטיגע באַדינגונגען פון אַזאַ ענט־וויקלונגס־שטופּע.

אָהן דער מיטוורקונג פון ספעציאליסטען אין פארשידענע צווייגען פון וויסענשאפט, טעכניק און ערפארהונג, איז דער איבער-נאנג צו סאָציאליזמוס אונמעגליך. וואָרים סאָציאליזמוס פאָ-דערט אַ באַוואַסטזיניגע מאַסען-באַוועגונג צו אַ העכערער שאַ-פוננס-פּעהיגקייט פון אַרבייט אין פאַרגלייך מיט קאַפיטאַליזמוס. סאָציאליזמוס מוז דורכפיהרען דיזע פאַרווערטס-באַוועגונג אַוויף זיינן שטייגער, דורך זיינע אייגענע מעטאָדען, דורך לאַמיר עס מאַכען נאָך קלאָרער — סאָוועט-מעטאָדען. אָבער די ספעציאליסטען זיינען נויטיגערווייזע בורזשואַזיש גע-שטימט צוליעב דער געזעלשאַפטליכער אומגעבונג, וואָס האָט זיי געמאכט פאַר ספעציאליסטען. (בלויז דורך זייער באַלאַנגען צו די „העכערע“, קלאַסען האָבען זיי אין דער צאָרשער רוסלאַנד געקענט קריגען די נויטיגע בילדונג, די נויטיגע ספעציאליסטען).

ווען אונזער פראָלעטאַריאַט וואָלט באַלד, ווי ער האָט אַרייַנגעקראָגען די מאַכט, שנעל געלעזט די פראָבלעמע פון אָרגאַניזירען די קאָנטראָלע — (דאָס וואָלט געווען אונמעגליך צוליעב דער מלחמה און צוליעב רוסלאַנד'ס הינטערשטעליגקייט אין באַצונג צו דער אינדוסטריעלער ענטוויקלונג) — און וואָלט אויפ'ן שמעל אונטערדריקט דעם סאַבאַטאַזש, וואָלטען מיר דורך די איינגע-פיהרטע קאָנטראָלע אַרייַנגעקראָגען אונטער אונזער רשות די בור-זשאַזע ספעציאליסטען. אָבער אזוי ווי מיט דער איינפיהרונג פון דער קאָנטראָלע זיינען מיר נאָך ניט אוועק אזוי ווייט, האָבען מיר נאָך ניט באַשאַפען אַזעלכע באַדינגונגען, וואָס זאָלען ברייַנגען די בורזשאַזע ספעציאליסטען אונטער אונזער רשות. אמת, פיעלע סאַבאַטאַזשיקעס קומען שוין אַפילו צו אונז, אָבער ווייט נאָך ניט אַלע.

די בעסטע אָרגאַניזאַטאָרס און די גרעסטע ספעציאליסטען קאָנען אויסגענוצט ווערען פון דער מלוכה ענטוועדער אויפ'ן אל-טען בורזשאַזען אופן (עס הייסט, פאַר אַ הויכען געהאַלט), אָדער אויף אַ נייעם, פראָלעטאַרישען אופן (דורך די באַשאַפונג פון אַזעל-

כע באדינגונגען פון קאנטראָל, אז די ספעציאליסטען זאָלען זיך מוזען אונטערגעבען).

מיר זיינען געוואונגען יעצט צו באנוצען זיך מיט'ן אלט-בורשוואַזען מעטאָד און איינזייליגען צו צאָהלען אַ הויכען געהאלט פאַר די דיענסטע פון די גרעסטע פון די בורשוואַזע ספעציאליסטען, אָבוואָהל פאַר אַ פּראָלעטאַרישער מלוכה פאסט עס ניט. מיר האָבען געמאכט, הייסט עס, אַ קאָמפּראָמיס; מיר האָבען ניט גע-האַנדעלט, ווי די פאַרזיער קאָמונע, וועלכע האָט איינגעפיהרט אַ גלייכען געהאלט פאַר אַלע אַרבייטער און אָנגעשטעלטע, אום מיט טאט און ניט בלויז מיט'ן וואָרט צו באקעמפּען קאַרעריזמוס.

נאָך מעהר. עס איז קלאָר, דאָס אַזאַ שריט איז ניט נאָר אין אַ געוויסען הינזיכט אַן אָפּשטעלונג פון אונזער קאמפּה גענען קאַפיטאַל, נאָר אויך אַ שריט די קווערטס פאַר אונז נופא. וואָרים די סאָציאַליסטישע סאָוועט-מלוכה האָט פון אַני פאַנג אָן פּראָקלאַמירט און דורכגעפיהרט אין לעבען דעם פרינציפּ, אז די פאַרשידענע געהאלטען זאָלען פאַרקלענערט ווערען און געשטעלט ווערען אויף איין הויך מיט די שכירות פון דורכשניט ליכען אַרבייטער.

די דיענער פון דער בורשוואַזיע און איבערהויפט די מענ-שעוויקעס און די „רעכטע“ סאָציאַליסטען רעוואָלוציאָנערען, ווע-לען מסתמא לאַכען פון אונז, ווען זיי וועלען דערהערען, אז מיר ניבען צו, דאָס מיר האָבען געמאכט אַ טריט ריקווערטס. אָבער מיר וועלען זיי ניט שענקען אַ ברעקעל אויפּמערזאמקייט. מיר מוזען שטודירען דעם זעהר שווערען און פאַלסאם נייעם וועג צו סאָציאַליזמוס, ניט פאַרבאַרגענדיג אונזערע פעלערען און שוואַ-כע זייטען, נאָר סטאַרענדיג זיך בייצוקומען זיי. ווען מיר וואָל-טען פאַרבאַרגען פון די מאַסען, אז איינלאדען בורשוואַזע ספע-ציאַליסטען פאַר הויכע געהאלטען איז ניט אין אַנקלאַנג מיט די פרינציפּען פון קאָמוניזמוס, וואָלט עס געהייסען, אז מיר זעלבסט לאָזען זיך אַרונטער אויף די שטופע פון בורשוואַזע פּאָליטישענס

און נארען אָפּ די מאַסען. אָפּען צו ערקלערען, ווי אזוי און פאַר וואָס מיר האָבען געמאַכט אַ טריט ריקווערטס, און נאַכהער עפענט־ליך צו באַשפרעכען מיטלען, דורך וועלכע מיר זאָלען קאָנען בייקור מען די אלערליי שטרויכלונגען, — הייסט ערציהען די מאַסען און לערנען פון די ערפּאהרונג, וואָס מיר האָבען געהאַט, לערנען צוזאַם מען מיט זיי, ווי צו בויען דעם סאָציאַליסטישען בנין. אין דער היסטאָריע איז ניט געווען קיין איין זיענרייכער מיליטערישער קאַמפּיין, וואו דער זיענער זאָל ניט האָבען באַגאַנגען פעהלערען, וואו ער זאָל ניט האָבען געהאַט קיינע טיילווייזע נידערלאַגען, וואו ער זאָל ניט האָבען געווען געצוואונגען אין געוויסע פּונקטען זיך צוריקצוציהען. און דער „קאַמפּיין“ געגען קאַפיטאַליזמוס, וואָס מיר האָבען אונטערנענומען דורכצופיהרען, איז דאָך אַ מיליאָן מאָל שווערער, ווי דער שווערסטער מיליטערישער קאַמפּיין. און עס וואָלט געווען נאַריש און ניט־העלדיש צו פאַלען ביי זיך פון איינצעלנע און טיילווייזע נידערלאַגעס.

יעצט לאָמיר באַטראַכטען די פּראַגע (פון זיין געצוואונגען צו צאָהלען גרויסע געהאַלטען צו בורזשואַזע ספּעציאַליסטען) פון אַ פּראַקטישען שטאַנדפּונקט. לאָמיר זיך פּאַרשטעלען, אז די רוסישע סאוועט־רעפּובליק האָט אָנגעשטעלט טויזענער ערשטע קלאַסע געלערטע און ספּעציאַליסטען פון פּאַרשידענע צווייגען פון וויסענשאַפּט, טעכניק און פּראַקטישע ערפּאָרונג אויף אַנצור־פיהרען די אַרבייט פון פּאָלק אזוי, דאָס דער ווירטשאַפּטליכער לעבען פון לאַנד זאָל וואָס שנעלער איבערגעבויט ווערען. לאָמיר זיך ווייטער פּאַרשטעלען, אז יעדען פון דיזע „סטאַרס“ צאָהלען מיר צו 25 טויזענד רובּעל אַ יאָהר. זאָל זאָגאַר זיין, אז מיר צאָהלען יעדען צוויי מאָל אזוי פּיעל פּרימיום (ספּעציעלע בעלוי־נונג פאַר גלענצענדע אַרבייט און פאַר שנעלע דורכפיהרונג פון וויכטיגע אויפגאבען), אָדער אפּשר פּיער מאָל אזוי פּיעל (אין פּאל, ווען מען דאַרף עטליכע הונדערט אויסלענדישע ספּעציאַליסטען, וואָס נעמען אימער אַ גרעסערע געהאַלט, ווי רוסישע). דענקט

איהר דען, אז 50 אָדער 100 מיליאָן איז צו אַ טייערער פּריוו פּאַר די איבערבויאונג פון דער אינדוסטריע פון לאַנד לויט דעם לעצטן טען וואָרט פון וויסענשאפט און טעכניק ? געוויס ניט. די גרויסע מאַיאָריטעט פון באוואוסטזיניגע אַרבייטער און פּויערים וועט גוט הייסען דיזע הוצאה, וואָרים זיי ווייסען פון ערפארונג, אַז אונזער הינטערשטעליגקייט קאָסט אונז ביליאָנען און אַז מיר האָבען נאָך נישט רערנרייכט אַזאַ שטופּע פון אָרגאַניזאַציע און קאָנטראָלע, וואָס וואָלט געצוואונגען די „סטאַרס“ פון דער בורזשואַזער אינטעליגענץ „פּריוויליג“ צו באַטייליגען זיך אין אונזער אַרבייט.

דער מעדאַל האָט נאַטורליך צוויי זייטען. די דאָזיגע הויך-באַצאָלטע ספּעציאַליסטען וועלען, אָהן צווייפּעל, האָבען אַ שלעכטן טען מאָראַלישען איינפלוס אי אויף די סאָוועטען (וואָרים די שנעלקייט פון דער רעוואָלוציאָן האָט געמאַכט מעגליך, דאָס אַ היבשע ביסעל שווינדלעך זאָלען זיך אָנשליסען אָן די סאָוועטען. פאַר דיזע שווינדלעך איז ניט שווער צו ווירקען אויף אונפּעהיגע און אונגעהרליכע קאָמיסאַרען, זיי זאָלען נעמען כאַבאַר), אי אויף די אַרבייטער מאַסען. אָבער אַלע דענקענדע און עהרליכע אַרבייטער און פּויערים מוזען דאָך צוגעבען, אַז מיר קאָנען ניט פּטור ווערען פון דער ירושה פון קאַפיטאַליזמוס מיט איינמאַל ; אַז די סאָוועטערעפּובליק וועט זיך באַפּרייען פון דעם „צינו“ פון 50 ביז 100 מיליאָן רובּעל (אַ „צינו“ פאַר אונזער הינטערשטעליגקייט אין דער אָרגאַניזאַציע און אין דער איינפירונג פון אַלע געמיינליכע אַרבעטן פאַראַנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָלע, פּויעריס פאַרשטאַרקונג פון דיסציפּלין, דורך די באַזייטיגונג פון די יעניגע עלעמענטען, וועלכע האַלטען אויף די „טראַדיציעס פון קאַפיטאַליזמוס“, ווי לעדינגעהערס, צ. ב. פאַראַזיטען און כאַבאַרניר קעס. (יעצט איז שוין די ערד, אַלע פאַבריקען, אַלע אייזענבאַנען — די „קאָנאַ“ (אייגענטום) פון דער סאָוועטערעפּובליק).

אויב עס וועט די באוואוסטזיניגע ארבייטער און פויערים מיט דער הילפע פון די סאָויעט־אנשטאלטען, געלינגען צו אָרגאַניזירען זיך און צו באשאפען אַ שטאַרקע דיסציפלין אין פאַרלויף פון איין יאָהר, וועלען מיר פון דעם דאָזיגען, „צינו“ פטור ווערען שוין באַלד, אין איין יאָהר. וואָס גיכער מיר גופא, ארבייטער און פויערים, וועלען איינפיהרען אַ שטרענגע ארבייט־דיסציפלין און אַ העי כערע טעכניק, אַלץ גיכער וועלען מיר פטור ווערען פון אירגענד וועלכע „צינוען“ צו די דאָזיגע ספעציאַליסטען.

ווי מיר האָבען שוין פריהער ערקלערט, איז דער שווער־פונקט פון אונזער קאמפף מיט דער בורזשואַזיע, אונזער הויפט ארבייט אין איצטיגען מאָמענט, ניט די עקספּראַפּריאַציע פון די עקספּראַפּריאַציע, נאָר די איינפיהרונג פון אַלגעמיינער פאַראנטוואָרט־ליכקייט, די אָרגאַניזירונג פון אַ קאָנטראָלע איבער דער פּראָדוקציע און דער פאַרטיילונג פון פּראָדוקטען. דאָס מוזען מיר שטענדיג האָבען אין זינען, אום צו קאָנען בעסער פאַרשטעהן די נויטיגע עקאָנאָמישע און פינאַנציעלע פּראָבלעמען, וואָס זיינען פאַרבונדען מיט דער נאַציאָנאַליזירונג פון די בענק, מיט דער רע־גיערונגס־מאָנאָפּאָל איעבר'ן האַנדעל מיט אויסלאַנד, מיט דער רעגירונגס־קאָנטראָלע איבער דעם געלד־פאַרקעהר, מיט דער איינ־פיהרונג פון אַ צופריעדענשטעלענדער (פון אַ פּראָלעטאַרישען שטאַנדפונקט) סיסטעם פון פּאָראַטקעס פון פאַרמעגענס און פון איינקינפטע, אויך מיט דער איינפיהרונג פון אַ געצוואונגענער ארבייט־דיענסט.

אין באַצוג צו אָט דיזע סאָציאַליסטישע רעפּאָרמען זיינען מיר נאָך זעהר הינטערשטעליג. מיר זיינען הינטערשטעליג הויפט־זעכליך דערפאַר, וואָס די סיסטעם פון פאַראנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָלע, אין אַלגעמיין, איז נאָך ניט אָרגאַניזירט ווי געהעריג איז. דיזע פּראָבלעמען (פון פאַראנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָלע) איז, נאַטירליך, איינע פון די שווערסטע. און נעמענדיג אין

אנבעטראכט די עקאָן אונאַרדנונג, אַרויסגערופען פון דער מלחמה, וועט די לעזונג פון דער פּראָבלעמע געדויערען אַ היבשע צייט. מען טאָר נאָך דערביי ניט פאַרנעסען, אַז די בורזשואַזיע — און הויפטזעכליך קליין־קאָפיטאַל און די דאָרפֿ'ס בורזשואַזיע — שלאָפט ניט. זי פאַרשאפט אונז פיעל טראָבעל און שטערט אונז איינצופירען די געווינשטע פאַראנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָלע איבער דער פּראָדוקציע און פאַרטיילונג. אַט, צ. ב., זי שטערט די איינפירונג פון דער תבואה מאָנאָפּאָל און געפינט שוין וועגען און מיטלען צו ספּעקולירען. וואָס מיר האָבען פּערזאָרדערט דורך דעקערעטען, איז פאַרווירקליכט געוואָרען נאָך ווייט ניט ווי געהע- ריג איז. און אונזער איצטיגע אויפגאבע באַשטעהט אין דער אנשטרענגונג פון אלע כחות אום צו פאַררוי קלירען, דורכצופירען אין לעבען די רעפּאָרמען, וועלכע זיינען שוין פּראָ- קלאַמירט געוואָרען דורך געזעצע, אָבער וועלכע זיינען נאָך מייס- טענס אויפֿן פּאָפּיער בלויז.

כדי פּאַרטצוזעצען די נאַציאָנאַליזירונג פון די בענק און צו העלפען פאַרוואַנדלען זיי אין צענטערס פון געזעלשאַפּטליכער בוך- האַלטעריי, אונטער סאָציאַליזמוס, אין מיטלען אויסצונוצען דעם פּאָלקס רייכטימער פאַר די אינטערעסען פון דער געזעלשאַפּט, מוזען מיר פריהער פון אלעס זעהן צו פאַרגרעסערען די ברענטשעס פון פּאָלק'ס באַנאָ (*), צו פאַרלייכטערען פאַר'ן פּובליקום די פּראָצעדורע פון מאַכען דעפּאָזיטס און פון אַרויסנעמען געלד, צו באַזייטיגען די „וואַרטענדע ליינס“, צו באַשטראָפּען כאַבאַרניקעס און שווינדלער, א. ד. גל., דאָס זיינען איינפאַכע, געוויינליכע זאַכען. אָבער מיר מוזען פריהער גרונטיג דורכפירען די איינ- פאַכסטע אויפגאבען, ווי געהעריג איז אָרגאַניזירען דאָס, וואָס מיר האָבען שוין, — און ערשט דאָן, נאָך דעם זיך נעמען פאַר די קאָנ- פּליצירטע, שווערערע אויפגאבען.

(* געוועזענער גאסדאָרטימוועני באַנק.

אויך מוזען מיר פארבעסערען און רעגולירען די מלוכה־מאָר נאָפּאָלס (פון תבואה, לעדער א. ז. וו.), וואָס מיר האָבען שוין פראָקלאַמירט, און דערביי מאַכען פאַרבערייטונגען צו דער פארר וואַנדלונג פון האַנדעל מיט אויסלאַנד אין אַ מלוכה־מאָנאָפּאָל. אָהן אזאַ מאָנאָפּאָל וועלען מיר בשום אופן ניט קאָנען „סעטלען“ אונזערע חשבונות מיט'ן אויסלענדישען קאָפיטאַל. און די מעגליכקייט פון סאָציאַליסטישער אַרבייט וועט זיין אָפהענגיג פון דעם, צי מיר וועלען זיין אימשיטאָנדע צו באַשיצען אונזער אינערליכע עקאָנאָמישע אונאַבהענגיגקייט.

אויך זיינען מיר הינטערשטעליג אין באַצוג צו פאדאָקס אין אַלגעמיין און ספּעציעל אין באַצוג צו טעקסעס פון פאַרמעגענס און איינקינפטע. דאָס וואָס מיר לעגען אַרויף „קאָנטריבוציעס“ (שטראַף־געלדער) אויף דער בורזשואַזיע, איז אפילו אַ זאך, וואָס פרינציפיעל קאָן דער פראָלעטאַריאַט געגען איהר גאָרניט אויסזען צען. אָבער דיזער מיטעל צו קריגען געלד איז מעהר עהנליך צו די מעטאָדען פון אייננעמען רוסלאַנד פון די רייכע פאַר די אַרימע, ווי צו די מעטאָדען פון אַרנאַניזירען און פאַרוואַלטען. אַנשטאַט „קאָנטריבוציעס“ מוזען מיר איינפירען סיסטעמאַטישע, רעגולערע שטייער פון פאַרמעגענס און איינקינפטע. דיזע שטייער וועלען דער פראָלעטאַרישער מלוכה געבען מעהר געלד־מיטלען, ווי די „קאָנטריבוציעס“.

מיר טאָרען ניט פאַרנאַכלעסיגען אויך די איינפירונג פון געצוואונגענער אַרבייטס־דיענסט וועט אונז העלפען, פון איין זייט, באַפעסטיגען אונזערע געוואונגענע פּאָזיציעס און, פון דער צווייטער זייט, „אַרומ־רינגלען“ דעם שונא און איהם צווינגען „אונטערצוגעבען זיך“. מיר מוזען שוין באַלד איינפירען געצוואונגענע אַרבייטס־דיענסט, און פריהער פאַר אַלעס פאַר די ר י כ ע. די איינפירונג פון אַן אַרבייטער־רעעסטער און פון אַ געברויך־רעעסטער (וואָס דער אַדער יענער ניט אויס, וועלכע און וויפיעל פראָדוקטען ער פאַר־

ברויכט) פאר יעדען קאפיטאליסט, אריינגערעכענט דעם דאָר-
פישען בורזשוא, וועט זיין אן ערנסטער שריט צו דער פאָלשטענ-
דיגער „באלאָגערונג“ פון שונא און אויך צו דער באשאַפונג פון א
ווירקליכער פאראנטוואָרטליכקייט און קאָנטראַלע איבער דער
פראָדוקציע און דער פארטיילונג פון פראָדוקטען.

די באדייטונג פון קאמפף פאר אלגעמיינע קאנטראלע און פארנאמווארטליכקייט.

די מלוכה, וועלכע איז אין פארלויה פון יאָהרהונדערטע גע-
ווען אַ נעצייג צו אונטערדריקען און צו באַרויבען דאָס פּאָלק, האָט
אונז איבערגעלאָזען בירושה דעם טיעפען האָס און מיסטרויען
פון פּאָלק צו יעדער זאך וואָס האָט נאָר צו איהר אַ שייכות. אויס-
צואוואַרצלען דיזען האָס איז אַ זעהר שווערע אויפגאבע, וואָס נאָר
די סאָוויעטען קאָנען זיך מיט איהר ספראווען, אַ דאָס ערשט
נאָכדעם, ווי זיי וועלען אויף איהר אָפגעבען פיעל צייט און מיה.
דיע טרויעריגע „ירושה“ איז, נאטירליך, אַ שטערונג פאַר דער
איינפירונג פון אַ מלוכה־קאנטראַלע איבער דער פּראָדוקציע און
פאַרטיילונג, וואָס איז פאַר דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע און
וויכטיגסטע אויפגאבע. עס וועט מוזען נעמען צייט, איידער
די מאַסען, וועלכע האָבען זיך דערפיהלט פריי ערשט ווען זיי האָבען
אַרונטערגעוואַרפען די הערשאפט פון די פּריצים און פון דער
בורזשואַזיע, וועלען איינזעהן ניט פון ביכער, נאָר פון זייער
סאָוויעט־ערפארונג, — אַז אָהן אַז אַלגעמיינער פאַראנטוואַרטליכ-
קייט, אָהן אַ מלוכה־קאנטראַלע איבער דער פּראָדוקציע און פאַר-
טיילונג קאָן זייער מאכט און זייער פרייהייט ניט אָנהאַלטען לאנג,
און די צוריקקערונג פון קאפיטאַליסטישען יאָך וועט מוזען ווערען
אונפאַרמיידליך.

די בורזשואַזיע, הויפטזעכליך די קליין־בורזשואַזיע, איז לויט
איהרע געוואוינהייטען און טראַדיציעס געגען אַ מלוכה־קאנטראַלע;
זי שטעהט שטאַל און אייזען פאַר די אונבאַרירבאַרקייט פון „היי-
ליגען פּריוואַט־אייגענטום“ און פון „הייליגען גייסט פון פּריוואַט
אונטערנעמונגען“.

יעצט איז פאר אונז ספעציעל קלאר, ווי ריכטיג עס איז די מארקסיסטישע מיינונג, אז אנארכיזמוס און אנארכאָסינדיקאָ ליזמוס, וועלכע שטעהן שטאַל און אייזען פאר'ן יחיד און באַשיצען איהם נעגען דער געזעלשאפט, זיינען ב ו ר ז ו ש א ז ע נייגונג גען און שטרעבונגען, וואָס זיינען אין ווידערשפרוך מיט סאָציאַליזמוס, מיט פראַלעטאַרישער דיקטאַטור און מיט קאָמוניזמוס.

אַריינצוהאַמערן אין די מוחות פון די מאַסען דעם געדאַנק, אז עס איז וויכטיג, דאָס די סאָויעטען זאָלען איינפירען אַ מלוכה קאָנטראָל איבער דער פראָדוקציע און דער פארטיילונג ; אויס צוואַרצלען די פארפלוכטע פארגאנגענהייט, וועלכע האָט איינגע וועהנט מענשען צו באַטראַכטען די זאָרג פון חיונה ווי אַ „פרי וואט“ אנגעלענענהייט, און קויף און פארקויף ווי אַ זאָך, וואָס איז „ניט יענעם עסק“, — דאָס איז די גרעסטע אויפגאבע פון אַ וויכטיגער היסטאָרישער באַדייטונג, — אַן אויפגאבע, וואָס קאָן פאַר ווירקליכט ווערען בלויז דורך אַ שטאַרקען קאמפף פון סאָציאַליסטישער געוויסענהאַפטיגקייט געגען בורזשאַזיש־אַנאַרכיסטישער „פרייהייט“. מיר האָבען דורכגעפירט אַ געזעץ וועגען דער קאָנ טראַלע פון אַרבייטער. אָבער ער איז נאָך ווייט ניט איינגעפירט געוואָרען אין לעבען, און די פראַלעטאַרישע מאַסען האָבען נאָך ניט פאַרשטאַנען זיין גרויסע באַדייטונג.

אַז אונפאַראַנטוואָרטליכקייט אין דער פראָדוקציע און פאַר טיילונג איז געפערליך פאַר די ערשטע שריטע צו סאָציאַליזמוס ; אַז זי באַדייטעט קאָרופּציע ; אַז נאַכלעסיגקייט אין פראַגען פון פאַראַנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָלע זיינען אַ דירעקטע הילפע צו די דייטשע און רוסישע קאָרנילאָוו, וועלכע וועלען געוויס קאָ גען אומוואַרפען די מאַכט פון די אַרבייטער, אויב נאָר מיר וועלען ניט לעזען די פראַבלעמע פון פאַראַנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָל לע, און וועלכע היטען יעדען טריט אונזערען וואַרטענדיג אויף אַ געלענענהייט אונטערצושטעלען אונז אַ פיסעל ; — דאָס ווערט נאָך, ליידער, אין אונזער אַגיטאַציע ניט אונטערגעשמרייכט ווי

געהעריג איז, און זאגאר פארטגעשריטענע ארבייטער און פויערים טראכטען נאך פון דעם וועניג. און כל זמן די ארבייטער־קאנטראך לע וועט ניט פארווירקליכט ווערען, כל זמן די פארטגעשריטענע ארבייטער וועלען ניט אָנפירען אַן ערפאלגרייכען און באַרמלאָזען קאָמפּיין נעגען די יעניגע, וועלכע פארנאכלעסיגען אָדער ארבייטען נעגען דער קאנטראַלע, — וועלען מיר ניט קאָנען איבערגעהן פון דעם ערשטען שריט (ארבייטער קאנטראַלע) צום צווייטען שריט, עס הייסט, צו דער ארבייטער רעגולירונג פון דער פראָדוקצאַן.

אַ סאַציאַליסטישע מלוכה קאָן ענטשטעהן נאָר אַלס אַ נעץ פון פראָדוקצאַן־און פארברויך־קאָמונעס, וועלכע פירען אַ קלאָרען חשבון פון זייער פראָדוקצאַן און פארברויך, לאָזען קיין ברעקעל אַרבייט ניט געהן אין ניוועץ, פאָרגרעסערען די שאַפּונגס־פּעהיג־קייט פון ארבייט און מאַכען דורך דעם מעגליך, אַז דער ארבייטס־טאָג זאָל פאָרקירצט ווערען ביז 7 שטונדען, 6 שטונדען, א. ז. וו. פון קאָפיטאַליזמוס האָבען מיר איבערגענומען בירושה מאַסען־אַרגאַניזאַצאַנען, וועלכע פארלייכטערען דעם איבערגאַנג צו מאַסען־פאראַנטוואָרטליכקייט און קאנטראַל איבער די פראָדוקצאַן און פארטיילונג — קאָאָפּעראַטיווען פון פארברויכער. דאָס איז אַ היבשע ירושה. אמת, אין רוסלאַנד איז די קאָאָפּעראַטיווע באַ־ווענונג ענטוויקעלט שוואַכער ווי אין די מעהר פארטגעשריטענע לענדער, אָבער זי צעהלט שוין ביי אונז 10 מיליאָן מיטגלידער. די סאוועט־רעגירונג געפינט זיך נאָך ליידער אין אַזאַ לאַגע, אַז זי מוז זיך רעכענען מיט דיזע קאָאָפּעראַטיווען, אָבוואָהל זיי זיי־נען מייסטענס ענטוועדער ריין־בורזשואַזע קאָאָפּעראַטיווען, אָדער קאָאָפּעראַטיווען פון אַזעלכע ארבייטער, וואָס זיינען נאָך באַ־איינמלוסט פון אַ בורזשואַזען שטאַנדפונקט. און זי האָט מיט אַ קורצער צייט צוריק, ווי באַקאַנט, געמוזט פאַרעפּענטליכען אַ דע־קרעט, וועלכער איז ניט מעהר ווי אַ קאָנטראַקט, ריכטיגער גע־זאָגט, אַ קאָמפּראַמיס מיט די דאָזיגע קאָאָפּעראַטיווען. דער קאָמ־פּראַמיס באַשטעהט, ערשטענס, אין דעם, וואָס פאַרשטעהער פון

דיזע קאָאָפּעראַטיווען זיינען צוגעלאָזען געוואָרען צו דער אויס-
 צרבייטונג פון דעם דעקרעט און האָבען אויף אזא אופן געהאט
 די מעגליכקייט אריינצושמעלען אין איהם פונקטען, וועלכע זיי האָ-
 כען געוואָלט; צווייטענס, אין דעם, וואָס די סאָויעט־רעגירונג
 האָט נעמוזט אַרויסוואַרפען פון איהם אייניגע וויכטיגע געפלאַנ-
 טע פונקטען, ווי דעם פונקט צ. ב., דאָס די גאַנצע באַפעלקערונג
 פון אַ געגענד זאָל זיין פאַראייניגט אין אַ י י קאָאָפּעראַ-
 טיווע און, דריטענס, אין דעם, וואָס די סאָויעט־רעגירונג האָט ניט
 געהאט די מעגליכקייט אין גאַנצען צו באַזייטיגען די בורזשואַזיע
 פון דער קאָנטראַלע איבער די קאָאָפּעראַטיווען.

דיזער קאָמפּראַמיס־דעקרעט איז כאַראַקטעריסטיש פאַר דער
 לאַגע פון דער סאָויעט־רעגירונג. ווען דער פּראַלעטאַריאַט וואָלט,
 צרבייטענדיג דורך די סאָויעטען, איינגעפירט אַ פאַראַנטוואָרט־
 ליכקייט און קאָנטראַלע אויף אַ נאַציאָנאַלען מאַסשטאַב, וואָלט
 די סאָויעט־רעגירונג ניט געווען געצוואונגען איינצוגעהן אויף
 אזא קאָמפּראַמיס. דורך זייערע שפייז־דעפּאַרטמענטס און דורך
 זייערע אָרגאַנען, וואָס באַשעפטיגען זיך מיט צושטעלען פאַרשי-
 דענע מאַטעריאַלען, וואָלטען די סאָויעטען פאַראייניגט די באַ-
 פעלקערונג אין איין קאָאָפּעראַטיווע, געפירט פון פּראַלעטאַריאַט,
 נאָר אַהן דער מיטוויקונג פון די בורזשואַזיע קאָאָפּעראַטיווען,
 נאָר אַהן הנחות צום ריין־בורזשואַזען פּרינציפּ וואָס צווינגט די
 קאָאָפּעראַטיווען פון ארבייטער צו געהן האַנד אין האַנד מיט בור-
 זשואַזע קאָאָפּעראַטיווען.

איבריגענס, ווי קאָמפּראַמיסליך דער דעקרעט זאָל ניט זיין,
 איז ער אָבער פאַרט וויכטיג. קאָנטראַלירענדיג די קאָאָפּעראַטי-
 ווען, אויסנוצנדיג די דאָזיגע עלעמענטען, באַשאַפען מיר אַ באַ-
 דען מאַר אַ פּאַרווערטס־באַוועגונג, וועלכע וועט אָנגעהן אַפילו
 לאַנגזאַמער, ווי מיר האָבען געפלאַנעוועט, אָבער דערפאַר שטענדי-
 ג, די, רעגולער, און וועלכע וועט בעסער באַפעסטיגען די איינגע-
 נומענע פּאָזיציעס. די סאָויעטען קאָנען (און מוזען) יעצט

מעסטען זייער ערפאלג אין דער אַרבייט פון סאָציאַליסטישער שאַ-
פונג, צווישען אנדערעס, אויך מיט דער איינפאכער און פראקטי-
שער מאַס, נעמליך, מיט דער צאָהל געמיינדעס (קאָמונעס, שמעט-
לאך, שטאַט־קווארטאַלען, א. ז. וו.) וואו די ענטוויקלונג פון דער
קאָאָפּעראַטיווער באַוועגונג האָט שוין דערגרייכט די שטופע, דאָס
זיי ציהען שוין אריין די גאנצע באפעלקערונג.

העכערונג פון ארבייטס שאפונגס-קראפט.

אין א סאציאליסטישע רעוואָלוציאָן איז די ערשטע אויפנאבע פון ארבייטער־קלאַס, נאָך דעם, ווי ער קריגט שוין אַרײַן די מאכט, עקספּראָפּריאירט די עקספּראָפּריאַטאָרס (נעמט אַוועק די פּראָדוקט ציאָנס־מיטלען כּײַ די קאַפּיטאַליסטען) און אונטערדריקט זײער ווי־דערשטאַנד, — צו באַשאַפּען אַ געזעלשאַפּטליכע סיסטעם, וואָס זאָל שטעהן העכער פון די קאַפּיטאַליסטישע; צו באַשאַפּען, נעמט לײך, אַזאַ סיסטעם, וואו די שאַפּונגס־פּעהיגקײט פון אַרבייט איז גרעסער, און די אַרבייט גופאַ איז בעסער אָרגאַניזירט. אונזער סאָוועט רעגירונג איז גראַד יעצט אין אַזאַ לאַגע, ווען עס איז פאַר איהר געוואָרן מעגליך, צוליבע איהרע זיענע איבער די אויסבויער פון קערענסקי'ן ביז קאַרנילאָו'ען, צו נעמען זיך אָט פאַר דיזע אויפ־נאַבע. און עס ווערט דערביי קלאָר, אַז אויב עס איז מעגליך אין עטליכע טעג צו פאַרכאַכען די צענטראַלע מלוכה־מאַכט; אויב עס איז מעגליך אין עטליכע וואָכען צו אונטערדריקען דעם מיליטע־רישען ווידערשטאַנד און דעם סאַבאַטאַזש פון די אויסבויער, זאָג נאַר אין די ווייטסטע ווינקלעך פון אַזאַ גרויסען לאַנד; פּאָדערט אָבער די אויפנאבע צו פאַרגרעסערען די פּראָדוקטיוויטעט פון אַרבייט אַם וועניגסטענס (ספּעציעל נאָך אַזאַ פאַרניכטענדער און צער־שטערענדער מלחמה) עטליכע יאָהר.

אויף צו פאַרגרעסערן די שאַפּונגס־פּעהיגקײט פון אַרבייט פּאָדערט זיך פּריהער פון אַלעס אַ מאַטעריעלער באָדען פאַר אַ גרוי־סער אינדוסטריע: עס פּאָדערט זיך, הייסט עס, די ענטוויקלונג פון דער פּראָדוקציאָן פון הייז־מאַטעריאַלען, אייזען, מאַשינערי און כעמישע אינדוסטריע. די רוסישע סאָוועט־רעפּובליק איז אין אַזאַ נינסטיגער לאַגע, אַז זי באַזיצט נאָך, אפילו נאָך'ן ברעסט־

ליטאָווסקער פרידענס־אַפמאך, דיזיגע מאַסען מעטאַל־ערד אין די אוראלער בערג, היינ־מאַטעריאַלען אין מערב סיביר (האַרטע קויהד לען), אויף קאָוקאז און אין דרום־מזרח (פּעטראָלעאום), אין סענ־טראַל רוסלאַנד (טאַרף*), געהילץ, וואַסער־קראַפט און רויהע מאַטעריאַלען פאַר דער כעמישער אינדוסטריע (קאראַבונאַז אין צענ־טראַל אַזיען), א. ד. גל. די אויסנוצונג פון דיזע נאַטירליכע אוצרות לויט די נייַעסטע טעכנישע מעטאָדען וועט אונז געבען אַ באַדען פאַר אַ אונגעהערטער ענטוויקלונג פון דער פּראָדוקציע־אַן.

אויסער דעם ווענדעט זיך די העכערונג פון שאַפונגס־פּעהיגקייט פון אַרבייט, ערשטענס, אָן דער אויפהויבונג פון דער ערציהונגס־און קולטור־עלער שטופע פון די מאַסען. דיזע אויפהויבונג קומט דאָס יעצט פאַר מיט אַ מערקווירדיגער שנעלקייט. דאָס באַמערקען ניט בלויז די יעניגע, וועלכע זיינען אַזוי פאַרבלינדעט פון די בור־זשואַזע באַגריפע, אַז זיי קענען ניט זעהן, מיט וואָס פאַר אַ דור־שטיגקייט די מאַסען נעמען זיך יעצט, אונטער דער סאָויעט־רעגירונג, פאַר בילדונג און אויפקלערונג.

העכערע פּראָדוקטיוויטעט פון אַרבייט ווענדעט זיך, צווייטענס, אָן אַ כעסערער אָרגאַניזאַציע־אַן פון דער אַרבייט, אָן אַ שטאַרקערער דיסציפּלין, געניטקייט, אַרבייטס־זאמקייט, פּלייסיגקייט פון די אַרבייטער.

אויב מיר זאָלען גלויבען אויף'ן וואָרט די יעניגע, וועלכע זיינען אָנגעשראַקען פון דער בורזשואַזיע אַדער זיינען ביי איהר פאַרדונ־גען, איז די לאַגע אין דיזען הינזיכט זעהר טרויעריג, זאָנאַר האַפֿט־נונגסלאָז. דיזע לייטע פאַרשטעהען אָבער ניט, אַז עס איז קיין מאָל ניט געווען און עס האָט גאָר קיינמאָל ניט געקאָנט זיין אַזא

(* גראַז־ערד, ברענ־ערד, אַזא ערד, וואָס באַשטעהט פון צונויפגע־פּרעסטע גראַזען און אַנדערע ברענ־מאַטעריאַלען. שטיגקייט די מאַסען נעמען זיך יעצט, אונטער דער סאָויעט־רעגירונג, פאַר בילדונג און אויפקלערונג.

דעוואָלוציאָן, וואו די אנהענגער פון דער אלטער אָרדנונג זאָלען זיך
 ניט קלאָנגען אויף דעזאָרגאַניזאַציאָן, אַנאַרכיע, א. ד. גל.
 צווישען מאַסען, וואָס האָבען אָקאַרשט אומגעוואָרפען אַ אונט-
 גלויבליך ווילדע אונטערדריקונג, מוזען נאָך, נאַטירליך, הערשען
 אונרוהיגקייט און אויפּרעגונג. און עס פאַרשטעהט זיך, אַז די
 ענטוויקלונג פון אַ נייעם באָדען פאַר ארבייטער-דיסציפּלין מוז גע-
 מען יאָהרען. אָבער פון האָפּנונגסלאָזיגקייט קאָן גאָר קיין רייד
 ניט זיין.

איבריגענס, אויב פון האָפּנונגסלאָזיגקייט קאָן קיין רייד ניט
 זיין; אויב מיר האָבען ניט קיין אורזאַכען ענטמוטיגט צו ווערען
 פון די באַהויפטונגען פון דער בורזשואַזיע און פון דער בורזשואַזער
 אינטעליגענץ, ווילען מיר אָבער אויף קיין פאַל ניט פאַרמאָכען די
 אויגען אויף געוויסע שוועריגקייטען. אין געגענטייל, מיר ווילען
 בולט אַרויסשטעלען די שוועריגקייטען און די שוואַכע זייטען, און
 מיר וועלען אָנווענדען סאָוועט-מעטאָדען אויף צו באַקעמפּען זיי.
 וואָרים דער ערפּאָלג פון סאָציאַליזמוס איז אונבאַגרייפליך אָהן
 דעם זיעג פון פּראָלעטאַרישער באַוואוסטזיניגער דיסציפּלין איבער
 דער אינסטינקטיווער (ניט באַגריפענער, באַוואוסטלאָזער) קליין-
 בורזשואַזער אַנאַרכיע, וואָס איז אזוי נויטיג פאַר די צוריקערונג
 פון די קערענסקיס.

די מעהר באַוואוסטזיניגע פּאָדערשטע רייהען פון רוסישען
 פּראָלעטאַריאַט פאַרשטעהן שוין די וויכטיגקייט פון דער פּראָבלעמע
 פון פאַרשטאַרקען די ארבייטער-דיסציפּלין. אָט, צ. ב. ש., דער
 פאַרבאַנד פון מעטאַל-אַרבייטער און דער צענטראַלער ראַט פון די
 פּראָפּעסיאָנעלע פאַראיינען (טרייד-יוניאָנס) נעמען שוין שריטע
 אין דיזער ריכטונג. זיי פאַסען שוין באַשליסען און ארבייטען שוין
 אויס פלענער, ווי צו פאַרווירקליכען די דאָזיגע דיסציפּלין.

דיזע שריטע מוזען אונטערשטיצט ווערען פון אַלע אנדערע
 ארבייטער. לאָמיר אויפ'ן שטעל איינפירען שטיק-אַרבייט און
 זעהן צו די דיסציפּליז ווערט שטאַרקער. לאָמיר אויספּרובירען יע-

דע וויסענשאפטליכע איינצעלהייט פון דער זאָגענאנטער טיילאָר-סיסטעם (א) סיסטעם ווי איינצושפאָרען ענערגיע, צייט, מאַטעריאַלען, א. ז. וו.); לאָמיר אויספאָרשען די פארדיענסטען פון די אַרבייטער אין פארנלייך מיט דער גרויס פון דער פראָדוקצאַן, א. ד. גל.

דער רוּם איז ניט אזא בריה אן אַרבייטער, ווי דער אַרבייטער פון די מעהר ענטוויקעלטע נאַציאָנען. און אונטער צאָרזימוס האָט דאָך נאָך אנדערש ניט געקאָנט זיין. און עס איז די פליכט פון דער סאָוועט־רעגירונג צו ציהען די אויפמערקזאמקייט פון דער באַפעלקערונג, זי זאָל זיך איינפאך לערנען ווי צו אַרבייטען. די אויבענדערמאָנטע טיילאָר־סיסטעם, וועלכע איז אין דיזער הינזיכט דאָס לעצטע וואָרט פון קאָפיטאַליזמוס, פאראייניגט אין זיך די אויסערליך פאַרפּוצטע גרויזאמקייט פון דער בורזשאַזער אויסבוֹי־טונג מיט די ווערטפּולסטע וויסענשאפטליכע איינצעלהייטען, ווי איינצושפאָרען צייט, ענערגיע, מאַטעריאַלען, א. ז. וו., זי רעכענט, צווישען אנדערעס, אויס די אַלע באַוועגונגען, וואָס דער אַרבייטער מאַכט ביי דער אַרבייט, און לעגט פאָר מיטלען אויסצומיידען אונניצליכע באַוועגונגען; זי ווייזט אָן אויף די בעסטע מעטאָדען פון אַרבייט, די בעסטע סיסטעם פון פאַראַנטוואָרטליכקייט און קאָנטראָלע, און זאָ ווייטער.

די סאָוועט־רעפּובליק מוז זיך באַנוצען מיט פיעלע זאַכען פון דיזער סיסטעם; זי מוז איינפירען וויסענשאפטליכען און טעכ־נישען פראָגרעס. די מעגליכקייט פון סאָציאַליזמוס הענגט אָפּ פון דעם, צו עס וועט זיך אונז איינגעבען צו פארבינדען די סאָוועט־מאַכט, די אָרגאַניזאַציאָנס־אַרבייט פון סאָוועט, מיט די לעצטע בעסטע אַרבייט־מעטאָדען פון קאָפיטאַליזמוס. מיר מוזען אַלזאָ שטודירען די טיילאָר־סיסטעם, אויספרובירען איהר, צוצופאַסען זיך צו איהר. און אַרבייטענדיג אויף די פאַרגרעסערונג פון דער שאַ־פונגס־קראַפט פון אַרבייט טאָרען מיר אין דער זעלבער צייט ניט פאַרנאַכלעסיגען מיטלען צו וועקען ביי די אַרבייטער אַ שטרעבונג

צו איבערשטייגענעם, א מין פארוועטען זיך וואָס מעהר אויפצוטאָן, איבערצושטייגען, אַריבערצוואַגען דעם צווייטען. מיר מוזען אָרגאָניזירען דיזע איבערשטייגענעם, אויף אַ סאָציאַליסטישען אופן, נאָ-מירליך, דאָרטען, וואו זי עקזיסטירט שוין ; און דאָרטען, וואו זי עקזיסטירט ניט, מוזען מיר איהר וועקען זאָגאר דורך צוואנגס-מיטלען : די דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט טאָר ניט זיין קיין צור-בראַכענע ; די פּראָלעטאַרישע רעגירונג דאַרף גאָר ניט זיין צו ווייך.

די שטרעבונג צו איבערשטייגענעם.

צווישען די ליגענס, וואָס די בורזשואַזיע מאכט דעם אָנשטעל, אַז זי גלויבט אויף סאָציאַליזמוס, אין, דאָס אין אַ סאָציאַליסטישען אָרדנונג וועט גיט זיין קיין פּלאַץ פאַר קנאַת פּועלים, פאַר אַ באַר געהר פון אַרבייטער איבערצושטייגען דעם צווייטען אין ניצליכקייט. פאַרשטעהער פון קאַפיטאַליזמוס שטעלען סאָציאַליזמוס פאַר אַלס אַן אָרדנונג, אין וועלכער אַלע וועלען זיין מאָנאָטאָן גלייך אין ניצ-ליכקייט, אין פּעהיגקייטען, קיינער וועט זיך גיט טאַרען און גיט האָבען מיט וואָס איבערצונעמען.

אין דער אמת'ען אָבער וועט גאָר דער סאָציאַליזמוס, וואָס וועט פאַרניכטען די קלאַסען-איינטיילונג פון דער געזעלשאַפט און אויך די פאַרשקלאַפונג פון די מאַסען צום ערשטען מאָל אין לעבען עפענען פאַר די ברייטע מאַסען אַ וועג צו ענטוויקלען זיך און צו שטרעבען צו איבערטרעפען איינער דעם אַנדערען. און בלויז די סאָוועט-אַרגאַניזאַציען, וואָס פיהרט איהן, אַנשטאַט אַ פאַרמאַלער (כלומרשט'דיגער) דעמאָקראַטיע פון אַ בורזשואַזער מלוכה, די ווירק-ליכע באַטייליגונג פון די אַרבייטענדע מאַסען אין דער פּ אַ רי-וואָלוציע פון דער מלוכה, — בלויז די סאָוועט-אַרגאַניזאַציע ציאָן, זאָגען מיר, עפענט צום ערשטען מאָל אַ פעלד פון גייסטיגער קאָנקורענץ, פון שטרעבונג איבערצושטייגען דעם צווייטען אין ניצ-ליכקייט. אַזאָ קאָנקורענץ איז אַפילו לייכטער צו אָרגאַניזירען אויפ'ן פּאָליטישען, איידער ווי אויפ'ן עקאָנאָמישען געביעט. אָבער פאַר די אינטערעסען פון סאָציאַליזמוס איז העכסט וויכטיג אַזאָ גייסטיגע קאָנקורענץ, אַזאָ שטרעבונג צו איבערשטייגענעם אויך אויפ'ן עקאָנאָמישען פעלד.

מייר וועלען מאַכען עפענטליכקייט פאַר אַ מיטעל צו אָרגאַניזירען

זירען די דאָזיגע קאָנקורענץ. אַ בורזשוואַזע רעפּובליק מאכט נאָר דעם אָנשטעל, אַז זי גיט דעם אַרבייטער אַ געלעגענהייט צו פאַר-פּאָלקאַמען זיך. אין דער אמת'ען האַלט זי די פּרעסע אונטער-וואַרפען אונטער קאַפיטאַל, און דעם „מאכ“ קאַרמעט זי מיט פיר קאַנטע פּאָליטישע קלייניגקייטען. דעם ריכטיגען אויפטו אין די פאַבריקען און אין האַנדעל באַהאַלט זי אַלס „ביזנעס-געוויימניסע“, וואָס באַשיצען די „הייליגע אייגענטום“. די סאָויעטען האָבען אָבגעשאַפט האַנדעלס-סעקרעטען, אָבער זיי האָבען נאָך פּאַרלוויפּיג גיט אויסגענוצט עפענטליכקייט אַלס אַ מיטעל צו ענטוויקלען אַ קאָנקורענץ איבערצושטייגען איינער דעם אנדערן אויפ'ן יעקאָנאָמי-שנין פּעלד. מיר מוזען דאָס שוין באַלד טאָן. מיר מוזען באַשאַד פּען אַ פּרעסע, וואָס זאָל גיט זאַכאווען און אָפּנאַרען די מאַסען מיט פּאָליטישע סענסאַציעס, נאָר זאָל זיי געבען אַ מעגליכקייט צו באַקאַנען זיך גרונטיג מיט פּראַגען פּון טאַגט-עגליכע עקאָנאָמיע. יעדע פאַבריק, יעדער דאָרף איז אַ פּראָדוצירערנדע און פאַרברויי-כענדע קאָמונע, וועלכע האָט אַ רעכט און אַ פליכט צוצופאַסען די רעגולירונגען פּון די סאָויעטען אויף אַן אייגענעם שטייגער (גיט איבערצוטערעטען די רעגולירונגען, נאָר דורכצופיהרען זיי אין פאַד סענדע פּאַרמען), אויף אַן אייגענעם שטייגער צו פאַרווירקליכען די פאַראַנטוואָרטליכקייט און די קאָנטראָלע איבער דער פּראָדוקציע און פאַרטיילונג. אונטער דער קאַפיטאַליסטישער אָרדנונג איז דאָס געווען אַ פּריוואַט אַנגעלעגענהייט פּון אינדיווידועלען קאַפי-טאַליסט אָדער גוטס-באַזיצער. אונטער די סאָויעטען איז דאָס שוין גיט אַ פּריוואַט זאך, נאָר אַ וויכטיגע נאַציעאָנאַלע אויפנאַבע. אונטער דער קאַפיטאַליסטישער סיסטעם פּון פּראָדוקציע פּלעגט אַ גוטער ביישיפעל פּון אַ איינצעלנעם אָדער פּון אַ וועלכער עס איז גרופּע פּראָדוצירער זעלטען פאַרשפּרייט ווערען צווישען נאַכפּאָל-גער, און די בורזשוואַזיע פּלעגט זיך דאָס נאָר איינרעדען, אַז דורך'ן איינפלוס פּון מוסטערהאַפטע אינסטיטוציעאָנען, וואָס ווערען אייני-געפיהרט דאָ אָדער דאָרטען, ווערט דער קאַפיטאַליזמוס שטענדיג

„רעפֿארמירט“. אָבער יעצט, ווען די פּאָליטישע מאַכט איז אַרײַ בער אין די הענט פֿון פּראָלעטאַריאַט און די עקספּראָפּריאַטאָרס ווערען עקספּראָפּריאַירט, האָט זיך די לאַגע טיעף געענדערט. און ווי מאַנכע העכסט פּראָמינענטע סאָציאַליסטען האָבען דאָס מעהרערע מאָל פּאַראַויס־געזאָגט, קאָן ערשט יעצט, צום ערשטען מאָל, אַ נומער ביישפּיעל האָבען אַ וויכטיגע ווירקונג אויף די מאַסען. מוסטער־האַפטע קאָמונעס מוזען און וועלען ווערען אַ מיטעל צו ערציהען, צו לערנען און צו באַוועגען צו פּאַרטשריט הינטערשטעליגע נעמיינ־דעס. די פרעסע, ווידער, מוז ווערען אַ וואַפע פֿון סאָציאַליסטישער בוו־אַרבייט דורך דעם, וואָס זי וועט זיך שטעלען, אַלס איהר אויפ־נאַכע מיטצוטיילען און צו פאַרשפּרייטען אויסקינפֿטע און איינ־צעלהייטען פֿון ערפֿאָלג אין דער אָדער יענער מוסטער־האַפטער קאָ־מונע ; אויך וועט זי האָבען אַלס פּליכט צו בלאַמירען די יעניגע קאָמונעס, וועלכע האַלטען זיך עקשנות־דיג פֿאַר די „טראַדיציעס פֿון קאַפיטאַליזמוס“, עס הייסט פֿאַר אַנאַרכיע, אונאַרדנונג, לעדיג־נעהעריי און ספּעקולאַציאָן.

אונטער קאַפיטאַליזמוס פֿלעגען זיך מיט סטאַטיסטיק באַנו־צען בלוז ספּעציאַליסטען אָדער רעגירונגס־בעאַמטע. מיר אָבער מוזען די סאַמע מאַסען צוגעוואוינען צו סטאַטיסטיקס, מיר מוזען פּאַפּולער מאַכען סטאַטיסטישע פּאַקטען און ציפּערען, כדי די אַרביי־טער זאָלען זיך ביסלעכווייז אויסלערנען צו פאַרשטעהן און צו זעהן, וויפּיעל און וואָס פֿאַר אַן אַרבייט עס פּאָדערט זיך, וויפּיעל רוהע זיי קאָנען האָבען, א. ד. גל. זיי וועלען זיך אויסלערנען צו פֿאַר־גלייכען די רעזולטאַטען פֿון אונטערנעמונגען אין פאַרשידענע קאָ־מונעס ; צו שטודירען, צו באַשפּרעכען די דאָזיגע רעזולטאַטען. די ענטוויקעלערע, די פּאַרטגעשריטענערע קאָמונעס וואָלטען אויפֿן שטעל באלוינט געוואָרען פֿאַר זייער פֿלייס און אויסצייכנונג (דורך די פאַרקירצונג פֿון אַרבייט־טאָג אויף אַ געוויסע צייט, הע־כערונג פֿון ווידזשעס, א. ד. גל.)

עס האָט נאָך קיינמאָל ניט פּאַסירט אַז די אַרויסטרעטונג פֿון

א נייעם קלאס אויף דער היסטאָרישער סצענע אלס אַ פיהרער פון דער געזעלשאפט, זאָל אַרָאָפּגעהן אָהן אַ פּערזאָדע פון קעמפּפּע, פון איין זייט, און פון דער אנדער זייט אָהן אַ פּערזאָדע פון פאלשע שריט, עקספּערִימענטען און צוֹהיִיפּלען אין באַצוג צום אויסוואַהל פון נייע מעטאָדען, וואָס זאָלען זיך פּאַסען צו די נייע אומשטענדען. ווען די ברוזשאַזיע האָט גענומען קריגען די אויבערהאנד איבער פּאַדאָליזמוס (הערשאפט פון די פּריצים), האָבען די פּריצים גע־ נאַרן בײַן איהר נקמה ניט נאָר דורך פאַרשווערונגען, אויפשטענדע און פאַרוכע צוריקצוקריגען די פאַרלאָרענע מאכט, נאָר אויך דורך חזקת מאַכעריי, דורך אָפּלאַכען פון דער אונטערוואַל, אומגעלומט פּערטקייט און גראַבע פּעהלערען פון די „אויפּגאָומענע עוות“ פּנים'ער, וועלכע האָבען די „העזה“ צו זעצען זיך ביים מלוכה דודער, כאָטש זיי האָבען ניט די נויטיגע פּאַרבערייטונג און פּעהיג קייט, וואָס די פּרינצען, די באַראָנען, די אדעליגע, די אַריסטאָקראַט טיע באַזיצען, — אַ שטייגער ווי עס טוען יעצט די קאָרנלאָוו'ס מיט די קערענסקי'ס, די גאַי'ס מיט די מאַרטאָוו'ס, וועלכע זייענדיג דורכגעדרונגען מיט ברוזשאַזען אונצוטרוי צום אַרבייטער־קלאַס פון רוסלאַנד בלאַמירען איהם פאַר זיין „העזה'גען“ פאַרווד צו פאַרכאַפּען די מאכט.

עס פאַרשטעהט זיך, אַז פּיעלע חדשים און יאָהרען מוז פאַר־לויפּען, איידער דער נייער געזעלשאפטליכער קלאַס, דער קלאַס, וואָס איז ביז דאָן געווען אונטערדריקט און אונטערטעניג פון עלענד און אוננוויסענהייט, ווערט צוגעוואוינט צו דער נייער לאַגע און איז אימ־שטאַנדע אלעס צו קאָנטראָלירען, צו רעגולירען און ארויסצו־בריינגען אייגענע אָרגאַניזאַטאָרס. עס איז זעלבסטפאַרשטענדליך, אַז די פאַרטיי, וואָס פּיהרט דעם רעוואָלוציאָנערען פּראָלעטאַריאַט, האָט ניט געהאט די געלעגענהייט צו קריגען די נויטיגע ערפּאהרונג, ווי צו אָרגאַניזירען אונטערנעמונגען, אין וועלכע עס באַטייל־ליגען זיך צעהנדליגע מיליאָנען בירגער; אַז אויף צו ענדערן די אַלטע געוואוינהייטען פּאַדערט זיך גענוג צייט. אָבער עס איז

דאָך ניט אונמעגליך, דאָס מיר זאָלען וואָס גיכער קריגען די ער-
פאהרונג און די נייע געוואוינהייטען, — אויב מיר פארשטעהן נאָר
קלאָר די נויטווענדיגקייט פון אַן ענדערונג, אַ פעסטען באַשלוס צו
מאכען איהר, און אַ שטאַרקען באַנעהר צו באַקעמפּפּען די שוועריג-
קייטען. אין פּאָלק, עס הייסט צווישען די ארבייטער און פּויעריס,
קאָנט איהר געפינען זעהר פּיעלע, וואָס באַזיצען אָרגאַניזאַציאָנס-
טאַלאַנט. זיי זיינען ביז יעצט געווען אונטערדריקט, רואינירט און
פאַרפּאָלגט פון קאַפיטאַל; מיר ווייסען נאָך ניט ווי אויסצוגעפינען
זיי, ווי צו ערמוטיגען, ווי צו העלפּען זיי און צו מאַכען זיי פּראָמי-
נענט. אָבער מיר וועלען זיך אויסלערנען דאָס צו טאָן, אויב מיר
וועלען זיך נאָר פאַר דעם געמען מיט רעוואָלוציאָנערען פּלייס, אָהן
וועלכען קיין רעוואָלוציאָן קאָן ניט האָבען קיין ערפּאָלג.

עס איז ניט געווען קיין איין גרויסע פּאָלקס באַוועגונג אין דער
היסטאָריע, וואָס האָט ניט באַצאָהלט רבי געלד פאַר ניט האָבען די
גויטיגע ערפּאהרונג: דאָ פּלעגען אונערפּאהרענע רעפּאַרמערס
באַשווינדלעט ווערען פון שווינדלער, באַריהמער; דאָרטען פּלעגט
פאַרקומען גאָר אַ ניט-גויטיגע מישעניגע; און אַט-אָד-דאָרטען
פּלעגט זיך אַן אינדיווידועלער „פּיהרער“ געהמען פאַר 20 אויפ-
גאַבען אויף אַמאָל און פּלעגט זיך מיט קיין איין איינער ניט
ספּראַווען.

און אויב מיר קאָנען ניט אויסמיידען קיין רבי געלד, זאָלען
די וואָך-הינט פון דער בורזשואַזער געזעלשאַפט בילען ביי יעדען
שפּענדעל, וואָס געהט אין ניוועז, ווען דער אַלטער וואַלד ווערט
אויסגעהאַקט. מיר וועלען זיך געהן פאַרווערטס מיט אונזער וועג,
סטאַנדענדיג זיך צו געפינען און אויסצופּרוּבירען די נויטיגע אָרגאַ-
ניזאַטאָרס, די ריכטיגע מענשען מיט ניכטערע קעפּ און פּראַקטישען
שכל, וועלכע באַזיצען טרויהייט צו סאָציאַליזמוס צוזאַמען מיט
פּעהיגקייט האַרמאָניש צו אָרגאַניזירען די ארבייט פון פּאָלק.

ב ל ו י ז אַזעלכע לייטע וועלען שטענדיג אלץ שטיינען, אלץ אריי
 בערגעהן פון א קלענערע ארכייט צו א גרעסערע און ערהויבען ווערען
 צו פאראנטוואָרטליכע פּאָסטען צו קירעווען די טעטיגקייט פון פּאָלק.
 מיר ווייסען נאָך ניט ווי דאָס צו טאָן. אָבער מיר וועלען זיך
 דאָס אויסלערנען.

ארבייטס-פעדיגע ארגאניזאציען און דיקטאטור.

די רעוואָלוציאָן פון לעצטען (אין מאַסקווא) צוזאַמענפאַר פון די סאָויעטען לױטעט, אַז די וויכטיגסטע אויפגאַבע פון יעצטיגען מאַמענט איז די באשאפונג פון אַ פעסטע אַרגאַניזאַציע און די פאַרשטאַרקונג פון דיסציפלין. דיזע רעוואָלוציאָן ווערט שוין אונטערשיצט פון יעדען איינעם. אָבער אַז אויף דורכצופיהרען אַזאַ רעוואָלוציאָן פּאָדערן זיך צוואנגנמיטלען פון אַ דיקטאַטור, דאָס פאַרשטעהען נאָך ווייט ניט אַלע.

עס וואָלט געווען די גרעסטע רומהייט, דער גרעסטער אונזין צו דענקען, אַז דער איבערגאַנג פון קאַפיטאַליזמוס צו סאָציאַליזמוס איז מעגליך אָהן צוואנגנמיטלען און דיקטאַטור. די מאַרקסיסטישע טעאָריע האָט שוין לאנג צוקלאַפט דיזען בורזשואַזישדעמאָקראַטישען און אַנאַרכיסטישען אונזין. און די רוסישע פּאַסירונגען פון 1917—1918 באשטעטיגען אין דיזען זין די מאַרקסיסטישע טעאָריע אַזוי קלאַר, דייטליך און איבערצייגענד, אַז בלויז האָפנונגסלאָז דומע, אָדער אַזעלכע, וואָס האָבען ביי זיך אָפגעמאַכט צו אינגאָרני רען דעם אמת, קאָנען נאָך אַנדערש דענקען. איינס פון די ביידע: ענטוועדער אַ קאַרנילאָו'ס דיקטאַטור, אָדער אַ דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט, — קיין דריטער אויסוועג איז ניטאָ פאַר אַ לאַנד, וואָס מאַכט דורך אַן אונגעוויינליך שנעלע ענטוויקלונג מיט אונגעוויינליך שווערע איבערגענגע, אַ לאַנד, וואָס ליידעט פון אַ שרעקליכער דעזאָרגאַניזאַציע, פאַראורזאַכט פון אַ מאַויס'דיגער מלחמה. אַלערליי מיטען-מיטלען ווערען פאַרגעלעגט — מיט'ן צוועק אָפצונאַרען דעם פּאָלק — ענטוועדער פון דער בורזשואַזיע, וועלכע איז ניט אימ-שטאַנדע צו זאָגען דעם אמת און אָפען צוצוגעבען, אַז זי דאַרף אַ קאַרנילאָו'ען, אָדער פון די קליין-בורזשואַזע דעמאָקראַטען, ווי די

טשערנאָוווס, צערעטעללים און מארטאָוווס, וועלכע פלוידערן וועגען דער דיקטאטור פון דער נאנצער דעמאָקראטיע, וועגען א פאראייניגטן טען דעמאָקראטישען „פּראָגנאָט“, א. ד. גל. די יעניגע, וועלכע האָבען זאָגאר פון די פאקטען פון דער יעצטיגער רוסישער רעוואָלוציאָן ניט געלערנט, אַז אַ מיטען־וועג איז אונמעגליך, מוזען מיר אויפגעבען אַלס האָפנונגסלאָז דומע.

עס איז ניט שווער צו פארשטעהן, אַז אין דער איבערנאָנגס־צייט פון קאפיטאליזמוס צו סאָציאליזמוס איז אַ דיקטאטור נויטיג צוליב צוויי הויפט גרינדע. ערשטענס, איז פשוט אונמעגליך צו באַזיגען און צו פארניכטען קאפיטאליזמוס אָהן אַ באַרמלאָזער אונטערדריקונג פון ווידערשטאַנד פון די אויסבויער, ביי וועלכע מען קאָן ניט אויף אַמאָל אַוועקנעמען זייער פאַרמעגען, זייער קענט־ניס, זייער אָרגאניזירטקייט, און וועלכע וועלען נאָך דאריבער אַ לאנגע צייט געוויס מאַכען פאַרוזכען אומצואוואַרפען די „פאַר האַסטע“ מאַכט פון די אָרימע. צווייטענס, קאָן מען זיך ניט פאַר־שטעלען קיין גרויסע רעוואָלוציאָן (און איבערהויפט אַ סאָציאליסטישע רעוואָלוציאָן), אַפילו אין פאַל, ווען קיין אויסערליכע מלחמה קומט ניט פאַר, — אָהן אַ אינערליכע מלחמה, אָהן אַ צושטאַנד פון אונזיכערהייט און אונאַרדנונג, אָהן טויענדע און מיליאָנען פעלע, וואו מענשען שלאָגען זיך מיט דער דעה און ווייסען ניט, צו וועמען צוזושטעהן, אָדער לויפען אַריבער פון איין לאַגער אין אַ צווייטען. עס פאַרשטעהט זיך, אַז אונטער אַזעלכע אומשטענדען מוזען אַלע פאַרדאַרבענע עלעמענטען, וואָס זיינען פאַרבונדען הויפט־זעכליך מיט דער קליין־בורזשואַזיע וואָרים די קליין־בורזשואַזיע איז די ערשטע כפרהדינדעל פון יעדער מלחמה און פון יעדען קרויס (ווייזען, „וואָס זיי קאָנען“). און אַנדערש זיינען זיי נישט אים שטאַנדע צו ווייזען, „וואָס זיי קאָנען“, ווי דורך אַ גרויסע צאָל פאַרברעכענס, הוליגאנסטוואָ, כאַבאַר, ספּעקולאַציאָן און עהנליכע שענדליכע זאַכען. עס פאַדערט זיך דאַרום אַן אַיי־זערנע האַנד צו באַזייטיגען זיי.

עס איז נאך אין דער היסטאריע ניט געווען קיין איין גרויסע רעוואָלוציאָן, וואו דאָס פאָלק האָט דאָס אינטטינקטיוו ניט גע-
 פיהלט, און ער האָט אימער אַרויסגעוויזען די היילזאמע ענטשלאַך-
 טענהייט צו ספראַווען זיך מיט די ננבים אויפ'ן סאַמע פלאַץ, וואו
 מען פאקט זיי. די צרה מיט די פריהערדיגע רעוואָלוציאָנען איז
 געווען, וואָס דער רעוואָלוציאָנערער אייפער וואָס האָט געהאלטען
 די מאַסען וואַכזאם און האָט זיי געגעבען דעם כוח באַרמלאַז צו
 אונטערדריקען די צופוילטע עלעמענטען, פלעגט ניט אָנהאלטען
 לאַנג. און די אורזאכע פון אזא שוואַכקייט פון רעוואָלוציאָנערען
 אייפער איז געווען די שוואַכקייט פון פראָלעטאַריאַט, וועלכער איז
 דער א י י נ צ י ג ע ר קלאַס, וואָס איז פעהיג (אויב ער איז
 גענוג גרויס, באַוואוסטזיג און דיסציפלינירט) צוצוציהען די
 מערהייט פון די אויסגעבויעטע, (עס הייסט, די מערהייט פון די
 אַרימע, אויב מיר ווילען געברויכען אַ פראָסטערען און פארשטענדר-
 ליכען אויסדרוק) און איינצוהאלטען אין זיינע הענט די מאכט אויף
 אַ גענוג לאַנגע צייט, ער זאָל קאָנען אונטערדריקען אי אַלע אויס-
 בויער, אי אַלע עלעמענטען פון צופוילטקייט.

דינע היסטאָרישע ערפאהרונג פון אַלע פריהערדיגע רעוואָלוציאָ-
 ציאָנען, דיזען אַלגעמיינעם היסטאָרישען, עקאָנאָמישען און פאָלי-
 טישען לעסאָן האָט מאַרקס אויסגעדריקט קורץ, שאַרף, פינקטליך
 און לעבעדיג אין די ווערטער: ד י ס ט א ט ו ר פ ו נ פ ר א -
 ל ע ט א ר י א ט. און אז די רוסישע רעוואָלוציאָן איז טאַקע ריכ-
 טיג צוגעטראָטען צו אַט דיזער היסטאָרישער פראָבלעם (פון דיקי
 טאַטור פון פראָלעטאַריאַט), איז דערוויזען פון מערקווירדיגען ער-
 פאָלג, וואָס די סאוועט-אַרגאַניזאַציאָן האָט געהאט ביי אַלע פעלי-
 קער און שפראַכען פון רוסלאַנד, וואָרים וואָס איז די סאוועט-
 מאכט, אויב ניט אַן אַרגאַניזירטע פאַרמע פון פראָלעטאַריאַט'ס
 דיקטאַטור, פון דער דיקטאַטור פון אַ פאַרטגעשריטענעם קלאַס, וואָס
 ערהויכט זיך צו אַ נייער דעמאָקראַטיע, און שטרעבט צו דעם, אַז
 אין דער אַרמיניסטראַציאָן פון דער מלוכה זאָלען זיך אונאַבהענגיג

באטייליגען צענדליגע מיליאָנען אויסגעבויטעטע ארבייטער, וועלכע ענטדעקען דורך זייער ערפארונג, אז דער דיסציפלינירטער און קלאַר-מען-באוואוסטער אוואַנגארד* פון פּראָלעטאריאט איז זייער זיכערסטער פיהרער ?

אַבער „דיקטאַטור“ איז אַ הויכער וואָרט, אַ הויכען וואָרט טאָר מען ניט געברויכען אומזיסט. אַ דיקטאַטור הייסט אַן איי-זערנע מאכט, אַ רעוואָלוציאָנערע מוטיגע, שנעלע, באַרמלאָזע ענט-שלאַסענהייט צו אונטערדריקען אויסבויטער, אזוי גוט ווי הוליאַנצ-נעם. אונזער מאכט איז אַבער צו ווייך, זי איז אָפט עהנליכער צו איינגעמאַכט, ווי צו אייזען. מיר טאָרען אויף אַ רגע ניט פאַר-געסען, אז די בורזשואַזע און די קליין-בורזשואַזע אומגעבונג שטערט דער סאָוועט-מאכט אין צוויי הינזיכטען: ערשטענס, דריקט זי אונז אויסערליך דורך די מעטאָדען פון די סאווינקאָוס, די נאַצעס, די גענעטשקאריס און די קאָרנילאָוס, דורך קאָנספּיראַציעס און בונטען, דורך שטראַמען ליגענס און העצעס אין דער פרעסע פון די קאָדעטען, „רעכטע“ סאָציאַליסטען-רעוואָלוציאָנערען און מענ-שעוויקעס; צווייטענס, פאַראַורזאכט די דאָזיגע אומגעבונג אַ אינערליכען דרוק אין דעם זינען, וואָס יעדער עלעמענט פון פאַר-דאַרבענהייט, יעדע שוואַכקייט ווערט אויסגענוצט פאַר קאַרופּציאָן, פאַר די פאַרגרעסערונג פון מאַנגעל אין דיסציפּלין, פאַר די פאַר-שפּרייטונג פון צולאָזענקייט, הפּקד'קייט און כאָאָס. און וואָס נעהנטער מיר קומען צו צו דער פּאַלשטענדיגער אונטערדריקונג פון דער בורזשואַזיע, אלץ געפערליכער ווערען פאַר אונז די בור-זשואַזע, אַנאַרכיסטישע נייגונגען. דיזע נייגונגען קאָן מען אויס-וואָרצלען ניט בלויז דורך פּראָפּאָגאַנדא און אַניטאַציאָן, ניט נאָר דורך די אָרגאַניזירונג פון איבערשטייגענעס (יעדער זאָל שטרעבען צו איבערטרעפען דעם צווייטען אין ניצליכקייט) ניט בלויז דורך

* פאַראַויסגעהענדען, ענטוויקעלטערען טייל.

דעם אָדער יענעם אויסוואהל פון אָרגאַניזאַטאָרס, נאָר אויך דורך צוואנגמיטלען.

אויף וויפעל די סאָויעט־רעגירונג ווערט אלץ שטאַרקער, און אַנשטאַט מיליטערישער אונטערדריקונג ווענדעט זי שוין אָן אַדמיניסטראַטיווע מיטלען, וועלען זיך די צוואנגמיטלען אויסדריקען ניט אַזוי פיעל אין הינריכטונגען, ווי אין טרייעלס. ביי דיזער געלעגנהייט איז כראי צו באַמערקען, אז די רעוואָלוציאָנערע מאַסען זיינען גלייך נאָך 25טען אָקטאָבער, 1917, אַוועק מיט'ן ריכטיגען יוגע און האָבען דערוויזען די לעבענס־קראַפט פון דער רעוואָלוציאָן מיט דעם, וואָס זיי האָבען אַליין, נאָך איידער די סאָויעט־רעגירונג האָט וועגען דעם אַרויסגעגעבען אַ דעקרעט, גענומען אָרגאַניזירען „אַרבייטער און פּויערים טריבונאַלען“, אָפּשאַפּענדיג די בורזשואַזיש־דעמאָקראַטישע יוסטיץ. אָבער אונזערע רעוואָלוציאָנערע טריבונאַלען זיינען נאָך זעהר שוואַך. עס איז קענטיג, אז די מיינונג, וואָס דאָס פּאָלק האָט גע'ירשן'ט פון רעזשים פון די פּריצים און די קאַפיטאַליסטען, דאָס די קאָורטס זיינען ניט זיינע, איז נאָך ניט אויסגעוואַרצעלט געוואָרען פון זיין באַוואוסטזיין. דאָס פּאָלק באַגרייפט נאָך ניט גענוג, אז די קאָורטס זיינען אַ מיטעל צוצוציהען אַלע אַרימע צו אַדמיניסטראַטיווע (פּאַר־וואַלטונג, רעגירונג) אַרבייט (וואָרים יוסטיץ־מעטיגקייט איז דאָך איינע פון די פליכטען פון מלוכה־אַדמיניסטראַציאָן); אַז זיי (די קאָורטס) זיינען שוין אַן אַרנאָן פון דער הערשאַפט פון פּראָלעטאַריאַט און פון אַרימערען פּויערטום; אַז זיי זיינען אַ מיטעל צו לערנען זיך די סציפלין. מען פארשטעהט נאָך ניט דעם איינפאַכען און געוויינליכען פאַקט, דאָס אויב רוסלאַנד'ס הויפט צרות זיינען הונגער און אַרבייטסלאָזיקייט, קאָן מען זיי דאָך באַזייטיגען ניט מיט ענטוואַסטישע אויסגעשרייען, נאָר בלויז מיט אַ ריכטיגער און גרונטיגער אָרגאַניזאַציאָן און דיסציפלין, וועלכע קאָנען פיהרען צו אַ גרעסערע פּראָדוקציאָן פון כרויט פאַר מענשען און פון שפייז פאַר דער אינדוסטריע

(ברען־מאטעריאלען), אויך מיט דעם, אז די דאָזיגע ברויט און שפּיין זאָלען באַצייטענס טראַנספּאָרטירט ווערען און ווי געהעריג איז פּאַרטיילט ווערען. און דאָריבער פּאַלט די פּאַר א נ ט ז ו אָר ט ל י כ ק י י ט פּאַר ליידען פּון הונגער און פּון ארבייטס־לאָזיגקייט אויף יעדען א י י נ צ י ג ע ז, וועלכער ברעכט די ארבייט־דיסציפּלין אין אירגענר וועלכער אינדוסטריע אָדער אין אירגענר וועלכער אונטערנעמונג. און די יעניגע, וועלכע זיינען שולדיג אין אזעלכע זאַכען, מוזען באַרמלאָז באַשטראַפט ווערען. דער איינפּלוס פּון דער בורזשואַזער אומגעבונג, וועלכען מיר מוזען יעצט אונאוּפּהערליך באַקעמפּען, לאָזט זיך הויפּטזעכליך פּיהלען אין דעם, וואָס דער עולם זעהט נאָך ניט דעם צוזאַמענהאַנג צווישען הונגער און ארבייטס־לאָזיגקייט, פּון איין זייט, און די הפּאָר־קייט אין באַצוג צו אָרגאַניזאַציע און דיסציפּלין, פּון דער צווייטער זייט; אויך אין דעם, וואָס עס איז נאָך שטאַרק איינגעפּונדעוועט דעם קליין־אייגענטימערס כלל: „מיר אַאַרט קיין זאַך ניט, אַבי איך זאָל עפּעס געניסען“.

דער קאַמפּ פּון דער בורזשואַזער אומגעבונג מיט דער פּראָ־לעטאַרישער שטרעבונג צו אָרגאַניזאַציען טרעט בולט אַרויס הויפּט־זעכליך אין דער אייזענבאַהן־אינדוסטריע. די פּאַרשידענע קלויקס און אָנגעשטעלטע אין די אָפּיסעס זיינען מייסטענס אַ עלעמענט פּון סאַבאַטאַזשניקעס און כאַבאַרניקעס; דער פּראָלעטאַרישער עלע־מענט, ווידער, קעמפּט פּאַר דיסציפּלין. צווישען דיזע צוויי עלע־מענטען איז דאָ נאָך אַ עלעמענט, וואָס וואַקעלט זיך, פּיהרט זיך ניט אויף אויף אַ באַשטימטען אָפּן, איז „שוואַך“ און אונטערהינג בייצושטעהן דעם „נסיין“ צו ספּעקולירען, צו נעמען כאַבאַר, אויס־צונוצען די לאַגע פּאַר פּערזענליכע אינטערעסען שעדיגענדיג דער ביי דעם גאַנצען אַפּאַראַט, וועלכער איז אזוי נויטיג אויף צו באַ־קעמפּען הונגער און ארבייטס־לאָזיגקייט.

אַ כאַראַקטעריסטישער קאַמפּ איז אין דיזען הינזיכט פּאַרגע־קומען צוליעב דעם לעצטען דעקרעט וועגען דער פּאַרוואַלטונג איבער

די אייזענבאהנען. מיר מיינען דאָ דעם דעקרעט, וועלכער גיט די-
טאטאָרישע (אונבאשרענקטע) מאכט צו איינצעלנע דירעקטאָרען.
די באַוואוסטזיניגע פאַרשטעהער פון דער קליין־בורזשואַזער צור
קראַכענקייט האָבען גע'טענה'ט, אז דאָס, וואָס געוויסע פּערוואַנען
באַקומען אַ „אונבאשרענקטע“ מאכט, איז אין ווידערשפּרוך מיט'ן
פּרינציפּ פון קאַללעגיאַלער אַדמיניסטראַציע*), פון דעמאָקראַ-
טיזמוס און פון אַנדערע פּרינציפּען פון דער סאָויעט־רעגירונג.
מאָנכע פון די „לינקע“ סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען האָבען אָנ-
געפיהרט אַ ריין־דעמאָנאָגישע אַניטאַציען געגען דעם אויבענדער-
מאָנטען דעקרעט, און דערביי האָבען זיי אַפּעלירט צו די ניריגע
אינסטיטוטען פון די מאַסען און צו דער קליין־בורזשואַזער יאָגעניש
נאָך פּערזענליכע נוצען.

אַט דער קאמפּה וועגען דעקרעט האָט אַרויסגעבראַכט אַ פּראַגע
פון זעהר גרויסער וויכטיגקייט, — ריכטיגער געזאָגט, צוויי פּראַ-
גען. ערשענס, איז אין איהם פארוויקעלט אַ ריין פּרינציפּיעלע
פּראַגע, די פּראַגע צו אונבאשרענקטע מאכט פון איינצעלנע פּער-
זאָנען איז אין איינקלאַנג מיט די גרונד פּרינציפּען פון אַ סאָציאַליסטי-
טישער רעגירונג. צווייטענס, איז אַרויסגערוקט געוואָרען די פּראַ-
גע : אין וואָס פאַר אַ שייכות געפינט זיך דיזער פאַל, דער פאַל
מיט דער דיקטאַטור אויף די אייזענבאהנען, צו די ספּעציעלע אויפ-
גאַבען פון דער סאָויעט־רעגירונג אין יעצטיגען מאָמענט ? מיט
אַנדערע ווערטער : צו איז פאַר די פאַרשטאַרקונג פון אַרבייטס-
דיסציפּלין, אַרויסרופונג פון אַ שטרעבונג צו איבערשטייגעניס, פאַר-
גרעסערונג פון דער פּראָדוקטיוויטעט פון אַרבייט און אַנדערע עהנ-
ליכע אויפגאַבען פון יעצטיגען מאָמענט טאַקע וויכטיג, דאָס אַ

* עס הייסט, אן אַדמיניסטראַציע, וואו די געשעפטען ווערען
פאַרוואַלטעט גיט פון איינצעלנע, נאָר פון אַ קאַלעגיום, פון אַ קערפּער-
שאַפט, אַ קאָמיטע.

פארוואלטער זאל קריגען א זעהר ברייטע, א „אונבאשרענקטע“, א דיקטאטארשע מאכט ?

ביידע פראגען פארדינען א ערנסטע אָפּהאַנדלונג. אַלזאָ, איז טאקע אינווידועלע דיקטאטור אין ווידערשפרוך מיט די פרינציפּען פון א סאָוועט־רעגירונג (סאָציאַליסטישע רעגירונג)? עס הויבט זיך גאָר ניט אָן.

אין דער היסטאָריע פון רעוואָלוציאָנערע באַוועגונגען געפֿי־נען מיר פיעלע ביישפיעלע, וואו די דיקטאטארשע מאכט פון גע־וויסע פערזאָנען איז געווען ניט מעהר און ניט וועניגער, ווי אַ מי־טעל צו באַפֿעסטונגען די דיקטאטור פון די רעוואָלוציאָנערע קלאַסען. מיט די פרינציפּען פון דער בורזשואַזער דעמאָקראַטיע איז אַ דיק־טאטארשע מאכט געוויס ניט אין ווידערשפרוך. נאָר ווען עס האַנדעלט זיך וועגען דער סאָוועט־רעגירונג מאַכען די בורזשואַזע קריטיקער געוואַלדען, אַז זי פארשוועכט די פרינציפּען פון דעמאָ־קראַטיע. אַ מאָדנער פּאָלק וואָס די דאָזיגע בורזשואַזע קריטיקער זיינען ! ווי זיי ווילען, אַזוי דרעהן זיי : פון איין זייט שרייען זיי, אַז די סאָוועט־רעגירונג איז פשוט אַ אונזין, אַ אונגאַרמאַלע ערשיינונג, אַ שטיק אַנאַרכיזמוס. און דערביי מאַכען זיי אַרונ־טער מיט דער האַנד אַלע אינזערע היסטאָרישע ביישפיעלע און לאַגישע באַווייזע, אַז די סאָוועטען זיינען ניט קיין אונזין, נאָר די העכסטע פּאָרמע פון דעמאָקראַטיע, — גענויער גערעדט, דער אַנפאַנג פון דער סאָציאַליסטישער פּאָרמע פון דע־מאָקראַטיע. דאכט זיך, אויב אַ סאָוועט־רעגירונג איז אַ אונזין, דאַרף מען דאָך פון איהר נאָר נישט פאַרלאַנגען. קומען אָבער די זעלבע בורזשואַזע קריטיקער, פון דער אַנדער זייט, און פּאָדערען פון אונז מעהר, ווי פון אַ בורזשואַזער דעמאָקראַטיע. זיי טענה'ן שוין : מיט אייערע באַלשעוויסטישע (עס הייסט סאָציאַליסטישע, ניט בורזשואַזע) דעמאָקראַטישע פרינציפּען, מיט די דעמאָקראַטישע פרינציפּען פון די סאָוועטען איז אַן אינדיווידועלע דיקטאטור ניט קיין פּאָזער קליידער...

היינט דערנעה ביי די בורשוואַזע קריטיקער אַ טאַל, ווער און וואָס מיר ווינען !

די אַרגומענטען פון די דאָזיגע קריטיקער זיינען איבערהויפט זעהר שוואַכע. אויב מיר זיינען נאָר ניט קיין אַנאַרכיסטען, מוזען מיר דאָך אַנערקענען די נויטווענדיגקייט פון אַ שטאַט, עס הייסט, די נויטווענדיגקייט פון צו אַנג-מיטלען פאַר'ן איבער-נאַנג פון קאַפיטאַליזמוס צו סאָציאַליזמוס. וואָס פאַר אַ צוואַנג מיטלען, — דאָס ווענדעט זיך שוין אָן דער ענטוויקלונגס-שטופע פון רעוואָלוציאָנערען קלאַס, אזוי נישט ווי אן אזעלכע ספּעציעלע אומשטענדען, ווי די ירושה פון דער לאַנגער מלחמה, די פאַרמען פון ווידערשטאַנד, וואָס די בורשוואַזיע איז אימשטאַנדע אַרויסצו-ווויזען, א. ז. וו. עס איז גאָר נישטאָ קיין שום ווידערשפרוך צוויי-שען סאָויעט-דעמאָקראַטיזמוס און דיקטאַטור פון איינצעלנע. דער אונטערשיעד צווישען אַ פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור און אַ בורשוואַ-זער איז דער, וואָס די פּראָלעטאַרישע דיקטאַטור ריכטעט איהרע אַטאַקעס אויף די אויסבויענדע מינאַריטעט צו נונסטען פון די אויסגעבויעטע מאַיאָריטעט, און וואָס זי ווערט פאַרווירקליכט (דורך איינצעלנע אויף) ניט נאָר פון די מאַסען פון די אויסגעבויע-טעמע אַרבייטער, נאָר אויף פון אַרגאַניזאַציאָנען, וועלכע זיינען אזוי געבויט, דאָס זיי זיינען אימשטאַנדע צו ערהויבען די מאַסען צו שאַפענדע אַרבייט (די סאָויעטען באלאַנגען צו דיזען סאָרט אַר-נאַניזאַציאָנען).

די צווייטע פּראַגע איז אַ פּראַקטישע : וואָס פאַר באַדייטונג קאָן אַן אינדיווידועלע דיקטאַטור האָבען פאַר די אויפגאבען פון יעצטיגען מאַמענט ? קאָן אַזאָ דיקטאַטור לייכטער מאַכען אזעל-כע אויפגאבען, ווי די פאַרשטאַרקונג פון אויבייטער-דיסציפּלין, פאַרנערעסונג פון אַרבייטס-פּראָדוקטיוויטעט, א. ד. גל. ? אויף דעם מוזען מיר ענטפערן, אז יעדע גרויסע אינדוסטריע, וועלכע איז, אַנג אורחא. דער מאַטעריעלער באַדען פאַר סאָציאַל-ליזמוס, פאַדערט אַ פּאָלשמענדיג-שטרענגען, איינהייטליכען ווילען,

וואָס זאָל קירעווען די געמיינשאַפֿטליכע ארבייט פון די הונדערטע, טויזענדע און צעהנדליגע טויזענדע מענשען, וואָס ארבייטען אין איהר. דאָס איז נויטיג פון וועלכען שטאַנדפונקט איהר זאָלט עס ניט באַטראַכטען, — צו פון טעכנישען, צו פון עקאָנאָמישען, אָדער גאָר פון היסטאָרישען. אַזאַ איינהייטליכער ווילען איז אײַ מער אַנערקענט געוואָרען אַלס אַ נויטיגע באדינגונג פאַר סאָציאַליזמוס — אַנערקענט געוואָרען פון אַלע די יעניגע, וועלכע האָבען זיך נאָר ווען עס איז ערנסט פאַרטראַכט איבער סאָציאַליזמוס. ווי אזוי זאָלען מיר איינפיהרען אַ שטרענגען איינהייטליכען ווילען? דורך דעם, וואָס די טויזענדע זאָלען זיך פרייוויליג אונטעררוואַרפען אונטער'ן ווילען פון וועגווייזער, פון אָנפיהרער פון דער ארבייט. דיזע אונטעררוואַרפונג קאָן פאַרקומען אין פאַרשידענע פאַרמען. אויב די יעניגע, וואָס באַטייליגען זיך אין דער געמיינשאַפֿטליכער ארבייט, זיינען אידעאָליסטיש, באַוואוסטזיניג און דיסציפלינירט, קאָן זייער אונטעררוואַרפען זיך, זייער געהאָרכט זאמקייט פאַרגליכען ווערען צו דער געהאָרכזאמקייט פון אָרקעסטער, וואָס פאָלגט דעם דיריזשאָר (לייערער); אויב זשע ניט, אויב ביי די, וואָס זיינען באַשעפטיגט ביי דער געמיינשאַפֿטליכער ארבייט, פעהלט אידעאָלע דיסציפלין און באַוואוסטזיניגקייט, מוז שוין די געהאָרכזאמקייט זיין אַ געצוואונגענע. יעדענפאַלס, ווי די מעשה זאָל ניט זיין, איז פאָלשטענדיגע געהאָרכזאמקייט צו אַן איינציגען ווילען אונבאַדינגט נויטיג פאַר'ן ערפאָלג פון דער אַרבייט, וואָס איז אַרנאָנזירט אויפ'ן מאַסשטאַב פון אַ גרויסע מאַסיבן אינדוסטריע. איבערהויפּט איז דאָס וויכטיג פאַר דער אַרבייט אויף אייזענבאַהנען.

אַ כאַראַקטעריסטישער שטריך פון דער יעצטיגער פעריאָדע איז דער אַריבערגאַנג פון איין פאָליטישער אויפגאַבע צו אַ צווייטער, וואָס האָט, דאכט זיך, קיין שום עהנליכקייט ניט צו איהר. אַט, צום ביישפּיעל, די רעוואָלוציאָן האָט אַקאַרשט צובראַכען די עלטסטע, די שטאַרקסטע און די שווערסטע קייטען, אין וועלכע

די מאסען זיינען געשמירט. דאָס איז געווען געכמען. געכמען, הייסט עס, איז אונזער אויפגאבע געווען פרייהייט, פרייהייט פון אונטערוואָרפֿען זיך, פון געהאָרכזאמקייט. און היינט פאָדערט שוין דיזעלבע רעוואָלוציאָן — און דוקא פאַר די אינטערעסען פון סאָציאַליזמוס — דאָס די מאַסען זאָלען אַרויסווייזען געהאָרכזאמ קייט, פאַלגען דעם אַיינציגען ווילען פון די יעדן יעדן, וועלכע קירעווען דעם גאַנג פון ארבייט.

עס פאַרשטעהט זיך, דאָס אַזאַ איבערגאַנג פון איין פאַליטישער אויפגאבע צו אַ צווייטער, וועלכע זעהט אויס ווי אַ ווידערשפּרוך צו איהר, קאָן ניט פאַרקומען מיט אַמאָל. עס איז זעלבסטפאַר שטענדליך, אַז ער קאָן פאַרווירקליכט ווערען נאָר נאָך גרויסע קרויסען און קעמפּע, נאָך אַ שטאַרקער אָנשטרענגונג פון ענערגיע. די מאַסע קאָן ניט באַגרייפֿען שנעל, אַז די געהאָרכזאמקייט, וואָס די רעוואָלוציאָן פאָדערט פון איהר, איז ניט די זעלבע, פון וועלכער די רעוואָלוציאָן האָט איהר באַפרייט. דאָן, בעפאָר דער רעוואָלוציאָן, איז די געהאָרכזאמקייט, וואָס מען האָט פון איהר געפאָדערט, געווען נויטיג פאַר איהרע אויסבויער און אונטערדריקער. יעצט פאָדערט מען פון איהר געהאָרכזאמקייט צו זיך זעלבסט, געהאָרכזאמקייט פאַר איהרע אייגענע אינטערעסען — געהאָרכזאמקייט, וועלכע זאָל געבען דער סאָציאַליסטישער פיהר-רונג פון דער אינדוסטריע אַ מעגליכקייט צו זיענען. אָבער עס פאָדערט זיך צייט, איידער די מאַסע וועט דאָס פאַרשטעהן. און די געווינשטע געהאָרכזאמקייט וועט קאָנען איינגעפיהרט ווערען בלויז נאָך קרויסען, אונרוהען, א. ז. וו. זי וועט איינגעפיהרט ווערען בלויז דורך די גרויסע אַנשטרענגונג פון פראָלעטאַריאַט'ס אַוואַנגאַרד, וועלכער פיהרט דאָס פאַלק צו דער נייער אָרדנונג.

באַטראַכט די פּסיכאָלאָגיע פון דורכשניטליכען, געוויינליכען טיפּ פון אַ מענשען פון דער ארבייטענדער און אויסגעבויעטער מאַסע אין דער ליכט פון די ווירקליכע, מאַטעריעלע באַדינגונגען פון זיין געזעלשאַפטליכען לעבען. בעפאָר דער אָקטאָבער רעוואָלוציאָן

האָט ער קיינמאָל ניט געוועהן, דאָס די קלאַסען־אויסבויטער זאָלען אָפּפּערען פאר איהם עטוואַס, וואָס האָט אַ שטיקעל ווערדע פאַר זיי. זיי האָבען זיך ניט געאייילט צו געבען ערד, וואָס זיי האָבען פאַרשפּראַכען, אָדער פּרייהייט און פּריעדען; זיי האָבען ניט גע-וואָלט אויפגעבען די פּלענער וועגען אַ „גרעסערער רוסלאַנד“ אין די געהיימע אָפּמאַכען, וואָס האָבען באַצוועקט אַ „גרעסערע רוס-לאַנד“; און זיי האָבען בשום אופן ניט געוואָלט אָפּפּערען וואָס עס איז פון זייערע קאָפיטאַלען און פּראָפּיטען. ערשט נאָך'ן 25טען אָקטאָבער, 1917, האָט ער דאָס געוועהן, — אי דאָס, ווען ער האָט דאָס אַלעס אַליין, מיט געוואָלד גענוכען, ווען ער האָט דאָס מיט געוואָלד געפּאָדערט געגען די קערענסקי'ס, די נאַז'עס, די גענעטשקארי'ס, די דומאָוו'ס און די קאַרנילאָוו'ס. עס איז נאַטירליך, וואָס אַ געוויסע צייט איז זיין נאַנצע אויפּפּערקומט-קייט און ענערגיע געווענדעט אין איין ריכטונג — פּרייער אויפּצו-אַטעמען, אויסצוגלייכען זיך, אויסצושפּרייטען זיך, צו געניסען פון די גוטע זאַכען פון לעבען, וועלכע ער קאָן נאָך „אַפּאַרדען“, און וועלכע די אומגעוואָרפּענע אויסבויטער האָבען איהם פּריהער ניט געלאָזט נעמען. און עס איז אויך נאַטירליך, וואָס עס מוז נעמען צייט, איידער דער דורכשניטליכער פּאַרשטעהער פון די מאַסען וועט ניט נאָך איינזעהן און זיך איבערצייען, נאָך וועט אויך פּיה-לען, אַז ער דאַרף ניט פּראָסט „כאַפּען“, אריינכאַפּען, אַרויסריי-סען, — ער וועט פּיהלען און פאַרשטעהן, אַז דאָס פּיהרט צו אַ גרעסערע דיסאָרגאַניזאַציע, צו אַן אונטערגאַנג — צו דער צוריק-קערונג פון די קאַרנילאָוו'ס.

אַן ענטשפּרעכענרע געווינשטע ענדערונג אין אומגעבונג (און, דאַריבער, אויך אין דער פּסיכאָלאָגיע) פון די רייען פון די אַר-בייטענדע מאַסען הויבט זיך נאָך ערשט אָן. און מיר, די קאָמור-ניסטישע פּאַרטיי (די באַלשעוויקעס), וואָס פאַרטרעטען די שטרע-בונג פון די אויסגעבויטעטע מאַסען צו ערלייזונג, דאַרפּען גרינדליך באַגרייפּען דיזע ענדערונג און איהר נויטווענדיגקייט, מוזען זיין אין

די פאָדערשטע רייהען פון די מיעדע מאַסען, וועלכע זוכען אַן אויסוועג, און פיהרען זיי מיט'ן ריכטיגען וועג — מיט'ן וועג פון אַרבייטער־דיסציפלין. מיר מוזען האַרמאָניש צונויפפאַסען די מעטאָדע פון „מיטינג־אָפּהאַלטעניש“ (אויף צו באַשפּרעכען די אַרבייטס־באַדינגונגען) מיט דער אַגיטאַציאָן פון פּאָלשטענדיגער גע־האַרזאמקייט, אין פאַרלויף פון דער אַרבייט, צום ווילען פון סאוועט־דירעקטאָר, אָדער דיקטאַטאָר.

די בורזשאַזיע, די מענשעווויקעס, א. ד. גל. מאַכען חוּזק פון אונזער „מיטינג־אָפּהאַלטעניש“, און אָפט שימפּפּען זיי זאָגאַר אונז און באַשולדיגען אונז, אַז מיר צולאָזען די אַרבייטער און העלפּען פאַרשפּרייטען כאָאָס. אָבער מיר עסען זיך ניט אָפּ די האַרץ פון זייער שימפּפּעריי. מיר ווייסען, אַז אַהן מאַס־מיטינגען, וואָס מיר אַראַנזשירען, וועלען די אונטער־דריקטע מאַסען קיינמאַל ניט אַריבערנעהן פון דער בלינדער דיסציפלין, וואָס ווערט אויף זיי אַרױפגעצוואונגען פון די אויסבוֹיטער פון דרויסען, צו דער פּריוויליגען און באַוואוסטזיניגער דיסציפלין.

די „פאַרזאַמלונג־אָפּהאַלטעניש“ איז דער ריכטיגער דעמאָקראַ־טיזם פון די אַרבייטער, זייער ערוואַכונג צו אַ נייעם לעבען, זייער ערשטער טריט אויפ'ן פעלד, וועלכע זיי האָבען אַליין אויסגערייניגט פון רעפּטילען (קריכעדיגע ברואים, ווי אויסבוֹיטער, אימפּעריאַ־ליסטען, גוטסבאַזיצער, קאַפיטאַליסטען), און וועלכען זיי ווילען זיך אויסלערנען אַליין צו בריינגען אין אָרדנונג, אויף זייער אייגע־נעם שטייגער, פאַר זיך זעלבסט, אין איינקלאַנג מיט די פּרינציפּען ניט פון דער רעגירונג, אַדעל און דער בורזשאַזיע, נאָר פון זייער סאוועט־רעגירונג.

עס איז נויטיג געווען דוקא דער אַקטאַבער־זייען פון די אַרביי־טער איבער די אויסבוֹיטער; עס איז נויטיג געווען אַ נאַנצע היסטאָרישע פעריאָדע פאַר די אַרבייטענדע צו דיסקוטירען די נייע לעבענס־באַדינגונגען און די נייע אויפגאַבען, — אום עס זאָל ווערען מעגליך אַ זיכערער איבערגאַנג צו העכערע פאַרמען פון אַרבייטס־

דיסציפלין, צו די באוואוסטזיניגע פארדייהונג פון געדאנק וועגען דער נויטווענדיגקייט פון דער דיקטאטור פון פראָלעטאריאט, צו א פאלשטענדיגער אנטערווארפונג ביי דער ארבייט צו אָרדערס, וואָס פאַרשטעהער פון דער סאָויעט־רעגירונג גיבען אַרויס. דיזע פּעריאָדע האָט זיך יעצט אָנגעפּאנגען.

מיר האָבען ערפּאָלגרייך געלעזט די ערשטע פּראָבלעם פון דער רעוואָלוציאָן. מיר האָבען געזעהן, ווי די ארבייטערע מעסען האָר בען אַליין אויסגעבילדעט אין זיך די גרונד־באדינגונגען פאַר אַן ערפּאָלגרייכער לעזונג פון דעם פּראָבלעם; נעמליך, אַ פּאראייניגטע געמיינשאפטליכע אנשטרענגונג געגען די אויסבויער אום זיי אומצואוואַרפּען. אָקטאָבער פון 1905, פּעברואַר און אָקטאָבער פון 1917 זיינען אין דיזער הינזיכט שטופען, וואָס האָבען אַן אַל־וועלטליכע היסטאָרישע באַדייטונג.

אויך האָבען מיר ערפּאָלגרייך געלייזט די צווייטע פּראָבלעם פון דער רעוואָלוציאָן אויפצואוועקען און צו ערהויבען די ער־נידרניגסטע געזעלשאפטליכע קלאַסען, וועלכע זיינען געווען אונטער־ריקט פון די אויסבויער און וועלכע האָבען ערשט נאָך 25 מען אָקטאָבער, 1917, באַקומען די פּרייהייט אומצואוואַרפּען זיי, אומצו־קוסען זיך אַרום זיך און צו רעגולירען זייער לעבען אויפ'ן אייגע־נעם שטייגער. די „מיטינג־אָפּהאַלטעניש“ פון אָט די אונטער־ריקטסטע און ערנידריגסטע, פון די וועניג־ערצויגענע ארבייטער־מעסען, זייער אַנשליסען זיך אָן די באַלשעוויקעס, דאָס, וואָס זיי פאַרשפּרייטען איבעראַל די סאָויעט־אַרגאַניזאַציאָן, — דאָס איז די צווייטע שטופע פון דער רעוואָלוציאָן.

מיר זיינען יעצט אין דער דריטער שטופע. מיר מוזען זעהן, דאָס אונזערע געווינסען, אונזערע דעקרעטען, אונזערע געזעצע, אונז־זערע פּלענער זאָלען האָבען אַ קיום, זאָלען ווערען גאראנטירט פון געזעצע, פון פעסטע פאַרמען פון טעגליכער דיסציפלין. דאָס איז די שווערסטע פּראָבלעם, אָבער צו דער זעלבער צייט איז דאָס אויך די פּראָבלעם, וואָס פאַרשפּרעכט צו ברענגען די בעסטע

רעוולטאטען. וואָרים בלויז איהר לעזונג וועט אונז געבען סאָר ציאַליזמוס.

מיר מוזען זיך אויסלערנען צו פאראייניגען רעכט מיט פליכט, דעהיזאָגען מיט געהאָרכזאמקייט, דעמאָקראַטיזמוס מיט דיסציפלין, מאַכט מיט אונטערוואַרפונג צו יענעם ווילען, ווען דאָס איז נויטיג; מיר מוזען זיך אויסלערנען צו פאראייניגען דעם שטורעמדיגן דעמאָקראַטיזמוס, פול מיט ענערגיע, וואָס פליסט אויף די מיטינגען פון אַרבייטער, מיט דער ענערגיע, וואָס וויל ניט וויסען פון קיינע שטערונגען, — דיזען דעמאָקראַטיזמוס, זאָגען מיר, דארף פֿען מיר זיך אויסלערנען צו פאַרבינדען מיט א י י ז ע ר נ ע ר די ס צ י פ ל י ן א י ן ד ע ר צ י י ט פ ן ד ע ר א ר ב י י ט, מ י ט א ב ס אָ ל ו ט ע ר ג ע ה אָ ר כ י ז א מ ק י י ט צום ווילען פון דער פּערזאָן, וואָס פאַרטרעט בשעת דער אַרבייט די סאָוויעט־דיקטאַטור.

מיר האָבען זיך דאָס נאָך ניט אויסגעלערנט. אָבער מיר מוזען זיך און מיר וועלען זיך דאָס אויסלערנען.

נעכטען האָט אונז פון די קאָרנילאָווס, די גאַצעס, די דויטאָווס, די געגעטשקארס און די באַנאיעווסקיס געדראָהט אַ געדפּאהר, דאָס די בורזשואַזע אויסבויוטונג זאָל זיך צוריקקעהרען. מיר האָבען צושמעטערט די מאַכט פון די דאָזיגע לייטע. אָבער די געפּאהר פון צוריקקעהרונג פון דער אויסבויוטונג דראָהט אונז אויך היינט פון אַנאַנדער זייט — דער קליין־בורזשואַזער הפּראָקייט און אַנאַרכיזם. זי שטעהט פאַר אונז אין דער פּאַרמע פון געוויינליכע, קליינע אָבער צאָלרייכע אַטאַקעס און אַנאַריפע אויף די פּראָלעטאַרישע דיסציפלין.

די געפּאהר פון דער קליין־בורזשואַזער אַנאַרכיע מוזען מיר נאָך באַזיגען.

די ענטוויקלונג פון סאָויעט-אַרנאניזאציען.

דער סאָציאַליסטישער כאראקטער פון דער סאָויעט־דעמאָקראטיע — וועלכע איז לכל הדעות דאָס זעלבע, וואָס פראָלעטאַרי־שע דעמאָקראטיע, — באַשטעהט, ערשטענס, אין דעם, וואָס די ער־וויילער, די יעניגע, וועלכע קלייבען אויס די דעלעגאטען צו די סאָויעטען, די ריכטיגע דעה־זאָגער, זיינען דורכאויס אַרבייטענ־דע, אויסגעבויעטע מאַסען — דאָס הייסט, די בורזשאַזיע איז אויסגעשלאָסען. צווייטענס, באַשטעהט דער סאָציאַליסטישער כאראקטער פון דער סאָויעט־דעמאָקראטיע אין דעם, וואָס אונטער איהר עקזיסטירען שוין ניט קיינע פון די וואַה־לחמרות, וועלכע ביוראָקראַטיען* פיהרען געוויינליך אין: אַלע באַשרענקונגען פון וואַה־רעכטע זיינען באַזייטיגט, און די מאַסען זעלבסט, מיט אַ פאַלקאָמענער פרייהייט, באַשטימען, ווען און ווי אזוי די וואַהלען זאָלען שטאַטפירנדען.

דריטענס, דריקט זיך דער סאָציאַליסטישער כאראקטער פון דער סאָויעט־רעגירונג אויס אין דעם, וואָס עס ווערט אונטער איהר באַשאַפען די בעסטע מאַסען־אַרנאניזאציען פון אוואַנגאַרד פון די ארבייטער, פון גרויס־אינדוסטריעלען פראָלעטאַריאַט, — אַן אַרנאניזאציען, וועלכע ניט איהם (דעם אוואַנגאַרד) די מעגליכ־קייט צו קירעווען די אויסגעבויעטע מאַסען, אַרײַנצוציהען זיי אין סאַמע פאַליטישען לעבען, צוצוציהען זיי צו אַ טיכטיגען אַנטייל אין איהם, אום זיי זאָלען זיך קאָנען גוט ערציהען פאַליטיש דורך

* טרוקענע, ניש־דענקענדע משינאָוויקעס, וואס רעכענען זיך ניט מיט'ן לעבען, נאָר מיט'ן ווילען פון זייערע עלטסטע, אזוי גוט ווי מיט די רולס, דינים און פאַרמאָלישעמען.

זייער אייגענע ערפאהרונג. אויף אזא אופן ווערט צום ערשטען מאָל געמאכט אַ התחלה פון דעם, אז די ג א נ צ ע באַפעל־קערונג זאָל זיך אויסלערנען, ווי צו פאַרוואַלטען, ווי אָנצופאַנגען צו פאַרוואַלטען (די מלוכה ענינים).

דאָס זיינען די וויכטיגסטע בולט'ע שטריכען פון דעם דעמאָ־קראַטיזמוס, וועלכער ווערט יעצט אויסגעפרובירט אין רוסלאַנד, און וועלכער איז אַ העכערער טיפּ פון דעמאָקראַטיזמוס, אַ דע־מאָקראַטיזמוס וואָס האָט קיין שום עהנליכקייט ניט צו דעם וואָס די בורזשואַזיע שילדערט אזוי פאַלש; דאָס איז אַ דעמאָקראַ־טיזמוס, וועלכער איז אַן איבערגאַנג צום סאָציאַליסטישען דעמאָ־קראַטיזמוס און צו אומשטענדען וואָס וועלען ווירקען, אז דער יעצטיגער שטאַטט זאָל שוין אָנפאַנגען אָפּצושטאַרבען.

עס פאַרשטעהט זיך, אז די סטיכישע * קליינבירגערליכע דעזאָרגאַניזאַציאָן (וועלכע לאָזט זיך אין אַ וועלכער עס איז פאַרמע פיהלען אין יעדער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציאָן און וועלכע לאָזט זיך אין אונזער רעוואָלוציאָן פיהלען ספּעציעל שטאַרק צוליעב דעם קליינבירגערליכען כאַראַקטער פון רוסלאַנד, צוליעב איהר הינטער־שטעלינגקייט און צוליעב דער שווערער מלחמה) האָט ניט אנדערש ווי געמוזט ארויפּלעגען איהר שטעמפּעל אויף די סאָוועטען. און מיר מוזען דאָרום אונאויפהערליך אַרבייטען אויף די ענטוויקלונג פון דער אָרגאַניזאַציאָן פון די סאָוועטען און פון דער סאָוועט־רעגירונג (אום אָפּצואווישען דעם קליינבירגערליכען שטעמפּעל).

עס באַמערקט זיך אַ קליין־בירגערליכע טענדענץ (נייגונג) צו פאַרוואַנדלען די סאָוועט־דעפּוטאַטען ענטוועדער אין „פאַרלאַמענ־טאַריער“ (שלוחים), עס הייסט, אַזעלכע, וועלכע טוען נאָר, וואָס מען הייסט זיי), אָדער אין ביראָקראַטען. דיזע טענדענץ מוז און וועט אויסגעוואַרצעלט ווערען דורך דעם, וואָס מיר וועלען צוציהען

(* נאָטירליכע, וואס ווירקט ווי אַ נאָטור־קראַפט.)

א ל ע מיטגלידער פון די סאָויעטען צו אַ פּראַקטישען אַנטייל אין דער פּאַרלאַמאָנט פון רעגירונגס־אַנגעלעגעהייטען. די דעפּארטמענטס פון די סאָויעטען, (וועלכע דארפֿען זיין אַ מין פּאַרלאַמענטען, אַ מין געזעצגעבענדע קערפּערשאַפטען), פּאַר־וואַנדלען זיך נאָר אין מאַכע פּלעצער אין קערפּערשאַפטען, וואָס ווערען ביסלעכעווייז עהנליך צו קאָמיסאַריאַטען (אַפּיסעס פון בע־אַמטע, וועלכע פּאַרוואַלטען דעם אָדער יענעם צווייג פון דער מלוכה־ווירטשאַפט, אָדער וועלכע ערפּילען דעם אָדער יענעם זאָרט מלוכה־אַרבייט).

(דאָס הייסט, אַז די אַפּטיילונגען פון די סאָויעטען פּאַרלירען ביסלעכעווייז, אונטער דעם איינפלוס פון דער אויבענדערמאָנטער קליינברעגערליכער דעזאָרגאַניזאַציאָן, דעם כאַראַקטער פון אַ לע־בעדיגען קוואַל פון שאַפּונגס־אַרבייט. זיי פּאַרוואַנדלען זיך אַנ־שטאַט דעם אין פּאַרוואַלטונגס־אַנשטאַלטען, וואָס דארפֿען נאָר טאָן וואָס מען הווסט זיי, לויט דעם דין, לויט געוויסע רולס. און אַנשטאַט אַלע זאָלען זיין אַנוועזענר, אַלע זאָלען זיך באַטייליגען אין די פּאַרהאַנדלונגען, פּאַרלירען מייסטע דעם אינטערעס, און בלויז וועניגע טוען די אַרבייט. דער סאָויעט־דעפּארטמענט זעהט דאַרום אויס יט ווי אַ פּאַרלאַמענט, נאָר ווי אַ ביוראָ, אַן אַפּיס). אונזער צוועק איז (דאַרום) צוצוּציהען י ע ד ע ן איינצעל־נעם פון די אָרימע קלאַסען צו ווירקליכער באַטייליגונג אין פּאַר־וואַלטונג. און די פּאַרשידענע שריטע, וואָס פּיהרען צו דעם, מוזען ווערען פּאַרזיכטיג, גענוי, אויספירליך רעדזשיסטרירט, אויסגע־פּאַרשט, סיסטעמאַטיוזירט, אויסגעפּרובירט און פּאַרקערפּרט אין געזעצע. אונזער אַבזיכט איז צו מאַכען, דאָס י ע ד ע ר אַר־ביטער זאָל נאָך דעם, ווי ער מאַכט דורך זיין אַכט שטונדיגען „לע־סאָן“ פון שאַפּענדער אַרבייט, פ ר י י, אונגעצאַהלט, ערפּילען זיינע מלוכה־פּליכטען.

דער איבערגאַנג צו אַזאַ שטופּע איז אַפּילו זעהר שווער, אָבער בלויז אַזאַ איבערגאַנג וועט אונז זיכער ברענגען צו דער פּאַרווירקלי־

כונג פון סאציאליזמוס. די נייקייט און די שווערקייט פון דער ענדערונג איז די אורזאכע פון דעם, וואָס זעהר פיעלע שריטע האָבען מיר, זאָצירזאָגען, געמאכט טאָפענדיג אין דער פינסטערניס, עס הייסט, מיר האָבען געמאכט פיעלע פעהלערען, און פיעלעס האָר בען מיר פארזעהן. אזא פארזעהן, אזעלכע פעהלערען זיינען אונז פארמיידליך אין יעדער פלעצליכער פאָרווערטס-באוועגונג.

מאנכע, און צווישען זיי אויך אזעלכע, וואָס האַלטען זיך פאר סאציאליסטען, שטעלען זיך פאר די אַריגינעלקייט (אייגענארטיג קייט) פון דער יעצטיגער לאַגע אין דעם, וואָס מענשען האָבען זיך איינגעוואוינט אַבסטראַקט (טעאָרעטיש) געגענצוועצען קאָפיטאַ-ליזמוס נענען סאציאליזמוס און צווישען דיזע צוויי ווערטער („סאָ-ציאליזמוס“ און „קאָפיטאַליזמוס“) אריינצושטעלען דעם וואָרט „אריינשפרינגען“. דאָס הייסט, זיי מיינען, אז מען קאָן שוין יעצט לייכט פון קאָפיטאַליזמוס אריינשפרינגען אין סאציאליזמוס. (מאנכע דערמאָנען זיך דערביי, וואָס זיי האָבען געלעזען ביי עני געלס'ען און באָרגען ביי איהם דעם באַוואוסטען אויסדרוק : „א שפרונג פון קעניגרייך פון נויטווענדיגקייט אין קעניגרייך פון פריי הייט“). מיט אנדערע ווערטער, די כלומרשט'דיגע סאציאליסטען ווילען איינרעדען אַ וועלט, אז מיר האָבען דעמאָגאָגיש איינגערעדט די מאַסען, אז מיר דאַרפען און קאָנען גלייך אריינשפרינגען פון קאָפיטאַליזמוס אין סאציאליזמוס.

אז דעם וואָרט „שפרינגען“ האָבען די לעהרער פון סאציאַליזמוס געברויכט אויף אַנצודייטען אַן אנפאנג פון אַן איבערגאנגס-פּעריאָדע אין דער אַלגעמיינער היסטאָריע, און אז אזא „שפרונג“ דאַרף געדויערן צעהן אָדער מעהר יאָהרען, דאָס האָבען ניט באַ-גריפען די מערסטע פון די דאָזיגע „סאציאליסטען“, וועלכע שטוי-דירען סאציאליזמוס „פון ביכער“, אָדער וועלכע האָבען זיך קיינמאָל ניט פאַרטראַכט ערנסט איבער דער אנגעלעגענהייט. עס איז נאָ-טירליך, וואָס די זאָגענאנטע „אינטעליגענץ“ באַזאָרגט אונז אין אזא צייט מיט אַן אינבאַשרענקטער צאָהל קלאָגמוטערס : אייניגע

באווינען די קאנסטיטוציאנעלע פארזאמלונג, אנדערע באקלאגען די בורזשואזע דיסציפלין, דריטע באדויערן די קאפיטאליסטישע אָרד-נונג, פיערטע — בענקען נאָך דער נוטערצויגענער און קולטורע-לער אַריסטאָקראטיע, און פינפטע חלש'ען נאָך דער „אימפעריאַ-ליסטישער רוסלאַנד“, א. ז. וו., א. ז. וו.

די וויכטיגסטע זאך אין אן עפאָכע פון „גרויסע שפרונגען“, עס הייסט, אין א צייט פון א גרויסער רעוואָלוציאָן, ווען איין אָרד-נונג טרעט אָפ איהר פלאַץ פאַר א צווייטער, באַשטעהט אין פאָל-גענדען : די גרויסע צאָהל רואינען (די אָפגעבראָכענע שטיקלאַד) פון דער איינגעפאלענער אַלטער אָרדנונג, וועלכע קלייבען זיך אַמאָל אָן פיעל שנעלער, ווי די קערענדלאַך פון דער נייער אָרדנונג (וועלכע עס איז אַפט ניט אזוי לייכט צו באַמערקען), פאַ-דערט א פעהיגקייט פאַנאנדערצוקלייבען זיך אין דער קייט פון ענטוויקלונג, און צו אונטערשיידען דאָס וויכטיגסטע פון וועניגער וויכטיגעס. עס גיבען היסטאָרישע פעריאָדען, ווען דאָס וויכ-טיגסטע פאר'ן ערפאָלג פון א רעוואָלוציאָן איז צונויפצוזאמלען וואָס מעהר רואינען, עס הייסט, אויף אַמאָל אויפצורייסען אזוי פיעל אַלטע רואינען, ווי נאָר מעגליך. אָבער עס זיינען דאָ צייטען, ווען עס איז שוין געהאַט אויפגעריסען געוואָרען גענוג רואינען, און עס איז נויטיג זיך צו נעהמען פאַר די „פראָזאָאישע“ (וועלכע קליין-בירגערליכע רעוואָלוציאָנערען באַטראַכטען פאַר א „לאַנגווייליגע“, ניט אינטערעסאַנטע) אַרבייט אָפצורייניגען דעם באַדען פון די אָנגעוואָרפענע שטיקלאַך רואינען. און עס גיבען אויך צייטען, ווען עס איז וויכטיגער פון אלעס אַכטונג צו געבען אויף די קערענדלאַך פון דער נייער אָרדנונג, וואָס שפראַצען שוין פון אונטער די רו-אינען, א יף א באַדען, וואָס איז נאָך באַדעקט מיט שטיינדלאַך און מיסט.

עס איז ניט גענוג צו זיין א רעוואָלוציאָנער, א סאָציאַליסט, אָדער, אין אַלגעמיין, א קאָמוניסט. ער איז נאָך, אויסער דעם, וויכטיג צו זיין פעהיג אין יעדען מאָמענט צו געפינען דעם ספעציעל-

לען רינגעלע פון קייט, וואָס מען מוז זיך אָן איהם מיט אַלע כוחות אָנכאַפּען, אום צו קענען האַלטען די גאַנצע קייט און צו פאַרשטעהן די אָרדנונג פון די רינגעלעך אין דער היסטאָרישער קייט פון פאַר-סירונגען. די פּאַרמען פון די היסטאָרישע רינגעלעך, זייער צו-זאַמענהאַנג, זייער אונטערשיעד איינער פון אנדערען איז ניט אַזוי פּראָסט און קלאָר, ווי אין אַ קייט, געמאַכט פון אַ שמייער.

די גאַראַנטיע פון די סאָויעט־אַרגאַניזאַציאָנען געגען דער שעדליכער ווירקונג פון ביוראָקראַטען ליגט אין די פעדים, וואָס פאַרבינדען זיי שטייף מיט'ן פּאָלק (דאָס הייסט, מיט די אויסגע-בויטעטע ארבייטער), אין דער בויגזאַמקייט און ציהינקייט פון דיזע פעדים. די בורזשאַזע פאַרלאַמענטען, זאָגאַר אין די דעמאָקראַטי-שע קאַפיטאַליסטישע רעפּובליקען, ווערען קיינמאָל פון די אָרימע ניט באַטראַכט אַלס „זייערע“ פאַרטערטערשאַפטען. וואָס אַנכע לאַנגט אָבער דער סאָויעט־רעגירונג, האַלטען איהר די מאַסען פון ארבייטער און פויערים פאַר „זייער אייגענע“, און ניט פאַר אַ פּרעמדע אינסטיטוציאָן. די מאָדערנע (נייעסמע), „סאָציאַל־דעמאָ-קראַטען“ פון שיידעמאַן'ס חדר אָדער — וואָס איז כמעט דאָס זעל-בע — פון כאַרטאָו'ס שניט, זיינען פונקט אַזוי געשטימט געגען די סאָויעטען, בענקען אַזוי נאָך די ציערליך־מאַניערליכע בורזשאַזע פאַרלאַמענטען, אָדער נאָך דער קאָנסטיטוציאָנעלער פאַרזאַמלונג, ווי טורגעניעוו איז מיט זעכציג יאָהר צוריק געווען פריינדליך גע-נויגט צו אַ מעסיגער מאָנאַרכיסטישער און אַריסטאָקראַטישער קאָנ-סטיטוציאָן, ווי ער איז געווען פריינדליך צו דער פויעריס־דעמאָ-קראַטיע פון דאָבראַלובאַוו און טשערנישעווסקי.

די נאָהענטקייט פון די סאָויעטען צום אַרבייטערנען „פּאָלק“ באַשאַפט ספעציעלע פּאַרמען פון ריקאָל* און פון אנדערע מע-טאָדען, דורך וועלכע די מאַסען זאָלען קאָנען קאָנטראָלירען די דע-

* צוריקרופונג פון דעפוטאַטען, מיט וועלכע דאָס פּאָלק איז אונג-צוריעדען.

גירונגס-מאשין. דיוע מעטאָדען מוז מען ענטוויקלען מיט אַ ספּע-
ציעלער אויפּמערקזאמקייט. אָט צ. ב. ש., די ראַטען פּון פּאָלקס-
בילדונג, וועלכע זיינען ניט מעהר און ניט וועניגער ווי קאָנפּערענ-
צען, וואו סאָוועט-דוועהלער און זייערע דעלעגאטען קומען זיך פּון
צייט צו צייט צוזאמען אויף צו באַשפּרעכען און צו קאָנטראָלירען
די טעטיגקייט פּון די סאָוועט-בעאַמטע פּון געגענד, פּאַרדינען די
פּולסטע סימפּאַטיע. עס קאָן נאָר ניט זיין נאַרישער, ווי פּאַרצור-
שטעלען זיך די סאָוועטען, אלס אַ זאך, וואָס איז שוין פּעסטגע-
שטעלט און פּערפּאָלקאָמט. וואָס מעהר מיר מוזען יעצט אַנטירען
פּאַר אַ שטאַרקע און פּעסטע מאַכט און פּאַר אַ דיקטאַטור פּון אייני-
צלענע פּאַר ב א ש ט י מ ט ע ס אָ ר ט ע ן א ר ב י י ט,
אַלץ פּיעלפּאַכער מוזען זיין די פּאַרמען און די מיטלען פּון דער
מאַסען-קאָנטראָלע אום צו באַזייטיגען יעדע מעגליכקייט צו פּאַר-
קריפּלען די סאָוועט-מאַכט, אום אונאויפּהערליך און אונערמידליך
אויסצואוואַרצלען פּון אונזער באַדען די ווילדע גראָז פּון ביוראַ-
קראַטיזמוס.

אויסערן לאַנד — אַן אונגעוויינליך ערנסטע, שווערע און נע-
פּעהרליכע לאַגע; אַ נויטווענדיגקייט צו זיין פּאַרויכטיג און צו-
דיקגעהאַלטען; אַ פּעריאָדע פּון געדולדיגען וואַרטען אויף אַ
נייעם אויסברוך פּון רעוואָלוציאָן אין די מערב לענדער, וואו זי
ווערט צייטיג שמערצליך לאַנגזאם; אין לאַנד גופּא — אַ פּע-
דיאָדע פּון לאַנגזאמער בויאונגס-אַרבייט און באַרמלאָזער שטרענג-
קייט, פּון אַ לאַנגען און אונאויפּהערליכען קאַמפּף פּון פּראָלעטאַ-
רישער דיסציפּלין געגען די דראָהענדע הפּקות און אַנאַרכיע, וואָס
ליגט אין עצם פּון דער נאַטור פּון דער קליין-בורזשואַזיע; — דאָס
זיינען, אין קורצען, די בולטע שטריכען פּון דער ספּעציעלער שמופע
אין דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציאָן, וואָס מיר מאַכען יעצט
דורף. דאָס איז דער יעניגער רינגעלע אין דער היסטאָרישער קייט
פּון פּאַסירונגען, אַן וועלכען מיר מוזען זיך יעצט מיט אונזער גאַנ-
צען כח אָנהאַלטען כדי אַרויסצוקומען מיט עהרע, איידער מיר דער-

גרייכען צום נעקסטען רינגעלע, דעם רינגעלע, וואָס ציהט אונז מיט ויין אייגענארטיגען גלאַנץ און וועקט באַגייסטערונג פאַר'ן זיעג פון דער אינטערנאַציאָנאַלער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציאָן.

די אומשטענדען פון דער יעצטיגער לאַגע רוקען אַרויס צום פּאָדערגרונד פון אונזער לעבען אַזעלכע שלאַגווערטער, ווי זיין פּאַרויכטיג, צוריקגעהאַלטען, וואַרטען, בויען לאַנגזאַם, זיין זעהר שטרענג, איינפיהרען אַ שטאַרקע דיסציפּלין, אַטאַקירען הפּקות א. ד. גל.

פרובירט פאַרגלייכען אַט די עזע שלאַגווערטער מיט דעם גע- וועהנליכען אָנגענומענעם באַגריעה, וואָס אַ „רעוואָלוציאָנער“ האָט וועגען אַ רעוואָלוציאָן, וועלען זיי, נאַטירליך, אויסזעהן צו וואָכער דיג. איז דען דעריבער אַ וואונדער, וואָס מאַכט „רעוואָלוציאָ- נערען“, וועלכע ווערען, הערענדיג אַזעלכע „ביליגע“ שלאַגווער- טער, אָנגעצונדען מיט אַ נאָבעלען צאָרן און פאַנגען אָן צו „אַטאַ- קירען“ און צו באַשולדיגען, אַז מיר האָבען פאַרגעסען די טראַדי- ציעס פון דער אַקטאַבער-רעוואָלוציאָן, מאַכען קאָמפּראַמיסען מיט דער בורזשואַזיע, נעהמען איבער בורזשואַזע נייגונגען, באַגנוגען זיך מיט רעפּאַרמען, א. ז. וו., א. ז. וו.?

די צרה מיט די עזע „רעוואָלוציאָנערען“ איז די עזע: זאָנאַר די יעניגע פון זיי, וועלכע ווערען באַוועגט פון די בעסטע אויפ- גאַבען און געפיהלען אין דער וועלט און זיינען אמת טריי צום אירעאל פון סאָציאַליזמוס, פאַרשטעהען ניט די ספּעציעלע און די ספּעציפיש אונאַנגענעהמע שטופּע, וואָס עס מוז דורכמאַכען אַ הינטערשטעליגע מדינה, וועלכע איז אויפגעטרייעלעט געוואָרען פון אַ גרויזאַמער און שלעכט-געפיהרטער מלחמה, און וועלכע האָט אָנגעפאַנגען די סאָציאַליסטישע רעוואָלוציאָן פיעל פריהער פון מעהר ענטוויקעלטע לענדער. אין שווערע מאַמענטען פון שמערצ- ליכען איבערגאַנגס-פּראָצעס ווייזט זיך אַרויס, אַז זיי פעהלט פעסט- קייט. עס איז נאַטירליך, דאַס אַ זאַ זאָרט פון „אָפיציעלער“ אָפּאָזיציאָן צו אונזער פּאַרטיי זאָל קומען גראַד פון די „לינקע“

סאָציאַליסטער־רעוואָלוציאָנערען. עס פערשטעהט זיך, אז עס זיינען ויץ, און עס וועלען אימער זיין, איינצעלנע אויסנאָהמען פון גרופע אָדער קלאַס טיפּען. אָבער געזעלשאַפּטליכע טיפּען בלייבען טיפּען, טראָץ די אויסנאָהמען. אין אַ לאַנד וואו די קליין־בירגערליכע באַפעלקערונג איז זעהר גרויס אין פאַרנלייך מיט דער ריין־פּראָלע־טאַרישער, וועט אונפאַרמיידליך אַרויסטרעטען דער אונטערשיער צווישען פּראָלעטאַרישען און קליין־בירגערליכען רעוואָלוציאָנער, און פון צייט צו צייט וועט ער אַרויסטרעטען זעהר בולט.

דער קליין־בירגערליכער רעוואָלוציאָנער וואַקעלט זיך, שלאָגט זיך מיט דער דעה ביי יעדער ענדערונג אין לויף פון פּאַסירונגען, נעהט אַריבער פון אַ שאַרף־רעוואָלוציאָנערער שטעלונג (אין מאַרטש 1917) צו אַ שטימונג פון שבחים־זינגעריי צו דער „קאָאָליציאָן“* אין מאַי, צו אַ האַס צו די באַלשעוויקעס (אָדער צו באַדויערונג פון זייערע ריווקאַלישע שרײַטע) אין דזשולאַי, צו אַ פּאַרוזיכטיגען אָפּזונדערען זיך פון זיי ענדע אַקטאַבער, צו אַ גינסטיגער שטעלונג צו זיי אין דעצעמבער. און ענדליך, אין מאַרטש און אַפּריל, 1918, פּעררייסען שוין דיעזע „רעוואָלוציאָנערען“ די נעזער און פּלאַפּלען שוין מיט פּוסטער באַריהמעריי :

„איך באַלאַנג ניט צו די יעניגע, וואָס זינגען שבחים צו אַראַנאַישע אַרבייט, צו פּראַקטישקייט און צו פּאַרוזיכטיגע לאַנג־זאַמקייט.“

דיעזע „רעוואָלוציאָנערען“ רעפּרעזענטירען דעם קליינעם איי־גענטימער, ביי וועלכען דער מז האָט זיך געריהרט פון די מלחמה־שרעקען, פון פּלוצליכען חורבן, פון די אונטערהערטע שמערצען פון הונגער און דעזאָרגאַניזאַציאָן; וועלכער וואַרפט זיך היסטעריש אין אַלע זייטען, זוכט אַן אויסוועג, אַ רעטונג, שלאָגט זיך מיט

* פּאַראַייניגונג, פּאַרבאַנד, מיטאַרבייטערשאַפּט. לענין מיינט דאָ די „קאָאָליציאָן“־רעגירונג פון סאָציאַליסטען און קאָדעטען, די מיט־אַרבייטערשאַפּט פון סאָציאַליסטישע און קאָפיטאַליסטישע מיניסטאַרען אין קערענסקי'ס קאַבינעטען.

דער רעה — דאָ פאלט ער אַריין אין יאוש, און דאָ טראכט ער פון צוטרויען און שטיצע צום פראָלעטאריאט.
 מיר מוזען קלאָר פארשטעהן און גוט געדענקען, אז סאָציאַל־ליזמוס קען מען ניט בויען אויף אזא געזעלשאפטליכען פונדאָמענט. בלויז אַ קלאַס, וועלכער מאַרמזשט פאַרווערטס אָהן אונז־ענטשלאָסענהייט, פאלט ניט ביי זיך און ווייס ניט פון פארצווייפ־לונג זאָנאר אויף די שווערסטע און געפעהרליכסטע שייד־וועגען, — בלויז אזא קלאַס קען פיהרען די אַרבייטענדע און אויסגעבויעטע מאַסען.

מיר נויטיגען זיך ניט אין אויסברעכונגען פון היסטעריע.
 מיר דאַרפען דעם רעגעלען מאַרש פון אייזערנע באַטאָליאָנען פון פראָלעטאריאט.

מעריז־אפּריל, 1918.

דער מוסר השכל פון דער רעוואלוציע

יעדער רעוואָלוציע באַדױטעט א פולער צוזאַמענברוך אינ'ם לעבען פון די גרויסע פּאָלקס־מאַסען. ווען אַזאַ צוזאַמענברוך איז נאָך נישט גענוג צײַטיג, קען קײן אמת'ע רעוואָלוציע בשום אופן נישט זײַן. און פונקט ווי א צוזאַמענברוך אינ'ם לעבען פון אן איינצלענעם מענשען לעד רענט איהם, דעם איינצעלנעם, זעהר א סך, צווינגט איהם איבערצולעבען אַ סך און דורכפיהלען א סך, אזוי גיט א רעוואָלוציע דעם גאנצען פּאָלק אינ'ם משך פון א קורצער צײַט די בעסטע און טױערסטע לעהרעס. יעדער רעוואָלוציע ברענגט מיט זיך א מוסר השכל פאר'ן גאַנצען פּאָלק.

אין דער צײַט ווען עס קומט פאַר א רעוואָלוציע, לערנען מיליאָנען און צעהנדליגער מיליאָנען מענשען אין אײן וואָך צײַט אַ סך מעהר ווי אין א יאָהר ווען דאָס לעבען געהט זיך געוועהנליך און פאַרשלאָפען. ווייל בשעת עס קומט פאַר א גאנצע איבערקעהרעניס אינ'ם לעבען פון א גאַנץ פּאָלק, ווערט נאָך מעהר ווי אלע מאָל קלאָר וועלכע קלאַסען פון פּאָלק זײַנען אויסען די אַדער אַנדערע ציעלען, וואָס פאר כחות זײ פאַרמאָגען און וואָסערע מיטלען זײ געברױכען.

יעדער באַוואוסטזײַניגער ארבייטער, סאַלדאַט אַדער פּויער מוז צוֹ לעגען קאַפּ און זיך גוט פאַרמראַכטען איבער דעם מוסר השכל פון דער רוסישער רעוואָלוציע. באַזונדערס איצטער, ענדע יולי, ווען עס איז נאָך מעהר ווי פריהער געוואָרען קלאָר, אַז די ערשטע מדרגה פון אונזער רעוואָלוציע האָט זיך געענדיגט מיט אַ דורכפאַל.

דער מוסר השכל פון דער רעוואלוציע

1.

און באמת טאקי: לאָמיר נאָר באטראכטען, וואָס די מאַסען אַרבייטער און פּויערים האָבען אויסגעפיהרט מאַכענדיג אַ רעוואָלוציע; וואָס זיי האָבען פון דער רעוואלוציע ערווארטעט. און עס קען נאָר ביי קיינעם וועגען דעם קיין צוויי מיינונגען ניט זיין. אַז זיי, די מאַסען אַרבייטער און פּויערים, האָבען פון דער רעוואָלוציע ערווארטעט פיער זאַכען — פּרייהייט, שלום, ברויט און ערד.

און וואָס זעהען מיר איצט?

אַנשטאַט פּרייהייט הויבט מען שוין וויעדער אָן איינפיהרען דיזעלבע שקלאפּעריי, וואָס האָט פּריהער געהערשט. וויעדער אַמאָל פיהרט מען איין טויט־שטראַף פאר סאָלדאַטען אויפ'ן פּראָנט, וויעדער שלעפט מען פּויערים צום געריכט דערפאר וואָס זיי פאַרכאַפּען ביי די פּריצים ערד. מען פאַלט אָן אויף די דרוקערייען פון אַרבייטער צייטונגען. אָהן אַ משפּט פאַרוועהרט מען זיי צו ערשיינען. מען אַרעסטירט באַלשעוויקעס, געגען ווע-מען מען האָט אָפט ניט די מינדסטע באווייזע זיי צו שטעלען אונטער אַ קלאַנע און עס איז רעכט צוצושטעלען אַזעלכע „בא-ווייזע“, וואָס זיינען ניט געשטויגען און ניט געפּלויגען.

דאַרויף וועט מען אודאי ענטפערען, אַז דערפון וואָס מען פאַר-פּאַלנט באַלשעוויקעס איז נאָך ניט געדרונגען, אַז מען טרעט איבער די כללים פון פּרייהייט, ווייל מען פאַרפּאַלנט דאָך בלויז געוויסע פּערזאָנען און מען מאַכט בלויז געוויסע באשולדיגונגען. אָבער אַל דער תּירוץ איז, מילד גערעדט, ניט אמת, ווייל ווי לענט זיך דאָס אויפ'ן שכל, אַז מען זאָל אָנפאַלען אויף דרוקערייען און

פארמאכען צייטונגען פאר די פארברעכענס פון א י נ צ ע ל נ ע מעני
שען, אפילו ווען די באשולדיגונגען גענען זיי זיינען באוויזען גער
וואָרען אין געריכט. זעהט איהר, ווען די רעגיערונג וואָלט אָנער-
קענט. אז לויט'ן געזעץ איז די גאַנצע באַלשעוויסטישע פּאַרטיי אַ
פארברעכערישע, אז איהר ריכטונג און איהרע אַנשויאונגען זיינען
לויט'ן געזעץ פארבאָטען, דאָן איז גאָר עפּים אַנדערש. אָבער
אַלע ווייסען דאָך, אז די רעגיערונג פון דער פרייער רוסלאַנד האָט
זאָ זאָך ניט געקענט טאָן און ניט געטאָן.

וואָס פאר חטאים האָט מען ביי די באַלשעוויקעס אויסגע-
פונען? וואָס פאר פארברעכענס זייערע זיינען פעסכגעשטעלט
געוואָרען, אויב ניט בלויז דאָס, וואָס די צייטונגען פון די ערד-אייר
גענטימער און קאפיטאליסטען האָבען אויף זיי געשאַטען פּעך און
שוועבעל דערפאר וואָס זיי פיהרען אָן אַ קאַמפּף געגען דער מלחמה,
געגען די ערד-אייגענטימער און געגען די קאפיטאליסטען! וואָס
נאָך קען מען אָנווייזען געגען זיי אויסער דעם וואָס די ערד-אייגענ-
טימער און קאפיטאליסטען האָבען אָפּען געפאָדערט, אז מען זאָל
אַרעסטירען און פארפּאָלגען די באַלשעוויקעס נאָך דאָן ווען מען
האָט נאָך ניט געהאַט אויסגעטראַכט קיין איין באשולדיגונג געגען
קיין איינציגען באַלשעוויק!

דאָס פּאָלק וויל שלום. און די רעוואָלוציאָנערע רעגיערונג
פון דער פרייער רוסלאַנד האָט זיך נאָך ניט וויסענדיג נעמאכט
וועגען דעם וואָס דאָס פּאָלק וויל, און גלייך עס וואָלט נאָך ניט
פּאַסירט, ווייטער אָנגעגאַנגען מיט דער רויבערישער מלחמה, אויף
דעם גרונד פון די זעלבע געהיימע אָפּמאַכען, וואָס דער געוועזענער
צאַר ניקאָלאַי דער צווייטער האָט געשאַסען מיט די ענגלישע
און פראַנצויזישע קאפיטאליסטען, כדי צו געבען די רוסישע קא-
פיטאליסטען די מעגליכקייט צו באַראַבווען און באַ'נול'ען אַנ-
דערע פעלקער. יענע געהיימע אָפּמאַכען זיינען נאָך ער היום ניט
פארעמענטיכט געוואָרען. די רעגיערונג פון דער פרייער רוס-

לאַנד איז אַלץ אָפּגעקומען מיט תירוצים און אַלץ ניט פאַרנעשלאָגן גען די אַנדערע פעלקער קיין גערעכטען שלום.

קיין ברויט איז נישטאָ. דער הונגער רוקט זיך אַלץ נעהני טער און נעהנטער. אלע זעהען, אז די קאפיטאליסטען און די רייכע באשווינדלען און באראבעווען די רעגיערונגסקאסע אויף די אלע קריעגס־אַרטיקלען, וואָס זיי שטעלען צו (די מלחמה קאָסט איצטער אָפּ דעם פאָלק פופציג מיליאָן רובעל אַ טאָג), אלע זעהען ווי די קאפיטאליסטען ווערען וואָס אַמאָל אַלץ מעהר און מעהר אָנגעשטאַפט מיט געלד פון די געוואָלדיג גרויסע פרייווען, וואָס זיי נעהמען, און אין דער זעלבער צייט לענט מען ניט אריין קיין האַנד אין קאַלטער וואַסער עפּים אויפצוטאָן פאַר די אָרימע אַר־בייטער און קיינער קימערט זיך גאָר ניט צו זעהן, אז די אויסגע־אַרבייטע פּראָדוקטען זאָלען ווי געהעריג איז פארטיילט ווערען צווישען די אַרבייטער. דאָס קאפיטאליסטישע געווינדעל באקומט וואָס אַמאָל אַלץ מעהר חוצפה, אַרויסשליידערענדיג די אַרבייטער אין גאַס, — און דאָס קומט פאַר אין אזא צייט, ווען דאָס פאָלק ליידעט איבער דעם וואָס ס'פעהלען אויס אַרטיקלען.

אויף אַ נאנצער רייהע צוזאַמענפּאָהרען האָט אַ ריעזיגע מאַס יאָרטיטעט פון פויערים קלאָר און דייטליך ערקלעהרט, אז עס איז פשוט אַ רציחה און אַ רויבעריי, וואָס די ערד באלאנגט צו די פריצים. און די רעגיערונג, וועלכע רעכענט זיך פאַר אַ רעוואָלוציע ציאָנערער און דעמאָקראַטישער, מאַכט זיך בלאַ ידע און פיהרט נאָך אַלץ די פויערים פאַר דער נאָז, פארנאַרענדיג זיי מיט פאַר־שפרעכונגען. עס געהען אַוועק מאָנאַטען און מאָנאַטען און די כלומר'שט רעוואָלוציאָנערע, דעמאָקראַטישע רעגיערונג לענט אַלץ אָפּ די אַנגאַר־פּראַגע אויף שפעטער. דעם ערד־אַרבייטס מיניסטר טער משערנאָוו האָבען די קאפיטאליסטען עטליכע מאָנאַטען כסדר ניט ערלויבט אַרויסצוגעבען קיין געזעצען וועגען אַ פאַרבאָט צו קויפּען אָדער פאַרקויפּען ערד. און ווען מען האָט שוין סוף כל סוף אזא געזעץ יאָ אַרויסגעגעבען, האָבען די קאפיטאליסטען גלייך

אָננעהויבען צו שימען פעך און שוועבעל אויף טשערנאָוו; עס איז ביי זיי געווען רעכט אויסצוטראַכטען אויף איהם די ערנסטע בלבולים, און נאָך ער היום איז ער זיי ווי אַ דאָרן אין די אויגען. די חוצפה, די אומפארשעהמטקייט פון דער רעניערונג איז דער נאָנען אזוי ווייט, אז עס איז שוין ביי איהר רעכט צו שלעפען פויערים אין געריכט דערפאר וואָס זיי וואַגען אַליין צו פאראַכאַפּען ערד ביי די פריצים. אַלעס איז ביי איהר רעכט אַבי ניט צו דער לאָזען, אז אויף די פריצים זאָל חלילה וחס אַ שפּרינקעלע פאַלען.

מען פיהרט די פויערים פאַר דער נאָז און מען שמועסט זיי איין, אז זיי דארפען וואַרטען ביז מען וועט צונויפרופען די גרינ־דוננס־פארוואַמלונג. און ווען עס קומט צו רייד וועגען דער גרינ־דוננס־פארוואַמלונג, מאַכט מען זיך ווייטער כלא ידע און מען לענט דאָס אויך אָפּ אויף שפּעטער. איצט, ווען מען האָט שוין קוים מיט צרות באשטימט, אז די גרינדונגס־פארוואַמלונג זאָל צונויפ־גערופען ווערען דעם 30טען דעצעמבער, איבער דעם, וואָס די באַלשעוויקעס האָבען דאָס געפאָדערט, האָבען די קאפיטאליסטען געמאַכט אַ געוואַלד, אז דאָס איז „פשוט אוממעגליך“, ווייל די צייט איז צו קורץ, און מען האָט קיין בושע ניט צו פאָדערען, אז מען זאָל די גרינדונגס־פארוואַמלונג אָפּלעגען אויף נאָך דער מלחמה.

עס קומט אויס אזוי: איהר ווילט ערד? פאַר וואָס ניט! אָבער — זייט מוחל און וואַרט ביז מען וועט צונויפרופען די גרינדונגס־פארוואַמלונג; איהר ווילט אַ גרינדונגס פארוואַמלונג? אדרבא, זעהר פיין! אָבער — איהר מוזט זיין אזוי גוט און וואַרטען ביז די מלחמה וועט זיך ענדיגען; איהר ווילט, אז די מלחמה זאָל זיך ענדיגען? אודאי זעהר פיין! אָבער — האָט אביסעל געדולד און וואַרט ביז מיר וועלען דעם שונא איננאַנצען באויענען. אַט אזוי פארציהט מען אַ פּלאַנטער, אַ דרעהעניש, אַט אזוי געהמען די קאפיטאליסטען און פריצים און מאַכען חוזק פון די אַרימע פויערים; און ניט נאָר חוזק — מען איז זיך נוסק

אין זיי. און דאָס איז דערפאר, וואָס דאָס קאָפיטאַליסטישע נע-
זינדעל האָט די מאַיאָריטעט אין דער רעגירונג.

2.

און דאָ שטעלט זיך די פראַגע:

ווי האָט אזוינס געקענט פאַסירען אין אַ פרייער מדינה, נאָכ-
דעם ווי מען האָט אַרונטערגעוואָרפֿען די צאַרסקע ממשלה?
אין אַ מדינה, וואָס איז ניט פריי, געוועלטיגען איבער'ן פּאָלק
אַ צאַר און אַ הייפּעלע פּריצים, קאָפיטאַליסטען און טשינאָוויקעס,
וועלכע זיינען פון קיינעם ניט ערוועהלט געוואָרען.
אין אַ פרייער מדינה אָבער רעגירען איבער'ן פּאָלק בלויז
אַזעלכע מענשען, וואָס דאָס פּאָלק אַליין האָט ערוועהלט. בשעת
עס קומען פאַר די וואַהלען, טיילט זיך דאָס פּאָלק אויף פאַרטייען,
און געוועהנליך קומט אויס אזוי, אַז יעדער קלאַס פון דער באַר-
פעלקערונג שטעלט צונויף זיין אייגענע, באַזונדערע פאַרטיי.
למשל: פּריצים, קאָפיטאַליסטען, פּויערים, אַרבייטער שטעלען צו-
נויף באַזונדערע, אייגענע פאַרטייען. דאָריבער קומט אויס, אַז
אין די פרייע לענדער ווערט דאָס פּאָלק רעגירט דורך אַן אָפּענעם
קאָמפּף, וואָס קומט פאַר צווישען די פאַרטייען און דורך די אַרט און
ווייזע, ווי זיי קומען צווישען זיך צו אַ פאַרשטענדניס.

נאָכדעם ווי מען האָט דעם 27טען פעברואַר (אַלמע צייט-
רעכענונג) 1917 אַרונטערגעוואָרפֿען די צאַרישע ממשלה, איז רוס-
לאַנד, אין משך פון אַן ערך פיער חדשים, רעגירט געוואָרען ווי
אַ פרייע מדינה. דאָס הייסט, דורך דעם אָפּענעם קאָמפּף, וואָס
עס האָבען צווישען זיך אָנגעפיהרט די פרייגעגרינדעטע פאַרטייען
און דורך דעם אָפּן ווי די דאָזיגע פאַרטייען זיינען צווישען זיך
אויסגעקומען און זיך אויסגעגלייכט. און דעריבער, ווען איי-
נער וויל פאַרשטעהן די ענטוויקלונג פון דער רוסישער רעוואָלוציע,
מוז ער קודם כל שמוּדירען, וואָס פאַר פאַרטייען עס זיינען געווען,

וועמעס אינטערעסען זיי האָבען פארטיידיגט און וואָס פאר גע-
מיינזאמע באציהונגען אָט די אלע פארטייען האָבען געהאט.

3.

נאָכדעם ווי מען האָט ארונטערגעוואָרפען די ממשלה פונ'ם
צאר, איז די מלוכה-מאכט איבערגעגאנגען אין די הענדר פון דער
ערשטער צייטווייליגער רעגירונג. די דאָזיגע רעגירונג איז בא-
שטאנען פון פארטרעטער פון דער בורזשואזיע, דאָס הייסט, פון
קאפיטאליסטען, און צו זיי זיינען שוין צוגעשטאנען די פריצים,
די לאַנד באזיצער. די „קארעטישע“ פארטיי, די הויפט
פארטיי פון די קאפיטאליסטען, האָט פארנומען דעם ערשטען פּלאַץ,
אַלס די פארוואלטערע און רעגירערע פארטיי פון דער בור-
זשואזיע.

ניט צופעליגער ווייזע האָט די דאָזיגע פארטיי אריינגעקראָגען
די מאכט, הנם געקעמפּט מיט'ן צאָר'ס מחנות, פארגיסענדיג בלוט
פאר פרייהייט, האָבען, פארשטעהט זיך, ניט די קאפיטאליסטען,
נאָר די ארבייטער און פויערים, מאטרָאָזען און סאָלאַטען. ארייני-
געקראָגען די מאכט האָט די קאפיטאליסטישע פארטיי איבער דעם
וואס דער קאפיטאליסטישער קלאס האָט געהאט אין זיינע הענט
דעם כח פון רייכקייט, אָרגאַניזאַציע און קענטעניס.

און עס איז נאָר קיין חידוש ניט וואָס די קאפיטאליסטען
האָבען דאָס אלעס פארמאָגט. וואָרים פונ'ם יאָהר 1905 אָן, בא-
זונדערס אין דער צייט פון דער מלחמה, האָבען די קאפיטאליסטען,
ווי אויך די פריצים, וואס קלעפען זיך צו זיי, ניט גערוהט
און ווי ווייט עס איז נאָר מעגליך געווען באפעסטיגט זייער אָרגאַ-
ניזאַציע.

די קארעטישע (קאנסטיטוציאָנעל-דעמאָקראטישע) פארטיי
איז שטענדיג געווען אַ מאָנאַרכיסטישע. זי האָט געהאַלטען פאר
אַ זעלכסטיהערשאפט אינ'ם יאָהר 1905, און ביי דער איבער-

צייגונג איז זי געבליבען די גאנצע צייט, פונ'ם יאָהר 1905 ביז'ן יאָהר 1917. און באלד נאָכדעם ווי דאָס פּאָלק האָט אַרונטער געוואָרפֿען די אַכזריות'דיגע ממשלה פֿונ'ם צאַר, איז זי, די קאַדעט־ישע פּאַרטיי, אין איין שעהנעם פֿריהמאָרגען, געוואָרען אַ רעפּובליקאַנישע. אָט אזוי, גאָר פּלוצים, זיינען אַלע קאַדעטען פֿון דער העלער הויט געוואָרען אָנהענגער פֿון אַ רעפּובליק. אָבער מיר ווייסען פֿאַר וואָס דער נס איז פּלוצלונג געשעהן. די ערפֿאַהרונג פֿון דער געשיכטע האָט אונז געלערענט, אַז אַלע מאָל, ווען אַ פּאָלק וואָרפט פֿון זיך אַרונטער דעם יאָך פֿון אַ מאָנאַרכיע, ווערען די קאַפיטאַליסטען מיט אַמאָל די מליצי יושר פֿון אַ רעפּובליק; זיי איילען זיך דאָס צו טאָן באַצייטענס, ניט חלילה דער פֿאַר, ווייל אַ רעפּובליק איז זיי אזוי שטאַרק צום האַרצען, גאָר כּדי זיי זאָלען דורך דעם קענען אָנהאַלטען זייערע פֿרווילעגניסען און ווייטער קענען הערשען איבער'ן פּאָלק.

לפֿנים איז די קאַדעט־ישע פּאַרטיי פֿאַר „פּאָלקס פֿרייהייט“. אָבער אין דער אַמת'ען איז זי בלויז אויסען צו באַשיצען די קאַפיטאַליסטען, און דערפֿאַר האָבען זיך צו איהר באלד צוגעקלעפט אַלע לאַנד באַזיצער, אַלע מאָנאַרכיסטען און אַלע שוואַרץ־מאַה־ניקעס. אַ באַווייז דאַרויף — די פּרעסע און די וואַהלען. אַלע בורזשאַזע צייטונגען און אַלע שוואַרץ־מאַה־דיגע בלעטלאַך האָבען אין איין באָר גענומען זינגען שירים ותּשכחות פֿאַר די קאַדעטען. וואו גאָר עפעס אַ מאָנאַרכיסטישע פּאַרטיי, וועלכע האָט ניט געוואָנט איהר אַמת'ען פּרצופֿן צו וויזען, האָט אין דער צייט פֿון די וואַהלען, ווי עס איז געווען דער פּאַל אין פּעטראָגראַד, געשטיצט די קאַדעט־ישע פּאַרטיי.

אריינקריגענדיג די רעגירונגס מאַכט האָבען זיך די קאַדעטען גלייך גענומען שטרעקען אין דער לענג און אין דער ברייט, ווייטער אָנצוגעהן מיט דער עראָבערישער זולנ'ישער מלחמה, וואָס צאַר ניקאָלאַי דער צווייטער האָט אָנגעהויבען, שליסענדיג געהיימע אָפּמאַכען מיט די ענגלישע און פּראַנצויזישע קאַפיטאַליסטען.

לויט די דאָזיגע אָפּמאַכען ווערט פאַר די רוסישע קאַפיטאַליסטען, אין פּאַל פּון אַ זיענ, פאַרשפּראַכען צו פאַרכאַפּען אַי קאָנסטאַנט טינאַפּאַל, אַי גאַלציע, אַי אַרמעניען, און נאָך און נאָך. פאַר'ן פּאַלק וויעדער אַיז די קאַדעטישע רעגירונג יוצא מיט פּוסטע פאַרשפּרעכענס און לעגט אָפּ אַלע פּראַגען, וואָס זיינען אַזוי ווייכ טיג פאַר די אַרבייטער און פּויערים; עס געהט איהר נאָך ניט אַזוי שטאַרק אין לעבען, אַז די דאָזיגע וויכטיגע פּראַגען זאָלען געלעזט ווערען, און דערפאַר לעגט זי זיי אָפּ פאַר דער גרינדונגס־פאַראַמלונג, און עס ווערט אפילו ניט באשטימט קיין צייט ווען מען וועט די דאָזיגע גרינדונגס־פאַראַמלונג צונויפרופּען. באַנוצענדיג זיך מיט דער פּרייהייט, האָט דאָס פּאַלק אַליין זיך אָנגעהויבען אָרגאַניזירען. די הויפט אָרגאַניזאַציעס פּון די אַרבייטער און פּויערים, וועלכע שטעלען צונויף די גרעסטע מאַיאָ־ריטעט פּון דער באַפעלקערונג אין רוסלאַנד, זיינען געווען די סאָ־וועטען פּון אַרבייטער, סאָלדאַטען און פּויערים־דעפּוטאַטען. די סאָוועטען האָבען זיך אָנגעהויבען אָרגאַניזירען נאָך אין דער פעב־רואַר רעוואָלוציע, און מיט עטליכע וואָכען שפּעטער זיינען שוין אַלע אויפגעקלעהרטע און פּאַרטגעשריטענע אַרבייטער און פּויערים אין די מעהרסטע גרויסע שטעט און אין אַ סך געגענדען געווען פאַראייניגט דורך די סאָוועטען.

די סאָוועטען זיינען ערוועהלט געוואָרען אינגאַנצען פּריי. די סאָוועטען זיינען געווען די אמת'ע אָרגאַניזאַציעס פּון די ברייטע פּאַלקס־מאַסען, פּון די אַרבייטער און פּויערים. די סאָ־וועטען זיינען געווען די אמת'ע אָרגאַניזאַציעס פּון דער גרעס־טער מאַיאָריטעט פּונ'ם רוסישען פּאַלק, די אַרבייטער און פּויערים, וועלכע זיינען געווען אָנגעטאָן אין מיליטערישע קליי־דער, זיינען געווען באַוואַפענט.

נו, פאַרשטעהט זיך, אַז די סאָוועטען האָבען געקענט און געמוזט נעמען די גאַנצע מלוכה־מאַכט אין זייערע אייגענע הענדר. קיין אַנדער העלישאַפט האָט פאַר דער גרינדונגס־פאַראַמלונג

אין דער מלוכה ניט געמאָרט זיין. בלויז דאָן וואָלט די רעוואָלוציע געוואָרען אַן אמת'ע פּאָליטישע רעוואָלוציע, אַן אמת דעמאָקראַטישע רעוואָלוציע. בלויז דאָן וואָלטען די האַרעפּאָשניקעס, די ברייטע מאַסען, וועלכע גאַרען טאַקע באַמת, אַז עס זאָל ווערן דער ערשטער מלחמה, ענטשיידענדיג און פּעסט געקענט אָנדייבן דורכפיהרען אַזאַ פּאָליטיק, וואָס וואָלט איינמאַל פאַר אַלע מאָל געמאַכט אַ סוף צו דער בלוטיגער מלחמה און וואָלט אַ סוף כּל סוף געבראַכט דערצו, אַז עס זאָל שוין ווערען שלום אויף דער וועלט. בלויז דאָן וואָלטען די אַרבייטער און פּויעריס געקענט איינצאַמען די קאַפיטאַליסטען, וועלכע ווערען נתעשר פון דער מלחמה און ברענגען דאָס לאַנד צו חורבן און הונגעריג. אָבער אין די סאָוועטען איז בלויז אַ קליינער טייל פון די דעפּוּטאַטען געווען אויף דער זייט פון דער פּאַרטיי רעוואָלוציאָנערע אַרבייטער און סאָציאַלדעמאָקראַטען באַלשעוויקעס, וועלכע האָבן געפּאָדערט, אַז די גאַנצע רעגירונגס־מאַכט זאָל איבערגעהן אין די הענד פון די סאָוועטען. די מאַיאָריטעט פון די דעפּוּטאַטען אין די סאָוועטען איז געווען אויף דער זייט פון דער פּאַרטיי סאָציאַלדעמאָקראַטען מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען, וועלכע זיינען געווען געגען דעם, אַז די גאַנצע מאַכט זאָל איבערגעגעבן ווערען אין די הענד פון די סאָוועטען. אַנשטאַט דעם וואָס מען האָט געדאַרפט אָפּשאַפּען די רעגירונג פון דער בורזשאַזיע און אויף איהר פּלאַץ צונויפּשטעלען אַ סאָוועטען־רעגירונג, איז ביי די דאָזיגע פּאַרטייען גאָר געווען רעכט צו שטיצען די רעגירונג פון דער בורזשאַזיע, אויסקומען מיט איהר ווי עס'ניט איז און זעהן צונויפּשטעלען אַ רעגירונג צוזאַמען מיט דער בורזשאַזיע. און אין אַט דער פּאָליטיק פון אויסקומען ווי ס'ניט איז מיט דער בורזשאַזיע — די פּאָליטיק, וואָס ס'האַבען אָנגעפיהרט די מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען, אויף וועמען די מאַיאָריטעט פון פּאָלק האָט

זיך פארלעזט — אין אַט דער פּאָליטיק, זאָגן איך, לינט דער הויפט אינהאַלט פון גאַנצען ענטוויקלונגס גאַנג פון דער רעוואָץ־לוציע, פאַר די אַלע פינף מאָנאַטען זינט זי האָט זיך אָנגעהויבען.

.4

קודם כל וועלען מיר באַטראַכטען דעם אופן ווי אזוי די מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען זיינען אויס־געקומען מיט דער בורזשואַזיע, און דערנאָך וועלען מיר אַ זוך טאָן אַן ערקלעהרונג דאַרויף פאַר וואָס די מאַיאָריטעט פון פּאָלק האָט זיך אויף זיי פארלעזט און געהאַט צוטרויען צו זיי.

.5

די מענשעוויקעס און די סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען זיינען אין אַלע פעריאָדען פון דער רוסישער רעוואָלוציע אויס־געקומען מיט די קאָפיטאַליסטען, אַלע מאָל אויף אַן אַנדער אופן. ביים סוף פונ'ם חודש פעברואַר, אינ'ם יאָהר 1917, ווי דאָס פּאָלק האָט נאָר געווענט און די צאַרסקע ממשלה איז אָפֿ־געווישט געוואָרען, האָט די צייטווייליגע רעגירונג פון די קאָפיטאַליסטען געטאָן אַ טובה דער וועלט און אריינגענומען אין איהר כתה קערענסקי'ן, אַלס אַ „סאָציאַליסט“. אין דער אמת'ען אָבער איז קערענסקי גאָר קיינמאָל קיין סאָציאַליסט ניט געווען, נאָר אַ „טרודאַוויק“, און אַ „סאָציאַליסט רעוואָלוציאָנער“ איז ער געוואָרען ערשט אין מאָנאַט מאַרט, אינ'ם יאָהר 1917, ווען עס איז שוין ניט געווען קיין געפּאַהר אין דעם און ווען עס האָט זיך געלוינט. און ווייל קערענסקי איז געווען דער פּאַרויצענדער פונ'ם פעטראָגראַדער סאָוועט, האָט די צייטווייליגע קאָפיטאַ־ליסטישע רעגירונג דורך איהם גלייך געקומען אַרבייטען צו צוכינדען צו זיך דעם סאָוועט. און ווייל דער פעטראָגראַדער סאָוועט איז דאַמאָלט דאָס רוב באַשטאַנען פון סאָציאַליסטען־

רעוואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס, האָט ער זיך נעלאָזט פיהרען ביי דער נאָז און אָנגעהויבען „אויסקומען“ מיט דער דעי גיערונג. עס האָט געהייסען, אז דער סאָויעט שטיצט די צייט וויילינע קאפיטאליסטישע רעגיערונג בלויז אויף אזוי פיעל אויף ווי ווייט זי פיהרט דורך איהרע אַרשפרעכונגען.

געהייסען האָט עס, אז דער סאָויעט קוקט איבער און קאָנטראלירט די אַרבייט פון דער צייטווייליגער רעגיערונג. די פיהרער פונ'ם סאָויעט האָבען געגרינדעט אַ כלומר'שטע, „קאָנטראַקט-קאָמיסיע“, דאָס הייסט אז מין קאָמיסיע, וואָס שטעהט אין באַריהרונג מיט דער מלוכה. אין דער דאָזיגער „קאָנטראַקט קאָמיסיע“ האָבען די סאָויעט-פיהרער, וועלכע זיינען אליין געווען מענשעוויקעס און סאָציאליסטען - רעוואָלוציאָנערען, אָנגעדפיהרט פאַרהאַנדלונגען מיט דער קאפיטאליסטישער רעגיערונג, דאָס הייסט, אז אין דער אַמת'ען זיינען זיי געווען מיניסטאָרען אָהן פאָרטפעלען, אדער ניט-אָפיציעלע מיניסטאָרען.

דעם גאַנצען חודש מאַרט און כמעט גאַנץ אַפּריל האָט עס אזוי אָנגעהאַלטען. די קאפיטאליסטען האָבען אלעס אָפּגעלעגט אויף שפעטער און אלץ יוצא געווען מיט פאַרשפרעכונגען. און דערמיט זיינען זיי הויפטזעכליך אויסען געווען צו געווינען צייט. פאַר דער גאַנצער צייט האָט די קאפיטאליסטישע רעגיערונג ניט אויפגעטאָן קיין איין זאַך, ניט געמאַכט קיין איין טראַקט אַ רוק צו טאָן אַביסעל ווייטער פאַראַוים דעם גאַנג פון דער רעוואָלוציע. אַפילו פאַר איהר אייגענער דירעקטער אוממיטעלעכאַרער אויפגאַבע, פאַר דער צונויפּרופונג פון דער גרינדונג פאַרזאַמלונג, האָט די רעגיערונג לחלוטין נאָר ניט געטאָן; זי האָט נאָר אַפילו ניט איבערגעגעבען די פראַגע אין די שטערט אויף צו פאַרהאַנדלען, זי האָט נאָר אַפילו ניט געגרינדעט קיין צענטראַלע קאָמיסיע אויף צוצוגרייטען די פראַגע. און וואָס איז דער חידוש? אז דער רעגיערונג איז מעהר פון אלעס געלעגען אין זיינען איין זאַך: שטיילניקערהייד, בנכּחה באַנייען יענע אלע רוצח'ישע,

נזלנ'ישע אָפּמאַכען, וואָס דער צאר האָט געשלאָסען מיט די קאָ-
פיטאליסטען פון ענגלאַנד און פראַנקרײך, ווי ווייט ס'איז נאָר
מעגליך פאַרזיכטיג איינצוימען די רעוואָלוציע, אלעס צוזאַגען
און קיין זאך ניט געבען. אָט דאָס איז איהר געלעגען אין זינען.
די סאָציאַליסטען-רעוואָלוציאַנערען און די מענשעוויקעס האָבען
אין דער „קאָנטאַקט-קאָמיסיע“ געשפּיעלט די ראַלע פון נאַראָד
ניס'לאַך, וואָס מען קען שטאַפען מיט געצאצקעטע פראַזען און
מיט פיינע פארשפּרעכונגען. פונקט ווי יענע וואָראַגע פון דעם
באַריהמטען פאַכעל האָבען זיי זיך געלאָזט נאַרען און עס האָט
זיי געוואַלדיג הנאה געכאַן ווען די נגידים, די קאָפיטאליסטען,
האָבען זיי פאַרזיכערט, אז ביי זיי זיינען די סאָויעטען נאָר
דאָס אויבערשטע פונ'ם שטויסעל, און אז אָהן די סאָויעטען
גיבען זיי זיך אפילו קיין ריהר ניט.

אין דער אמת'ען אָבער זיינען אוועק וואָכען און וואָכען
און די קאָפיטאליסטישע רעגירונג האָט פאַר דער רעוואָלוציע
לחלוטין נאָר ניט געטאָן. זעהט איהר, געגען דער רעוואָלוציע
האָט זי פאַר דער צייט שוין נאָר אַ סך געטאָן; זי האָט באנייט
די געהיימע רויברעישע אָפּמאַכען מיט די דיפּלאָמאטען פונ'ם
ענגליש-פראַנצויזישען אימפּעריאַליזם. געגען דער רעוואָלוציע
האָט די קאָפיטאליסטישע רעגירונג, אינ'ם משך פון אזאָ קור-
צער צייט, באַוויצען צו גרינדען אַ קאָנטר-רעוואָלוציאַנערע אָר-
גאַניזאַציע פון גענעראַלען און אָפיצערען פון דער עקזיסטירענדער
אַרמעע. געגען דער רעוואָלוציע האָט זי באַוויצען צו אָרגאַני-
זירען די פאַבריקאַנטען, וועלכע האָבען געמוזט אָנהויבען נאָכ-
געבען די אַרבייטער, און נאָכגעבענדיג שוין באַצייטענס געמאַכט
אַלע פאַרבאַרריוטונגען אָפּצושטעלען און צוקאַליעטשען די אינ-
דוסטריע אזוי שנעל ווי דער פאַסיגער מאָמענט וועט נאָר קומען.
אָבער די אָרגאַניזאַציע פון די פאַרטגעשריטענע אַרבייטער
און פויערים איז אין די סאָויעטען ניט געשטאַנען אויף איין
אָרט. די בעסערע מענשען פון די אונטערדריקטע קלאַסען האָ-

בען געפיהלט, אז ניט קוקענדיג דארויף וואָס די רעניערונג „קומט אויס“ מיט'ן פעטראָגראַדער סאָויעט, ניט קוקענדיג אויף קע־רענסקי'ס קנאַקעדיגע דרשות און ניט קוקענדיג דארויף וואָס ס'עקזיסטירט אַ „קאָנטראַקט־קאָמיסיע“, איז די רעניערונג דעם פּאָלק קיין גוטער פריינד ניט און דער רעוואָלוציע אודאי ניט. די מאַסען האָבען געפיהלט, אז אויב מען וועט ניט בייקומען די גענגערשאַפט פון די קאָפיטאַליסטען, דאָן איז קאָפּוט מיט דער רעוואָלוציע, מיט'ן שלום און מיט דער פרייהייט. צווישען די מאַסען איז געוואָרען אַלץ גרעסער דער צאָרן. מענשען האָבען די געדולד פארלאָרען.

.6

דעם 20טען און 21טען אפריל האָט די געדולד געפלאַצט. פון זיך אליין האָט זיך ווי אַ שטראַם אַ לאַז געטאָן די באוועגונג. אזוי שאַרף איז געווען די באוועגונג געגען דער רעניערונג, אזוי פארביטערט איז מען דאָן געווען, אז אַ גאַנצער פּאָלק סאָלדאַטען האָט זיך באוואַפענט לויט אלע מיליטערישע כללים און צוגע־קומען צום מאַרינסקי פּאַלאַץ, גרייט צו ארעסטירען אלע מיניס־טראָרען. דאָן האָבען אלע פארשטאַנען, אז די רעניערונג קען זיך ניט האַלטען. די סאָויעטען האָבען דאָן געקענט (און גערארפּט) איבערנעמען די מאַכט אין די אייגענע הענד אָהן אַ שום וויעדער־שטאַנד. קיינער וואָלט זיך דאָן גאָר ניט געשטעלט אַנטקעגען. אַנשטאַט דעם האָבען די סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען און די מענשעוויקעס זיך אַ וואָרף געטאָן ראַטעווען די קאָפיטאַליסטישע רעניערונג, וועלכע האָט זיך געהאַלטען אויף הינערשע פּיסלאַך, אַנשטאַט דעם האָבען זיי, די סאָציאַליסטען רעוואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס, זיך נאָך מעהר פארפלאַנטערט מיט „אויסקומע־נישען“, און נאָך ווייטער אוועק אויף דעם וועג, וואָס פיהרט די רעוואָלוציע צו אַן אונטערגאַנג.

א רעוואָלוציע לערענט אלע קלאַסען מיט אזאָ שנעלקייט און גרינדליכקייט, וואָס מען זעהט נאָר ניט אין געוועהנליכע פריעדליכע צייטען. די קאָפיטאַליסטען, וועלכע זיינען בעסער אָרגאַניזירט און מעהר ערפּאַהרען אין אַזעלכע זאַכען ווי קלאַסען-קאַמפּף און פּאָליטיק, האָבען זיך אויסגעלערענט שנעלער פאַר אַנדערע. אַיינזעהענדיג, אַז די רעגירונג האַלט זיך אויף הינער-שע פּיסלאַך, האָבען זיי זיך אַ כאַפּ געטאָן פאַר דעם זעלבען מיטעל, וואָס איז צעהנדליגער יאָהרען, נאָך 1848 יאָהר, אָנגע-ווענדעט געוואָרען פון די קאָפיטאַליסטען אין אַנדערע לענדער אויף צו פאַרניכטען, צורייסען און אָפּשוואַכען די אַרבייטער. דאָס דאָזיגע מיטעל איז — אַ „קאָאָליציע“. דאָס הייסט, אזאָ מין פאַרזעהעניש-מיניסטעריום, וואוּ עס מישען זיך אויס קאָפיטאַ-ליסטען און כלומר'שטע סאָציאַליסטען.

אין יענע לענדער, וואוּ עס הערשט שוין לאַנג פּרייהייט און דעמאָקראַטיע און וואוּ עס געפינט זיך אויך אַ רעוואָלוציאָנערע אַרבייטער באַוועגונג, ווי למשל אין ענגלאַנד און פּראַנקרייך, האָ-בען די קאָפיטאַליסטען שוין ניט איינמאָל דעם זעלבען מיטעל אָנגע-ווענדעט, און עס האָט זיך זיי איינגעגעבען. די כלומר'שטע סאָציאַליסטישע פיהרער, וועלכע זיינען געוואָרען מיניסטאַרען אין אַ ברוזשואַנער רעגירונג, זיינען אלע מאָל געוואָרען די אונטער-שפּאַרער, די צאָצקעס און דער שירם פאַר די קאָפיטאַליסטען. דורך זיי האָט מען זיך געקענט קליגערען און אָפּמאַרען די אַרביי-טער. אונזערע רוסישע קאָפיטאַליסטען האָבען דאָס נאַני גוט געוואוסט, זיינען זיי דעריבער אין איין שעהנעם פּריהמאַרנען, פון דער העלער הויט געוואָרען „דעמאָקראַטען“ און „רעפּובליקאַנער“ און זיך אַ כאַפּ געטאָן פאַר דעם זעלבען מיטעל. די סאָציאַ-ליסטען און די מענשעוויקעס האָבען זיך געלאָזט נאַרען, און אזוי איז דעם 6טען מאַי צוניפּגעשטעלט געוואָרען אַ „קאָאָליציאָנס מיניסטעריום“ מיט דער באַטייליגונג פון טשערנאָוו, צערעטעלין און קאַמפּ.

די נארמאלימלאך פון דער מענשעוויסטישער און סאציאליסט-רעוואלוציאנערער פארטייען האָבען זיך ממש געפרעגעלט אין נחת און אין פארגעניגען; זיי האָבען גאָר אָנגעקוואַלען פון דער גדולה — „א קלייניגקייט עפעס, אונזערע פיהרער זיינען געוואָרען מיניסטאַרען!“ און די קאפיטאליסטען האָבען געלאַכט אין די הויפענס און הנאה געהאט דערפון וואָס זיי האָבען אריינגעפאַקט די „סאָויעט־פיהרער“ אין זייער כחה אלס אַרויסהעלפער גענען פאַלק; זיי זיינען געווען שטאַרק צופריעדען דערפון, וואָס זיי, די „סאָויעט־פיהרער“, האָבען פארשפראַכען צו שטיצען די „טעטיגקייט אויפ'ן פראַנט“, דאָס הייסט, אָנצוגעהן מיט דער אימדי פּעריאליסטישער, גולנ'ישער מלחמה. די קאפיטאליסטען האָבען געוואוסט די אויפגעבלאָזענע מאַכטלאַזיגקייט פון די דאָזיגע פיהרער. זיי האָבען אויך גאנץ גוט געוואוסט, אז די אלע פארשפּרעכונגען וועגען קאָנטראַלירען די אינדוסטריע און פיהרען אַזאַ פאַרליטיק, וואָס זאָל ברענגען צו שלום — די פארשפּרעכונגען וואָס זיי געבען, זיינען קיין אויסגעבלאָזענע איי ניט ווערט.

און אזוי איז טאַקע געווען. דער צווייטער פּעריאד אין דער ענטוויקלונג פון דער רעוואַלוציע, פון 6טען מאי ביז'ן 9טען אָדער 18טען יוני, האָט אינגאַנצען באַשטעטיגט דעם חשבון פון די קאפיטאליסטען, ווי גרינג מען קען פארנאָרען אין זאַק אַרײַן די סאָציאליסטען־רעוואַלוציאַנערען און מענשעוויקעס.

בשעת פּעשעכאָנאָו און סקאַבלעיעוו האָבען גענאַרט זיך און דאָס פאַלק מיט שעהן־קלינגענדיגע פראַזען, אז מען וועט ביי די קאפיטאליסטען נעמען הונדערט פראַצענט ריוח, און אז זייער ווי דערשטאַנד איז געבראַכען, און נאָך אַזעלכע בבאָמיעשיות, — האָבען זיך די קאפיטאליסטען גאנץ גוט באַפּעסטיגט. פאַר דער גאַנצער צייט האָט מען גאָר ניט געטאָן, אָבער טאַקי לחלוטין גאָר ניט, איינצוצווימען די קאפיטאליסטען. עס האָט זיך אַרויסגעווייזען, אז די „סאָציאליסטישע“ מיניסטאַרען זיינען פשוט געווען רעד־מאַשינען; זייערע דרשות האָט מען אויסגענוצט אויף צו

פארדרעהען א קאָפּ די אונטערריקטע מאַסען, זיי זאָלען מיינען, אז מען טהוט עפעס פאַר זיי; דער אמת איז געווען, אז די „סאָר ציאַליסטישע“ מיניסטאָרען האָבען קיין ראָלע ניט געשפּיעלט, און דער גאנצער רעגירונגס-אַפּאַראַט איז אין דער ווירקליכקייט גאָר געווען אין די הענט פון דער ביוראָקראַטיע (משוינאָוויקעס) און דער בורזשואַזיע. דער אַלט-באַקאַנטער פּאַלטישינסקי, דער גע-הילפּס-מיניסטער פון האַנדעלס ענינים, איז געווען דער טיפּישער פּאַרטערטער פון דעם אַפּאַראַט, וואָס האָט ניט דערלאָזט אָנצונעמען קיין שום מיטעל געגען די קאַפיטאַליסטען. עס איז אויסגעקומען אזוי: די מיניסטאָרען האָבען געפּלאַנעט, געהאַלטען דרשות — און עס אזי אַלץ געבליבען ביים אַלטען.

אין איהר קאַמפּף געגען דער רעוואָלוציע האָט די בורזשואַזיע אויסגענוצט דעם מיניסטער צערעטעלי מעהר פון אַלע אַנדערע. איהם האָט מען געשיקט „באַרוהיגען“ קראַנשטאַדט, ווען די דאָר-טיגע רעוואָלוציאָנערען האָבען באַקומען אזוי פּיעל חוצפה, אז זיי האָבען אויף געסמייעט אַרונטערצואוואַרפען דעם באַשטימטען קאָ-מיסאַר. די בורזשואַזיע האָט אין איהרע צייטונגען אָנגעהויבען אַ קאַמפּף און גענומען שיטען פּעך און שוועבעל, ליגענס, בלבלים און געמיינהייטען געגען קראַנשטאַדט; מען האָט זיך ניט גע-שעהט אויסצוטראַכטען אזא בלבל, אז קראַנשטאַדט וויל זיך „אַפּ-רייסען פון רוסלאַנד“, און דעם דאָזיגען געמיינעם נידערטרעכטיגען בלבל האָט מען אויף טויענטערליי אופנים ווידער אַמאָל און אָבער אַמאָל איבערגע'חזר'ט און איבערגעקייט, כדי אָנצושרעקען די בעלי הבתים'לעך און די קליין-בורזשואַזיע. און צערעטעלי, דער טיפּישסטער פּאַרשטעהער פון דער טעמפּער, פאַרפּלאַנטערטער בעל הבית'לעדיקייט, האָט זיך „געוויסענהאַפּטער“ פאַר אַלע אַנ-דערע אַריינגעפאַקט אין דער נעץ פון די בורזשואַזיע בלבלים, און געטרייער פון אַלע אַנדערע, „באָמבאַדירט און איינגעשמילט“ קראַנשטאַדט, ניט פאַרשמעהענדיג אזא פּשוט'ע זאַך, אז דערמיט ערפּילט ער די ראָלע פון אַ משרת'על ביי דער

קאָנטרערעוואָלוציאָנערער בורזשאַזיע. עס איז אויסגעקומען אזוי, אז דורך איהם איז מען מיט דער רעוואָלוציאָנערער קראַנשטאָרט „אויסגעקומען“ און אנשטאָט דעם, וואָס פריהער איז דער קאָמיר-סאָר באַשטימט געוואָרען פון דער רעגירונג, האָט מען איהם איצטער אויסגעקליבען גלייך אויפ'ן אָרט און די רעגירונג האָט געגעבען איהר הסכמה אויף איהם. אויף אזעלכע און עהנליכע נישטיגע פשרות האָבען געפטר'ט די צייט די מיניסטאָרען, וועלכע זיינען אוועק פון'ם סאָציאליזם און זיך פאַראייניגט מיט דער בורזשאַזיע. דאָרט, וואו אַ בורזשאַזנער מיניסטער האָט דאָס פנים ניט געקענט ווייזען און פארטיידיגען די רעגירונג פאַר רעוואָלוציאָנערע ארכיטער אָדער פאַר די סאָויעטען, דאָרטען האָט מען אַרויסגע-שטעלט אזעלכע „סאָציאליסטישע“ מיניסטאָרען ווי סקאַבעליעו, צערעטעלי, טשערנאָוו אָדער אנדערע, און יעדער „סאָציאליסטישער“ מיניסטער האָט געוויסענהאַפט און געטריי געדיענט דער בורז-זשאַזיע, געקראָכען פון דער הויט אַרויס פאַרטיידיגענדיג די רעגיר-ונג, זיך ניט געשעהמט צו מאַכען די קאָפיטאליסטען פאַר כשר'ע לעמעלאַך, וואָס זיינען נעבאָך גאָט די נשמה שולדיג, פאַרדרעהט אַ קאָפּ דעם פאָלק, איבערקייענדיג צום הונדערט און איינטען מאָל פאַרשפרעכונגען און פאַרשפרעכונגען און פאַרשפרעכונגען, און זיך ניט געשעהמט צו זאָגען די סאָויעטען אַלץ דיזעלכע חכמה, אז מען דאַרף וואַרטען, וואַרטען און וואַרטען.

דער מיניסטער טשערנאָוו האָט זיך געהאַלטען אין איין דינגען מיט זיינע בורזשאַזנע קאָלעגען: „ביו'ן מאַנאָט יולי, ביו'ן, רע-גירונגס-קרויז“, וואָס איז געקומען נאָך דער באַוועגונג פון'ם 3טען און 4טען יולי, ביו די קאָדעטען זיינען אַרויס פונ'ם מיניס-טעריום, איז טשערנאָוו די גאַנצע צייט געווען שטאַרק פאַרנומען מיט אַ ניצליכער, אינטערעסאַנטער, גרויסער פאָלקס-ארכיטע „איינשמעסענדיג“ זיינע בורזשאַזנע קאָלעגען, אז זיי זאָלען זיין אזוי גנעדיג און געבען זייער הסכמה כאָטש אויף אזא קלייניגקייט ווי פאַרבאָטען דאָס שאַכער-מאַכעריי אין'ם קויף-און-פאַרקויף פון

ערד. אָט דעם פאַרבאָט האָט מען די פּויערים פאַרשפּראַכען
 בחצוצרות וקול שופר אויף דעם אַל־רוסישען סאָוועטען־צוואַמענ־
 פּאָהר פּון פּויערים דעפּוטאַטען אין פעטראָגראַד. און ביי דעם
 פאַרשפּרעכען איז מען געבליבען. טשערנאָוו האָט עס ניט געקענט
 דורכפיהרען ניט אין מאָנאַט מאי און ניט אין מאָנאַט יוני, ביז די
 רעוואָלוציאָנערע כּוואַליע, וואָס האָט אַ פּלאַץ געטאָן דעם 3טען און
 4טען יולי און אַרויסגעשאַרט די קאַדעטען פּון'ם מיניסטראָרען קאַר
 בינעט, האָט געגעבען די מעגליכקייט דאָס דורכצופיהרען. אָבער
 אפילו דאָן ווען דער פאַרבאָט איז שוין יאָ אַרויסגעגעבען געוואָרען,
 האָט דאָס אויך קיין סך ניט געהאַלפּען די פּויערים אין זייער
 קאַמפּף פאַר ערד געגען די פּריצים.

און וואָס איז געווען אויפ'ן פּראָנט ? די קאָנטר־רעוואָלוציאָר
 נערע אימפּעריאַליסטישע אויפגאַבע צו באַנייען די עראָבער־
 שע גולנישע מלחמה, די אויפגאַבע, וועלכע האָט ניט געקענט דורכ־
 געפיהרט ווערען פּון אַ גוטשקאָוו'ן, וועמען דאָס פּאַלק האָט פיינט
 געהאַט בתכלית השנאה, איז גלענצענד און קנאַקעדיג דורכגעפיהרט
 געוואָרען פּון דעם אומשמיים געזאַגט „רעוואָלוציאָנערען דעמאָ־
 קראַט" און פּריש־געבאַקענעם „סאָציאַליסט רעוואָלוציאָנער" קע־
 רענסקי. ער אַליין האָט ממש אָנגעקוואַלען פּון זיינע אייגענע
 שעהנע דרשות, איהם אַליין זיינען שטאַרק געפעלען געוואָרען זיינע
 צאַצקעדיגע, קלינגעדיגע פּראָזען. און נאָך מעהר האָבען די אימר
 פעריאַליסטען פּון איהם אָנגעקוואַלען ; זיי האָבען זיך מיט איהם
 געשפּויעלט, אַלע לעכער מיט איהם פאַרשטעקט, און דערביי האָט
 מען איהם, ווי דער שטייגער איז, ניט געוואַלעוועט קיין קאָמפּלי־
 מענטען און איהם דערהויבען ביז'ן זיעבעטען הימעל — און דאָס
 אַלץ דערפאַר, וואָס ער האָט געטריי און איבערגעבען געדיענט די
 קאפיטאַליסטען, באַווייזענדיג די רעוואָלוציאָנערע סאָלדאַטען ווי
 נויטיג עס איז ווייטער אָנצוגעהן מיט דער מלחמה, וועלכע ווערט
 געפיהרט כדי ניט צו צוברעכען די אָפּמאַכען, וואָס צאַר ניקאלאי
 דער צווייטער האָט געשלאָסען מיט די קאפיטאַליסטען פּון ענגלאַנד

און פראַנקרייך — אַ מלחמה אויף צו קריגען פאַר די רוסישע קאַפיטאַליסטען קאָנסטאַנטינאָפּאָל און לעמבערג, ערוערום און טראַפעזונד.

אַזוי איז אַוועק די צווייטע פּעריאָדע פון דער רוסישער רע-וואָלוציע, פּונ'ם 6טען מאי ביז'ן 9טען יוני. די קאָנטר-רעוואָלוציאָנע בורזשואַויע איז געווארען שטאַרקער און זיך גוט באַפּעסטיגט אונטער'ן שוץ פון די אומשטיינס געזאַגט „סאָציאַליסטישע“ מיניסטאַרען, צוגרייטענדיג אַן אָנפאַל אי געגען אויסערליכען שונא, אי געגען אינערליכען, דאָס הייסט, געגען די רעוואָלוציאָנערע ארבייטער.

7.

דעם 9טען יוני האָט די פאַרטיי פון רעוואָלוציאָנערע ארביי-טער, די באַלשעוויקעס, צוגעגרייט אַ דעמאָנסטראַציע אין פעטראָ-גראד, כדי צו געבען אַן ארגאַניזירטע פאַרמע דעם צאָרן און דער אומצופרידענהייט, וואָס האָט זיך די גאַנצע צייט אָנגעזאַמעלט אין די הערצער פון די מאַסען. די פיהרער פון די מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען-רעוואָלוציאָנערען, וועלכע האָבען זיך אַליין פאַר-פּלאַנטערט אין די „אויסקומענישען“ מיט דער בורזשואַויע און אין אימפּעריאַליסטישער פּאָליטיק, האָבען דערפיהלט, אַז זיי האָבען פאַרלאָרען זייער איינפלוס אויף די מאַסען און ס'איז אויף זיי געפאַ-לען אַ פּחד. באלד איז געווארען אַ מהומה, אַ בהלה און אַ געוואלד; אַלע האָבען גענומען שיטען פעך און שוועבעל אויף דער דעמאָנ-סטראַציע — אַלע, אי די קאָנטר-רעוואָלוציאָנערע קאַדעטען, אי די מענשעוויקעס, אי די סאָציאַליסטען-רעוואָלוציאָנערען. אונטער זייער פיהרערשאַפט, און איבער דעם, וואָס זיי האָבען געהאַלטען אין איין אויסקומען מיט די קאַפיטאַליסטען, זיינען די קליין-בור-זשואַזע מאַסען אויך צוגעשטאַנען צו דער קאָנטר-רעוואָלוציאָנערער בורזשואַויע. אין דעם ליגט די היסטאָרישע באַדייטונג, אין דעם ליגט דער קלאַסען-זינן פּונ'ם קרויס, וואָס ס'איז פאַרגעקומען דעם 9טען יוני.

די באַלשעוויקעס האָבען די געפלאַנטע דעמאָנסטראַציע אָפֿ-
געלעגט, ווייל זיי האָבען ניט געוואָלט פיהרען די ארבייטער אויף
אַ הלומינען שלאַכט געגען די פאראייניגטע קאָרעמען, סאָציאַליס-
טערדעוואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס. אָבער כדי ניט צו פאַר-
לירען אינגאנצען דעם צוטרויען פון די מאַסען, זיינען די לעצטע
געווען געצוואונגען צו באַשטימען אַן אַלגעמיינע דעמאָנסטראַציע
אויפֿ'ן 18טען יוני. די בורזשוואַזיע איז דאָן געווען אויסער זיך
פאַר כעס, ווייל אין דעם וואָס די סאָציאַליסטערדעוואָלוציאָנערען
און מענשעוויקעס האָבען באַשטימט אַן אַלגעמיינע דעמאָנסטראַציע
האָבען זיי — מיט רעכט — געזעהען אַ סימן, אַז די קליינבירגער-
ליכע דעמאָקראַטיע הויבט זיך אָן בויגען אויף דער זייט פון'ם
פראָלעטאַריאַט.

און ווירקליך, דער 18טער יוני האָט געבראַכט דערצו, אַז די
לאָזונגען פון'ם רעוואָלוציאָנערען פראָלעטאַריאַט, די לאָזונגען פון'ם
באַלשעוויזם, זאלען נאָך טיעפער אריינדרינגען אין די רייהען
פון די פעטראָגראַדער מאַסען, און דעם 19טען יוני איז פייערליך
געמעלדעט געוואָרען פון דער בורזשוואַזיע און פון'ם באַנאָפּאַרטיסט
קערענסקי וועגען דעם, אַז דוקא דעם 18טען יוני האָט מען אָנגע-
הויבען אַן אַנגריף אויפֿ'ן פראָנט.

דער אַנגריף אויפֿ'ן פראָנט האָט פשוט געמיינט, אַז מען הויבט
ווידער אָן פיהרען די נולנ'ישע מלחמה אין די אינטערעסען פון די
קאָפיטאַליסטען, ניט קוקענדיג דאָרויף וואָס די גרעסטע מאַיאָרי-
טעט פון די האָראָפּאַשניקעס איז געגען דעם. און דעריבער האָט
שוין געמוזט קומען דערצו, אַז דער שאָוויניזם זאָל ווערען שטאַרקער,
אַז די גאַנצע קריענס-מאַכט (און פּאָלנליך, די גאַנצע רעגירונגס-
מאַכט) זאָל איבערגעהן אין די הענט פון דער קריענס-באַנדע באַ-
נאָפּאַרטיסטען, און אַז מען זאָל אָנהויבען אונטערדריקען די מאַסען,
פאַרפּאָלגען די אינטערנאַציאָנאַליסטען, אָפּשאַפען פרייהייט פון
אַניטאַציע, אַרעסטירען און דערשיסען יענע, וועלכע זיינען געגען
דער מלחמה.

אויב דער 6טער מאי האָט צוגעבונדען די סאָציאַליסטערע-
וואָלוציאָנערען און מענשעוויקעס צום זיעגרייכען בורזשואַנעם
וואָגען מיט אַ שטריק, האָט זיי דער 19טער יוני צוגעשמידט ווי אַ
שקלאַף פאַר די קאָפיטאַליסטען מיט אַ קייט.

.8

איבער דעם וואָס מען האָט זיך ווידער אַ נעם געמאָן אָנפיהרען
די רויבערישע מלחמה, האָט זיך די פאַרביטערונג פון די מאַסען
צעוואַקסען און איז געוואָרען וואָס אַמאָל שטאַרקער און שטאַרקער.
דעם 3—4טען יולי האָט די פאַרביטערונג געפלאַצט — די פאַר-
ביטערונג, וועלכע די באַלשעוויקעס האָבען געפרוּווט איינהאַל-
טען, און וועלכער זיי האָבען זעלבסטפאַרשטענדליך געמוזט געבען
אַן אַרגאַניזירטע פאַרמע.

אַלס קנעכט פון דער בורזשאַזיע, אַלס געפענטעטע פון'ם בעל-
הבית, האָבען די סאָציאַליסטען רעוואָלוציאָנערען און די מענשע-
וויקעס איינגעשטימט אויף אַלעס, אַפילו אויף אַזאַ געמיינהייט ווי
ברענגען קיין פעטראָגראַד רעאַקציאָנערע חיל, איינפיהרען טויט-
שטראַף, צונעמען דאָס געוועהר ביי די ארכיטער און ביי די רע-
וואָלוציאָנערע סאָלדאַטען, אַרעסטירען מאַסען מענשען, פאַרפאַל-
גען רעוואָלוציאָנערען און אָהן אַ משפּט אַפילו צומאַכען צייטונגען.
די מאַכט, וואָס די בורזשאַזיע האָט ניט געקענט אינגאַנצען פאַר-
כאַפען אין דער רעגירונג, די מאַכט, וואָס די סאָוויעטען האָבען
ניט געוואָלט איבערנעמען, איז אַריינגעפאַלען אין די הענט פון
דער מיליטערישער באַנדע, פון די באַנאָפּאַרטיסטען, וועלכע זיינען,
ס'פאַרשטעהט זיך, מיט'ן גאַנצען האַרצען געשטיצט געווארען פון
די קאַדעטען און שוואַרץ-מאַה'ניקעס פריצים און קאָפיטאַליסטען.
און אַבי די סאָציאַליסטען רעוואָלוציאָנערען און מענשעווי-
טעס האָבען זיך שוין אַ לאַז געמאָן אויפ'ן גליטשיגען וועג פון
„אויסקומען" מיט דער בורזשאַזיע, האָבען זיי זיך אַזוי לאַני

גענליטשט, ביז זיי זיינען אינגאנצען געפאלען. וואָס אמאָל זיי נען זיי געזונקען אלץ טיעפער און טיעפער. דעם 28טען פעברואר האָבען זיי דער בורזשואַנער רעגירונג פאַרשפּראַכען, אַז דער פעטראַראַדער סאָויעט וועט זי שטיצען אונטער געוויסע באַדינגונגען. דעם 6טען מאי האָבען זיי שוין געמאַכט אַ שריט ווייטער און געראַטעוועט די בורזשואַנע רעגירונג פון אונטערגאַנג, און איינשטימענדיג אויף אַן אַנגריף אויפ'ן פּראָנט, זיך געמאַכט פאַר איהרע משרתים און באַשיצער. דעם 9טען יוני האָבען זיי שוין געמאַכט אַ שריט נאָך ווייטער און זיך פאַראייניגט מיט דער בורזשואַזיע אין דעם פאַרביטערטען קאַמפּף פון שקרים, זלזולים און בלבולים געגען דעם רעוואָלוציאָנערען פּראָלעטאַריאַט. דעם 19טען יוני האָבען זיי גוטגעוויסען די באַנייאונג פון דער מערדער אַ הכשר, אַז מען מעג אַרויסרופען דאָס רעאַקציאָנערע חיל צו אונטערדריקען די רעוואָלוציע פון די מאַסען און אינגאנצען איר בערגעבען די מאַכט אין די הענט פון די באַנאַפאַרטיסטען. אַזוי זיינען זיי געזונקען אלץ טיעפער און טיעפער.

אַזאַ מיאוסער סוף פון סאָציאַליסטען רעוואָלוציאָנערען און מעסיגע סאָציאַליסטען איז ניט קיין צופאַל. אין דער געשיכטע פון אייראָפּא האָט דאָס שוין ניט איינמאָל פאַסירט, און אלע מאָל איז דאָס געווען אַ רעזולטאַט פון דער עקאָנאָמישער לאַגע פון די קליינע בעלי בתים, דער קליין-בורזשואַזיע.

9.

ווער האָט דען ניט געזעהן ווי די קליינע בעלי בתים/לאַך שלאָגען זיך אַרויס פון די כוחות און שמרעקען זיך אין דער לענג און אין דער ברייט צו ווערען „מיט לייטען גלייך“, אַן אמת'ער בעל הבית, אַ גאַנצער מאַכער, אַ תקיף מיט אַ פאַרנעם — אַ בורזשוי. אין אַ קאָפיטאַליסטישער אָרדנונג האָבען די קליינע

ניט קיין אנדער אויסוועג ווי נאָר איינס פון די צוויי: אָדער אליין ווערען קאָפיטאָליסטען (און דאָס איז אין בעסטען פאל מעגליך, אז פון הונדערט קליינע זאָל זיך אַרויסכאַפּען איינער און ווערען אַ גרויסער), אָדער ווערען אַן אַרימער בעל הבית, אַ האַלבער פּראָלעטאַריער, און דערנאָך — אַ גאַנצער פּראָלעטאַריער. דאָס זעלבע איז אין דער פּאָליטיק: די קליין־בורזשואַנע דעמאָקראַטיע, באַזונדערס איהרע פיהרער, שלעפּען זיך שטענדיג נאָך דער בורזשואַזיע. די פיהרער פון דער קליין־בורזשואַער דעמאָקראַטיע האָבען שוין אזאַ טבע איינצונעמען זייערע מאַסען מיט פאַרשפּרעכונגען און פאַרזיכערונגען אויף דעם השבון, וואָס זיי וועלען אויסקומען מיט די גרויסע קאָפיטאָליסטען, — אין בעסטען פאל קריגען זיי אַרויס ביי די קאָפיטאָליסטען, אויף נאָר אַ קורצער צייט, געוויסע קליינע הנהח'לעך אויף צו פאַרשטאַפּען די מילער פון אַ קליינעם טייל האַראָפּאַשניקעס, און אין די אַי־בעדיגע זאַכען, אין די סאַמע וויכטיגסטע, ענטשירענסטע ענינים, שלעפּט זיך די קליינבירגערליכע דעמאָקראַטיע נאָך פאַר'ן עס פון דער בורזשואַזיע, און איז ניט מעהר ווי אַ צוטשעפּעניש, אָדער אַ שטיקעל געצייג אין די הענט פון די פינאַנץ־קעניגע. די ער־פּאהרונג אין ענגלאַנד און אין פּראַנקרײך האָט דאָס שוין ניט איינמאָל באַשטעטיגט.

די ערפּאהרונג פון דער רוסישער רעוואָלוציע, באַזונדערס דאָן, ווען די פּאַסירונגען האָבען זיך אזוי אויסערנעוועהנליך שנעל ענט־וויקעלט אונטער'ן איינפלוס פון דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה און דעם טיעפּען קריזיס, וואָס זי האָט אַרויסגערופּען, די ערפּאהרונג פון מאַנאַט פעברואַר ביו'ן מאַנאַט יולי, 1917, האָט מערק־ווירדיג קלאָר און דייטליך באַשטעטיגט דעם אַלטען מאַרקסיסטישן שען אמת, אז די קליין־בורזשואַזיע שטעהט קיינמאָל ניט אויף קיין פעסטען באַדען.

די רוסישע רעוואָלוציע האָט קלאָר און דייטליך באַוווּזען אַט וואָס: די אַרבייטער מאַסען קענען זיך ניט ראַטעווען פון די

אייזערנע לאפעס פון דער מלחמה און הונגער און קענען ניט פטור
ווערען פון דעם יאָד פון די פריצים און קאפיטאליסטען,
אויב זיי וועלען ניט איבעררייסען אינגאנצען מיט די סאָציאַליס-
טען־רעוואָלוציאָנערען און מענשעווויקעס און קלאָר באַגרייפֿען די
פאַררעטערישע ראָלע, וואָס זיי האָבען געשפּיעלט; מען מוז
איינמאַל פאַר אַלע מאָל פטור ווערען פון די „אויסקומענישען“
מיט דער בורזשואַזיע און אינגאנצען איבערגעהן אויף דער זייט
פון די רעוואָלוציאָנערע ארבייטער. בלויז זיי, די רעוואָלוציאָנערע
ארבייטער, מיט דער שטיצע פון די אָרימסטע פויערים, זיינען
אימסטאַנד צו ברעכען דעם ווידערשטאַנד פון די קאפיטאליס-
טען, פיהרען דאָס פאָלק דערצו, אז עס זאָל עראָבערען די ערד
אַהן אַן אויסקויף, צו פולער פרייהייט, צו אַ זיעג איבער'ן הונגער
און איבער דער מלחמה; בלויז זיי קענען ברענגען אויף דער
וועלט אַן אמת'ען דויערהאַפטען און פעסטען שלום.

**איינע פון די זייכטינסטע פראגען פון
דער רעוואלוציע**

ה ק ד מ ת.

דער ארטיקעל, ווי מען קען זעהן פונ'ם אינהאלט, איז אָנגעשריבען געוואָרען סוף יולי. די געשיכטע פון דער רעוואָלוציע פאַר'ן חודש אויגוסט האָט אין גאַנצען באַשמעטיגט דאָס, וואָס ס'איז אין דעם אַר-טיקעל ארוםיגעזאָגט געוואָרען. דער קאַרנילאָוו-אויפשמאַנד, וואָס איז פאַרגעקומען ענדע אויגוסט, האָט פאַרקורעוועט די רעוואָלוציע אין אַ ניווער ריכטונג, און באַוויזען גאַנץ קלאַר דעם גאַנצען פאַלק, אז די קאַ-דעטשען, וועלכע זיינען יד אחת מיט די קאַנטר-רעוואָלוציאַנערע גענע-ראַלען, האָבען זעהר גרויס חשק צו צוטרייבען די סאָויעטען און ווידער איונפיהרען אַ מאַנאַרכיע. אויף ווי ווייט ס'איז שטאַרק די נייע ריכ-טונג אין דער רעוואָלוציע, און צי עס וועט זיך איהר איינגעבען צו מאַ-כען אַ סוף צו דער שעדליכער פּאָליטיק פון „אויסקומען“ מיט דער ברוזשאַווע — דאָס וועט באַווייזען די נאָענטע צוקונפּט.

נ. ל. ע. ג. ז.

3-טען סעפטעמבער 1917.

איינע פון די וויכטיגסטע פראגען פון דער רעוואָלוציע.

עס קען נאָר ביי קיינעם קיין צווייטעל ניט זיין, אז די וויכטיגסטע פראגע פון יעדער רעוואָלוציע, איז די פראגע וועגען דער רעגירונגס-מאכט. וואָרים עס ווענדעט זיך אין גאנצען אָן דעם, וועלכער קלאַס עס האָט די מאכט אין די הענד. און אויב די צייט טונג פון דער הויפט רעגירונגס-פארטיי אין רוסלאַנד, די „דיעלאָ נאַרדאַ“, האָט זיך ניט לאַנג צוריק (אין נומ. 147) געקלאַנגט, אז איידער די רייסערייען וועגען דעם ביי וועמען די מאכט זאל זיין, פאַרנעסט מען אָן דער פראגע וועגען דער גרינדונג פאַרזאַמלונג, און אָן דער פראגע וועגען ברויט, האָבען די סאָציאַליסטען-רעוואָלוציע ציאָנערען געדאַרפט ענטפערען אזוי: „האַט טענות צו זיך אליין. ווייל דאָס שאַקלען זיך און די אונענטשלאָסענענישט פון אייער פאַרטיי איז דאָך מעהר ווי אַלעם שולדיג אין דעם, וואָס די מינישטאַר רעוואָלוציעטען שפּרינגען אַלע מאָל אַרויף און אַראָפּ, אין דעם, וואָס מען האַלט אין איין אָפּלעגען אויף שפּעטער די גרינדונג פאַרזאַמלונג און אין דעם, וואָס מען פיהרט ניט דורך די אָנגענום מענע ווי אויך די געפלאַנטע מיטלען צו פאַרזאָרגען דאָס לאַנד מיט ברויט“.

אויסמיידען אָדער פאַררוקען אָן אַ זייט די פראגע וועגען דער מאַכט — דאָס קען מען ניט, ווייל דאָס איז דאָך די סאַמע וויכטיגסטע, פונדאַמענטאַלסטע פראגע, וואָס באַשטימט אַלעס אין דער ענטוויקלונג פון דער רעוואָלוציע, אין איהר אויסערליכער און איינערליכער פאָליטיק. אז אונזער רעוואָלוציע האָט צו'פּטור'ט אַ האַלב יאָהר צייט ניט קענענדיג באַשליסען אין וועמעס הענד מאַכט זאל זיין — וועגען דעם קענען נאָר קיין צוויי מיינונגען גען ניט זיין. דאָס איז אַ פאַקט, וואָס איז זעהר באַראַקטעריסטיש פאַר דער ניט ענטשלאָסענהייט פון די סאָציאַליסטען-רעוואָלוציע.

נערען און מענשעוויקעס. די וואַסלענדיגע פּאָליטיק פון די דאָזיגע פּאַרטייען איז באַשטימט געוואָרען דורך דער קלאַסען-לאַגע פון דער קליין-בורזשואַזיע, דורך איהר עקאָנאָמישער ניט-פּעסטיקייט אין קאמף צווישען קאָפיטאַל און אַרבייט.

די פּראַגע איז איצט, צו די קליינבירגערליכע דעמאָקראַטיע האָט עפּעס געלערנט אין דעם האַלבען יאָהר, וואָס איז געווען אזוי רייך אין אינהאַלט און אין פּאַסירונגען, צי זי איז אַלץ געבליבען ביי דער זעלבער תּורה. אויב זי, די קליינבירגערליכע דעמאָקראַטיע, האָט פאַר דעם האַלבען יאָהר גאָר ניט געלערנט, דאן איז די רעוואָלוציע פּאַרלאָרען, און בלוז אַ זיעגרייכער אויפשטאַנד פון'ס פּראָלעטאַריאַט קען זי ראַטעווען. אויב אָבער זי האָט יא עפּעס געלערנט, דאן דאַרף מען גלייך שאַפּען אַ פּעסעט, ניט וואַסלענדע מאכט. אַ פּעסעט מאכט, דאָס הייסט אַזאַ, וועלכע האָט דערהוי-בען די מאַסען, די מאַיאָריטעט פון די אַרבייטער און פּויעריס, קען אין דער צייט פון אַ פּאָלקס-רעוואָלוציע זיין בלוז אַזאַ מאכט, וואָס שטיצט זיך זיכער אויף דער מאַיאָריטעט פון דער באַפּעלקערונג. ביז איצט איז די גאַנצע רעגירונגס-מאַכט אין רוסלאַנד פּאַקטיש אין די הענד פון דער בורזשואַזיע, וועלכע איז געוואונגען צו מאַכען קליינע, טיילווייזע הנחות (כדי זי זאָל זיי מאַרגען קענען אוועק-נעמען צוריק), זיך וואַרפען מיט פאַרשפּרעכענס רעכטס און לינקס (כדי צו שיטען דעם פּאָלק זאַמד אין די אויגען און זיך צאַצקען מיט דער „פּיינער קאָאליציע“) א. ז. וו., א. ז. וו., לפנים — אַ דעמאָקראַטישע רעוואָלוציאָנערע פּאָלקס-רעגירונג, און אין דער אמת'ען — אַן אַנטי-דעמאָקראַטישע רעגירונג, וואָס איז גאָר געגען פּאָלק. אין דעם איז דער ווידערשפּרוך, וואָס האָט עקזיסטירט ביז איצט און איז געווען די אורזאַכע דערפון, וואָס די רעגירונגס-מאַכט האָט זיך געהאַלטען אין איין שאַקלען און די מיניסטאַרען-קאַבינעטען זיינען געשפּרונגען אַרויף און אַראָפּ. און מיט אַזאַ אַרבייט האָבען זיך דאָס אָפּגעגעבען די העררען מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען-רעוואָלוציאָנערען !

„אָדער צוטרייבען די סאָויעטען און — זאָלען זיי שטאַרבען מיט אַ מיאוס'ען טויט, אדער—די גאַנצע מאַכט צו די סאָויעטען!“ — אזוי האָב איך געזאָגט אויפ'ן אַלרוסישען סאָויעטען-צוזאַר-מענפּאָהר אנפאַנג יוני 1917. און די פּאַסירונגען פון יולי און אויגוסט האָבען קלאָר און דייטליך באַוווּזען, אַז איך בין געווען גערעכט. בלויז אַ סאָויעטען-מאַכט קען זיין אַ פעסטע, אינגאַנצן צען געשטיצט פון דער מאַיאָריטעט פונ'ם פּאָלק — ווי עס זאָל לען דאָס ניט לייקענען די משרתים פון דער בורזשואַזיע: פּאַטריע-סאָוו, פּלעכאַנאָוו און די אַנדערע, ביי וועמען עס קומט אויס, אַז איבערגעבען די מאַכט אין די הענד פון אַ נישטיגער מינאָריטעט, אין די הענד פון דער בורזשואַזיע און עקספּלאָאַטאַטאָרס, הייסט „פּאַרברייטערען דעם באַזיס“ פון דער מלוכה.

בלויז אַ סאָויעטען-מאַכט וואָלט געקענט זיין אַ פעסטע, בלויז זי וואָלט מען ניט געקענט אַרונטערוואַרפען אַפילו אין די סאַמע שטורמדיגסטע מאָמענטען פון אַ סאַמע שטורמדיגסטער רעוואָלוציע, בלויז אזאַ מאַכט וואָלט געקענט פּאַרזיכערען די רעוואָלוציע מיט אַ שטענדיגער, ברייטער ענטוויקלונג און מיט אַ פּרידליכען פּאַרטייקאַמף אין די סאָויעטען גופא. און כל זמן אזאַ מאַכט איז נישטאָ, מוז מען זיך אַלע מאָל וואַרפען אין אַלע זייטען, מוז מען זיך דרעהן אַהין און אַהער און עס מוז אויסקומען אזוי, אַז די מיניסטאַרען זאָלען זיך מאַכען נאַריש און שפּרינגען אַרויף און אַראָפּ און שטענדיג זיין אין דער מורא, עס זאָל נאָך, חלילה, ניט אויסברעכען קיין שטורם פון רעכטס, אָדער פון לינקס.

איז אָבער די צרה, וואָס דער לאָזונג: „די גאַנצע מאַכט צו די סאָויעטען!“ ווערט זעהר שלעכט פּאַרשטאַנען. מען מיינט, אַז דערמיט איז מען אויסען, אַז עס זאָל צונויפגעשטעלט ווערען אַ „מיניסטעריום פון דער פּאַרטיי פון דער סאָויעטען-מאַיאָריטעט“. און וועגען אַט דער פּאַלשער מיינונג וואָלטען מיר זיך געוואָלט אָפּשטעלען אַביסעל מעהר באַריכות.

אַ „מיניסטעריום פון דער פּאַרטיי פון דער סאָויעטען-מאַיאָר-

ריטעט" מיינט פשוט איבערבייטען די פערזאָנען אין'ם מיניסטאָר-
רען קאבינעט, און אלץ ניט טשעפען דעם אלטען אפאראט פון דער
רעגירונגס-מאכט, דעם אפאראט, וואָס איז דורכגעדרונגען מיט אַ
ביוראָקראַטישען גייסט און איז ניט פעהיג דורכצופיהרען אין לע-
בען קיין איין און איינציגע רעפארמע, וואס קריגט א הכשר אפילו
אין דער פראַגראַמע פון די מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען-רע-
וואָלוציאָנערען.

„די מאכט צו די סאָויעטען“ הייסט — אינגאנצען איבערמא-
כען די אלטע רעגירונגס-מאשין, וואָס ציטערט פאר אמת'ער דעמאָ-
קראַטיע ווי פאַר'ן טייפּעל, עס הייסט — אינגאנצען פטור ווערען
פון דער אלטער רעגירונגס מאשין, און אויף איהר אָרט איינפיהרען
אַן אמת דעמאָקראַטישען פאָלקס-אפאראט פון די סאָויעטען, דאָס
הייסט פון דער אָרגאַניזירטער און באַוואַפּענטער מאַיאָריטעט פון'ם
פאָלק, פון די אַרבייטער, סאָלדאטען און הויערים; עס הייסט —
מאַכען אַן אנפאַנג, אַז די מאַיאָריטעט פון'ם פאָלק זאָל האָבען אַ
דעה ניט נאָר אין די וואַהלען, נאָר אויך אין דער רעגירונג און אין
דעם אופן ווי אזוי מען זאָל איינפיהרען די נויטיגע רעפארמען און
ווי אזוי מען זאָל דאָס גאַנצע לעבען איבערבויען.

כדי מען זאָל אָט דעם אונטערשיעד מעהר פארשטעהן, וועלען
מיר דאָ דערמאָנען, וואָס די „דיעלף נאַראָדאָ“, די צייטונג פון די
סאָציאַליסטען-רעוואָלוציאָנערען, האָט מיט אַ קורצער צייט צוריק
געשריבען. דער אַרטיקעל אין יענער צייטונג איז געווען אַ מין
וידוי, און מיר וועלען פון דאָרטען אַרויסנעמען דאָס סאַמע כאַראַק-
טעריסטישע. „אפילו אין יענע מיניסטעריומס, — האָט די „דיעלף
נאַראָדאָ“ געשריבען, — וועלכע זיינען איבערגעגעבען געוואָרען
אין די הענט פון די סאַציאַליסטישע מיניסטאָרען, (דאָס איז גע-
שריבען געוואָרען דאן ווען עס איז געווען די באַרימטע קאָאליציע
מיט די קאָדעטען, ווען די מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען-רעוואָ-
לוציאָנערען זיינען געווען מיניסטאָרען) אפילו אין יענע מיניסטע-
ריומס איז דער גאַנצער פאַרוואַלטונגס-אפאראט געבליבען דער-

זעלכער, און דאָס האָט ניט געלאָזט אָננעהן מיט דער ארבייט, וואָס מען האָט געוואָלט אויפּטאָן."

און אנדערש האָט עס ניט געקענט זיין. די גאנצע געשיכטע אין די בורזשואַ-פּאַרלאַמענטאַרישע לענדער, ווי אויך אין אַ געוויסען גראַד אין די בורזשואַ-קאָנסטיטוציאָנעלע לענדער, באַווייזט קלאַר און דייטליך, אַז ביימען מיניסטאַרען, אַרונטערזעצן איינעם און אַרויפזעצן אַ צווייטען, האָט זעהר אַ קליינע באַדייטונג. מחמת די גאנצע פּאַרוואַלטונגס אַרבייט ליגט דאָך אין די הענד פון אַ ריזיגער אַרמעע פון פּאַרשידענע טשינאָוויקעס. און די דאָזיגע אַרמעע איז דורך און דורכגעדרונגען מיט אַן אַנטי דעמאָקראַטישען גייסט, איז פּאַרבונדען דורך טויזענדער און מיליאָנען פּעדים מיט דעם געזינדעל פון פּריצים און קאַפיטאַליסטען, און איז אויף טויזענדטערליי אופנים אפּהענגיג פון דעם דאָזיגען געזינדעל. אָט די אַרמעע פון טשינאָוויקעס איז אַרומגערינגעלט מיט אַ בורזשואַנער אַטמאָספּערע, אין וועלכער זי וויקט זיך שטענדיג, אין וועלכער זי אַטעמט תמיד; אָט די אַרמעע איז שוין פּאַרגליווערט, פּאַרהאַרטעוועט און פּאַרשימעלט; זי קען זיך שוין גאָר בשום אופן פון איהר אַטמאָספּערע ניט אַרויסרייסען; און זי קען שוין גאָר ניט דענקען אָדער פיהלען אנדערש ווי מען האָט זי געלערנט. אָט די אַרמעע איז געבונדען דורך פּאַרשידענערליי באַציהונגען און דורך געוויסע פּרווילעגיעס פון די „רעגירונגס-שטעלעס". און ווער שמועסט נאָך, די גאָר גרויסע טשינאָוויקעס — זיי זיינען דאָך אורדאי דאָס אויבערשטע פּונ'ם שטויסעל, זיי מוזען דאָך אורדאי זיין געבונדען מיט הענד און מיט פיס דורך די פּאַרשידענערליי אַקציעס און באַנקען, ווייל גאנץ אָפּט זיינען זיי גאָר אַליין די אַגענטען פון דעם קאַפיטאַליסטישען געזינדעל, און זיי מוזען שוין אַרבייטען מיט אַלע כוחות אין די אינטערעסען פון די קאַפיטאַל-ליסטען.

און מען דאַרף פשוט זיין אַ נאַאיווער מענש, אָדער אַ פּאַלשער מענש איינצוריידען זיך אַליין און אנדערע, אַז דורך אַזאָ רעגירונגס-

מאשין וועט מען קענען דורכפיהרען אין לעבען אזעלכע ענדערונגען ווי צונעמען ביי די פריצים די ערד אָהן א באַלוינונג, איינפיהרען אַ ברויט־מאָנאָפּאָל, א. ד. גל. אזא רעגירונגס־מאָשין קען אַרבייטען בלויז פאַר אַ רעפּובליקאַנער בורזשואַזיע און שאַפען אזא מין רעפּובליק, וואָס זאָל אין דער אמת'ען נאָר זיין אַ מין „מאָנאַרכיע אָהן אַ מאָנאַרך“, ווי די דריטע רעפּובליק אין פראַנק־רייך. אָבער דורכפיהרען רעפּאַרמען, אפילו ניט אזעלכע, וואָס זאָלען אינגאנצען אָפּשאַפען די רעכט פון קאַפיטאַל, נאָר אפילו אזוינע, וואָס זאָלען דאָס רעכט פון קאַפיטאַל איינצוימען, באַשרענ־קען — דאַרויף איז אזא רעגירונגס־מאָשין לַחלוטין ניט פּעהיג. און דערפאַר קומט אַלץ אויס אזוי, אז וואָס פאַר „סאָציאַליסטישע“ מיניסטאַרען מען זאָל אין אַ בורזשואַזער רעגירונג ניט אַריינזעצען, און ווי די „סאציאַליסטישע“ מיניסטאַרען זאלען זיך ניט שטרעקען אין דער לענג און אין דער ברויט, מיינענדיג מיט'ן גאַנצען האַרצען עפעס אויפצוטאָן פאַר'ן פּאָלק, בלייבען זיי אַלץ ניט מעהר ווי אַ שיינדעל, אַ צאַצקע אין דער בורזשואַזער רעגירונג; דורך זיי קומט עס לייכטער אָן אָפּצונאַרען דאָס פּאָלק, אונטער זייער שוץ קען מען זיך באַהאַלטען אין דער צייט פון אַ שטורם; זיי זיינען ניט מעהר ווי אַ מין סגולה איינצושטילען דעם צאָרן פון פּאָלק ווען עס הויבט זיך אָן אַ שטורם. אזוי איז געווען מיט לואי בלאַן אין'ס יאָהר 1848, אזוי איז געווען שוין צעהנדליגער מאָל אין ענגלאַנד און אין פראַנקרייך, ווען מען האָט געמאָן אַ טובה דער וועלט און אַריינגענומען סאָציאַליסטען אין מיניסטאַרען־קאָבינעט, אזוי איז געווען מיט טשערנאָוו'ן און צערעטעלי'ן אין 1917, אזוי איז געווען און אזוי וועט זיין, כל זמן עס האַלט זיך נאָך די בורזשואַזע אָרדנונג, כל זמן מען טשעפעט ניט די אלטע בורזשואַזע פאַרהאַרטעוועטע, פאַרגליווערטע און פאַרשימעלטע רעגירונגס־מאָשין.

די סאָוועטען פון אַרבייטער, סאַלדאַטען און פּויעריס־דעפּורטאַטען זיינען זעהר וויכטיג דערמיט אַליין, וואָס זיי שטעלען מיט

זיך פאַר אַן אמת דעמאָקראַטישען און העכסטען טיפּ פון אַ נייעם רעגירונגס־אַפּאַראַט. די סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען און די מענשעוויקעס האָבען געטאָן אלעס אין דער וועלט אויף צו מאַכען פון די סאָויעטען (באַזונדערס פון'ם פעטראָגראַדער און אַלרוסי־שען סאָויעט, דאָס הייסט פון דער עקזעקוטיווער קאָמיטעע) פּוסטע פּלאַנעל־מאַשינען, וועלכע „קאָנטראָלירען“ כלומרשט זעהר וויכ־טיגע ענינים, בשעת די רעגירונג האָט אין דער אמת'ן מיט אַ צינישען שמייכלע אויף די ליפען גענומען די אלע רעוואָלוציעס און זיי פאַרוקט אין אַ ווינקעל, אַז זיי זאָלען זיך דאָרטען ליגען ביז משיח וועט קומען. עס איז אָבער געווען גענוג, אַז אַ ניי ווינטעל זאָל אַ בלאָז טאָן, עס איז געווען גענוג, אַז קאָרנילאָוו זאָל זיך אַרויסרוקען אין פּאָדערגרונד, און דאָס פאַרשימעלטע און אָפּגע־שטאַנענע, וואָס ס'איז געווען אין די סאָויעטען, איז פאַרשאַרט געוואָרען אין אַ זייט, און די איניציאַטיווע פון די רעוואָלוציאָנערע מאַסען האָט זיך אַרויסגעוויזען מיט איהר פּולער קראַפט.

דערפון מעגען זיך אַראָפּנעמען אַ מוסר די אלע פאַרשוניען, וועלכע גלויבען ניט אין די כוחות פון די רעוואָלוציאָנערע מאַסען. זאָלען זיך שעהמען אַט די אלע פאַרשוניען, וועלכע זאָגען, אַז מיר האָבען נאָך ניט אַזאַ אַפּאַראַט, וואָס זאָל קאָנען פאַרנעמען דאָס פּלאַץ פון'ם אלטען רעגירונגס־אַפּאַראַט, וועלכער דיענט די אינ־טערעסען פון דער בורזשואַזיע. דאָס וואָס זיי זאָגען איז ניט אמת, ווייל מיר האָבען יא אַזאַ אַפּאַראַט, און דאָס זיינען די סאָ־ויעטען. שרעקט אייך ניט אַזוי פאַר דער איניציאַטיווע און פאַר דער זעלבסטשטענדיגקייט פון די מאַסען ; איהר פאַרלאָזט זיך נאָר אויף די רעוואָלוציאָנערע אָרגאַניזאַציעס פון די מאַסען — און איהר וועט אין אלע צווייגען פון דעם מלוכה לעבען דערזעהן אַזאַ מאַכט, אַזאַ ריזיגקייט, אַזאַ אונבאַזיגבאַרען כוח פון די אַרבייטער און פּויערים, ווי זיי האָבען אַרויסגעוויזען פאַראייניגענדיג זיך געגען די שוואַרצע כוחות פון קאָרנילאָוו'ן.

די פיהרער פון די סאָציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען און מענ־

שעוויקעס באגעהן דעם גרעסטען פארברעכען דערמיט, וואָס זיי גלויבען ניט אין די כוחות פון די מאַסען, ציטערען פאַר זייער רע-וואָלוציאָנערער ענערגיע און שרעקען זיך פאַר זייער זעלבסטשטענ-דיגקייט. דאָס איז אַ געמיינהייט! אנשטאַט דעם, וואָס זיי ציטערען אזוי פאַר דער רעוואָלוציאָנערער ענערגיע פון די מאַ-סען, וואָלטען זיי זיי בעסער געדארפט שטיצען און זיי אונטערגע-בען מוט. און ווייל זיי ציטערען אזוי פאַר די מאַסען, מוזען זיי שוין געהן אויף דעם גליטשיגען וועג, מוזען זיי זיין ניט ענטשלאָג-סען, מוזען זיי זיך וואַרפען אין אלע זייטען, מוזען זיי זיך וואַקלען אַהין און אַהער און טאָן איין נאָרישקייט גרעסער פאַר דער אַנ-דערער און זיך אָפּגעבען מיט אַזאַ נישטיגער אומוירדיגער אַר-בייט ווי פּרוואַוען אַריינגיסען נייעם וויין אין דער פאַרשימעלטער כּלי פּוֹל'ס ביראָקראַטישען רעגירונגס-אַפּאַראַט.

טראַכט אייך נאָר אומיסטען גוט אַריין אין דער געשיכטע ווי אזוי מען האָט דעמאָקראַטיזירט די אַרמעע אין דער צייט פון דער דויטשער רעוואָלוציע אין 1917, נעמט די געשיכטע פון טשערנאָוו'ס מיניסטעריום, די געשיכטע פון פּאַלטישינסקי'ס הער-שען, די געשיכטע פון פּלעכאַנאָוו'ס אוועקגעהן פּוֹל'ס מיניסטאַ-רעןקאַבינעט — און איהר וועט אויף שריט און טריט איינזעהן אזוי קלאָר אַ פעסטע באַשטעטיגונג דאַרויף, וואָס איך האָב דאָ אויבען געזאָגט. איבער דעם וואָס מען האָט קיין צוטרויען ניט געהאַט צו די אָרגאַניזאַציעס, וואָס די סאָלדאַטען אליין האָבען אויסגעקליבען, איבער דעם וואָס מען האָט מורא געהאַט אויף די דאָזיגע אָרגאַניזאַציעס זיך צו פאַרלאָזען, איז שוין במילאָ אויסגעקומען אזוי, אַז די קאָרנילאָווס, קאַלעדנינס און די אלע אַנדערע אָפיצירען, ביי וועמען די רעוואָלוציע איז געווען ווי אַ דאָרן אין די אויגען, זיינען דאָך געבליבען די הויפט מאַכערס און געהאַט די גאַנצע דעה. דאָס איז אַ פאַקט. און ווער עס וויל נאָר ניט אומיסטען צומאַכען די אויגען, דער קען ניט בשום אופן ניט זעהן, אַז אפילו נאָך דער קאָרנילאָוושטיגע נעמט די קערענסקי-

רעגירונג און לאָזט אלעס איבער אויפ'ן אַלטען שטייגער, און פיהרט אויף אזא אופן ווידער איין אַ נייע קאָרנילאָוושטינע. דערמיט אליין וואָס מען ווערט „חבר-לאַב" מיט אלעקסעיעו'ן און מיט די אלע קלעמבאָווסקים, גאַנצ-רינס, באַגראַטיאָנס און מיט די אלע אנדערע חברה פון'ס קאָר-נילאָווינגענדעל; דערמיט אליין, וואָס מען באַגעהט זיך אזוי עדעל און מאַניערליך מיט קאָרנילאָו'ן אליין און מיט קאלעדינ'ען, באַווייזט מען אזוי קלאָר וואָס קלערער קען שוין נאָר ניט זיין, אז אין דער אמת'ן פיהרט קערענסקי איין אַ נייע קאָרנילאָו-שטינע.

קיין מיטעל-וועג איז נישטאָ! די ערפאהרונג האָט געוויזען, אז קיין מיטעל-וועג איז נישטאָ. איינס פון די צוויי — אָדער די גאַנצע מאַכט צו די סאָויעטען און איינפיהרען אַן אמת'ע דע-מאָקראַטיע אין אַרמעע, אָדער — אַ קאָרנילאָוושטינע. און וואָס איז מכח דער געשיכטע וועגען טשערנאָו'ס מי-ניסטעריום? האָט זי דען ניט קלאָר און דייטליך באַוויזען, אז יעדער ערנסטער שריט אויף צו באַפרידיגען די נויטען פון די פויערים, יעדער שריט, וואָס האָט עטוואָס געהאַט אין זיך אַ סימן פון צוטרויען צו די פויערים און צו זייערע אייגענע מאַסען-אָרגאַניזאַציאָנען און האַנדלונגען, האָט אַרויסגערופען די גרעסטע באַנייסטערונג צווישען פויערטום. און טשערנאָו האָט זיך נעבאָך געדאַרפט פיער מאָנאַטען כסדר האַלטען אין איין דינגען מיט די קאָדעטען און מיט די טשינאָוויניקעס, וועלכע האָבען אלע וויכ-טיגע זאַכען אָפגעלעגט אויף שפעטער און כל סוף געבראַכט דערצו, אז טשערנאָו זאָל אינגאַנצען אַרויס פון'ס מיניסטאַרעך קאַבינעט, ניט האָבענדיג גאָרניט אויפגעטאָן. די פריצים און די קאַפיטאַליסטען האָבען דערוויילע אין'ם משך פון די פיער מאָנאַטען „געוואונען די שפיעל"; זיי האָבען אָפגעלעגט די גרינדונגס-פאַרזאַמלונג און זיך גענומען אונטערדריקען די ערד-קאָמיטעס.

קיין מיטעל-וועג איז נישטאָ! די ערפאהרונג האָט געוויזען, אז קיין מיטעל-וועג איז נישטאָ. אָדער די גאנצע מאכט צו די סאָויעטען, אי אין צענטר, אי אין דער פּראָווינץ; די גאנצע ערד צו די פּויערים באַלד, נאָך איידער די גרינדונגס-פאר-זאמלונג באַשטימט דאָס, — אָדער די פּריצים און די קאָפיטאַר-ליסטען לאָזען קיין זאך ניט אויפטאָן, פיהרען איין זייער אייגענע הערשאַפט, ברענגען די פּויערים צו פּאַרביטערונג, וואָס עס וועט סוף כל סוף פיהרען דערצו, אז ביי די פּויערים וועט די געדולד פּלאַצען און זיי וועלען מאַכען אַ שרעקליכען אויפשטאַנד.

און דאָס זעלבע איז געווען מיט פּעשעכאַנאָוו'ן. ער האָט נעכטאָך געוואָלט עפּים אויפטאָן, אָבער מען האָט איהם ניט גע-לאָזט. די קאָפיטאַליסטען האָבען ניט דערלאָזט איינפיהרען די מינדסטע קאָנטראָלע איבער דער אינדוסטריע און די סוחרים האָבען ניט דערלאָזט איינפיהרען קיין תּבואה-מאָנאָפּאָל. קיין זאך האָבען זיי ניט געלאָזט אויפטאָן.

אייניגע מיינען, אז איצט דאַרף מען זיך ערשט אוועקזעצען ברעכען דעם קאָפּ, קנייטשען דעם מוח און אויסטראַכטען „שפּאַגעל נייע רעפּאָרמען“ און אויסאַרבייטען נייע „פּלענער“. עס הויבט זיך גאָר ניט אָן! אזוי מיינען בלויז די קאָפיטאַליסטען און אויך די פּאַטרעסאָווס און פּלעכאַנאָווס, וועלכע מאַכען גוואַלדען, מען זאָל ניט „איינפיהרען דעם סאָציאַליזם“ און ניט ערקלערען קיין „דיקטאַטור פּוֹנ'ס פּראָלעטאַריאַט“. אין דער אמת'ען אָבער איז די איצטיגע לאַגע אין רוסלאַנד זאָ, אז די שרעקליכע שוועריג-קייטען און נויטען, וואָס די מלחמה האָט מיט זיך געבראַכט און די גרויסע סכנה פון מישימאַש און הונגער, האָבען אַליין אָנגעוויזען אַן אויסוועג, וואָס מען דאַרף און וואָס מען מוז טאָן, און דאָס איז — איינפיהרען אַ מאָנאָפּאָל אויף די תּבואות, אַ קאָנטראָלע אויף דער אינדוסטריע, באַשטימען און באַשרענקען דאָס אַרויס-לאָזען פון פּאַפּיער-געלט און ווי געהעריג איז אויסצובייטען כּרויט פאַר סחורה א. ז. וו.

אָט אַזעלכע מיטלען דאַרף מען אָננעמען. דאָס גיבען אַלע צו. און אַזעלכע מיטלען האָט מען שוין טאַקע אָנגעהויבען אָננעמען אין אַ סך שטערט, אין פאַרשיידענערליי געגענדען. אָבער טאַקע גיט מער ווי אַנגעהויבען. מחמת די פּרױצן און די קאַפיטאַליסטען לאָזען ווייטער ניט אָנדיגען מיט זיי. אויף יעדען שריט און טריט באַגעגענט מען שטערונגען פון זייער זייט און אין דעם העלפט זיי אַרויס קע־רענסקי'ס רעגירונג, וועלכע איז אין דער אַמת'ען אַ בורזשואַזע, באַנאַפּאַרטיסטישע רעגירונג, און דערצו האָבען זיי נאָך די דירעקטע און אומדירעקטע שטיצע פּוֹנ'ם רוסישען, ווי אויך פון דעם עליאַסקאַפּיטאַל.

ערשט ניט לאַנג צוריק האָט י. פּרילעזשאַיעוו געשריבען אין דער צייטונג „דיעלא נאַראַדאַ“ (נומער 147), באַווייזענדיג פּע־שעכאַנאַוו'ס אַרויסטרעטען פּוֹנ'ם מיניסטאַרען־קאַבינעט און דאָס, וואָס ס'האָט זיך ניט איינגעגעבען אַוועקצושטעלען פּעסעטע פּרױ־זען און איינפיהרען אַ מאַנאַפּאַל אויף תּבּוּאה :

„געוואַנטקייט און ענטשלאָסענהייט — אָט וואָס עס האָט געפּעהלט די פאַרשיידענערליי רעגירונגען אונזערע.... די רעוואָלוציע ציאַנערע דעמאָקראַטיע טאָר ניט וואַרטען, זי מוז אַרויסווייזען אַן אייגענע איניציאַטיווע און אַליין מאַכען אַ טאַקס אין דעם מיש־מאַש.... וואוּ וואוּ — אין דעם פּרט מוז מען אָננעמען אַ פּעסעטע שטעלונג און אַרויסווייזען אַן ענטשיידענדע מאַכט.“

וואָס אַמת, איז אַמת. גאַלדענע ווערטער. דער שרייבער האָט אָבער ניט פאַרשטאַנען, אַז די פּראַגע וועגען אָננעמען אַ פּעסעטע שטעלונג און וועגען אַרויסווייזען געוואַנטקייט און ענטשלאָסענהייט, איז ניט קיין פּערזענליכע פּראַגע, נאָר אַ פּראַגע וועגען דעם קלאַס, וועלכער איז טאַקע באַמת פּעהיג אַרויסצואווייזען געוואַנטקייט און ענטשלאָסענהייט. און דער איצטיגער קלאַס דער־פּאַר איז — דער פּראָלעטאַריאַט. געוואַנטקייט און ענטשלאָסענ־הייט פון דער מאַכט און אַ פּעסעטע שטעלונג מצד דער דאָזיגער

מאכט — דאָס איז ניט קיין אנדער זאך ווי אַ דיקטאַטור פון'ם פראָלעטאַריאַט און די אַרימסטע פּויערים. און י. פּרילעזשאַיעוו אליין גארט נאָך אזאָ דיקטאַטור, ניט וויסענדיג דאָס אליין. וואָרים וואָס וואָלט אין דער אמת'ען געמיינט אזאָ דיקטאַטור? דאָס וואָלט געמיינט — אַרויסווייזען אַ געהעריגען ווידערשטאַנד דעם קאַרנילאָוו געזינדעל, מאַכען אַ סוף צו אזאָ ממשלה און איינפיהרען טאַקי אַן אמת'ע דעמאָקראַטיע אין דער אַרמעע. ניין און ניינציג הונדערטלעך פון דער אַרמעע וואָלטען געווען די שטאַרקסטע אָנהענגער פון אזאָ דיקטאַטור צוויי טעג נאָכדעם ווי מען וואָלט זי איינגעפיהרט. אזאָ דיקטאַטור וואָלט געגעבען די פּויערים ערד און וואָלט געבראַכט דערצו, אַז די פּויערים-קאָמיטעען אין די דערפער זאָלען האָבען די פולע מאַכט. און מען דאַרף דאָך פשוט זיין אַ מוטור, אַ מענש אָהן אַ ברעקעל פאַרשטאַנד, צו צווייפלען אין דעם צו די פּויערים וועלען שטיצען אזאָ דיקטאַטור. פּעשעכאַנאָוו'ס ווערטער אויפ'ן סאָויעטען צו-זאַמענפאַהר, אַז „דער ווידערשטאַנד פון די קאַפיטאַליסטען איז שוין געבראַכען“, וואָלטען דורך אזאָ דיקטאַטור ניט געבליבען בלויז קיין ווערטער, נאָר זיי וואָלטען דורכגעפיהרט געוואָרען אין לעבען, און דערביי וואָלט זי, די דיקטאַטור, ניט געשאַדט די דעמאָקראַטישע אָרגאַניזאַציעס, וואָס זיינען שוין געגרינדעט גע-וואָרען, נאָר פאַרקעהרט, זי וואָלט זיי נאָך געשטיצט, זי וואָלט זיי נאָך געהאַלפּען זיך ענטוויקלען און וואָלט באַזייטיגט די אַלע זאַכען, וואָס שטערען אין דער אַרבייט.

בלויז די דיקטאַטור פון'ם פראָלעטאַריאַט און די אַרימסטע פּויערים קען צוברעכען דעם ווידערשטאַנד פון די קאַפיטאַליסטען, אַרויסווייזען אַ ווירקליך גרויסע געוואַנטקייט און ענטשלאָסענהייט און זיך פאַרזיכערען מיט אַ מעכטיגער, באַמת העלדישער שטיצע פון די מאַסען אי אין דער אַרמעע אי צווישען די פּויערים. די מאַכט צו די סאָויעטען — דאָס איז די איינציגע תּרופּה אויף צו באַפּרייגען די באַדירפניסע פון די כּרייטע פּאַלקס-

מאָסען און זיי העלפֿען אויסנוצען זייער אייגענע ערפֿאהרונג. די מאַכט צו די סאָוויעטען מיינט — איבערגעבען די גאַנצע פֿאַרוואַלטונג פֿון לאַנד אין זייערע הענט; דאָס מיינט איבער־געבען אינגאַנצען די פֿאַרוואַלטונג פֿון דער מלוכה און די קאָנט־ראַלע איבער דער גאַנצער מלוכה־ווירטשאַפט אין די הענט פֿון די אַרבייטער און פֿויעריים, געגען וועמען קיינער וואָלט ניט געסמייעט זיך צו שטעלען אַנטקעגען, און וועלכע וואָלטען זיך גאַנץ שנעל, דורך אייגענער ערפֿאהרונג, אליין אויסגעלערענט פֿאַנאַנדערצוטייל־לען די ערד, די פֿראַדוקטען און די תּבֿואות.

וועגען „ענטוואפנונג“

אין א גרויסע צאָהל לענדער, הויפטזעכליך אין אַזעלכע קליינע לענדער, וואָס נעמען ניט קיין דירעקטען אַנטייל אין דער יעצטיגער מלחמה, — ווי צום ביישפּיעל אין שוועדען, נאָרוועגיען, האַלאַנד, שווייץ, — הערט זיך אַלע מאל אַ שטימע צו גונסטען פון אויס־בעסערען דעם אַלטען פונקט אין דעם סאָציאַל־דעמאָקראַטישען מינימום פּראָגראַם, נעמליך, „אַנשטאָט „מיליץ“ אָדער „באוואַפנונג פון פּאָלק“, אַרויסשטעלען די נייע פּאָדערונג פון „ענטוואַפנונג“. אין דעם אָרגאַן פון דער „אינטערנאַציאָנאַלער יוגענד“, נומער 3, געפינט זיך אַ לייט־אַרטיקעל וועגען ענטוואַפנונג. אין דער „אַפּהאַנדלונג“ פון ר. גרים וועגען דער מלחמה פּראַגע, צוגעגרייט פאַר דעם קאָנגרעס פון דער שווייצאַרישער סאָציאַל־דעמאָקראַטי־שער פּאַרטיי, געפינען מיר געוויסע פּאַרשלענגע וועגען דער אידעע פון „ענטוואַפנונג“. אין דער שווייצאַרישער פּעריאָדישער אויס־גאַבע, „דאָס נייע לעבען“, זאָגט זיך ראָלאַנד האַלסט אַרויס פאַר „פאַראייניגען“ די צוויי פּאָדערונגען, אָבער אין דער ווירטליכקייט זיינען זיי אייגענטליך עהנליך צו ר. גרים'ס פּאַרשלאַג. אין דעם אינטערנאַציאָנאַלען אָרגאַן פון דעם לינקען פליגעל, „פאַרבאָט“ („דער שליח“) נומער 2, איז דאָ אַן אַרטיקעל פון דעם האַלענדישען מאַרקסיסט וויאַניקאָס צום גונסטען דער אַלטער פּאָדערונג פון באַוואַפנען דאָס פּאָלק. דער סקאַנדינאַווישער לינקער פליגעל פון דער סאָציאַליסטישער פּאַרטיי, ווי דאָס וועט זיך אַרויסצייגען פון די אַרטיקלען, וואָס וועלען ווייטער איבערגעגעבען ווערען, נעמט אָן די פּאָדערונג פון „ענטוואַפנונג“ און פאַראייניגט די פּאָדערונג מיט געוויסע עלעמענטען פון פּאַציפיזם. לאָמיר זיך אומקערען צו די וועלכע פאַרטיידיגען דעם פונקט וועגען „ענטוואַפנונג“.

1

איינער פון די הויפט ארגומענטען צום נונסטען פון „ענטוואפנונג“ באשטעהט אין פאלגענדען: מיר זיינען געגען מלחמה, בכלל געגען יעדען מלחמה, און דער קלאַרסטער אויסדרוק, וואָס מיר קענען וועגען דעם שטאַנדפונקט געבען, אָן אויסדרוק, וואָס זאָל ניט האָבען קיין צוויי באַדייטונגען איז די פאָדערונג וועגען ענטוואפנונג.

אַ דער שטאַנדפונקט איז ניט ריכטיג, האָבען מיר שוין אָנגעצייגט אין אונזער אַרטיקל וועגען וועלכען מיר האָבען פריהער אָנגעדייטעט.* סאָציאַליסטען קענען ניט זיין געגנער פון יעדער מלחמה און דאָך בלייבען סאָציאַליסטען. מיר קענען זיך אויך ניט ערלויבען צו זיין פארבלענדעט פון דעם אימפעריאַליסטישען כאַראַקטער פון דער איצטיגער מלחמה. פאַר דער אימפעריאַליסטישער צייט זיינען אַזעלכע מלחמות צווישען די „גרויסעכטע“ זעהר כאַראַקטעריסטיש, אָבער עס איז גאָר ניט אוממעגליך צו האָבען אַ דעמאָקראַטישע מלחמה און אַ אויפשטאַנד, וואָס ווערט, צום ביישפּיל, אַרויסגערופען פון אונטערדריקטע פעלקער געגען די וואָס אונטערדריקען זיי, אום צו באַפרייען זיך פון זייער אונטערדריקונג. דער בירגער־קריעג פון פראַלעטאַריאַט געגען דער בורזשאַזיע פאַר'ן סאָציאַליזם, איז אומפאַרמיידליך. מלחמות זיינען מעגליך צווישען אַן ערפאָלגרייכען סאָציאַליזם אין איין לאַנד געגען אַנדערע בורזשאַזיע אָדער רעאַקציאָנערע לענדער.

ענטוואפנונג איז אַ סאָציאַליסטישער אידעאַל. אין אַ סאָציאַליסטישער געוועלשאַפט וועלען ניט זיין קיין מלחמות, וואָס מיינט, אַז די אידעע וועגען ענטוואפנונג וועט זיין פאַרוורקליכט.

* לענין שרייבט זיך אויף אַן אַרטיקל וואס איז ערשינען אין „סבאָרניק סאַציאַל דעמאָקראַט“, נומער 1 פון אקטאבער 1916.

דער יעניגער, וועלכער ערווארטעט אז דער סאָציאַליזם זאָל פאַר-
ווירקליכט ווערען אָהן דער סאָציאַליסטישער
רעוואָלוציאָן און אָהן דער דיקטאַטור פון פּראָ-
לעטאַריאַט, איז ניט קיין סאָציאַליסט. דיקטאַטור איז אַ רעגירונגס-
קראַפט, וואָס שטיצט זיך דירעקט אויף מאַכט, און אין צוואַנציג-
סטען יאָרהונדערט מיינט מאַכט ניט קיין פּויסט און אַ שטעקען,
נאָר אַן אַרמעע. אַריינצושטעלען אין אונזער פּראָגראַם די פּאָ-
דערונג וועגען „ענטוואַפּונג“ איז, גלייך ווי צו זאָגען, מיר זיינען
געגען באַנוצען זיך מיט וואַפען. אָבער אזא ערקלערונג וואָלט ניט
געהאַט אין זיך מעהר דעם תּמצית פון מאַרקסיזם ווי מיר וואָלטען
ערקלערט: מיר זיינען געגען באַנוצען זיך מיט מאַכט!

מען דאַרף באַמערקען, אז די אינטערנאַציאָנאַלע דיסקוסיאָן
וועגען דער פּראַגע איז געפיהרט געוואָרען הויפטזעכליך, אויב ניט
אינגאַנצען, אין דייטש. אין דער דייטשער שפּראַך זיינען פאַראַן
צוויי עהנליכע ווערטער, וואס זייער אונטערשייד איז שווער אַי-
בערצוגעבען אין אַן אַנדער שפּראַך.* דאָס ערשטע מיינט גע-
ווענליך „ענטוואַפּונג“ און ווערט, צום ביישפּיעל, געברויכט פון
קאָמסטי און זיינע אָנהענגער אין דעם זין צו פאַרקלענערען דעם
געברויך פון וואַפען. דאָס צווייטע מיינט, דאָס ניט באַנוצען זיך
מיט וואַפען און ווערט געברויכט הויפטזעכליך פון דעם לינקען
פּליגעל פון דער סאָציאַליסטישער פּאַרטיי אין דעם זין פון אַפּ-
שאַפען מיליטאַריזם, פון אַפּשאַפען יעדע מיליטערישע סיסטעם.
מיר וועלען אין דעם אַרטיקל רעדען אין דעם צווייטען זין, וואָס
ווערט אַפּט אַרויסגעשטעלט אַלס פּאָדערונג אין געוויסע רעוואָ-
לוציאָנערע סאָציאַל-דעמאָקראַטישע קרייזען.

קאָמסטי'ס פּרעדיגען פון „ענטוואַפּונג“, וואָס ווערט הויפט-
זעכליך אַדרעסירט צו די יעצטיגע רעגירונגען פון די אימפעריאַ-

(* לענין מיינט וואַרשיינליך די דייטשע ווערטער — „אבריסונג“
און „ענטוואַפּונג“. דאָס ערשטע מיינט אין אידיש ענטוואַפּונג, און
דאָס צווייטע, ניט באַנוצען זיך מיט וואַפען.)

ליסטישע גרויסע מעכטע, איז א וואולגארער שטיק פון אפארטוניזם, פון ברוזשואזען פאציפיזם, וואָס איז אייגענטליך אויסגערעכענט — ניט אכטענדיג אויף די גוטע אבזיכטען פון דעם ערלען קאָוטסקי — אָפּצוציהען די אַרבייטער פון דעם קלאַסען-קאַמפּ. מיט אזא פראפאגאנדא ווירקט מען, אז די ארבייטער זאָלען אָנפאַנגען דענ־קען, דאָס די יעצטיגע ברוזשואזיע רעגירונגען פון די אימ־פעריאליסטישע מעכטע זיינען ניט פארבונדען מיט טויזענדער פּעדים פון פינאַנציעלען קאפיטאַל און צעהנדליגע יִדער הונדערטע געהיימע אָפּמאַכען צווישען זיך אַליין.

.2

אן אונטערדריקטער קלאַס, וואָס האָט ניט קיין פארלאנג צו לערנען ווי צו געברויכען און צו טראָגען געוועהר, פארדיענט ניט מעהר, ווי צו ווערען באַהאַנדעלט אַלס שקלאַפּען. מיר קענען ניט, אויסער ווען מיר ווילען פון זיך אַליין מאַכען בלוז ברוזשואזע פאציפיסטען, פאַרנעסען דאָס מיר לעבען אין א געזעלשאַפּט, וואָס איז געגרינדעט אויף קלאַסען, און אז מען קען ניט פאַר־מירדען אזא געזעלשאַפּט אויסער דורך קלאַסען-קאַמפּ און דורך אַרונטערוואַרפען די מאַכט פון דעם הערשענדען קלאַס.

אין יעדער קלאַסען-געזעלשאַפּט, סיי זי איז געגרינדעט אויף שקלאַפּעריי, סיי, ווי אין דעם יעצטיגען מאָמענט, אויף ארבייט־לויז, איז דער קלאַס פון די אונטערדריקער אַ באַוואַפענטער קלאַס. ניט בלוז די שטענדיגע היינטיגע אַרמעע, נאָר אויך דאָס היינ־טיגע באַוואַפענטע פּאָלס — אפילו אין די העכסט־ברוזשואזע דע־מאָקראַטישע רעפּובליקען, ווי אין דער שווייץ, — מיינט באַוואַפענען די ברוזשואזיע גענען דעם פּראָלעטאַריאַט. דאָס איז אזא עלעמענטאַרער אמת, אַז עס איז קוים נויטיג זיך אויף דעם מעהר אָפּצושטעלען. ס'איז גענוג אָנצוצייגען אויף דעם וואָס סאָל־דאַטען (אריינגעכענענדיג אויך די רעפּובליקאַנער, דעמאָקראַטישע

מיליץ) ווערען געברויכט געגען סטרייקער, א געוועהנליכע ערשיינונג, און אויסנאמען אין אלע קאפיטאליסטישע לענדער. אין דער ווירקליכקייט איז די באוואפנונג פון דער בורזשואזיע געגען דעם פראָלעטאָריאַט איינע פון די מערקווירדיגסטע, פונדאמענטאלע, באדייטענדע פאקטען פון דער היינטיגער קאפיטאליסטישער גע-
עלשאפט.

ווי אזוי קענט איהר, רעכענענדיג זיך מיט דעם פאקט, זאָגען דער רעוואָלוציאָנערער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע אַרויסצושטעלען די „פּאַדערונג“ פון „ענטוואַפנונג“? דאָס צו פּאַדערען מיינט אינ-
גאַנצען זיך צו אנטזאגען פון דעם שטאַנדפונקט פון קלאַסען-קאַמפּף, אינגאַנצען זיך צו אנטזאגען פון דעם געדאַנק וועגען רעוואָלוציאָן. אונזער לאָזונג דאַרף זיין: באַוואַפענט דעם פּראָלעטאַריאַט אזוי, דאָס ער זאָל קענען באַזיגען, עקספּראָפּיאַרען און ענטוואַפּנען די בורזשואַזיע. דאָס איז די איינציגע מעגליכע פּאָליטיק פון דעם רעוואָלוציאָנערען קלאַס, די פּאָליטיק וואָס שטאַמט דירעקט פון דער ווירקליכער עוואָלוציאָן פון קאפיטאליס-
טישען מיליטאַריזם, און ווערט פאקטיש דיקטירט פון דער רע-
וואָלוציאָן. בלויז נאָך דעם ווי די בורזשואַזיע וועט זיין ענט-
וואַפענט, וועט דער פּראָלעטאַריאַט, ניט פאַראַטענדיג זיין היס-
טאָרישע אויפגאַבע, קענען אוועקוואַרפען דאָס געוועהר אין מיסט-
קאַסטען, — און עס איז קיין ספק ניט, אַז דער פּראָלעטאַריאַט וועט דאָס טאָן, — אָבער בלויז דאָן, און פאַר קיין פאַל וועט ער
ניט האָבען קיין מעגליכקייט צו טאָן דאָס פּרייהער.

אָבוואָהל עס איז אמת, אַז די יעצטיגע מלחמה רופט אַרויס צווישען די רעאַקציאָנערע קריסטליכע סאָציאַליסטען און דער פאַררויניגטער קליין בורזשואַזיע בלויז שרעק און פאַרצווייפלונג, בלויז אַן אפּשטויסונג צו יעדען געברויך פון געוועהר, צו בלוטפאַרגיסונג, צו טויט, א. א. וו., מיר אָבער, פון דער צוויי-
טער זייט, מוזען ערקלערען אַז די קאפיטאליסטישע געזעלשאַפט

איז שטענדיג געווען און וועט אימער זיין א שרעם
 אָהן אַ סוף. און אויב די יעצטיגע רעאקציע־אָנערסטע
 פון אַלע מלחמות גרייט זיך צו מאַכען אַ סוף צו
 דעם שרעם, איז ניטאָ קיין אורזאַכע פאַר אונז צו
 זיין קרבנות פון פאַרצווייפֿלונג. אָבער די „פּאָדערונג“ וועגען
 ענטוואַפֿונג קען ניט באַטראַכט ווערען אַנדערש ווי אַ טרייסט
 אין פאַרצווייפֿלונג — לָאָמיר זאָגען אַ „טרוים וועגען ענטוואַפֿ־
 נונג“ גיכער ווי אַ „פּאָדערונג וועגען ענטוואַפֿונג“, — ווען עס
 איז קלאָר פאַר יעדען אויג וואָס זעהט, אַז די מאַכט פון דער
 בורזשואַזיע אַליין גרייט צו אַ וועג פאַר דער איינציגער מלחמה
 וואָס איז אין איינקלאַנג מיט די געזעצען פון עוואָלוציאָן און
 רעוואָלוציאָן: די בירגער־קריעג געגען דער אימפעריאַליסטישער
 בורזשואַזיע.

די יעניגע, וואָס זאָגען, אַז דאָס איז טעאָריע, וועלען מיר
 מיט ערפֿאהרונגען פון לעבען ענטפֿערען, דערמאָנענדיג צוויי וויכ־
 טיגע פּאַקטען אין דער וועלטליכער געשיכטע. ערשטענס, די
 ראַלע וואָס די טראַסס האָבען געשפּיעלט אין צוציהען די פרוי
 צו דער פּאַבריק ארבייט, און צווייטענס, די פּראַנציוזישע קאָמונע
 פון 1871, און אויך דער דעצעמבער אויפשטאַנד פון 1905, אין
 רוסלאַנד.

עס איז געווען די אויפנאַכע פון דער בורזשואַזיע צו ענטוויק־
 לען טראַסס, צו טרייבען פרויען און קינדער אין פּאַבריקען און
 דאָרט זיי צו פּייניגען, צו רואינירען זיי מאָראַליש און אונטער־
 וואַרפען זיי עקספּלואַטירט צו ווערען אָהן רחמנות. מיר „פּאָדערען“
 ניט דיעזע איינפיהרונג, מיר אונטערשטיצען דאָס ניט, מיר
 קעמפֿען געגען דעם. אָבער, ווי אַזוי קעמפֿען מיר?
 מיר ווייסען, אַז די טראַסס און די פּאַבריק ארבייט פון פרויען
 זיינען שריט צו פּראָגרעס. מיר ווילען זיך ניט אומקעהרען צו
 דער צייט פון קליינע געווערקשאַפטען, צו דער צייט פון דעם
 פּאַרמאָנאָפּאָליסטישען קאַפיטאַליזם, צו דער צייט ווען די פרוי

האָט געארבייט אין דער היים. פאַרווערטס דורך די טראַסטס און דאָס גלייכע, און דורך זיי צום סאָציאַליזם!
 דער שטאַנדפונקט, וועלכער נעהמט אין אַנבאַטראַכט דעם ווי ד ק ל י כ ע ן ג א נ ג פון עוואָלוציאָן, קען אויך אָנגעווענדעט ווערען יעצט צו דער פראַגע וועגען מיליטאַריזירען די באַפעלקערונג. די בורזשואַזיע מיליטאַריזירט היינט ניט בלויז אלע מענער, נאָר אויך אלע קינדער. וואָרום זאָל זי ניט אָנפאַנגען מאַרגען אויך צו מיליטאַריזירען אלע פרויען? אין צוואַמענהאַנג מיט דעם קענען מיר בלויז זאָגען: דאָס וועט זיכער זיין בעסער! מאַכט פאַרבֿערייטונגען! וואָס שנעלער איהר טוט דאָס, אלץ נעהנטער קומען מיר צו אַ באַוואַפענטען אויפשטאַנד געגען קאַר פיטאַליזם. ווי אזוי קענען די סאָציאַל־רעמאָקראַטען זיך זאָרגען וועגען מיליטאַריזירען פון די קינדער און דאָס גלייכע, אויב זיי פאַרגעסען גאָרניט דעם ביישפּיעל פון דער פראַנצויזישער קאָמונע? דאָס איז ניט קיין „טעאָריע גענומען פון לעבען“, ניט קיין חלום, נאָר אַ פאַקט. עס וואָלט ניט געווען קיין אורזאַכע זיך צו פרעהען, אויב עס וואָלטען זיך געפונען סאָציאַל־רעמאָקראַטען וואָס זאָלען, אין געגענטײל בון אלע עקאָנאָמישע און פּאָליטישע פאַקטען, אָנפאַנגען צו צווייפלען, אַז די אימפעריאַליסטישע צייטען אײַן די אימפעריאַליסטישע מלחמות וועלען ברענגען אַ ווירעהאַלונג פון פיעלע אַזעלכע ערשיינונגען.

אין מאי 1871 האָט אַ בורזשואַזער שרייבער אין אַן ענגלישער צייטונג געזאָגט פּאָלגענדעס וועגען דער פראַנצויזישער קאָמונע: „אויב דאָס פראַנצויזישע פּאָלק וואָלט בלויז באַשטאַנען פון פרויען, וואָס פאַר אַ שרעקליך פּאָלק דאָס וואָלט געווען!“ פרויען און דרייצעהן יעהריגע קינדער האָבען געקעמפּט אין דער פראַנצויזישער קאָמונע אין דיוועלכע רייהען מיט די מענער. און אין די קומענדע שלאַכטען אַרונטערצואַוואַרפען די בורזשואַזיע וועט דאָס אויך ניט זיין אַנדערש. פּראָלעטאַרישע פרויען קענען ניט קוקען גלייכגילטיג ווען די נומבאַוואַפענטע בורזשואַזיע שיסט

אויף די שוואכבאוואפענטע אָדער אומבאוואפענטע ארבייטער. זיי וועלען זיך נעמען פאר די וואפען, פונקט ווי אין יאָהר 1871, און פון די היינטיגע פארצווייפעלטע פעלקער, אָדער בעסער געזאָגט, פון דער היינטיגער ארבייטער באוועגונג, וואָס איז מעהר דיס־אָרגאַניזירט פון די אָפּאַרטוניסטען ווי פון די רעגירונגען, וועט אָהן דעם מינדסטען צווייפעל פריהער אָדער שפעטער אויסוואַקסען אַן אינטערנאַציאָנאַלער פאַרבאַנד פון די „שרעקליכע נאַציאָנען“ פון דעם רעוואָלוציאָנערען פּראָלעטאַריאַט.

דאָס גאַנצע געזעלשאַפטליכע לעבען איז היינט דורכגעדרונט גען מיט מיליטאַריזם. דער אימפעריאַליזם איז אַ בייזער קאַמפּף פון די נרויסמעכטע פאַר דער צוטיילונג אָדער פאַנאַדערטיילונג פון דער וועלט. עס מוז דאָרום אומפאַרמיידליך פיהרען צו ווייטער רעם מיליטאַריזירען פון אלע לענדער, איינשליסענדיג אויך די ניי־טראַלע און די קליינע לענדער. וואָס וועלען די פּראָלעטאַרישע פרויען טאָן וועגען דעם? וועלען זיי בלויז פאַרשעלטען אלע מלחמות און אלעס וואָס שמעקט מיט קרויען — בלויז פאַדערען ענטוואַפנונג? קיין מאָל וועלען די פרויען פון דעם אונטערדריקטען קלאַס, וואָס איז אמת רעוואָלוציאָנער, ניט זיין צופרידען מיט אַזאַ צושטאַנד פון אונטערטיגקייט. זיי וועלען זאָגען צו זייערע זיהן: „דו וועסט גיך זיין אַ מאַן. זיי וועלען דיר געבען געוועהר. טראָג דאָס געוועהר און לערען די קונסט פון מלחמה. דאָס איז נויטיג פאַר די פּראָלעטאַריער ניט אום זיי זאָלען קענען שיסען זייערע אייגענע כרידער, די ארבייטער פון אַנדערע לענדער, ווי זיי טוען דאָס אין דער היינטיגער מלחמה און ווי עס הייסען זיי טאָן די פאַרדעמער פון סאַציאַליזם, — נאָר אום זיי זאָלען קענען קעמפּען געגען דער בורזשואַזיע פון זייער אייגען לאַנד, אום זיי זאָלען קענען מאַכען אַ סוף פון עקספּלאַטאַציאָן, פון אַרימקייט און קרויען, ניט דורך גוטע ווינשע זאָגנערן דורכ'ן זיעג איבער דער בורזשואַזיע און דורך דער ענטוואַפנונג פון דער בורזשואַזיע.“

אויב מיר זאָלען פאַרדאַמען דאָס אָנפיהרען פון אַזאַ פּראָד

פאָגאָנראַ און הויפטוועכליק, אויב מיר זאָלען דאָס פאַרדאַמען אין צוזאַמענהאַנג מיט דעם היינטיגען קריעג, וואָלטען מיר בעסער געדאַרפט באַלד אויפהערען צו געברויכען אונזערע שעהנע ווערטער וועגען דער אינטערנאַציאָנאַלער רעוואַלוציאָנערער סאַציאַל־דעמאָ־קראַטיע, וועגען דער סאַציאַליסטישער רעוואַלוציאָן, וועגען דער מלחמה געגען מלחמה.

2.

די וואָס אַניטירען געגען ענטוואָפנונג דאַרפֿען, צווישען אַני־דערע זאַכען, זיין געגען דעם פונקט אין אונזער פראָגראַם וועגען „באַוואָפנען דאָס פּאָלק“, ווייל די פּאָדערונג קען לייכט אויסגענוצט ווערען אַלס אַ גרונד פאַר הנחות צו אָפּאַרטוניזם. מיר האָבען פריהער באַטראַכט דעם וויכטיגסטען פונקט, די באַציהונג פון ענט־וואָפנונג צו דעם קלאַסען־קאַמפּף און צו דער סאַציאַלער רעוואַלוציאָן. לאָמיר יעצט באַטראַכטען די פראַגע פון דער באַציהונג צווישען ענטוואָפנונג און אָפּאַרטוניזם. איינע פון די הויפט אור־זאַכען וואָרום די פּאָדערונג איז ניט צוועקמעסיג, איז דאָס, וואָס צוזאַמען מיט די שעהנע אידעען, מיט וועלכע די פּאָדערונג איז פאַרבונדען, וועט זי אויך אומפאַרמיידליך אָפּשוואַכען אונזער קאַמפּף מיט דעם אָפּאַרטוניזם.

עס קען קיין צווייפֿעל ניט זיין, אז דאָס איז דער הויפט־קאַמפּף וואָס שטעהט איצט פאַר דעם אינטערנאַציאָנאַל. צו קעמפֿען געגען דעם אימפעריאַליזם און צו דערזעלבער צייט ניט באַקעמפֿען דעם אָפּאַרטוניזם וואָלט געווען אַ פּוסטע פּראַזע אָדער אַן ענטווישונג. איינע פון די הויפט שווערינקייטען, וואָס איז פאַר־בונדען מיט דער צימער־וואַלד און קינטהאַל באַוועגונג, איינע פון די הויפט אורזאַכען פאַר דעם מעגליכען דורכפאַל פון לעגען אַ פונדאַמענט פאַר דעם דריטען אינטערנאַציאָנאַל, איז דער פאַקט, דאָס די פראַגע איז ניט קלאַר אוועקגעשטעלט געוואָרען, און פאַר־

שטענדיך, או די פראגע איז דארום ניט געענטפערט געווארען דורך א באשלוס אָפצוברעכען איין מאָל פאַר אַלע מאָל מיט דעם אָפּאָר טוניזם. אויף אַ מאָמענט האָט דער אָפּאָרטוניזם געוואונען די אויבערהאַנט אין דער אייראָפּעאישער ארבייטער באוועגונג. צווישען אַלע גרויסע נאַציאָנען האָבען זיך ענטוויקעלט צוויי שטרעמונגען, קלאָר און ציניש, און דאָרום וועניגער שעדליך ווי דער סאָציאַל אימפּעריאַליזם פון די העררען שיידעמאַן, לעגיע, אַלבערט טאָמאַס, סעמבא, וואַנדרעוועלדע, היינדמאַן, הענדערסאָן. א. ז. וו., און פון דער צווייטער זייט שטעהט אַ מעהר פאַרשטעלטע קאָמסטי גרופּע: קאָמסטי און האַזע און די סאָציאַלידעמאָקראַטישע ארבייטער גרופּע אין דייטשלאַנד: לאַנגע, פּרעסמאַן, מאַ יערעס א. ז. וו. אין פראַנקרייך; ראַמוי מעקדאָנאַלר און אַנדערע פיהרער פון דער אַומאַפּהענגיגער ארבייטער פארטיי (אינדעפענדיגענט לייבאָר פארטיי), אין ענגלאַנד; מאַרטאָו, טשכעאידזע, א. ז. וו., אין רוסלאַנד; טרעווע און די אַנדערע זאָגענאַנטע רעפּאַרטיסטען פון לינקס, אין איטאַליען.

די געוועהנליכע אפארטוניסטען זיינען עפענטליכע און די רעקטע געגנער פון א רעוואָלוציאַן און פון יעדע רעוואָלוציאַנערע באוועגונג אָדער אויפשטאַנד, פאַראייניגען זיך עפענטליך מיט זייערע רעגירונגען, כאַטש אין דער פאַרם פון דער פאַראייניגונג קענען זיי זיין פאַרשיידען, — זיי קענען אָנפאַנגען מיט באַטייַל ליגען זיך אין דעם מיניסטעריום און ענדיגען מיט אַנטייל נעמען אין די קאָמיטעס פאַר מלחמה אינדוסטריען. די פאַרשטעלטע אָפּאָרטוניסטען פון קאָמסטי'ס חדר זיינען אַ סך מעהר שעדליך פאַר דער ארבייטער באוועגונג, ווייל באַלד פון אָנפאַנג באַהאַלטען זיי דעם געדאַנק, דאַס זיי אַנטירען פאַר אַזאַ פאַראייניגונג, דורך דעם וואָס זיי געברויכען הויך־קלינגענדע, כמעט „מאַרקסיסטישע“ ווערטער און לאָזונגען. דער קאַמפּה גענען אַזעלכע אָפּאָרטוניסטישען, וועלכע זיינען יעצט אין דער מערהייט, מוז אָנגעפיהרט ווערען אויף יעדען פעלד פון דער פּראָלעטאַרישער פּאָליטיק: אין פאַר

לאמענט, צווישען די טריידיוניאנס, אין סטריקס, אין מלחמה טעמינקייט, א. ד. גל.

וואָס איז דער צייכען, וועלכער אונטערשיידט די ביידע פּאַר-
מען פון דעם הערשענדיגן אָפּאַרטוניזם?

דער צייכען איז דער — זיי שווינגען ביידע אָדער פּאַרדעקען זייער כאַראַקטער, אָדער באַגרעניצען זיך צו אזא טעמינקייט וואָס ווערט ערלויבט פון דער פּאָליציי, ווען עס האַנדעלט זיך וועגען באַשטימטע פּראָבלעמען פון דער באַציי-
הונג צווישען דער איצטיגער מלחמה און רעוואָלוציאָן און אַנדערע באַשטימטע פּראָבלעמען פון דער רעוואָלוציאָן. דאָס ווערט געטאָן ניט קוקענדיג דאָרויף, וואָס פאַר דער מלחמה האָט מען פיעל מאָל אָנגעצייגט אויף דער באַציהונג טאקע צווישען דער איצטיגער מלחמה, וועלכע האָט שוין דאמאָלס געהאַנגען אין דער לופטען, און דער פּראָלעטאָרישער רעוואָלוציאָן, און דאָס איז געטאָן געווארען אונאַפּיציעל און אויך אָפּיציעל (אין דעם מאַניפעסט אַרויסגעלאָזען אין באַזעל, שווייץ).

די הויפט צרה זענען דער פּאַדערונג פון ענטוואַפּנונג באַ-
שטעהט אין דעם וואָס דיעזע פּאַדערונג אינגאָרירט אלע קאָנקרעטע פּראַגען פון דער רעוואָלוציאָן. אָדער האָבען די וואָס אַניטירען פאַר ענטוואַפּנונג, באַשטימט אַנצונעמען אַ נייע פּאַרס פון רע-
וואָלוציאָן אָהן געוועהר?

4.

נאָך מעהר, מיר זיינען פאַר קיין פאַל ניט קיין געגנער פון דעם קאמפּף פאַר רעפּאַרמען. מיר ווילען ניט אינגאָרירען די טרויעריגע מעגליכקייט — אלס אַ צוגאָב צו דעם עלענר — דאָס די מענשהייט קען נאָך דער ענדע פון דער מלחמה זיין געצוואונגען דורכצונעהן אַנאַנדערע אימפעריאַליסטישע מלחמה, אויב די רע-

וואָלוציאָן וועט אין דעם קריעג ניט געבוירען ווערען, ניט קוקענדיג דאָרויף וואָס עס פלאַצט דער געדולד פון די מאַסען, וואָס עס וואַקסט די אומצופרידענהייט פון די מאַסען, ניט קוקענדיג אויף אינזער אייגענע אָנשטרענגונג. מיר אַגיטירען פאַר אזאָ פּראָגראַם פון רעפּאָרמען, וואָס זאָל אויך זיין געווענדעט געגען די אָפּאַר-טוניסטען. די אָפּאַרטוניסטען וואַלטען געווען העכסט צופרידען, אז מיר זאָלען פאַר זיי אַליין איבערלאָזען דעם קאַמפּף פאַר רעפּאָרמען און זאָלען זיך אַליין באַגרעניצען מיט דער נעכעלהאַפּטער פּאָדערונג וועגען „ענטוואַפנונג“, רעטען זיך פון דעם אומגליק פון דער ווירק-ליכקייט דורך דעם, וואָס מיר זאָלען אַנטלויפען, ווייל „ענטוואַפ-נונג“ מיינט אַנטלויפען פון דער גראָבער ווירקליכקייט און ניט קעמפּפּען געגען איהר.

פאַרבייגעהענדיג, מען געזאָגט ווערען, אז די הויפּט שוואַכ-קייט פון אוועקשטעלען די פּראָגע וועגען פאַרטיידיגען דאָס פאַ-טערלאַנד, ווי דאָס ווערט געטאָן פון מאַנכע פון לינקען פליגעל, באַשטעהט אין דעם, וואָס די פּראָגע אַליין איז ניט גענוג קלאַר. עס וואָלט געווען מעהר ריכטיג פון דעם טעאָרעטישען שטאַנדפּונקט און אויך מעהר באַדייטענד פון דעם פּראַקטישען שטאַנדפּונקט צו זאָגען, אז אין דער איצטיגער אימפּעריאַליסטישער מלחמה איז די פאַרטיידיגונג פון פאַטערלאַנד גיכער אַ בורזשואַזע רעאַקציאָנערע אילוזיע, ווי צו באַשטימען אַן „אַלגעמיינע“ שטעלונג געגען „יעדע“ פאַרטיידיגונג פון דעם פאַטערלאַנד. אַן אַלגעמיינע שטעלונג געגען יעדער מלחמה איז ניט ריכטיג און העלפט אויך ניט באַקעמפּפּען די דירעקטע פיינד פון די ארבייטער און ארבייטער פארטייען — די אָפּאַרטוניסטען.

ווען דער פּראָגע פון אַ פּאָלקס-מיליץ איז אונזער חוב צו זאָגען, געבענדיג אַ קאָנקרעטען ענטפּער און אין איינקלאַנג מיט דער פּראַקטישער נויטווענדיגקייט: מיר זיינען ניט פאַר אַ בורזשואַזע מיליץ, נאָן בלוז פאַר אַ פּראַלעטאַרישע מיליץ. דאָרום: „קיין איין פענע און קיין איין מאַן“ ניט פאַר שטענדיגע אַרמעען

און ניט פאר ברושוואזע מיליץ, פאר אזעלכע ווי עס ווערען אויפֿ-
 געהאלטען אין די פאראייניגטע שטאטען, שווייץ, נאָרוועגיע,
 א. ד. נל. נאָך מעהר, ווען מיר קוקען זיך צו, דאָס זאָגאר אין דער
 פרייעסטער פון די רעפובליקאנישע לענדער (ווי צום ביישפיעל,
 אין דער שווייץ) ווערט פארשטארקט דער פריישישער גייסט פון
 דער מיליץ, ווערט פראַסטיטואירט די מיליץ צו מאַביליזירען זי
 נעגען סטרייקער, מוזען מיר פאָדערען: דאָס די אַפֿיצערען זאָלען
 ערוועהלט ווערען דורכ'ן פאָלק, דאָס עס זאָלען אפגעשאפט ווערען
 אלע מיליטערישע געריכטען, דאָס עס זאָל אײננעפיהרט ווערען
 גלייכע רעכטע פאר אויסלענדישע און אינלענדישע ארבייטער
 (הויפטזעכליך איז דער פונקט וויכטיג אין יענע אימפעריאליסטישע
 לענדער, וועלכע, ווי די שווייץ, עקספּלאַטירען אויף אַ שענדליכען
 אופן די אויסלענדישע ארבייטער און שטעלען זיי אַוועק אין אַ
 לאַגע פון געזעצליכער הילפּלאַזינקייט). מיר מוזען פאָדערען:
 יעדע הונדערט מענשען פון דער באַפעלקערונג פון אירגענד וועל־
 כען לאַנד זאָל האָבען דאָס רעכט צו גרינדען אַ פרייוויליגע אָרגאַ-
 גיזאַציאָן צו לערנען זיך האַלטען געוועהר און באַקענען זיך מיט
 פראַגען וואָס זיינען פאַרבונדען מיט מלחמה און זאָלען קענען
 אַליין ערוועהלען פאַר זיך לעהרער, וועלכע זאָלען געצאָהלט ווערען
 פון דער רעגירונג. בלויז אונטער אזעלכע אומשטענדען קען דער
 פראַלעטאַריאַט לערנען די קונסט פון מלחמה פאַר זיך אַ לײַן
 און ניט פאַר זיינע אונטערדריקער, און די פאַרם פון לערנען זיך
 די קונסט פון מלחמה ווערט געפאָדערט פון די אינטערעסען פון
 פראַלעטאַריאַט. די רוסישע רעוואָלוציאָן האָט געוויזען אז יעדער
 ערפאָלג, אפילו יעדער טיילווייזער ערפאָלג פון אַ רעוואָלוציאָנערער
 באַוועגונג, ווי דאָס באַזיעגען פון געוויסע שטעדט, פון איינפיהרען
 געוויסע באַדינגונגען אין פאַבריקען, באַהערשען טיילען פון דער
 אַרמעע, פאָדערט דורכאויס, אַז כדי דער פראַלעטאַריאַט זאָל זיין
 ערפאָלגרייך, מוז ער פאַרווירקליכען דעם אָנגעדייטעטען פראַגראַם.
 עס איז אָבער ניט גענוג צו באַקעמפּען דעם אַפּאַרטוניזם

מיט פראַגראַמען אַליין: מיר מוזען זיך אַרייַנטראַכטען אין דעם, וואָס פאַר אַן איינפלוס די פראַגראַמען קענען ווירקליך שאַפען. דער גרעסטער, שרעקליכסטער טעות פון דעם באַנקראַטירטען צווייטן טען אינטערנאַציאָנאַל איז באַשטאַנען אין דעם פאַקט, וואָס זיינע ווערטער זיינען ניט געווען אין איינקלאַנג מיט זיינע טאַטען, וואָס ער האָט געשאַפען אַ געוואוינהייט אומבאַוואוסטזיניג און אומ־פאַראַנטוואָרטליך צו באַנוצען זיך מיט רעוואָלוציאָנערע פראַזען (באַטראַכט צום ביישפּיעל די יעצטיגע באַציהונג פון קאָוסקי און זיין חבֿרותא צו דעם באַזעל'ער מאַניפעסט). באַטראַכטענדיג די פאַדערונג וועגען ענטוואַפנונג פון דעם שטאַנדפונקט, מוזען מיר פריהער פון אַלץ שטעלען די פראַגע: אין וואָס באַשטעהט איהר ווירקליכע באַדייטונג? ענטוואַפנונג, אַלס געזעלשאַפטליכע אידעע, דאָס הייסט אַלס אַן אידעע געשאַפען פון אַ געוויסען געזעלשאַפט־ליכען קרייז און פעהיג צו באַאיינפלוסען געוויסע געזעלשאַפטליכע אומשטענדען, גענען דעם קאַפּריו פון אַן איינצעלנעם אָדער אַ קליקע, — איז אין דעם זין געשאַפען געוואָרען אין די באַזונדערע „פּריליכע“ לעבענס אומשטענדען פון די פאַרשידענע קליינע שטאַטען, וואָס האָבען פאַר אַ געוויסע צייט זיך געהאַלטען פון דער ווייטענס פון דער בלוטיגער וועלט־דריבעריי פון קריעג און וואָס האָפען אויך ווייטער צו האָבען די פּריווילעגיע ניט צו באַ־טייליגען זיך אין מלחמות. יעדער איינער, וואָס וויל זיך אין דעם איבערצייגען, דאַרף בלויז באַטראַכטען, צום ביישפּיעל, ווי עס ווערט איבערנעגעבען דער געדאַנק פון די נאָרוועגישע פאַרטיידיגער פון ענטוואַפנונג. זיי זאָגען: „מיר זיינען אַ קליינע נאַציאָן, אונזער אַרמעע איז זעהר קליין, מיר קענען קיין זאַך ניט אונז טערנעמען גענען די גרויסמעכטע (און דאַרום זיינען מיר אויך מאַכטלאָז צו פאַרהימען זיך פון אַרייַנגעשלעפט צו ווערען אין אַן אימפּעריאַליסטישען פאַרבאַנד מיט איין גרופּע פון די אָדער יענע גרויסמעכטע!). מיר ווילען פאַרבליבען אין פרייען אין אונזער קליינעם ווינקעל און ווייטער פיהרען אונזער אייגענע פראָווינציעלע

פאליטיק; מיר פאָדערען ענטוואַפנונג, מיר פאָדערען אז שטרייט פונקטען זאָלען מוזען געשליכטעט ווערען אויף א פרידליכען אופן, מיר פאָדערען א שטענדיגע נייטראָליטעט, און דאָס גלייכע („שטענדיגע נייטראָליטעט“ — צי דען פאָרגעסען זיי, אז דאָס מיינט די בעלגישע נייטראָליטעט?)

דער שטאַרקסטער פארלאנג פון די קליינע נאַציאָנען צו האַל־טען זיך פון דער ווייטענס פון בלוט־פאַרגיסונג, דער פארלאנג פון דער קליין־בורזשואַזיע ווייטער ניט צו באַמיייליגען זיך אין די גרוי־סע שלאַכטען פון דער וועלטליכער געשיכטע, ווייטער אָנצוהאַלטען זייער אַלטע פּאָזיציעס און בלייבען ביי דער שרעקליכער גלויבניג־טיגקייט, דאָס זיינען די ווירקליכע געזעלשאַפטליכע אומשטענדרען, וואָס קענען ביז אַ געוויסען גראַד פאַרויכערען דעם ערפּאָל פון דער אידעע וועגען ענטוואַפנונג און שאַפען אַ געוויסע פּאָפּולאַריטעט אין מאַנכע פון די קליינע נאַציאָנען. עס איז פונדעסטוועגען קלאָר, אז די נייגונג איז רעאַקציאָנער און פאַרבלענדעט, ווייל דער אימ־פעריאַליזם וויל אויף דעם אָדער יענעם אופן אַרײַנשלעפען אַלע קליינע שטאַטען אין דעם שטראָם פון דער וועלטליכער פּראָדוק־ציאָן און פון דער וועלטליכער פּאָליטיק.

לאָמיר געבען אַ ביישפּיעל מיט אַ פּאַל אין דער שווייץ. די אימפעריאַליסטישע לאַגע פון דעם לאַנד צײַכענט פּאַקטיש אָן צוויי ליניעס פון טעטיגקייט פאַר דער אַרבייטער באַוועגונג. די אָפּאַרטוניסמען, אין פאַרבאַנד מיט דער בורזשואַזיע באַמײהען זיך צו מאַכען פון דער שווייץ אַ רעפּובליקאַניש־דעמאָקראַטישע מאָד־נאַפּאָליסטישע פעדעראַציע אַרויסצוקריגען פּראָפּיטען פון די רײ־זענדע און צו עקספּלואַטירען דיזע „פּרידליכע“ מאָנאָפּאָליסטישע לאַגע אונטער די העכסט גינסטיגע און העכסט פּרידליכע אומשטענ־דען, וואָס זיינען נאָר מעגליך. עס איז אַ פּאַקט אז די פּאָליטיק איז אַ פּאָליטיק פון אַן אפּמאַך ניכער צווישען אַ קליינע פרײווליע־נירטע טײל אַרבייטער פון אַ קליינער נאַציאָן, וועלכע געפינט זיך אין אַ פרײווליעגירטער לאַגע, מיט דער בורזשואַזיע פון איהר אייגען

באנד און געגען די מאסען פון דעם פראָלעטאריאט. אָבער די אמת'ע סאָציאל דעמאָקראַטען פון דער שווייץ ווילען אויסנוצען די פארהעלטניסמעסיגע פרייהייט פון דער שווייץ, איהר „אינטער-נאציאָנאַלע“ סיטואַציע (וואָס זי איז אַרומגערינגעלט פון די גרויסע קולטורעלע נאציאָנען און רעדט, דאנקען גאָט, ניט אויף „איהר איי-גענער שפראך“, נאָר אויף דריי וועלט־שפראַכען), פאַר דעם צוועק פון אויסברייטען און פאַרשטאַרקען דעם רעוואָלוציאָנערען פאַר-באנד צווישען די רעוואָלוציאָנערע עלעמענטען פון דעם פראָלעטאַר-ריאט פון גאנץ אייראָפּא. „לאָמיר געבען אַ מעגליכקייט אונזער בורזשואַזיע אָנצוהאַלטען די לאַגע פון מאָנאָפּאָליזירען דעם האַנדעל מיט דער שענקייט פון די אַלפּען-בערג און עטליכע מטבעות וועלען אויך צו אונז אריינפאלען“, — דאָס איז דער ווירקליכער אינהאַלט פון דער פּאָליטיק פון די אָפּאַרטוניסטען אין דער שווייץ. „לאָמיר אונטערשטיצען דעם פאַרבאנד פון דעם רעוואָלוציאָנערען פראָלעטאַר-ריאט פון פראַנקרײך, דייטשלאַנד און איטאַליען אַזוי, דאָס זיי זאָלען קענען אַרונטערוואַרפען די בורזשואַזיע“, — דאָס איז דער ווירקליכער אינהאַלט פון דער פּאָליטיק פון דער רעוואָלוציאָנערער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע אין דער שווייץ. צום באַדויערען ווערט דיווע פּאָליטיק ניט געפיהרט מיט גענוג ענערגיע פון די „לינקע“ אין דער שווייץ, און די שעחנע ערקלערונג פון דעם שווייצאַרישען פאַרטיי קאָנגרעס, אָפּגעהאַלטען אין אראו אין 1905 (אַנערקענענדיג דעם רעוואָלוציאָנערען מאַסען־קאמפּף) בלייבט בלוז אויפ'ן פאַ-פיער. אָבער דאָס איז ניט די טעמא פאַר דער יעצטיגער דײַט-קוסיאָן.

די פראַגע פאַר אונז איצט איז פּאָלנעדע : איז די פּאָדערונג וועגען ענטוואַפנונג אויסגעהאַלטען און אין איינקלאַנג מיט די רע-וואָלוציאָנערע שטרעבונגען פון דער שווייצאַרישער סאָציאַל־דע-מאָקראַטיע ? עס איז קלאָר אַז ניט. עס איז אַ פאַקט אַז די „פאַר-דערונג“ וועגען ענטוואַפנונג ענמשפרעכט דעם אָפּאַרטוניסטישען, שמאָל נאציאָנאַלען, באַגרעניצטען בליק פון דעם טיפּ פון דער אר-

בייטער באוועגונג צווישען קליינע נאציאָנען. עס איז אַ פאקט אַז
ענטוואפנונג איז דער העכסט נאציאָנאַליסטישער, דורך און דורך
נאציאָנאַליסטישער פראַגראַם פון די קליינע שטאַטען, אָבער פאַר
קיין סאַל ניט קיין אינטערנאַציאָנאַלע פּאָליטיק פון דער אינטערנאַ-
ציאָנאַלער רעוואָלוציאָנערער סאָציאַלי־דעמאָקראַטיע.

די אויפגאבע פון פראַלעטאָריאַט אין אונזער רעוואָלוציע.

דער היסטאָרישער מאָמענט, וואָס רוסלאַנד לעבט איצטער
איבער, קען כאַראַקטעריזירט ווערען מיט פּאָלגענדע גרונד-
שטריכען:

1. די אַלטע צאָרישע ממשלה, וועלכע איז באַשטאַנען פון
א באַנדע פּריצים, וואס האָט געדרעהט דאָס רעדעל פון
דער נאַנצער רענירונגס-מאַשין (אַרמעע, פּאָליציי און טשינאַוו-
ניקעס) איז צושלאָגען און באַזייטיגט, אָבער ניט דערשלאָגען אינ-
גאַנצען. פּאַרמעל איז די מאָנאַרכיע נאָך ניט געפאַלען. דאָס
ראַמאַנאָו-געזינדעל געהט זיך ווייטער אָן מיט דער אַרבייט פון
שאַפען מאָנאַרכיסטישע אינטריגעס, און די פּריצים זיינען נאָך
אַלץ די בעלי בתים פון דער ערד.

2. די מלוכה-מאַכט פון רוסלאַנד איז פשוט איבערגענאַנען
אין די הענט פון אַ נייעם קלאַס — אין די הענט פון די רייכע
און רייך-געוואַרענע פּריצים. אויף אזוי ווייט איז די בורזשואַ-
דעמאָקראַטישע רעוואָלוציע אין רוסלאַנד געענדיגט.

אזוי שנעל ווי די בורזשואַזיע האָט אַריינגעכאַפט די מאַכט
אין איהרע הענט, האָט זי גלייך געמאַכט יד אחת מיט די מאַ-
נאַרכיסטישע עלעמענטען, וועלכע זיינען מיט לייב און לעבען
געווען איבערגעבען ניקאַלאַי'ען דעם בלוטיגען און סטאַליפּינ'ען
דעם תליון אין די יאהרען 1906 און 1914. די נייע בורזשואַזיע
דעניערונג פון פּרינץ לואָו און קאַמפּ. האָט געפרוואוּט פאַר-
האַנדלען מיט דעם ראַמאַנאָו-געזינדעל וועגען דעם, אַז מען זאָל
ווידער אַיינפיהרען אַ מאָנאַרכיע אין רוסלאַנד. מאַכענדיג אַ
טומעל מיט רעוואָלוציאָנערע פּראַזען, נעמט די דאָזיגע רענירונג

און באשטימט אויף הויכע פאָסטען אַזעלכע פאַרשויגען, וועלכע זיינען באַקאַנט אַלס גרויסע אָנהענגער פּוֹל'ס אַלטען רעזשים, דעם גאַנצען אַפּאַראַט פּון דער מלוכה־מאַשין סטאַרעט מען זיך ווי ווייט מעגליך ניט צו רעפּאַרמירען צופיעל, און אויף אַזאַ אופן ניט מען איהם אינגאַנצען איבער אין די הענט פון דער בורזשואַזיע. און געגען דעם שטראָם פון די רעוואַלוציאַנערע כוחות, וואס זיינען שטענדיג די בעסטע פאַרויכערונג פאַר ערפּאָלג אין אַ רעוואַלוציע — געגען דעם שטעלט זיך די רעגירונג אַנטקעגען און לאָזט ניט געהן צו ווייט.

ביו איצט האָט נאָך די רעגירונג געפונען פאַר נויטיג צו באַשטימען אַ צייט ווען די גרינדונגס פאַרזאַמלונג זאָל צונויפ־ גערופען ווערען. אויף די פּריצים לאָזט זי חלילה קיין שפּרינקעלע ניט פאַלען און היט זיי אָפּ ווי דאָס שוואַרצאַפּעל פּוֹל'ס אויג, מען זאָל חלילה ביי זיי די ערד ניט צונעמען. און עס פאַלט איהר גאָר ניט איין, אַז מען דאַרף זיך געמען עפּים טאָן אויף צו קאָנטראָלירען די פינאַנציעלע מאָנאָפּאָל־אַרגאַניזאַציעס, די גרויסע בענק, די קאַפיטאַליסטישע סינדיקאַטען און דאָס גלייכען. אַזעלכע זאָכען ליגען איהר גאָר ניט אין זיינען.

די הויפט שטעלעס אין'ם מיניסטערען־קאַבינעט פון דער בורזשואַזער רעגירונג (דאָס מיניסטעריום פון אינערליכע אַנ־ געלעגענהייטען, דאָס קריעגס מיניסטעריום, דאָס הייסט די גאַנצע דעה אין דער אַרמעע, אין דער פּאָליציי, איבער די בעאַמטע און איבער דעם גאַנצען אַפּאַראַט, וואָס אונטערדריקט די מאַסען) פאַרנעמען באַקאַנטע מאָנאַרכיסטען און אָנהענגער פון די רייכע פּריצים. די קאַדעטען, וועלכע זיינען ערשט געכמען פון דער העלער הויט געוואָרען רעפּובליקאַנער, ווייל זיי האָבען קיין אַנדער ברירה ניט געהאַט, האָט מען צוגעטיילט קלענערע שטעלעס, אַזעלכע, וואס האָבען ניט קיין דירעקטע שייכות מיט דער מלוכה מאַכט. און אַלעקסאַנדער קערענסקי, וועלכער איז דער פאַר־

טרעטער פון די טרודאָוויקעס און אַ „אויך מיר סאַציאַליסט“, שפיעלט לחלוטין ניט קיין ראָלע, אויסער דעם וואָס ער פאַר-דרעהט דעם עולם אַ קאַפּ מיט זיינע קלינגענדיגע, אויסגעצאָצקעטע און מליצה'דיגע דרשות.

איבער אָט די אַלע אורזאָכען פאַרדיענט ניט די נייע בור-זשאַזנע רעניערונג קיין שום צוטרויען מצד די ארבייטער, אפילו אויף דעם נעביעט פון דער אינערליכער פאָליטיק, און וועגען דעם, אַז די ארבייטער זאָלען אַזאַ רעניערונג שטיצען, קען נאָר קיין רעדע ניט זיין.

די אויסערליכע פאליטיק פון דער נייער רעגירונג.

3. וואס איז שייך דער אויסערליכער פאליטיק, וועלכע איז איבער אויסערליכע באדינונגען, ארויסגערוקט געווארען אויפ'ן ערשטען פלאץ, טוט די נייע רעגירונג פונקט דאָס זעלבע, וואָס די אלטע רעגירונג האָט געטאָן און פיהרט ווייטער די אימפעריאַליסטישע מלחמה, האַנט אין האַנט מיט די אימפעריאַליסטישע מלוכות פון ענגלאַנד, פראַנקרייך און אנדערע — אַ מלחמה, וואָס ווערט געפיהרט צוליעב דעם, אַז די קאָפיטאַליסטען זאָלען זיך טיילען דערמיט וואָס זיי וועלען דערשטיקען די קלענערע, שוואַכערע פעלקער.

איבער דעם וואָס די נייע רוסישע רעגירונג איז אזוי גע- האַרכזאָם און אונטערטהעניג צום רוסישען קאָפיטאַל און צו זיין מעכטיגען באַשיצער און בעל הבית, דעם ענגליש-פראַנצויזישען אימפעריאַליסטישען קאָפיטאַל, האָט זי לחלוטין גאַרניט געטאָן צו מאַכען אַ סוף צו דער גרויסער וועלט-מלחמה, וועלכע ווערט געפיהרט אין די אינטערעסען פון די קאָפיטאַליסטען, כאָטש די גרעסטע מאַיאָריטעט פון'ם רוסישען פאָלק האָט דורך דעם סאָויעט פון אַרבייטער-סאָלאַרטען און פויעריג-דעפוטאטען אויסגעדריקט אַ שטאַרקען פאַרלאַנג, אַז מען זאָל איינמאַל פאַר אַלע מאָל מאַכען אַ סוף צו דער מלחמה. זי, די נייע רעגירונג, האָט אַפילו ניט געפונען פאַר נויטיג צו פאַרעפענטליכען יענע געהיימע אָפּמאַכען, וועלכע זיינען לכול הדעות גזלנישע און רויבערישע (וועגען צוריי- סען פערסיען, באַראַבעווען כינאַ, בדיל הדל מאַכען טערקיי, צו- ברעקלען עסטרייך, צונעמען מזרח פרייסען, די דייטשע קאָלאָניעס און אַז. וו.) — אָפּמאַכען, וועלכע פאַרבינדען רוסלאַנד מיט דעם ענגליש-פראַנצויזישען אימפעריאַליסטישען רויבערישען קאָפיטאַל. זי האָט געגעבען איהר הסכמה אויף די געהיימע אָפּמאַכען, וואָס זיינען געשלאָסען געוואָרען פון'ם צאַריום, וועלכער האָט אין אַ

משך פון דורות-לאנג געדריקט און געשטיקט די פעלקער מעהר פון אנדערע טיראנען און דעספאָטען, — פון'ם צאָריום, וועלכער האָט ניט נאָר געדריקט, נאָר אויך באַשמוצט און פאַרפאַטשקעט דאָס גרויסע רוסישע פּאָלק, מאַכענדיג עס פאַר אַ תּליון פון אַנדערע פעלקער.

געבענדיג איהר הסכמה אויף די שענדליכע גולנישע אָפּמאַך-כען, האָט די נייע רוסישע רעגירונג ניט פּאַרנעשלאַגען קיין באַלדיגען וואַפענשטילשטאַנד צו די קריענספיהרענדע פעלקער, ניט קוקענדיג דאָרויף, וואָס די מאַיאָריטעט פון'ם רוסישען פּאָלק האָט דאָס אזוי קלאָר געפּאָדערט דורך די סאָויעטען פון אַר-בייטער-סאַלדאַטען און פּויעריס-דעפּוטאַטען. זי איז אָפּגעקומען מיט פייערליכע און קלינגענדיגע, אָבער פּוסטע דעקלאַראַציעס און פּראַזען, וועלכע האָבען שטענדיג געדיענט און דיענען נאָך איצט ביי די בורזשואַזנע דיפּלאָמאַטען אַלס אַ מיטעל אָפּצונאַרען די נאַאיווע, פאַרנלויבטע מאַסען פון אַ אונטערדריקטען פּאָלק.

4. און דערפאַר קען מען זיך אויף דער דאָזיגער רעגירונג לחלוטין ניט פאַרלאָזען. עס דאַרף גאָר ביי קיינעם קיין ספק ניט זיין, אז אויפ'ן פעלד פון אויסערליכער פּאָליטיק וועט זי גאר ניט אויפּטאָן. נאָך מעהר, ניט נאָר קען מען זיך אויף איהר אין דעם פרט ניט פאַרלאָזען, נאָר מען דאַרף גאָר ביי איהר ניט פּאָדערען, אז זי זאָל אָנזאָגען דער וועלט, אז רוסלאַנד פאַרלאַנגט אַ שלום אָהן עראַכערונגען, אָהן קאָנטריבוציעס און דאָס רעכט פון קלענערע פעלקער אויף זעלבסטבאַשטימונג א. ז. וו., א. ז. וו. פּאָדערען פון איהר אזא זאך, הייסט פשוט אָפּנאַרען דאָס פּאָלק אין גלויבען אין נעכטיגען טאָג; הייסט פשוט פאַרדרעהען די מאַסען אַ קאָפּ און אויף אַ קרומען אופן זיי צופאַסען צו דער מלחמה, וועלכע ווערט געפיהרט ניט פון די פעלקער, נאָר פון די רעגירונגען, וועלכע זיינען ניט אויסען די טובה פון'ם פּאָלק, נאָר עגאָאיסטישע אימפעריאַליסטישע אינטערעסען.

אייגענארטיגע דאָפעלטע מאַכט און איהר קלאַסען-באַדייטונג.

5. די הויפט אייגענארטיגקייט פון אונזער רעוואָלוציע, די אייגענארטיגקייט אין וואָס מען דאַרף זיך גוט אריינטראַכטען, באַשטעהט אין דעם, וואָס אין די ערשטע פּאָר טעג נאָכ'ן זיענן איז געשאַפּען געוואָרען אַ מין דאָפעלטע הערשאַפּט. די דאָפעלטע הערשאַפּט ווייזט זיך אַרויס אין דעם, וואָס אין דער אַמת'ען עקזיסטירען צוויי רעגירונגען: די „צייטוויי-ליגע רעגירונג“ פון לואוואָו'ן און קאַמפּ, וועלכע פאַרטרעט די אינטערעסען פון דער בורזשואַזיע, און אַ זייטיגע „קאָנטראָל-רענדע“ רעגירונג — דער פעטראָגראַדער סאָויעט פון אַרביי-טער-סאָלאַטען און פּויעריס-דעפּוטאַטען, וועלכער האָט ניט אין זיינע הענט די קערפּערשאַפּטען פון דער רעגירונגס מאַכט, נאָר שטיצט זיך אוממיטלעבאַר און לבל הדעות אויף דער מאַיאָריטעט פון'ם פּאָלק, וואָס באַשטעהט פון באַוואַפענטע אַרבייטער און פּויערים.

דער קלאַסען-גרונד פון דער דאָזיגער דאָפעלטער מאַכט און איהר קלאַסען-באַדייטונג באַשטעהט אין דעם, וואָס די רוסישע רעוואָלוציע פון מאַרט 1917 האָט ניט נאָר געמאַכט אַ סוף צו דער גאַנצער צאַרישער ממשלה און איבערגעגעבען די גאַנצע מאַכט אין די הענט פון דער בורזשואַזיע, נאָר זי איז אויך געוואָרען רייף גענוג פאַר אַ רעוואָלוציאָנער-דעמאָקראַטישער דיקטאַטור פון'ם פּראָלעטאַריאַט און דעם פּויערטום. און אזא דיקטאַטור, (דאָס הייסט, אַ מאַכט, וואָס שטיצט זיך ניט אויפ'ן געזעץ, נאָר אויף די שטאַרקע כוחות פון די באַוואַפענטע מאַסען) איז דער פעט-ראָגראַדער סאָויעט און אויך די לאָקאַלע סאָויעטען פון אַר-בייטער און סאָלאַטען-דעפּוטאַטען.

6. די צווייטע זעהר וויכטיגע אייגענארטיגקייט פון דער

רוסישער רעוואָלוציע באַשטעהט אין דעם, וואָס דער פעטראָגראַ-
דער סאָויעט פון סאָלדאַטען און אַרבייטער דעפוטאַטען, האָבענ-
דיג, ווי עס שיינט לויט אַלע באַווייזע, דעם צוטרויען פון דער
מאַיאָריטעט פון די לאַקאַלע סאָויעטען, האָט אַליין, מיט'ן איי-
גענעם ווילען, איבערגעגעבען די מלוכה-מאַכט אין די הענט פון
דער בורזשואַזיע און פון איהר צייטווייליגער רעגירונג. דאָס
הייסט פשוט, אַליין איבערגעגעבען איהר די פולע דעה, באַגונגענ-
דיג זיך מיט דער ראַלע פון אַ בעאַבאַכטער און פון אַן אויפפאַסער
איבער דער צונויפרופונג פון דער גרינדונגס פאַרזאַמלונג, וועלכע
די צייטווייליגע רעגירונג האָט נאָך ביי זיך ניט אָפגעמאַכט
ווען צונויפצורופען.

אַט די זעהר אייגענאַרטיגע, מאַדנע לאַגע, וועלכע איז נאָך
ביז אַציט אין דער געשיכטע אין אזא פאַרמע ניט געווען, האָט
געבראַכט דערצו, אַז עס זאָלען זיך צונויפמישען אַזעלכע צוויי
דיקטאַטורען, וואָס פלאַנטערען זיך איינע אַן דער אנדערער —
די דיקטאַטור פון דער בורזשואַזיע (וואָרום וויסען דאַרפט איהר,
אַז די רעגירונג פון פרינץ לואָו און קאַמפּ. איז אַ דיקטאַטור,
דאָס הייסט, אַ הערשאַפט, וואָס שטיצט זיך ניט אויפ'ן געזעץ
און אויך ניט אויף דעם ווילען פון'ם פאָלק, נאָר דאַרויף, וואָס זי
האָט פאַרבאַפּט די מאַכט מיט געוואַלט) און די דיקטאַטור פון'ם
פראָלעטאָריאַט און פויערטום (דער סאָויעט פון סאָלדאַטען און
אַרבייטער דעפוטאַטען).

און עס קען נאָר דער מינדסטער ספק ניט זיין, אַז אזא צו-
נויפמישונג, אזא שידוך קען זיך לאַנג ניט האַל-
טען. קיין צוויי הערשאַפטען אין איין מלוכה קענען
ניט זיין. איינע פון זיי מוז אונטערגעהן. און די
גאַנצע רוסישע בורזשואַזיע אַרבייט שוין טאַקי אומערום מיט אַלע
כחות און מיט אַלע מעגליכקייטען צו פאַררוקען אינגאַנצען אין
אַ ווינקעל, אָפשוואַכען די מאַכט פון די סאָויעטען און איינפיהרען
איינ גאַנצע בורזשואַזיע הערשאַפט.

א דאָפעלטע הערשאפט דריקט כלוין אויס אן איבער-
גאנגס מאַמענט אין אַ רעוואָלוציע, ווען זי איז אוועק
ווייטער פון דער געוועהנליכער ברוזשואַ-דעמאָקראַטישער רעוואָ-
לוציע, און האַלט אַ כער נאָך נייט ביי אַ
אמת'ער דיקטאטור פון'ם פראָלעטאריאַט און פויערטום.

די קלאַסען-כאָדייטונג (און אויך די קלאַסען-ערקלערונג) פון
דעם ניט פעסטען איבערגאַנגס מאַמענט, באַשטעהט אין פאַלגענ-
דען: פונקט ווי יעדע רעוואָלוציע, האָט אויך אונזער רוסישע
רעוואָלוציע געפאָדערט גרויסע העלדענטאָטען, אָפּפערוויליגקייט
פון די מאַסען אין'ם קאַמפּף געגען צאַרזום, און אין דערזעלכער
צייט האָט זי אַריינגעשלאָסן אַ דער באַ-
ווענגונג אַנאַז היבס ביסעל בעל הכתים'לעך.

איינער פון די וויכטיגסטע, וויסענשאַפטליכע און פראַקטיש-
פּאָליטישע סימנים פון יעדער ווירקליכער רעוואָלוציע באַשטעהט
אין דעם, וואָס אַ גאַנץ גרויסע צאָהל „בעלי בתים“ ווערען גאַנץ
שנעל זעהר טעטיג אין'ם פּאָליטישען לעבען, אין דער איבערבויאונג
פון דער מלוכה.

דאָס זעלבע איז געווען אין רוסלאַנד אויך. אין רוסלאַנד
קאָכט איצט דאָס פּאָליטישע לעבען ווי אין אַ קעסעל. מיליאָנען
און צעהנדליגער מיליאָנען מענשען, וועלכע זיינען פּאָליטיש גע-
שלאָפּען, פּאָליטיש געווען דערשלאָגען פון דער שרעקליכער אונ-
טערדריקונג פונ'ם צאַרזום אין שווערער האַראַוועניע פאר די ערד-
אייגענטימער און פאַבריקאַנטען, האָבן זיך מיט
אַמאָל אויפגעכאַפט און זיך אַלאָנגע-
טאָן אין'ם שטראָם פון'ם פּאָליטישען לעבען. און ווער
זיינען אַט די מיליאָנען און צעהנדליגער מיליאָנען? דאָס רוב
זיינען זיי קליינע בעל הכתים'לעך, קליינבירגער, מענשען, וואָס
שטעהען אין מיטען וועג צווישען קאַפיטאַליסטען און געדונגענע
אַרבייטער. און רוסלאַנד איז דאָך צווישען אַלע אייראָפּעאישע
לענדער דאָס קליינבירגערליכסטע לאַנד.

די ריעזיגע קליינברויגערליכע כוואַליע האָט מיט אימפעט אַ שטראָם געטאָן און פאַרפלייצט דעם אויפגעקלערטען פראָלעטאַר־ריאַט ניט נאָר מיט איהר גרויסער צאָהל, נאָר אויך מיט איהרע אידעאָלען, מיט איהר תורה. זי האָט פאַרגיפכעט און אָנגעשטעקט גאַנץ ברייטע ארבייטער קרייזען מיט איהרע קליינברויגערליכע אַנשוואונגען אויף פאַליטיק.

די קליינברויגערליכע אַנשוואונגען פון דער בורזשואַזיע, לעבענדיג אַליין אויפ'ן בעל־הבית־ישען שטייגער און ניט אויפ'ן ארבייטער שטייגער (אין דעם זינן פון דעם פלאַץ, וואָס זי פאַר־געט אין דער געזעלשאַפטליכער פראָדוקצאַן) און אויך אין איהר געדאַנקענגאנג, שלעפט זי זיך שטענדיג נאָך דער בורזשואַזיע.

בלינדער צוטרויען צו די קאַפיטאַליסטען, די ערנסטע שונאים פון שלום און סאָציאַליזם, — אַט וואָס עס כאַראַקטעריזירט די איצטיגע פאַליטיק פון די מאַסען אין רוסלאַנד, אַט וואָס אין אויסגעוואַקסען מיט אזא רעוואָלוציאָנערער שנעלקייט אויף דעם סאָציאַל־עקאָנאָמישען באַדען אין דעם קליינברויגערליכסטען לאַנד אין אייראָפּא. אַט אין דעם ליגט דער קלאַסען־שרוש פון דעם „אויסקומען" וואָס געהט אָן צווישען דער פראָוויזאָרישער רע־גירונג מיט'ן סאָויעט פון ארבייטער און סאָלדאַטען דעפוטאַטען, אַן „אויסקומעניש", וואָס שאַרט צו נוטשקאָוו'ן אַ געשמאַקען ביסען און אַ ווירקליכע מאַכט, און פאַר די סאָויעטען — פאַר־שפרעכונגען, כלומר־שטען דרך ארץ, הניפה, פראַזען, פאַרזיכערונגען און די עדעלע מאַניערליכע קונצען פון קערענסקי'ן.

די ניט גענוגע צאָהל פון'ם פראָלעטאָריאַט אין רוסלאַנד, ווי אויך דאָס וואָס ער איז ניט גענוג אויפגעקלערט און ניט ווי געהעריג אָרגאַניזירט — דאָס איז די צווייטע זייט פון'ם מעדאַל. אַלע פאַלקס־פאַרטייען, אריינגערעכענט די פאַרטיי סאָציאַל־ליסטען־רעוואָלוציאָנערען, זיינען פון תמיד אָן געווען קליינברויגערליכע. משכעאידע, צערעטעלי און זייערע חברים, די אומ־פאַרטייאישע רעוואָלוציאָנערען, ווי סטעקלאָוו און אַנדערע, האָבען

זיך גלייך א לאָז נעמאָן מיט'ן שטראַם, ווייל זיי האָבען פשוט ניט געהאַט גענוג כחות זיך צו שטעלען אַקענען שטראַם.

7. פון דער אויבענאָגעוויזענער אייגענאַרטיגער לאַגע שטראַמט אַרויס די אייגענאַרטיגע טאַקטיק פון'ם איצטיגען מאָד מענט. און דאָס דאַרף צוגעבען יעדער מאַרקסיסט, וועלכער מוז זיך רעכענען מיט די אָביעקטיווע פאַקטען, מיט די מאַסען און קלאַסען, און ניט מיט איינצעלנע פּערזאָנען.

אַט די אייגענאַרטיקייט רוקט אַרויס אין דער ערשטער שורה דאָס וואָס חבר טעאָדאָראַוויטש האָט זעהר געלונגען אָנגערופען „אַריינגיסען עסיג און גאַל אין דער זיסליכער וואַסער פון די רעוואָלוציאָנער־דעמאָקראַטישע פּראָצען“. די ארבייט פון דער קריטיק באַשטעהט אין דעם, וואָס זי מאַכט קלאָר פאַר אַלעמען די טעות'ען פון די קליינבירגערליכע עהרליכע פאַרטייען סאָציאַ-ליסטען־רעוואָלוציאָנערען און סאָציאַל־דעמאָקראַטען, גרייט צו און פאַראייניגט די עלעמענטען פון דער באַוואוסטזיניג־פּראָלעטאַר רישער, קאָמוניסטישער פאַרטיי, און לופטערט אויס דעם פּראָ-לעטאַריאַט פון דעם „אַלגעמיינעם“ קליינבירגערליכען שטאַנד.

לפנים דוכט זיך, אז דאָס איז ניט מעהר ווי פּראָפּאַגאַנדע ארבייט. אין דער אמת'ען אָבער איז דאָס די פּראַקטישסטע רע-וואָלוציאָנערע ארבייט, וואָרים מען קען דאָך ניט אַ רוק אָן ווייטער אזא רעוואָלוציע, וועלכע האָט זיך אָפּגעשטעלט אין מיטען דערינען, זיך פאַרכלינעט מיט אַ פּראָצע און „טאָפּטשעט זיך אויף איין אָרט“ ניט דערפאַר וואָס מען שטערט איהר פון דרויסען, אויך ניט דערפאַר, וואָס די בורזשואַזיע נעמט אָן געוואַלד־מיטלען און לאָזט ניט געהן ווייטער (גוטשקאָוו סטראַשעט בלויז דערוויילע, אז ער וועט אָננעמען געוואַלד־מיטלען געגען די סאָלדאַטען), נאָר דערפאַר וואָס די מאַסען גלויבען בלינד.

בלויז קעמפּענדיג מיט אַט דעם בלינדען צוטרויען (און קעמפּען מיט איהם דאַרף מען בלויז גייסטיג, דורך חבר'שע איר בערצייגונגען און דורך אָנווייזונגען אויף ערפּאהרונגען פון לעבען),

קענען מיר זיך באַפרייען פון דעם הויז האַן און פון דעם טומעל, וואָס מען האָט געמאַכט מיט רעוואָלוציאָנערע פראָזען, און ווירק־ליך אַ רוק טאָן פאַראויס אי דעם פראַלעטאַרישען באַוואוסטזיין, אי דעם באַוואוסטזיין פון די מאַסען, אי די דרייסטע ענטשלאַסענע אינציאַטיווע זייערע אומערום, די ענטוויקלונג און פאַרשטאַרקונג פון די געוואונענע פרייהייטען, דעמאָקראַטיע און דעם פרינציפ, אַז דאָס פאָלק זאָל הערשען איבער'ן גאַנצען לאַנד.

8. אין דער געשיכטע זעהן מיר, אַז בורזשואַנע רעניערונג־גען האָבען פון תמיד אָן געהאַט צווייערליי מיטלען אויף איינצו־האַלטען און אונטערדריקען דאָס פאָלק. דער ערשטער מיטעל איז — געוואַלד, מאַכט. ניקאָלאַי ראַמאַנאָוו, דער ערש־טער, און ניקאָלאַי דער צווייטער — דער בלוטיגער, האָבען געוויזען דעם רוסישען פאָלק די העכסטע מעגליכע און אוממעגליכע מדרגה פון אָט דעם תלינ'ישען רוצח'דיגען מיטעל. עס איז אָבער פאַראַן נאָך אַ מיטעל, וואָס איז זעהר קונציג אויס־געאַרבייט געוואָרען פון דער ענגלישער און פראַנצויזישער בור־זשואַזיען, וועלכע דערשמעקען אזוי שנעל דעם ריח פון אַ גרויסער רעוואָלוציע און פון אַ רעוואָלוציאָנערער מאַסען־באוועגונג. דאָס איז דער מיטעל — אָפּצונאַרען, חנפה'נען, ניט זשאַלעווען קיין שעהנע פראָזען, זיין מילד אויף פאַרשפרעכונגען, ציוואַרפען אַ ביינדעל, מאַכען פשרות און האָבען אַן אָפענע פרייגעביגע האַנט אין אומוויכטיגע זאַכען, און זיך האַלטען שטאַל און אייזען און האָבען אַ פאַרמאַכטע האַנט אין וויכטיגע זאַכען.

אין רוסלאַנד איז די לאַגע ארויסגעקומען גאנץ אייגענאַרטיג. מיט אַמאָל האָט מען זיך געגעבען אַ קוליע איבער פונ'ם ערשטען מיטעל צום צווייטען. פונקט אזוי ווי מען האָט פריהער אָנגע־ווענדעט די בלוטיגסטע מאַכט כרי צו אונטערדריקען דאָס פאָלק, אזוי האָט מען דערנאָך אָנגעווענדעט די זיסעסטע חניפה, כדי צו אונטערדריקען דאָס פאָלק. און וואָס קומט אַרויס פון דער חניפה און פון די אַלע גוטע הכטחות? עס קומט אַרויס דאָס זעלבע,

וואָס אין יענעם באַריהמטען פאַבעל, וואו דער קוכער האָט זיך גענומען זאָגען מוסר דער קאַץ פאַר וואָס זי איז אַ נאַשעריין. ער דרשנ'ט, זאָגט מוסר — און די קאַץ הערט איהם ווי דעם פאַר-איאָהריגען שנעע און נאַשט ווייטער. מיליִקאָוו און גוטשקאָוו האַלטען די מאכט אין זייערע הענט, זיי באשיצען די פראפיטען פון קאַפיטאַל, זיי פיהרען ווייטער די אימפעריאַליסטישע מלחמה אין די אינטערעסען פון'ם רוסישען און ענגליש־פראַנצויזישען קאַפי-טאַל, — און טוענדיג דאָס, קומען זיי אפ מיט פארשפרעכונגען, מליצות, און קנאַקעדיגע דעקלאַראַציעס, אַלס אַן ענטפער אויף די דרשות פון אזוינע „קוכערס“ ווי טשכעאידזע, צערטעלי און סטעקאָוו, וועלכע מאַכען זיך נאַריש און זאָגען מוסר, סטראַשען, שילטען, בעטען, פאָדערען און אַפעלירען צום יושר פון דער קאַץ, וועלכע הערט דאָס אַלעס אויס — און באַלעקט זיך.

אַבער מיט דער צייט וועט דער בלינדער צוטרויען און די צוטרויליכע בלינדקייט ווערען אַלץ קלענער, באַזונדערס מצד די אַרבייטער און אַרימסטע פויערים, וועמען דאָס געזעלשאַפטליך-עקאָנאָמישע לעבען לערענט, אַז זיי זאָלען צו די קאַפיטאַליסטען קיין צוטרויען ניט האַבען.

די פיהרער פון דער קליינבורזשואַזיע „מוזען“ לערנען דאָס פאָלק צו האַבען צוטרויען צו דער בורזשואַזיע. אַבער די פיהרער פון'ם פראַלעטאַריאַט דאַרפען לערנען דאָס פאָלק ניט צו האַבען קיין צוטרויען צו דער בורזשואַזיע.

די לאגע אינ'ם סאציאליסטישען אינטערנאציאנאל.

אין'ם איצטיגען מאָמענט פארנעמען די אינטערנאציאנאלע פליכטען פון'ם רוסישען ארבייטער קלאַס דעם אויבען אָן. ס'איז געוואָרען אַ מאָדע היינטיגע צייטען זיך צו שווערען בנאמנות, אַז מען איז אַ אינטערנאציאנאליסט. יעדער איינער, אַבי ער פוילט זיך נאָר ניט, שווערט אויף זיינע נאמנות, אז ער איז אַ אינטערנאציאנאליסט. אפילו די שאָוויניסטען-פארטיידיגער (אָבאָראַנצוי), אפילו די העררען פלעכאנאָוו און פאָמערעסאָוו, און אפילו קערענסקי זאָגט אויך, אַז ער איז אַ אינטערנאציאנאליסט. און ווייל עס איז געוואָרען אזא געוועהנליכע זאך זיך צו קרוינען מיט'ן נאָמען „אינטערנאציאנאליסט“, איז דעריבער די פליכט פון דער פראָלעטארישער פארטיי פעסטצושטעלען קלאָר און דייטליך וואָס אינטערנאציאנאליזם איז טאַקס אין דער אמת'ען. וואָרים ס'איז נאָך וועניג, וואָס מען טשעפעט אויף זיך אליין אָן אַ בלעטעל מיט אַן אויפשריפט „אינטערנאציאנאליסט“. די אלע פאפירענע אויפרופען צו די ארבייטער פון אלע לענדער, די אלע פארזוכען דירעקט אָדער אינדירעקט אוועקצושטעלען אַ „נעקסט“ דעם אַרויסטריט פון'ם רעוואָלוציאַנערען פראָלעטאריאט און די פארשידענע קריגס פיהרענדע לענדער, די אלע אַנטי שטרענגונגען צו שליסען אַן „אָפּמאַך“ צווישען די סאציאליסטען פון די קריגס פיהרענדע לענדער וועגען אַ רעוואָלוציאַנערען קאמף, די גאַנצע טרהה פון די סאציאליסטישע צוזאַמענפאָהרען אויף אַנטי צופיהרען אַ קאַמף פאַר שלום און נאָך און נאָך — אָט די אלע זאַכען, ווי ערנסט און אויפריכטיג מען זאָל דערביי ניט זיין, זיינען מליצה, אָדער אין בעסטען פאַל — ניט מעהר ווי אומשולדיגע גו-טינקע פארלאנגען, וועלכע טויגען זיך בלויז פאַר די שאָוויניסטען אויף אָפּצונארען די מאסען. און די פראנצויזישע סאציאַל-שאָוויניסטישע

ניסטען, וועלכע זיינען מעהר ווי אלע אנדערע געשיקט אין דער קונץ פון פארלאמענטארישער נארעריי, האָבען פשוט באַוווּזען וואונדער אויף דעם געביט פון הויכקלינגענדער פאַסיפּיסטישער און אינטער-נאַציאָנאַליסטישער מליצה, וואָס זיי האָבען צונויפגעשעפּט מיט דעם אונגעהערטען חוצפה'דיגען פאַרראַט צום סאַציאַליזם און צום אינטערנאַציאָנאַל. ביי זיי איז געווען רעכט אריינצוטערעטען אין אַ מיניסטאַרען-קאַבינעט, וואָס פיהרט אָן אַ אימפּעריאַליסטישע מלחמה, ביי זיי איז געווען רעכט צו שטימען פאַר די קריגס הלואות (פונקט ווי טשכעאידזע, סקאַבעליעוו, צערעטעלי און סטעקלאָוו האָר בען דאָס ניט לאנג צוריק געטאָן אין רוסלאנד), עס האָט ביי זיי ניט אויסגעמאַכט זיך צו שטעלען געגען דעם רעוואָלוציאָנערען קאמף, וואס איז אָנגעפיהרט געווארען ביי זיי אין לאַנד.

גוטע מענשען האָבען אַ טבע צו פאַרגעסען די אכזריות'דיגע ווילדע אומשטענדען פון דער אַל-וועלטליכער אימפּעריאַליסטישער מלחמה. אָבער אַט די אומשטענדען האָבען אַ טבע ניט צו דולדען קיין מליצה, זיי לאַכען זיך אויס און זיינען זיך נוקם אָן די אומד שולדיגע זיסנקע פארלאַנגען.

עס איז פאַראַן בלויז איין אינטערנאַציאָנאַליזם : אַן אונער-מיעדליכע אַרבייט אויף צו ענטוויקלען די רעוואָלוציאָנערע באַווע-נונג און דעם רעוואָלוציאָנערען קאמף ביי זיך אין לאַנד, און שטיצען (דורך פּראָפּאגאַנדא, געלד און מיטגעפיהל) פונקט אזא קאמף, וואָס ווערט געפיהרט אויף פונקט אזא שטייגער און זיך נאָר אויף אזא שטייגער, אין אלע לענדער, אַהן אַן אויסנאַם.

אַט דאָס איז אמת'ער אינטערנאַציאָנאַליזם, און די אלע אַנ-דערע דריידלעך וואָס מען מאכט, זיינען פאַלש.

פאַר די קנאַפע דריטהאַלבען יאָהר פון דער מלחמה האָבען זיך אין דער אינטערנאַציאָנאַלער סאַציאַליסטישער און אַרבייטער באַ-וועגונג אין אלע לענדער אויסגעאַרבייט דרייערליי שטרעמונגען. און ווער עס געהט אַרונטער פון דעם רעאַלען באַדען פון די דאָזיגע

דריי שטרעמונגען, זייער אנאליז און דעם אופן ווי זיי פיהרען אָן אַ קאָמפּ — דער ברענגט זיך אליין צו נעבעכדיגקייט, אומבאַהאַל־פענקייט אין טעות'ען.

די דריי שטרעמונגען זיינען פּאָלגענדע :

1) סאַציאַל־שאַוויניסמען, דאָס הייסט אַזעלכע, וואָס רופען זיך סאַציאַליסמען און זיינען אין דער אמת'ען גאָר שאַוויניסמען — דאָס זיינען אַזעלכע מענשען, וועלכע האַלטען, אַז מען דאַרף „פּאַרטידיגען דאָס פּאַטערלאַנד“ אין אַן אימפּעריאַליסטישער מלחמה, און הויפטזעכליך אין דער איצטיגער אימפּעריאַליסטישער מלחמה.

אַט די מענשען זיינען אונזערע קלאַסע־זענענער. זיי זיינען אַריבער אויף דער זייט פון דער בורשוואַזיע.

אַזוי זיינען די מעהרסטע אַפיציעלע פיהרער פון דער אַפיציע־לער סאַציאַל־דעמאָקראַטיע אין אַלע לענדער : די העררען פלעכנאַזון און קאָמפּ. אין רוסלאַנד, די שוידעמאַנס אין דייטש־לאַנד, רענאָדעל, געד און סאַמבאָ אין פּראַנקרייך, ביסאַלאַטי און קאָמפּ. אין איטאַליען, היינדמאַן, בראַנטינג און קאָמפּ. אין דער שווייץ, טרולסטראַ און זיין פּאַרטי אין האַלאַנד, סטאַונינג און זיין פּאַרטי אין דענעמאַרק, וויקטאָר בערנער און די אנדערע אין אַמעריקאַ.

2) די צווייטע שטרעמונג, דער זאָגענאַנטער „צענטר“, באַ־שטעהט פון אַזעלכע מענשען, וועלכע וויענען זיך צווישען די סאָ־ציאַל־שאַוויניסמען און אינטערנאַציאָנאַליסמען.

די „צענטריסמען“ האַלטען זיך אין איין שווערען מיט כל השבועות, אַז זיי זיינען מאַרקסיסמען, אינטערנאַציאָנאַליסמען, אַז זיי זיינען פאַר שלום און אויך דערפאַר, אַז מען זאָל „צווינגען“ די רעגירונגען עפעס אויפצומאַן ; אַז זיי „פּאָדערען“ פון זייערע רעגירונגען צו לאָזען וויסען דער וועלט וועגען דעם, אַז דאָס פּאָלק גאַרט נאָך פּריערען ; זיי דערצעהלען אויך געשיכטעס וועגען דעם, אַז זיי זיינען מיט'ן גאַנצען האַרצען פאַר אַ פּריערען אָהן

ערֿאָבערונגען און אָהן קאָנטריבוציעס א. ז. וו., א. ז. וו. זיי זיין נען אויך פֿאַר אַ פֿאַראייניגונג מיט די סאָציאַל־שאַוויניסמען. קורץ — די צענטריסטען זיינען געגען אַ שפּאַלטונג.

די „צענטריסטען“ באָדען זיך אין אַ ים פֿון גומינקע, קלייך בירגערליכע פּראָזען; לֶפְנִימֵם זיינען זיי אינטערנאַציאָנאַליסטען, אָבער אין דער אמת'ען זיינען זיי שרעקעדיגע אָפּאַרטוניסטען און זיי שטרעקען זיך אין דער לענג און אין דער ברייט יוצא צו זיין פֿאַר די סאָציאַל־שאַוויניסמען.

דער עיקר באַשטעהט אין דעם, וואָס די „צענטריסטען“ זיינען ניט איבערצייגט אין דער נויטיגקייט פֿון אַ רעוואָלוציע געגען זייער רע רעגירונגען, זיי פרעדיגען נאָר ניט פֿאַר אַזאַ רעוואָלוציע, זיי פּיהרען ניט אָן קיין שטאַרקען רעוואָלוציאָנערען קאַמף, און אַנ־שטאַט דעם דרעהן זיי זיך אויס מיט כלומרשט „מאַרקסיסטישע“ פּראָזען און תּירוּצִים.

די סאָציאַל־שאַוויניסמען זיינען אונזערע קלאַסען־געגנער, זיי זיינען די בורזשאַ אין דער אַרבייטער באַוועגונג. זיי זיינען די נרופּע פֿון דער אַרבייטער באַוועגונג, וועמען די בורזשאַזיע קויפט אָפּ מיט אַ גומער שטעלע, זיי העלפען דער בורזשאַזיע באַראַבעווען און אונטערדריקען די קלענערע, שוואַכערע פעלקער, זיי העלפען איהר אָנפּיהרען אַ קאַמף, אַז זי, די בורזשאַזיע, זאָל זיך קענען טיילען מיט דעם, וואָס זי ראַבעוועט אָן.

די „צענטריסטען“ זיינען מענשען, וועלכע האָבען מורא פֿאַר אַ ניי וואָרט, זיי זיינען שוין פֿאַרשימעלט געוואָרען פֿון דער פֿאַר־שימעלטער געזעצליכקייט, דער פֿאַרלאַמענטאַריזם און די אַלע אַנ־דערע זיבען גליקען איז זיי שוין אַזוי אין די עצמות אַריינגעקראַכען, אַז אָהן איהם קענען זיי זיך ניט אַ ריהר טאָן פֿון דאַנען אַהין, זיי זיינען „טשינאָוויניקעס“, וועלכע זיינען שוין געוועהנט געוואָרען צו וואַרימע ערטעלאַך און צו „רוהיגער“ אַרבייט. ריידענדיג היס־טאַריש און עקאָנאָמיש, זיינען זיי, די „צענטריסטען“, ניט קיין באַזונדער שטאַנד, זיי שטעלען מיט זיך בלויז פֿאַר דעם אַי ב ע ר־

ג א נ ג פון דער אָפגעלעבטער מדרגה פון דער אַרבייטער באַווע-
נונג, פון דער פּעריאָדע פון 1871 מען יאָהר ביז'ן יאָהר 1914, פון
דער פּעריאָדע, וואָס האָט געגעבען אַ סך גוטעס, באַזונדערס אין
דער קונסט, וואס איז אזוי נויטיג פאר דעם פּראָלעטאָריאט, אין
דער קונסט פון פּאַמעליכער, אויסגעהאַלטענער, סיסטעמאַטישער
אַרגאַניזאַציאָנס-אַרבייט אין'ם ברייטסטען מאַסשאַטאָב — ביז דער
נייער פּעריאָדע, וועלכע איז געוואָרען אָביעקטיוו נויטיג פון דער
ציט פון דער ערשטער אַל-וועלטליכער אימפּעריאַליסטישער
מלחמה, וועלכע האָט געעפּענט אַ וועג פאר דער סאָציאַלער רע-
וואָלוציע.

קאַרל קאָוסקי, דער הויפט פיהרער און פאַרשטעהער פון'ם
„צענטר“, דער אנגעזעהענסטער אויטאָריטעט פון'ם צווייטען
(1889—1914) אינטערנאציאנאל, קען דיענען פאר אַ ביישפּיעל
ווי אזוי מען האָט דעם מאַרקסיזם צוטרייבערט; ער קען דיענען
פאר אַ ביישפּיעל פון דער אונגעהערטער כאַראַקטערלאַזיגקייט, פון
דעם וויעגען זיך הין און הער און פון דעם פאַרראַט, וואָס ווערט
באנאנגען פון'ם מאַנאט אויגוסט 1914 אָן. די פאַרשטעהער פון דער
שטרעמונג פון „צענטר“ זיינען: קאַרל קאָוסקי, הונגאַ האַזע און
לעדערבור, די זאָגענאַנטע „אַרבייטער שטיצע“ אין'ם דייטשען
רייכסטאָג; אין פראַנקרייך—לאָנגע, פּרעסמאַן און די זאָגענאַנטע
„מינאַריטעט-גרוּפּען“ בכלל; אין ענגלאַנד—פּיליפּ סנאָודען, ראַמז
זי מעקדאָנאַלד און אַ סך אַנדערע פיהרער פון דער „אונאַפּ-
הענגיגער לייבאַך פאַרטיי“; מאַרריס היַלקוויט און אַ סך אַנדערע
אין אַמעריקאַ; טוראַטי, טרעוועס, מאַדילאָני און אַ סך אַנדע-
רע אין איטאַליען; ראַבערט גרים און אַנדערע אין דער שווייץ;
וויקטאָר אַדלער און קאַמפּ. אין עסטרייך; אַקסעלראַד, מאַרטאָוו,
משכעאידוע, צערעטעלי און אַנדערע אין רוסלאַנד. א. ז. וו.
ס'פאַרשטעהט זיך, אז אומבאוואוסט פאר זיך אליין,
נעהן אַמאָל אייניגע סאָציאַל-שאַוויניסטען איבער צום „צענטר“,
און אַמאָל פאַרקערט. יעדער מאַרקסיסט ווייסט גאַנץ גוט, אז

דער אונטערשיעד צווישען די קלאסען בלייבט אלץ דערזעלבער, ניט קוקענדיג דארט, וואָס איינצעלנע פּערזאָנען געהן אריבער פון איין קלאַס צום צווייטען; און אזוי איז אויך אין פּאָליטישען לעבען, מעגען איינצעלנע פּערזאָנען איבערגעהן פון איין פּאָליטישער שטרעך מונג אין דער אַנדערער — דער אונטערשיעד צווישען די צוויי פּאָליטישע שטרעמונגען בלייבט אלץ דערזעלבער.

3) די דריטע שטרעמונג — דאָס זיינען די אמת'ע אינטער-נאַציאָנאַליסטען. די „לינקע צימערואלדער“.

דער הויפט שטריך, וואָס אונטערשיידט די אמת'ע אינטערנאַציאָנאַליסטען באַשטעהט אין דעם, וואָס זיי האָבען אין גאַנצען איר בערגריסען מיט די סאָציאַל־שוויניסטען און מיט'ן „צענטר“. דער עיקר איז: אַ שטאַרקער רעוואָלוציאָנערער קאמף געגען דער אייגענער אימפעריאַליסטישער רעגירונג און אויך געגען דער איר גענער אימפעריאַליסטישער בורשוואַזיע. דער פּרינציפּ: „דער ערנסטער שונא געפינט זיך אין אייגענעם לאַנד, אין דער היים“. אַ אומ'רחמנות'דיגער קאמף מיט דער סאָציאַל־פּאַסיפּיסטישער פּראַזע און מיט די אַלע טויערנטערליי תּירוּצים, וועלכע זיינען אויך סען אָפּצולייקענען די מעגליכקייט און די פּאַסיגקייט פון אַ רעוואָלוציאָנערען פּראָלעטאַרישען קאמף און פון אַ פּראָלעטאַרישער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע אין פּאַרבינדונג מיט דער איצטיגער מלחמה.

די אנגעזעהענסטע פּאַרשטעהער פון דער דאָזיגער שטרעמונג זיינען: אין דייטשלאַנד — די „ספּאַרטאַקער“, אָדער „אינטער-נאַציאָנאַליסטען“, מיט דר. קאַרל ליעבקעכט אַלס מיטגליעד. ער, דר. קאַרל ליעבקעכט, איז דער באַריהמטסטער פּאַרטעמער פון דער דאָזיגער שטרעמונג און פון דעם נייעם אמת'ען פּראָלעטאַרישען אינטערנאַציאָנאַל.

קאַרל ליעבקעכט האָט אויפגעפּאָדערט די אַרבייטער און די סאָלדאַטען פון דייטשלאַנד, אַז זיי זאָלען אוילדרעהן זייערע ביקסען און קאַנאָנען געגען זייער אייגענער רעגירונג. קאַרל ליעבקעכט

האַט דאָס ניט געטאָן פאַרשטעלט, נאָר אָפּען, אויף דער טריבונע פּוֹנ'ם דייטשען פאַרלאַמענט (רייכסטאָג). דערנאָך איז ער אַליין אַוועק אויפ'ן פּאַסטדאָמער פּלאַץ, דאָס גרעסטע פּלאַץ אין בערלין, און דאָרטען האָט ער פּאַנאָרערגעטיילט געדרוקטע אומלעגאַלע פּראָקלאַמאַציעס מיט'ן רוף: „ניערער מיט דער רעגירונג!“ מען האָט איהם אַרעסטירט און פאַר'משפּט אויף קאַטאָרגע. איצט זיצט ער אין דער קאַטאָרוזשנער טורמע אין דייטשלאַנד, און ער איז ניט דער איינציגער, אין די דייטשע טורמעס זיצען הונדערטער, אויב ניט קיין טויזענדער אמת'ע סאָציאַליסטען, דערפאַר, וואָס זיי זיינען געווען געגען דער מלחמה.*

קאַרל ליעבקנעכט האָט אין זיינע רעדעס און אין זיינע אַר-טיקלען אָנגעפיהרט אַ שטאַרקען קאַמף ניט נאָר געגען די דייטשע פּלעכאָנאָווס און פּאַטרעסאָווס (די שוידערמאַנס, לעניענס, דאווידיס און קאַמפּ), נאָר אויך געגען די דייטשע טשעכעאידעס און צערע-טעליס (די האַאַזעס, לערעבורס און קאַמפּ).

פון הונדערט און צעהן סאָציאַליסטישע דעפּוטאטען, האָט קאַרל ליעבקנעכט, צוזאַמען מיט זיין פּריינד אָטמאָ רוהלע, געבראַךט כּען די יסציפּלין, צוטרייסעלט די „אייניגקייט“ מיט'ן „צענטר“ און מיט די שאָוויניסטען, און ארויסגעטראַכען געגען אַלע. בלויז ליעבקנעכט שטעלט מיט זיך פּאָר דעם סאָציאַליזם אין דייטשלאַנד, די פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציע. און די גאַנצע איבעריגע דייטשע סאָציאַל-דעמאָקראַטיע, איז, ווי ראָזע לוקסעמבורג האָט זי זעהר ריכטיג אָנגערופּען, ניט מעהר ווי אַ פּאַסקורדנע נבלה, פון וועלכער עס פיהלט זיך אַ מיאוסער גערודף.

עס איז פאַראַן נאָך אַ גרופּע אמת'ע אינטערנאַציאָנאַליסטען

* ווי די לעזער זעהן, האָט לענין דאָס עגשריעבען נאָך אויפדער די דייטשע רעוואָלוציע האָט אויסגעבראַכען; ווען ווילהעלם האָט בלויז געוואָגט דעם גרויסען קעמפּפּער אין געפענגניס אריינצוזעצען, ניט ווי די עבערטיינדעמאַן מענשען, וועלכע האָבען געוואָגט אויף אזאַ כּרוד שאַלען אופן איהם צו ערמאַרדען.

אין דייטשלאנד, און דאָס איז די ברעמענער צייטונג „ארבייטער פאָליטיק“.

אין פראנקרייך זיינען צום אמת'ען אינטערנאַציאָנאַליזם נאָך הענט לאַריץ און זיינע פריינד (בורדערזאָן און מערהייט האָבען זיך אוועקגעגליטשט צום סאָציאַל־פּאַסיפּיזם), און אויך אַנרי גילבאָ, וועלכער ניט אין זשענעווע אַרויס דעם זשורנאַל „מאָרגען“; אין ענגלאַנד זיינען צום אמת'ען אינטערנאַציאָנאַליזם נאָהענט — די צייטונג „טרייד יוניאָניסם“ און אַ טייל מיטגלידער פון דער בריי־טאַנישער סאָציאַליסטישער פּאַרטיי און דער „אינדעפענדענט ליי־באָר פּאַרטיי“ (למשל, וויליאם ראָסעל האָט אָפּען גערופּען צו אַ שפּאַלטונג מיט די פיהרער וועלכע האָבען פאַרראַטען דעם סאָציאַל־ליזם), אויך דער סקאָטלענדישער פּאָלקס־לעהרער, דער סאָציאַל־ליסט מאַקלין, וועמען די בורזשואַנע ענגלישע רעגירונג האָט אַריינגעזעצט אין טורמע דערפאַר וואָס ער האָט אָנגעפיהרט אַ קאַמפּה געגען דער מלחמה; אויך די אנדערע הונדערטער ענגלי־שע סאָציאַליסטען, וועלכע שמאַכטען אין די טורמעס דערפאַר, וואָס זיי האָבען אָנגעפיהרט אַ רעוואָלוציאָנערען קאַמפּה געגען דער מלחמה. זיי און בלויז זיי זיינען די אמת'ע אינטערנאַציאָנאַל־ליסטען אין ענגלאַנד; אין אמעריקא זיינען צום אמת'ען אינטער־נאַציאָנאַליזם נאָהענט — די סאָציאַליסטישע אַרבייטער פּאַרטיי, און אויך יענע עלעמענטען אין דער אָפּאָרטוניסטישער סאָציאַליס־טישער פּאַרטיי, וועלכע האָבען אין מאַנאַט יאַנואַר 1917 אָנגעהויבן בען אַרויסגעבען די צייטונג „אינטערנעשיאָנעליסם“; אין האָללאַנד — די „טריבונלסטען“, וועלכע געבען אַרויס די צייטונג „טריי־בונע“ (פּאַנעקוק, הערמאַן גאַרטער, וויינקאָפּ, הענריעטע ראָלאַנד־באָלסט, וועלכע איז אין צימערוואַלד געווען מיט'ן „צענטר“, איז איצט איבערגעגאַנגען צו אונז); אין שוועדען — די פּאַרטיי פון די יונגע, אָדער לינקע, וועלכע יערט געפיהרט פון לינדהאַגען, טורע נערמאַן, קאַרלסאָן, סטרעם און הערלונד, וועלכער האָט זיך אַליין באַטייליגט אין אויסאַרבייטען די פּראָגראַמע פון די „לינקע צימער“

וואָלדער" און וועלכער איז איצטער פאַרשפּאַרט אין טורמע דער-
פאַר וואָס ער האָט אָנגעפיהרט אַ רעוואָלוציאָנערען קאמפּף געגען
דער מלחמה ; אין דענעמאַרק — טריר און זיינע חברים, וועלכע
האָבען זיך אָפּגעטיילט פון דער "דענעמאַרקער", סאָציאַל דעמאָקראַט
טיע", וועלכע איז געוואָרען אַ בורזשואַזנע, מיט'ן מיניסטער סטאר
נינג אַן דער שפיצע ; אין בולגאַריען — די "ענג פאַרבונדענע" ;
אין איטאַליען — דער סעקרעטער פון דער פארטיי קאָנסטאַנטין
לאַדזאָרי און מ. סעראַטי, דער רעדאַקטאָר פון'ם צענטראַלען אָר-
נאַן, "פאַרווערטס"; אין פּוילען — ראַדעק, גאַנצעקי און די אַנ-
זערע סאָציאַל-דעמאָקראַטישע פיהרער, וועלכע שטעהן מיט דער
"עקסטרעמער ריכטונג" ; ראָזע לוקסעמבורג, טשיקא און אנדערע
סאָציאַל-דעמאָקראַטישע פיהרער, וועלכע שטעהן מיט דער "הויפט
פאַרוואַלטונג" ; אין דער שווייץ — יענע לינקע, וועלכע האָבען
צוניפּונגעשטעלט דעם גרונד פאַר אַ רעפּערענדום (אין יאַנואַר,
1917) אויף אָנצופיהרען אַ קאמפּף געגען די סאָציאַל-שאַוויניסטישען
און "צענטריסטען" ביי זיך אין דער היים, און וועלכע האָבען אויף
דעם ציריכער קאנטאַנאַלען סאָציאַליסטישען צוזאַמענפאַהר אין
טעם, דעם 11טען פעברואַר, 1917, אַריינגעטראָגען אַ פּרינציפּיעל-
רעוואָלוציאָנערע רעוואָלוציע געגען דער מלחמה ; אין עסטרייך —
די יונגע פּריינד פון פּריעדריך אַדלער פון לינקס, וועלכע זיינען
טיילווויז אין'ם, "קאַרל מאַרקס" קלאָב אין וויען — דער קלאָב,
וועלכער איז צוגעמאַכט געוואָרען פון דער רעאַקציאָנערער עסטריי-
כישער רעגירונג, וועלכע האָט פאַרשפּאַרט אין געפּענגניס פּריעד-
ריך אַדלער'ן פאַר זיין העלדישען, כאָטש ניט באַטראַכטען, אָנפאַל
אויף'ן מיניסטער. א. ז. וו. א. ז. וו.

דאָ געהט ניט אין די פאַרשידענערליי שאַטירונגען צווישען
די לינקע פארטייען נאָר אין דער שטרעמונג אין אלגעמיין. דער
עיקר באשטעהט אין דעם, וואס ס'איז ניט אזוי גרינג צו זיין אַן
אמת'ער אינטערנאַציאָנאַליסט אין אזא צייט ווען אויף דער וועלט
בושעוועט אזא שרעקליכע אימפעריאַליסטישע מלחמה. אַזעלכע

מענשען זיינען פאראן וועניג, אבער בלויז אין זיי ליגט די גאנצע צוקונפט פונ'ם סאציאליזם, בלויז זיי זיינען די אמת'ע פיהרער פון די מאסען, אבער ניט יענע, וועלכע פיהרען די מאסען ארונטער פון'ם וועג.

אין אזא אימפעריאליסטישער מלחמה, וואָס בושעוועט אויף דער וועלט, האָט געמוזט ווערען בולט'ער און שאַרפּער דער אונטער-שיעד צווישען רעפּאָרמער און רעוואָלוציאָנערען, צווישען סאָציאַל-דעמאָקראַטען און סאָציאַליסטען בכלל. ווער עס באַגנוגענט זיך מיט אזאָ זאָך ווי אַרויסשטעלען „פּאָדערונגען“ די בורזשואַזנע רע-גיערונגען און „אָנווייזען דער וועלט, אז דאָס פּאָלק גאַרט נאָך שלום“, דער ווערט שוין במילאָ אויס רעוואָלוציאָנער און גליטשט זיך אַרײַן אין די רײהען פון די רעפּאָרמער. וואָרים אָביעקטיוו איז די פּראַנע וועגען דער מלחמה אַ רעוואָלוציאָנערע.

פון דער איצטיגער מלחמה איז נישטאָ קיין אויסוועג פאַר אַ דעמאָקראַטישען יוש'דיגען שלום, עס איז אוממעגליך, אז גלאַט אזוי, מיר-נישט-דיר-נישט, זאָלען זיך די פעלקער באַפרייען פון דער שווערער משא פון די מיליאַרד-פּראָצענטען פון די העררען קאַפּי-טאַליסטען, וועלכע ווערען נתעשר פון דער מלחמה, — בלויז איין אויסוועג איז דאָ, און דאָס איז — אַ רעוואָלוציע פון'ם פּראָלע-טאַריאַט.

ביי די בורזשואַזנע רעגיערונגען קען מען זיך פּאָדערען פאַר-שידענערליי רעפּאָרמען וויפיעל דאָס האַרץ גלוסט נאָך, אָבער, אויב מען וויל ניט אָפּמאַרען זיך אַליין און אנדערע, אויב מען וויל ניט פאַרפּלאַנטערען זיך אַליין און אנדערע אין דעם רעפּאָרמער-קנויף, קען מען ניט פּאָדערען פון די מענשען און קלאַסען, וועלכע זיינען מיט טויווענדטערליי פעדים פאַרקניפּט און פאַרפּלאַנטערט צום אימפעריאליסטישען קאַפיטאַל, אז זיי זאָלען גלאַט אזוי, מיר-נישט-דיר-נישט, איבעררייסען אָט די אַלע פעדים. און וויסען דאַרפּט איהר, אז אָהן אזאָ רײס זיינען די אַלע נעשפּרעכען און רע-

דערייען וועגען און גענען דער מלחמה ניט מעהר ווי פוסטע פרא-
 זען און אויפגעבלאזענע מליצה.
 די "קאומסקיאנער", די "צענטריסטען" זיינען רעוואלוציאנע-
 רען בלויז מיט'ן מויל, און אין דער אמת'ען זיינען זיי נאָר רעפאָר-
 מער, זיי זיינען אינטערנאציאנאליסטען בלויז לפנים, און אין דער
 אמת'ען שטרענגען זיי זיך נאָר אָן מיט אלע מעגליכקייטען יוצא
 צו זיין פאר די סאציאל־שאַוויניסטען.

דער שטאָט און די רעוואָלוציע

(די מאַרקסיסטישע לעהרע וועגען שטאָט און די אויפנאַכען
פון'ם פּראָלעטאַריאַט אין דער רעוואָלוציע)

ערשמער קאפיטעל.

די קלאסען־געזעלשאפט און דער שטאמאט.

1. דער שטאמאט איז א פראדוקט פון דעם, וואָס די קלאסען־געגענוואַצען קענען אויסגעגלייכט ווערען.

מיט קארל מאַרקס'עם לעהרע קומט איצטער פאַר דאָס זעלבע, וואָס ס'איז אין דער געשיכטע שוין ניט איינמאָל פאַרגעקומען מיט די לעהרעס פון רעוואָלוציאָנערע דענקער און פיהרער פון די אונז־טערדריקטע קלאַסען אין זייער קאמפף פאַר באַפרייאַונג. ביי'ם לעבען האָט מען די דאָזיגע גרויסע רעוואָלוציאָנערע דענקער און פיהרער געהאַלטען אין איין פאַרפאַלגען און רודר'ען. מיט דער ווילדעסטער שנאה און ציין־קריצעניש און מיט דעם חוצפּה־ליגסטען צוג פון שקרים און רכילות האָבען די הערשענדע קלאַסען באַגעגענט זייערע לעהרעס. און נאָד'ן טויט האָט מען זיך געכאַפט פאַר אַן אנדער מיטעל — מאַכען פון אַט די לעהרעס אַ מין געטשקע, וואָס קען קיינעם ניט שאַדען; מען פלעגט זייערע נעמען אריינרעכענען אין'ם צעטעל פון הייליגע און ניט זשאַלעווען קיין שבחים, כדי דערמיט צו „טרויסטען“ און אָפּנאַרען די אונטערדריקטע קלאַסען, און דעם אינהאַלט, דעם תּוֹך פון די רעוואָלוציאָנערע לעהרעס, פלעגט מען מאַכען וואַסערדיג און צודרעהן איהם אַזוי, אַז די נאַנצע רעוואָלוציאָנערע שאַרפּקייט זאל ווערען טעמפּ.

אי די בורזשאַזיע, אי די אָפּאַרטוניסטען אין דער אַרבייטער באַוועגונג האָבען זיך איצטער אַ נעם געטאָן צו „בעאַרבייטען“ דעם מאַרקסיזם אויף אזא שטייגער, אַז עס זאָל פון איהם קיין שריד ופליט ניט בלייבען. זיי פאַרדרעהן און צוקאַלעמטשען די רעוואַ-

לוציאָנערע זייט פון דער לעהרע, איהר רעוואָלוציאָנערע נשמה. זיי רוקען אַרויס צום פּאָדערגרונד און האַלטען אין איין לויבען דאָס, וואָס ס'פּאַסט זיך, אָדער דאָס, וואָס שיינט צו זיין פּאַסיג פאַר דער בורזשואַזיע. עס איז שוין דערנאָנגען אַזוי ווייט, אַז וואו עפעס אַ סאַציאַל־שאַוויניסט רעכענט ער זיך פאַר אַ „מאַרקסיסט.“ אָהן אַ שפּאַס! עס איז שוין דערנאָנגען אַזוי ווייט, אַז די דייטשע בורזשואַזיע געלעהרטע, וועלכע זיינען ערשט נעכטען געווען אַזעל־כע געוואַלדיגע מומחים אין דער קוינץ צו „טרייבערען“ דעם מאַרק־סיום, ריידען גאָר איצטער מיט אַ באַזונדער מין שטאַלץ וועגען „אונזער נאַציאָנאַל דייטשען מאַרקס'ן“, וועלכער האָט אַזוי גלענד צענד ערצויגען די אַרבייטער־פּאַראַיינען כדי זיי זאָלען קענען זיין נוצליך אין דער רויבערישער מלחמה.

און ווייל מען האָט אַזוי צוקאַלעטשעט און צודרעהט דעם מאַרקסיום, איז עס פריהער פאַר אלץ אונזער אויפנאכע פעסטצו־שמעלען די אמת'ע לעהרע פון מאַרקס'ן וועגען שטאַט. צוליעב דעם וועט זיין נויטיג צו ברענגען אַ גאַנץ היבשע רייע לאַנגע צייטאַטען פון מאַרקס'עס און ענגעלס'עס אייגענע ווערק. דאָס וועט אורדי מאַכען שווער און ניט פּאָפּולער דעם אינהאַלט פון אונזער ענין. אָבער אָהן די ציטאַטען איז לחלוטין אוממעגליך זיך צו באַ־נעהן. אַלע, אָדער אַמווייניגסטען אַלע וויכטיגסטע, פלעצער פון די ווערק פון מאַרקס און ענגעלס בנוגע דער פּראַגע וועגען שטאַט, מוזען געבראכט ווערען אַזוי פיעל ווי מעגליך, כדי דער לעזער אַליין זאל זיך קענען שאַפען אַן אייגענע פאַרשטעלונג וועגען די אַנשווי־אונגען פון די גרינדער פון'ם וויסענשאַפטליכען סאַציאַליזם און וועגען דער ענטוויקלונג פון די דאָזיגע אַנשוואַונגען, און כדי עס זאָל אויך באַוויזען ווערען דאָזיגע ענטאָל און איבערצייגענד ווי אַזוי די דאָזיגע אַנשוואַונגען זיינען פאַרדאַרבען געוואָרען פון דער הער־שענדער „קאָטסקיאַנישער“ ריכטונג.

אנפאנגען וועלען מיר פון ענגעלס'עס פאַרשפּרייטסטען ווערק: „די אַפּשטאַמונג פון דער פּאַמיליע, פּריוואַט אייגענטום

און שטאַט", וואס איז אין 1894 שוין ערשינען, אין שטוטגארט, אין דער זעקסטער אויסגאבע. מיר וועלען ציטירען פון'ם דייטשען אָריגינאַל, מחמת די רוסישע איבערזעצונגען זיינען, אָדער ניט פול, אָדער ניט צופרידענשמעלענד.

אונטערזיחהַענדיג דעם סך הכל פון זיין היסטאָרישען אַנאַליז,

שרייבט ענגעלס אזוי :

„דער שטאַט שטעלט מיט זיך אויף קיין פאַל ניט פאַר קיין קראפט, וואָס איז פון דרויסען אַרויפגעצוואונגען געוואָרען אויף דער געזעלשאפט. דער שטאַט איז אויך ניט „די ווירקליכקייט פון דער עטישער אידעע“, „דאָס געשמאלט אין די ווירקליכקייט פון פאַרנופּט“, ווי העגעל באַהויפטעט. דער שטאַט איז אַ פּראָדוקט פון דער געזעלשאפט אויף אַ געוויסער מדרגה פון איהר ענט-ווילקונג. דער שטאַט איז די אַנערקענונג פון דעם פאקט, אַז די געזעלשאפט האָט זיך פאַרפלאַנטערט אין אַ ווידערשפּרוך מיט זיך זעלבסט, פון וואָס זי קען ניט אַרויסקריכען, אַז זי האָט זיך צושפאַלטען אויף אומפאַראיינגבאַרע געגענוואַצען, פון וועלכע זי איז ניט אומשטאַנד זיך צו באַפרייען. און כּדי די דאָזיגע געגענוואַצען, די קלאַסען מיט זייערע ווידערשפּרעכענדע עקאָנאָמישע אינטערעסען זאָלען לעבעדיגעהייד ניט אויפּרעסען איינער דעם צווייטען, און די געזעלשאפט זאָל ניט אויסקומען אין אַ קאַמפּ, וואָס קען צו נאָר ניט ברענגען, איז נויטיג געוואָרען אַ קראַפט, וואָס שטעהט לפּנים איבער דער געזעלשאפט, אַ קראַפט, וואָס זאָל אָפּשוואַכען דעם צוזאַמענשטויס פון קלאַסען און זיי האַלטען אין די גרענעצען פון „אַרדנונג“. און אָט די קראַפט, וואָס איז אַרויסגעקומען פון דער געזעלשאפט, נאָר שטעלט זיך תּמיד איבער דער געזעלשאפט און ווערט אַלץ מעהר פאַרפּרעמדעט פון איהר — אָט די קראַפט איז דער שטאַט.“ (זעה זעקסטע דייטשע אויסגאבע, זייטען 177—178).

די גרונד אידעע פון מאַרקסיזם וועגען דער היסטאָרישער ראַלע פון דעם שטאַט און זיין באַדייטונג איז דאָ קלאָר און דייטליך

אויסגערדיקט. דער שטאָאָט איז אַ פּראָדוקט און אַן אויסדרוק פון דעם פאקט, וואָס די געגענוואצען פון קלאַסען־אינטערעסען קען נען נייט אַויסגעגלייכט ווערען. דער שטאָאָט ענטשטעהט דאָרט, דאמאלט, און אויף אזוי פיעל, וואו, ווען און אויף וויפיעל די קלאַסען־געגענוואצען קענען אָביעקטיוו ניט שלום מאַכען צווישען זיך. און פארקערט, די עקזיסטענץ פון שטאָאָט איז אַ באַווייז, אַז די קלאַסען־געגענוואצען קען מען ניט אויסגלייכען.

און דוקא אין דעם דאָזיגען וויכטיגסטען און גרינדליכסטען פונקט הויבט זיך אָן די פעלשונג פון'ס מאַרקסיום, און זי געהט איבער צוויי הויפט ליניעס.

פון איין זייט קומען די אידעאָלאָגען פון דער בורזשואַזיע, און הויפטזעכליך פון דער קליין־בורזשואַזיע און, — זייענדיג געצוואונגן גען אונטער דעם דרוק פון היסטאָרישע פאקטען צו אַנערקענען, אַז דער שטאָאָט עקזיסטירט נאָר דאָרט, וואו עס זיינען דאָ קלאַסען־געגענוואצען און אַ קלאַסען־קאמפּף — „פאַרריכטען“ זיי מאַרקס'ן אזוי, אַז עס קומט אויס דאָס דער שטאָאָט איז אַ מיטעל צו מאַכען שלום צווישען די קלאַסען. לויט מאַרקס'ן, וואָלט דער שטאָאָט נאָר ניט געקענט ענטשטעהן און עקזיסטירען, ווען עס וואָלט נאָר מעגליך געווען אַן אויסגלייך צווישען די קלאַסען. קומען אָבער צוגעהן די קליינבירגערליכע פּראָפּעסאָרען און פּובליציסטען און שטרעקען זיך אין דער לענג און אין דער ברייט צו באַווייזען — און דוקא מיט פּסוקים פון מאַרקס'ן אַליין — אַז דער שטאָאָט איז דוקא דער אָרגאַן וואָס קאָן שלום מאַכען צווישען די קלאַסען. לויט מאַרקס'ן איז דער שטאָאָט אַן אָרגאַן פון קלאַסען הערשאַפט, אַן אָרגאַן פון קלאַסען אונטערדריקונג, וואָס פיהרט איין „אָרדנונג“ מיט דעם צוועק צו מאַכען געזעצליך און באַפעסטיגען די דאָזיגע אונטערדריקונג, מאַכענדיג שוואַכער די רייסערייען צווישען קלאַסען. און לויט דער מיינונג פון די קליינבירגערליכע פּאָליטיקער איז דער שטאָאָט נאָר אַן אָרדנונג ווען די קלאַסען האָבען זיך איי

בערגעבעטען און ניט ווען איין קלאַס אונטערדריקט דעם צווייטען ; שוואַכער מאַכען דעם קלאַסען-קאָמפּה הייסט מאַכען שלום, און ניט — צונעמען ביי די אונטערדריקטע קלאַסען די מיטלען און די מעגליכקייט אַרָאָפּצעוואַרפּען זייערע אונטערדריקער.

למשל, אין דער רעוואָלוציע פון 1917 — ווען די פראַנצע וועגען דער ראַלע און באַדייטונג פון'ם שטאַט איז אוועקגעשטעלט געוואָרען אין איהר גאַנצער גרויס און איז געוואָרען א פראַקטישע פראַנצע פון שנעלער און דירעקטער האַנדלונג אויף אַ מאַסען מאַס-שטאַב — האָבען זיך אַלע סאָציאַליסטען-רעוואָלוציאַנערען און מענ-שעוויקעס מיט אַמאָל אינגאַנצען אַרונטערגעקוליעט צו דער קליינ-בירגערליכער טעאָריע פון'ם שטאַט אַלס „שלום מאַכער“ צוויי-שען קלאַסען. די אַלע רעוואָלוציעס און אַרטיקלען פון די פּאָליטי-קער פון די דאָזיגע צוויי פּאַרטייען זיינען דורכגעדרונגען דורך און דורך מיט דער קליינבירגערליכער און צבועצ'קער טעאָריע פון „שלום מאַכעריי“. אז דער שטאַט איז א הערשאַפּט אָרנאַן פון אַ באַשטימטען קלאַס, וואָס קען ניט שלום מאַכען מיט זיין געגנער (דעם קלאַס, וואס שבעהט אנטקעגען איהם), דאָס וועט די קליינבירגערליכע דעמאָקראַטיע קיינמאָל ניט פאַרשטעהן. זייער באַציהונג צום שטאַט איז איינער פון די קלאַרסטע באַווייזע, אז אונזערע סאָציאַליסטען-רעוואָלוציאַנערען און מענשעוויקעס זיינען נאָר קיין סאָציאַליסטען ניט (וואָס מיר, באַלשעוויקעס, האָר בען שטענדיג געזאָגט), נאָר קליינבירגערליכע דעמאָקראַטען, וועל-כע באַנוצען אַ כמעט סאָציאַליסטישע פראַזעאָלאַגיע.

פון דער אנדערער זייט זעהן מיר ווי די „קאָמסוקיאַנער“ האָר בען צוקאַליעטשעט דעם מאַרקסיזם אויף גאָר אַ קונציגען אופן. „טעאָרעטיש“ לייקענען זיי ניט, אז דער שטאַט איז אַן אָרנאַן פון קלאַסען-הערשאַפּט און אז מען קען די קלאַסען-געגענזאַצען ניט אויסגלייכען. דערביי פאַרזעהן זיי אָבער, אָדער פאַררוקען אין אַ ווינקעל אַט וואָס : אויב דער שטאַט איז אַ פראָדוקט פון אַזעלכע קלאַסען-געגענזאַצען, וואָס מען קען ניט אויסגלייכען, אויב

ער איז אזא קראפט, וואָס שמעהט איבער דער געזעלשאפט און וואָס דערווייטערט זיך און זונדערט זיך אָפּ פון דער געזעלשאפט אַלץ מעהר און מעהר, דאַן איז דאָך קלאָר, אַז די באַפרייאונג פון'ס אונטערדריקטען קלאַס איז אוממעגליך ניט נאָר אָהן אַ געוואלט־דעוואָלוציע, נאָר אויך אָהן דער פאַרניכטונג פון יענעם מלוכה־אַפאַראַט, וואָס דער הערשענדער קלאַס האָט באַשאַפּען און אין וועלכען די „אַפּגעפרעמדקייט“ איז פאַרקערפּערט. אָט דער שלום, וואָס איז טעאָרעטיש אזוי קלאָר, האָט געמאַכט קאַרל מאַרקס, ווי מיר וועלען שפּעטער זעהן, מיט דער פּולסטער באַשטימטקייט אויף דעם גרונד פון אַ קאָנקרעט־היסטאָרישען אַנאַליז פון די אויפ־גאַבען פון דער רעוואָלוציע. און דוקא דעם דאָזיגען שלום האָט קאָוסקיי, ווי מיר וועלען דאָס שפּעטער גענוי באַווייזען, „פאַרנע־סען“ און פאַרדרעהט.

2. באַזונדערע גרופּעס פון באַוואַפּענטע מענשען. טורמעס און ד. גל.

„אין פאַרגלייך מיט דער אַלטער אָרגאַניזאַציע פון פאַמיליעס אָדער שבּטים, — זאָגט ענגעלס ווייטער, — אונטערשיידעט זיך דער שטאַאַט, ערשטענס, מיט דעם, וואָס די אונטערזאָנען פון שטאַאַט טיילען זיך איין טעריטאָריעל...“

ביי אונז קומט אויס, אַז אזא טיילונג איז „נאַטירליך“, אין דער אמת'ן אבער האָט זיך דערביי געפאַדערט אַ שווערער קאַמפּף מיט דער אַלטער אָרגאַניזאַציע.

„...דער צווייטער שמריך, וואָס אונטערשיידעט דעם שטאַאַט, איז די איינריכטונג פון אַ געזעלשאפטליכער מאַכט, וואָס איז שוין מעהר ניט קיין נאַטירליכער און גלייכער טייל פון דער באַ־פעלקערונג, נאָר וואָס אָרגאַניזירט זיך באַזונדער אַלס אַ באַוואַ־פענטע מאַכט. די דאָזיגע באַזונדערע געזעלשאפטליכע מאַכט איז נויטיג דערפאַר, וואָס די זעלבסט־טעטיגע באַוואַפּענטע אָרגאַני־

זאציע פון דער באפעלקערונג איז געוואָרען אוממעגליך, זינט די געזעלשאפט האָט זיך געשפּאַלטען אין קלאַסען... די דאָזיגע געזעלשאפטליכע מאכט עקזיסטירט אין יעדען שטאַט. זי באַשטעהט ניט נאָר פון באַוואַפענטע מענשען, נאָר אויך פון מאַטעריעלע צוגעבענישען, ווי טורמעס און צוואַנגס־אינסטיטוציעס מכל המינים, וואָס זיינען געווען אומבאקאנט אין דער שבתים־אַרנאַני־זאציע פון דער געזעלשאפט..."

ענגעלס דעקט דאָ אויף דעם באַגריף פון יענער מאכט, וואָס מען רופט שטאַט. די מאכט, וואָס האָט זיך גענומען פון דער געזעלשאפט, נאָר האָט זיך אַוועקגעשטעלט איבער איהר און דער־ווייטערט זיך אַלץ מעהר און מעהר פון איהר. אין וואָס באַשטעהט שטעטע הויפטזעכליך די דאָזיגע מאכט? זי באַשטעהט פון אַפֿגעזונדערטע גרופען פון באַוואַפענטע מענשען, וועלכע האָבען פאַרטיג צו זייער דיענסט טורמעס און די אַלע איבריגע מכשירים. וועגען די אַפֿגעזונדערטע באַוואַפענטע גרופען האָבען מיר דאָ אַ רעכט צו ריידען, מחמת די געזעלשאפטליכע מאכט, וואָס איז כאַראַקטעריסטיש פאַר יעדען שטאַט, „פאַלט ניט צוזאַמען דיר־רעקט" מיט דער באַוואַפענטער באַפעלקערונג, מיט איהר, „אייגענער באַוואַפענטער אָרנאַניזאציע."

ווי אַלע גרויסע רעוואָלוציאַנערע דענקער, האָט זיך ענגעלס געסטאַרעט צו ציהען די אויפֿמערקזאַמקייט פון די אויפֿגעקלערטע אַרבייטער דוקא אויף אַזעלכע זאַכען, וואָס קוקען אויס פאַר דעם קליין־בירגער צו זיין ניט וויכטיג, געוועהנליך, און פאַרהייליגט פון פעסטע און פאַרהאַרטעוועטע פאַראַרטיילען. צום ביישפּיעל, די שטענדיגע אַרבעט און פּאַליציי זיינען דאָס הויפט געוועהר פון דער שטאַטליכען מאכט, אבער — קען עס דען זיין אנדערש? פון דעם שטאַנדפּונקט פון דאָס רוב איראָפּעער, וועלכע האָבן בען געלעבט ארום דער ענדע פון'ם 19טען יארהונדערט, צו וועלכע בע ענגעלס האָט גערעדט, און וועלכע האָבען ניט דורכגעלעבט און ניט געזעהן פון דער נאָהענט קיין איין גרויסע רעוואָלוציע, קען עס

ניט זיין אנדערש. זיי לענט זיך בכלל ניט אויפ'ן שכל אזא זאך ווי אן „אייגענע באוואפענטע אַרנאניזאציע פון דער באפעלקערונג“. אויף דער פראגע, פון וואנען עס האָט זיך גענומען די נייטווענדיג קייט אין באַזונדערע גרופען באוואפענטע מענשען, וועלכע האָבען זיך געשטעלט איבער דער געזעלשאפט, און זיך פון איהר דערוויי-טערט, האָט דער מערב-איראָפּעאישער און רוסיש-פּוילישער א טבע צו ענטפערען מיט א פאָר געבאָרגטע פראזען פון ספענסער אָדער מיכאִילאָווסקי, אָדער ער ווייזט אָן אויף דער קאָמפּליצירט-קייט פון'ם געזעלשאפטליכען לעבען, אויף דער פאנאנדערטיילונג פון פונקציעס, א. ז. וו.

אזא ענטפער קוקט לפנים אויס „וויסענשאפטליך“ און האָט שוין אין זיך אזא כח איינצושלעפערען דעם קליינבירגער מיט דעם, וואָס פארדונקעלט דאָס וויכטיגסטע און גרינדליכסטע: די שפּאַל-טונג פון דער געזעלשאפט אויף צוויי קלאַסען, וואָס זיינען זיך דם שונאים.

ווען ניט אָט די שפּאַלטונג וואָלט די „אייגענע באוואפענטע אַרנאניזאציע“ פון דער באפעלקערונג היינט געווען קאָמ-פּליצירטער און איהר טעכניק א סך העכער איידער די פרימיטיווע אַרנאניזאציעס פון די טשערעדעס מאַלפּעס, אָדער אורשפּרינגליכע מענשען, אָדער פון דער געזעלשאפטליכער אַרנאניזאציע פון שבטים, אָבער אזא אַרנאניזאציע וואָלט דאָך געווען מעגליך.

עס איז אָבער אוממעגליך דערפאר, וואָס די היינטיגע ציווי-ליזירטע געזעלשאפט איז צושפּאַלטען אויף צוויי פינדליכע קלאַ-סען, וועמעס „אייגענע“ באוואפנונג ס'וואָלט געפיהרט צו באווא-פענטען קאמפּף צווישען זיי. עס בילדעט זיך אויס א שטאַט ; עס ווערט געשאפען א באַזונדער מאכט, באַזונדערע גרופען פון באוואפענטע מענשען. און יעדער רעוואָלוציע, צושטערנדיג דעם מלוכה-אַפּאַראַט, ווייזט אונז קלאָר ווי אזוי דער הערשענדרער קלאַס סטאַרעט זיך מיט אַלע מעגליכקייטען צוריק אוועקצושטעלען די באַזונדערע גרופען באוואפענטע מענשען, וועלכע זאָלען איהם

דיענען, און ווי אזוי דער אונטערדריקטער קלאַס שטרעבט אויפצו-
בויען אזא נייע אָרגאַניזאַציע, וואָס זאָל דיענען די אונטערדריקטע,
און ניט די אונטערדריקער.

אין דער ציטאטע, וואָס איך האָב דאָ אויבען געבראכט, שמעלט
ענגעלס טעאָרעטיש אַוועק דיזעלבע פראגע, וואָס ער שמעלט פאר
אינו אַוועק אין אַ פראַקטישען זין און אין דער פאָרמע פון מאַטען
האַנדלונגען אין יעדער גרויסער רעוואָלוציע — די פראַגע וועגען די
כאַזיוונגען צווישען די „באַזונדערע גרופען באַוואַפענטע מענשען“
און דער „אייגענער באַוואַפענטער אָרגאַניזאַציע פון דער באַפעל-
קערונג“. מיר וועלען זעהן, ווי אזוי די דאָזיגע פראַגע ווערט אויף
אַ ממשות'דיגען אופן אילוסטרירט מיט דער ערפאַהרונג פון די
אייראָפּעאישע און רוסישע רעוואָלוציעס.

אַבער לאָמיר זיך דאָ אומקערען צוריק צו ענגעלס'ן.

ער ווייזט אָן, אז אמאָל, ווי למשל אין איינגע פלעצער פון
צפון אמעריקא, איז די געזעלשאַפטיכע מאכט שוואַך (דאָ האָט
זעלט זיך וועגען יענע טיילען פון צפון אמעריקא, אין דער צייט
סוף'ס פאַראַמפּעריאַליסטישען פעריאָד, וואו עס האָט הויפטזעכליך
געלעבט דער פרייער קאָלאָניסט. דאָס איז אַ זעלטענע אויסנאַמע
אין אַ קאָפיטאַליסטישער געזעלשאַפּט), בכלל אַבער ווערט די דאָ-
זיגע מאכט שטאַרקער.

„...די געזעלשאַפטיכע מאכט, — שרייבט ענגעלס, — ווערט
שטאַרקער אין דער זעלבער מאָס, אין וועלכער עס ווערען שאַרפער
די קלאַסען-געגענוואַצען אין דעם שטאַט גופא, און אין וועלכער
די שטאַטען, וואָס גרעניצען זיך איינער מיט'ן צווייטען, ווערען
גרעסער און באַזעצטער. פאַר אַ ביישפּיעל נעמט די איצטיגע
אייראָפּא, אין וועלכער דער קלאַסען-קאַמפּף און די קאָנקורענץ
פאַר אַנעקסיעס האָבען אַרויפגעשרויפט די געזעלשאַפטיכע מאכט
אויף אזאַ הויך, אז זי סטראַשעט איינצושלינגען די גאַנצע געזעל-
שאַפּט, און אַפילו דעם שטאַט אליין אויך.“

דאָס איז געשריבען געוואָרען ניט שפעטער פון'ס אָנהויב פון

די 90ער יאָהרען פון לעצטען יאהרהונדערט. די לעצטע הקדמה ענגעלס'ס איז דאָטירט דעם 16טען יוני, 1891. דאמאלט האָט זיך די ווענדונג צו'ם אימפעריאליזם — די פולע הערשאפט פון טראַסעטן און גרויסע באַנקען, די ריזיגע קאָלאָניאַל פּאָליטיק, א. ד. גל. — נאָר וואָס געהאַט אָנגעהויבען אין פראַנקרייך, און איז נאָך געווען זעהר שוואַך אין צפון אַמעריקא און אין דייטשלאַנד. פון דאמאלט אָן האָט די „קאָנקורענץ פאַר אַנעקסיעס“ אַ היבשען מהלך זיך אַ רוק געטאָן פּאַראַויס, הויפטזעכליך דערפאַר, וואָס אין צווייטען צעהנדליג פון'ם 20טען יאהר הונדערט איז שוין די גאנצ צע וועלט געווען צוטיילט צווישען די „קאָנקורירענדע עראָבערער“, דאָס הייסט, צווישען די רויבערישע מעכטע. די באַוואַפּענונגען אויפ'ן ים און אויך אויף דער יבשה האָבען געהאַלטען אין אין וואַקסען, און די גולנ'ישע מלחמה פון 1917—1914 צווישען ענגלאַנד און דייטשלאַנד איבער וועלט־הערשאפט האָט געבראַכט דאָס „איינשלינגען“ פון אַלע געזעלשאַפטליכע כוחות דורך דער מלוכה־מאַכט צו אַ קאטאסטראַפישען אָפּשטעל.

נאָך אין 1891 האָט שוין ענגעלס געקענט אָנווייזען אויף דער „קאָנקורענץ פון עראַבערונגען“ ווי אויף איינעם פון די וויכטיגסטע שטריכען, מיט וועלכע עס צייכענט זיך אויס די אויסלענדישע פּאָליטיק פון די גרויסמעכטע. און אונזערע טויגעניכטע פון'ם סאָציאַליש־אָוויניזם האָבען אין 17—1914, דוקא ווען די דאָזיגע קאָנקורענץ האָט זיך נאָך מעהר ווי אַלע מאָל פאַרשאַרפט און האָט געבראַכט דערצו, אַז עס זאָל אויסברעכען אַזאַ מלחמה אויף דער וועלט — דוקא דאן האָבען זיי געוואַנט צו פאַרדעקען די פאַרטיידי־גונג פון די רויבערישע אינטערעסען פון „זייער“ בורשוואַזיע מיט פּראַזען וועגען „פאַרטיידיגען דאָס פאַטערלאַנד“, „באַשיצען די רעפּובליק און די רעוואָלוציע“, א. ד. גל.

3. דער שטאט — א מיטעל צו עקספּלאָאטירען דעם אונטערדריקטען קלאַס.

כדי אויסצוהאַלטען די אָפּגעזונדערטע געזעלשאַפּטליכע מאַכט, וועלכע שטעלט זיך אַוועק איבער דער געזעלשאַפּט, דאַרף מען האָבען טעקסעס און מלוכה־הלאות.

„באַזיצענדיג די געזעלשאַפּטליכע מאַכט און דאָס רעכט אייני צומאַנען די טעקסעס — שרייבט ענגעלס — שטעלען זיך אַוועק די טשינאוויקעס, אלס געזעלשאַפּטליכע אָרגאַנען, א י ב ע ר דער געזעלשאַפּט. די פרייע און אויפריכטיגע אַכטונג, וועלכע מען פלעגט אַרויסווייזען צו די אָרגאַנען פון דער משפּחה־אָדער שבט־געזעלשאַפּט, איז פאַר זיי וועניג, אפילו ווען זיי וואָלטען דאָס געדענקט קריגען. עס ווערען באַשאַפען ספּעציעלע געזעצען וועגען דער הייליגקייט און אומבאָדירקייט פון די טשינאוויקעס. דער גישיטיגסטער פּאָליציי־בעאַמטער האָט מעהר דעה איידער אַ פּאָר שטעהער פון אַ שבט. פונדעסטוועגען וואָלט אפילו דער הויפט פון דער מיליערישער מאַכט אין אַ ציוויליזירטער מלוכה געמעגט מקנא זיין דעם עלטסטען פון אַ שבט, פאַר וועמען מען האָט דרך ארץ און אַכטונג ניט פאַר מורא, נאָר ווייל מען פיהלט אַזוי.“

די פּראַגע, וועגען דער פּריווילעגירטער לאַגע פון די טשינאוויקעס אלס אָרגאַנען פון דער מלוכה־מאַכט, איז דאָ קלאָר אַוועק־געשטעלט געוואָרען. דער גרונד אין דעם איז : וואָס שטעלט זיי אַוועק איבער דער געזעלשאַפּט ? מיר וועלען זעהן, ווי אַזוי די דאָזיגע טעאָרעטישע פּראַגע איז פּראַקטיש געלעזט געוואָרען פון דער פּאַריזער קאָמונע אין 1871, און איז אויף אַ רעאַקציאָנערען אופן פאַרדונקעלט געוואָרען פון קאָמסקי'ן אין 1912.

...אַזוי ווי דער שטאַט האָט זיך גענומען פון דער באַדערפֿע־ניש צו האַלטען אין צוים די קלאַסען־געגענזאַצען ; אַזוי ווי ער איז, צו דערזעלבער צייט, אַרויסגעקומען פון דעם קריגע צווישען די קלאַסען, מוז ער נאַטירליכער־ווייזע זיין דער שטאַט פון'ס

מעכטיגסטען, עקאָנאָמיש־הערשענדען קלאַס, וועלכער נוצט אויס דעם שטאַטט אויף צו ווערען דער פּאָליטיש־הערשענדער קלאַס אויף, און אויף אזא אופן באקומט ער נייע מטיילען צו שטיקען און עקס־פּלואַטירען דעם אונטער־דריקטען קלאַס" ... ניט נאָר די אַלטער־טימליכע און פעאַדאַלע שטאַטטען זיינען געווען אָרגאַנען צו עקס־פּלואַטירען די שקלאַפּעך און לייב־אייגענע, נאָר אויף דער היינטיגער נער רעפּרעזענטאַטיווער שטאַטט איז אַ מיטעל פון עקס־פּלואַטאַציע פון אַרבייט דורך קאַפיטאַל. אַלס אויסנאַמען טרעפּען זיך פּונ־דעסטוועגען פעריאָדען, ווען די קעמפּענדע קלאַסען גלייכען זיך אַזוי אויף מיט די כוחות, אַז די מלוכה־מאַכט קריגט אויף אַ צייט אַ געוויסע זעלבסטשטענדיגקייט אין באַצוג צו די ביידע קלאַסען און איז ווי אַ פּאַרמיטלערין צווישען זיי. אַזוי איז געווען די אַב־סאָלוטע מאָנאַרכיע פון 17טען און 18טען יאָרהונדערט, דער באַד־נאַפּאַרטיזם פון דער ערשטער אימפעריע אין פּראַנקרייך, און ביס־מאַרק אין דייטשלאַנד."

און אַזוי איז אויך געווען — וועלען מיר צוגעבען פון זיך — קערענסקי'ס רעגירונג אין דער רעפּובליקאַנער רוסלאַנד, ווען זי האָט אָנגעהויבען פאַרפּאָלגען דעם רעוואָלוציאָנערען פּראָלעטאַר־ריאַט, אין אזא מאָמענט ווען די סאוועטען זיינען שוין גע־ווען מאַכטלאָז, אַ דאַנק דער פיהרערשאַפט פון די קליינבירגערליכע דעמאָקראַטען, און די בורזשואַזיע איז נאָך נישט געווען שטאַרק זיי צוצוטרייבען.

"אין אַ דעמאָקראַטישער רעפּובליק — זאָגט ענגעלס ווייטער, — נוצען די רייכע אויס זייער מאַכט אויף אַן אומדירעקטען אופן, און מהאי טעמאַ טאַקי, אויף אַ מעהר זיכערען וועג. און דאָס איז, ערשטענס — פשוט אונטערקויפּענדיג די מלוכה בעאַמטע (אַמע־ריקאַ), און צווייטענס, דורך אַ „פאַרבאַנד צווישען דער רעגירונג און דער בורזשואַזיע (פּראַנקרייך און אַמעריקאַ)."

מיט דער הילף פון די דאָזיגע אומדירעקטע מיטלען האָט דער אימפעריאַליזם, „ענטוויקעלט" די קונסט פון פאַרטיידיגען און דורכ־

פיהרען אין לעבען די הערשאפט פון רייכקייט אין אלע דעמאָקראַטישע רעפובליקען ביז דער העכסטער מדרגה. אויב הערר פאל-טשינסקי קען זיך ערלויבען אין די ערשטע מאָנאטען פון דער דע-מאָקראַטישער רעפובליק אין רוסלאַנד, מען קען זאָגען, אין דעם סאַמע „האַניג-חדש“ פון דער חתונה צווישען די סאָציאַליסטען-רעוואָלוציאַנערען און מענשעוויקעס מיט דער בורזשואַזיע אין דער קאָאָליציאָנס רעגירונג — אויב ער קען זיך אין אזא צייט ערלוי-בען מאַכען צו נישט אלע געזעצען, וואָס שטרעבען צו באַגרעניצען די קאָפיטאַליסטישע גזלה און ניט דערלאָזען, אז מען זאָל באַ-שווינדלען די רעגירונג אויף די מיליטערישע באַשטעלונגען; און נאכהער, ווען גאלטשינסקי איז ארויס פונ'ם מיניסטעריום און זיין אַמט איז פאַרנומען געוואָרען פון איינעם, וואָס איז פונקט אזוי גוט ווי ער, איז ער „באַלוינט“ געוואָרען פון די קאָפיטאַליסטען מיט אַ שטעלע פון הונדערט און צוואַנציג טויזענד רובעל אַ יאָהר, — איז מיט וואָס פאַר אַ נאָמען קען מען דאָס אַנרופען? דירעקט אונטערגעקויפט געוואָרען, אָדער אומדירעקט? אַ פאַרבאנד פון דער רעגירונג מיט די טראַסטען, אָדער „בלויז“ פריינדליכע באַ-ציהונגען? וואָס פאַר אַ ראָלע שפיעלען די טשערנאָווס און צע-רעטעליס, די אווקסענטיעווס און סקאַבעליעווס? זיינען זיי „די-רעקטע“ שותפים פון די מיליאַנערסקע גנבים, אָדער בלויז אומ-דירעקטע?

די ממשלה פון „רייכטום“ איז דאָריבער טאַקי זיכערער אין אַ דעמאָקראַטישער רעפובליק, מהמת זי הענגט ניט אָפּ פון דער שלעכ-טער פּאָליטישער הויט פון'ם קאָפיטאַליזם. די דעמאָקראַטישע רעפובליק איז די בעסטע מעגליכע פּאָליטישע הויט פאַר'ן קאָפיטאַ-ליזם, און דערפאַר טאַקי איז ווען דער קאָפיטאַל באַהערשט זי דורך די פּאָליטישענסים, טשערנאָווס, צערעטעליס און קאַמפּ. באַפעס-טיגט ער זיין מאַכט אזוי זיכער, אז קיין שום אויסכיט פון פּער-זאָגען, אינסטיטוציעס אָדער פאַרטייען אין אַ בורזשואַזנער דעמאָ-קראַטישער רעפובליק קען ניט אַגריהרען די ראַזיגע מאַכט.

און דאָ דאַרף מען נאָך באַמערקען, אז דאָס אַלגעמיינע וואַהל־רעכט רופט ענגעלס בפירוש אָן אַ ווערקצייג פון בורזשואַזנער הער־שאַפט. „דאָס אַלגעמיינע וואַהל־רעכט, — זאָגט ער, נעמענדיג אין אַכט די לאַנגע ערפּאהרונג פון דער דייטשער סאָציאַל דעמאָ־קראַטיע, — קען בלויז דיענען אַלס אַן אָנצייגער פון רייפּקייט, צו וועלכער דער אַרבייטער־קלאַס איז דערוואַקסען. מעהר קען עס ניט געבען און וועט קיין מאָל ניט געבען, אין'ם איצטיגען שטאַאַט.“

די קליינכירנערליכע דעמאָקראַטען, ווי אונזערע סאָציאַליס־טער־עוואָלוציאַנערען און מענשעוויקעס, און אויך זייערע לייבלי־כע ברידער, די סאָציאַל־שאוויניסטען אין אַפּאַרטוניסטען פון מערב־איייראָפּא, ערוואַרטען דוקא „גרעסערע“ זאַכען פון דעם אַלגעמיי־נעם וואַהל־רעכט, זיי האַלטען אַליין אין פּאַרשפּרייטען צווישען פּאָלק דעם פּאַלשען געדאַנק, אז דאָס אַלגעמיינע וואַהל־רעכט אין דעם איצטיגען שטאַאַט איז ווירקליך ביכולת אַרויס־צוברענגען דעם ווילען פון דער מאַיאָריטעט אַרבייטער און דערנאָך דורכפיהרען דעם ווילען אין לעבען.

און דאָ קענען מיר ציהען די אויפּמערקזאַמקייט פון די לעזער און אָנצייגען ווי אזוי ענגעלס'ס פּאָלשטענדיג קלאַרע, פינקטליכע און ממשות'דיגע ערקלערונג ווערט צוקאַליעטשעט און צודרעהט אויף שריט און טריט אין דער פּראָפּאגאַנדאַ און אַניטאַציע פון די „אָפיציעלע“, (ד. ה. אַפּאַרטוניסטישע) סאָציאַליסטישע פּאַרטייען. די אַבסאָלוטע פּאַלשקייט פון דעם דאָזיגען געדאַנק וועט ווערען קלאַרער שפּעטער, ווען מיר וועלען ברענגען די אַנשוואַונגען פון מאַרקס און ענגעלס וועגען דעם היינטיגען שטאַאַט.

אַן אַלגעמיינעם סך הכל פון זיינע אַנשוואַונגען ניט אונז ענ־געלס אין זיין פּאָפּולערסטען ווערק אין פּאָלגענדע ווערטער :

„אין אזוי זעהען מיר, אז דער שטאַאַט האָט ניט עקזיסטירט פון אייביג אָן. עס זיינען געווען געזעלשאַפטען, וואָס זיינען זיך באַאָננען אָהן דעם, וואָס האָבען אַפילו קיין אַהנונג ניט געהאַט פון אַ שטאַאַט און אַ שטאַאַטליכער מאַכט. אויף אַ באַשטימטער

שטופע פון עקאָנאָמישער ענטוויקלונג, וואָס איז נויטווענדיגער לוייזע געווען פאַרבונדען מיט אַ שפּאַלטונג פון דער געזעלשאַפּט אויף קלאַסען, און אלס אַ רעוואָלטאט פון אַזאַ שפּאַלטונג, איז דער שטאַט געוואָרען אַ נויטווענדיגקייט. מיט שנעלע טריט קומען מיר אלץ געהענטער צו אַזאַ שטופע אין דער ענטוויקלונג פון דער פּראָדוקציע, וואו די עקזיסטענץ פון קלאַסען האָט ניט נאָר אויפֿ־ געהערט צו זיין אַ נויטווענדיגקייט, נאָר האַלט אין ווערען אַ די־ דעקטע שטערונג אין דער פּראָדוקציע. די קלאַסען וועלען פאַר־ שווינדען מיט דער זעלבער אומפאַרמיידליכקייט, מיט וועלכער זיי זיינען אין דער פאַרנאָגענהייט ענטשטאַנען. און ווען די קלאַסען וועלען פאַרשווינדען וועט שוין אומפאַרמיידליך אויך פאַרשווינדען דער שטאַט. די געזעלשאַפּט, וואָס וועט אויף דאָס נייע אָרנאָד ניווערן די פּראָדוקציע אויף דעם יסוד פון אַ גלייכען און פרייען פאַרבאנד פון פּראָדוצירער, וועט משלח זיין די נאנצע שטאַטליכ־ כע מאַשין וואו איהר פּלאַץ וועט זיין : אין דעם מוזעאום פון אַנטיקען, און דאָרטען וועט זי ליגען אין איין רייע מיט דעם שפינדל ראָד און דער ברענזענער האַק.

די דאָזיגע ציטאַטע טרעפט מען זעלטען אין דער פּראָפּאגאַנד־ דיסטישער און אַגיטאַציע־ ליטעראַטור פון דער היינטיגער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע. און ווען מען ברענגט זי שוין יא אַמאָל, מאַכט מען דערביי אַזאַ פרום פנים, פונקט ווי ווען מען בוקט זיך פאַר אַ הייליגע בילד, און דאָס מיינט, אַז דערמיט דריקט מען אויס אַפּיזיציעלע אַנערקענונג און כבוד צו ענגעלס'ן, און מען פּרואווט אפילו ניט צוצולעגען קאָפּ און זיך אַרײַנטראַכטען אין דעם, וואָס פאַר אַ ברייטער אין טיעפער רעוואָלוציע־ערער שוואַנגען עס ליגט אין דעם „משלח זיין די נאנצע שטאַטליכע מאַשין אין אַ מוזעאום פון אַנטיקען“. מען באַמערקט אפילו ניט די מינדסטע פאַר־ שטענדנים פון דעם, וואָס ענגעלס רופט אָן שטאַטליכע מאַשין.

4. דאס „אָפּשטאַרבען“ פון שטאַט און די געוואַלט־ רעוואָלוציע.

ענגעלס'ס ווערטער ווענען דעם „אָפּשטאַרבען“ פון שטאַט זיינען אזוי ברייט באקאנט, זיי ווערען אזוי אָפט ציטירט און זיי באַוווּיזען אזוי בולט אין וואָס ס'באַשטעהט דער תּמצית פון דעם נעוועהנליכען פעלשען דעם מאַרקסיזם, אַז עס איז נויטיג אויף זיי נענויער זיך אָפּצושטעלען, און מיר וועלען דאָ דאַריבער ברענגען דעם גאַנצען אויסצוג פון וואַנען די ווערטער זיינען גענומען.

„דער פּראָלעטאַריאַט נעמט איבער די שטאַטליכע מאכט און פאַרוואנדעלט קודם כל די פּראָדוקציע־אַנס־מיטלען אין שטאַטליכען אייגענטום. אבער דערמיט אליין מאכט ער א סוף צו די קלאַס־סען־אונטערשיידען און קלאַסען־געגענוואַצען, און צוזאַמען דערמיט מאכט ער אויך אַ סוף צום שטאַט. די אַמאָליגע און היינטיגע געדעלשאפט, וועלכע געפינט זיך אין די קלאַסען־געגענוואַצען, האָט געמוזט האָבען דעם שטאַט. דאָס הייסט, אַזאָ אָרגאַניזאַציע פון דעם עקספּלואַטירענדען קלאַס, כדי אויפצוהאַלטען די אויסערליכע פּראָדוקציע־אַנס באַדינגונגען, און דער עיקר, כדי צו האַלטען מיט נעוואַלד די עקספּלואַטירטע מאַסען אין אַזאָ צושטאַנד פון אונטער־דריקונג, ווי עס פאַסט פאַר דער עקזיסטירענדער מעטאָדע פון פּראָדוקציען (שקלאַפּעריי, לייב־אייגענטום, געדונגענע אַרבייט). דער שטאַט איז געווען דער אָפיציעלער פּאַרשטעהער פון דער גאַנצער געזעלשאפט, איהר שפיענעל, איהר מהות. אָבער ער איז דאָס געווען אויף אזוי פיעל, אויף וויפיעל ער איז געווען דער שטאַט פון יענעם קלאַס, וואָס האָט אין זיין צייט אליין מיט זיך פּאַרנעד־שמעלט די גאַנצע געזעלשאפט. אין די גאָר אַלטע צייטען איז ער געווען דער שטאַט פון די שקלאַפּען־הערשער, וועלכע זיינען געווען די בירגער פון'ם שטאַט, אין מיטעל־אַלטער איז ער געווען דער שטאַט פון די פעאַדראַלע פּריצים, אין אונזער צייט איז ער דער

שטאַט פון דער בורזשואזיע. ווען דער שטאַט ווערט שוין יא דער ווירקליכער פאַרשטעהער פון דער גאנצער געזעלשאפט, דאן מאכט ער זיך אליין פאַר אן איבעריגער זאך. פון דעם מאַמענט אָן, וואָס ס'וועט מעהר ניט זיין קיין איין געזעלשאפטליכער קלאַס, וועמען מען דאַרף אונטערדריקען; פון דעם מאַמענט וואָס ס'וועט לען פאַרשווינדען, צוזאַמען מיט דער קלאַסען־הערשאפט, צוזאַמען מיט דעם אינדיווידועלען קאַמפּפּ פאַר עקזיסטענץ, וואָס נעמען זיך פון דעם איצטיגען מיש־מאַש אין דער פּראָדוקציע — פון יענעם מאַמענט אָן וועט ניט זיין וואָס צו אונטערדריקען, און במילא וועט מען שוין ניט דאַרפּען האָבען קיין באַזונדער מאכט אויף צו אונטערדריקען, במילא וועט מען שוין, הייסט עס, ניט דאַרפּען האָבען דעם שטאַט. דער ערשטער אַקט, אין וועלכען דער שטאַט טרעט ווירקליך אַרויס אַלס דער פאַרשטעהער פון דער גאנצער געזעלשאפט — ווען ער נעמט איבער אין זיינע הענד די פּראָדוקציע־מייטלען אין'ס נאָמען פון דער געזעלשאפט — איז אין דער זעלבער צייט אויך זיין לעצטער זעלבסטשטענדיגער אַקט אַלס אַ שטאַט. דאָס אַריינמישען זיך פון דער שטאַטליכער מאכט אין געזעלשאפטליכע באַציהונגען וועט שוין ניט זיין נויטיג, און במילא וועט שוין אויס־קומען אזוי, אז דער שטאַט וועט פון זיך אליין אָפּשטאַרבען. דאָס פּלאַץ פון אַ רעניערונג, וואס הערשט איבער מענשען, וועט פאַר־נומען ווערען פון אַזאַ פאַרוואַלטונג, וואָס וועט אָנפיהרען דעם גאנצן פון דער פּראָדוקציע. דער שטאַט ווערט ניט „אָפּגעשאפט“, נאָר ער שטאַרבט אָפּ. אין דעם זינען דאַרף מען אָפּ־שאַצען די פּראַזע וועגען אַ „פּרייער פּאָלקס־רעניערונג“, אַ פּראַזע, וואָס האָט אין איהר צייט געהאַט אַן עקזיסטענץ־באַרעכטיגונג אַלס אַן אַניטאַציע־מייטל, און האָט אָבער ניט איצט קיין שום וויסענ־שאַפטליכען ווערט. אויף דעם זעלבען גרונד דאַרף מען אויך אָפּ־שעצען די פּאָדערונג פון די זאָגענאנטע אַנאַרכיסטען, אז דער שטאַט זאָל אָפּגעשאפט ווערען פון היינט אויף מאָרען.“

(„אַנטי־דירינג“, „די אומשטירצונג פון דער וויסענשאפט

דורך הערר יעווגעני דוירינג, זייטען 8—302, דריטע דייטשע אויסגאבע).

אָהן מורא אַרײַנצופאַלען אין אַ טעות קען מען זאָגען, אַז דאָס אײַנציגע, וואָס די הײנטיגע סאָציאַליסטישע פּאַרטייען האָבען אַרויסגענומען פּון ענגעלס'עם מערקווירדיגע און געדאַנקענרייכע באַטראַכטונגען איז, אַז לױט מאַרקס'ן „שטאַרבט“ דער שטאַט אָפּ, און דערמיט אונטערשיידעט זיך דער מאַרקסזיס פּון אַנאַרכיזם, מחמת לױט'ן מאַרקסזיס „שטאַרבט“ דער שטאַט אָפּ און לױט'ן אַנאַרכיזם דאַרף ער „אָפּגעשאַפט“ ווערען. אַזױ אַרומטרייבערען אין צוקאַליעטשען דעם מאַרקסזיס הײסט פּשוט מאַכען פּון איהם אַן אָפּאַרטוניסטישע תּורה. וואָרים ווען דער מאַרקסזיס ווערט אַזױ „אױסגעטייטשט“, בלײַבט פּון איהם א נעבעכדיגע פּאַרשטע-לונג וועגען אַ פּראָצעס פּון לאַנגזאַמע, גלײַכע, שטופּענווייזע ענדע-רונגען, אָהן אַ שוואַנג, אָהן אַ שנעלען שפּרונג פּאַראַויס, אָהן אַ שטורם און אָהן אַ רעוואָלוציע. דער געדאַנק, אַז דער שטאַט וועט פּון זיך אַליין „אָפּשטאַרבען“, ווי דער ברייטער עולם פּאַרשטעהט דאָס, איז אָהן צווייפּעל אַ פּאַרדונקלונג, אױב ניט קיין אָפּלייקענונג פּון דעם געדאַנק פּון רעוואָלוציע.

פאַר דער בורזשואַזיע לױנט זיך, פּאַרשטעהט זיך, אַזאַ אומגע-לומפּערטע „אױסטייטשונג“, וואָס ווערט טעאָרעטיש באַגרינדעט דורך דעם, וואָס מען לאָזט אױס די סאַמע וויכטיגסטע באַטראַכטונג-גען און אומשטענדען, מיט וועלכע ענגעלס ערקלערט זיינע געדאַנקען אין דעם אױבענגעבראַכטען אױסצוג.

ערשטענס, אין סאַמע אנפאַנג פּון דעם אױסצוג, וואָס מיר האָ-בען דאָ אױבען געבראַכט, זאָגט ענגעלס, אַז אױבערנעמענדיג די שטאַטליכע מאַכט „פּאַרניכטעט דער פּראָלעטאַריאַט דערמיט אַליין דעם שטאַט אַלס אַ שטאַט“. וועגען דעם וואָס ענגעלס מיינט דערמיט, וועגען דעם, וואָס די דאָזיגע ווערטער באַדייטען, האָט מען זיך געמאַכט אַ מאָדע ניט צו קלערען. ווען מען קומט דערצו, טוט מען אײַנס פּון די צוויי — אָדער מען מאַכט עס אײַנגאַנצען אַוועק

אונטער'ן האנד, אָדער מען קוקט דאָרויף ווי אויף ענגעלס'עם אַ „הענעליאַנישער שוואַכקייט“. אין דער אמת'ען איז אין די דאָזיגע ווערטער אויסגעדרוקט אין קורצען די ערפאָהרונג פון איינער פון די גרעסטע פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציעס, די ערפאָהרונג פון דער פּאַריזער קאָמונע אין 1871טען יאָהר, פון וואָס מיר וועלען שפעטער ריידען. אין דער אמת'ען מיינט דאָ ענגעלס, אַז דער בורזשואַזער שטאַט וועט „פּאַרניכטעט“ ווערען פון דער פּראָלעטאַרישער רע-וואָלוציע, און ווען ער רערט וועגען „אַפּשטאַרבען“, מיינט ער, אַז עס וועלען אַפּשטאַרבען די רעשטלאַך פון דער פּראָלעטאַרישער שטאַטליכקייט, וואָס וועלען פּאַרבלייבען נאָך דער סאָציאַליסטי-שער רעוואָלוציע. לויט ענגעלס'ען קומט אויס, אַז דער בורזשואַז-נער שטאַט „שטאַרבעט ניט אַפּ“, נאָר ער ווערט „פּאַרניכטעט“ פון דעם פּראָלעטאַריאַט בעת דער רעוואָלוציע, און נאָך דער רע-וואָלוציע שטאַרבעט אַפּ דער פּראָלעטאַרישער שטאַט, אדער די עהנ-ליכקייט צום שטאַט.

צווייטענס, דער שטאַט איז אַ „ספעציעלע מאַכט צו אונטער-דיקען“. מיט די ווערטער האָט ענגעלס גלענצענדר אויסגעדרוקט קלאָר און דייטליך וואס דער שטאַט איז. דערפון קומט אויס, אַז די דאָזיגע „ספעציעלע מאַכט“, מיט וועלכער די בורזשואַזיע אונטער-דריקט דעם פּראָלעטאַריאַט און מיט וועלכער אַ הייפּעלע גבירים טאַרשקלאַפען מיליאָנען אַרבייטער, דאַרף פּאַרביטען ווערען מיט אַן אַנדער „ספעציעלער מאַכט“ אויף צו אונטערדריקען די בורזשואַזיע דורך דעם פּראָלעטאַריאַט (די דיקטאַטור פון'ם פּראָלעטאַריאַט). אַס אין דעם טאַקי באַשטעהט די „פּאַרניכטונג פון'ם שטאַט אַלס אַ שטאַט“. אַס אין דעם באַשטעהט טאַקי דער „אַקט“ פון איבער-נעמען אין די הענד די פּראָדוקציע-אַנס-מיטלען אין'ם נאָמען פון דער געזעלשאַפט. און עס איז דאָריבער נאָנץ קלאָר, אַז אַזאָ אויסבייט פון איין (בורזשואַזער), „ספעציעלער מאַכט“ אויף אַ צווייטער (פּראָלעטאַרישער), „ספעציעלער מאַכט“ קען ניט פּאַרקומען גלאַט אַזוי מיר ניט-דייר ניט, דורך „אַפּשטאַרבען“.

דריטענס, אין פארכינרונג מיט דער עפאכע, וואָס וועט קומען נאָך דעם ווי די אַרבייטער וועלען, „איבערנעמען די פראָדוקציע־ניטלען פאר דעם שטאַט אין'ס נאָמען פון דער נאַנצער נעזעל־שאפט“, ד. ה., נאָך דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע, רערט ענ־געלס קלאָר, דייטליך, כולט און פאַרבענרייך ווי אזוי דער שטאַט „שטאַרבט אָפּ“ און ווי אזוי ער „נעהט אויס“. מיר אַליין ווייסען, אז די פאָליטישע פאַרמע פון „שטאַט“, וואס וועט עקזיסטירען אין דער דאָזיגער עפאָכע, וועט זיין אַ פאָלשטענדיגע דעמאָקראטיע. אָבער קיינעם פון די אָפּאַרטוניסטען, וועלכע האָבען קיין בושע ניט אזוי צוצוקאַליעטשען דעם מאַרקסזום, פאלט נאָר ניט אין, אז ווען ענגעלס רערט וועגען „אויסגעהן“ און „אָפּשטאַרבען“ מיינט ער דער־מיט די דעמאָקראַטיע. פון אויבען אויף קוקט דאָס אויס זעהר מאַדנע. אָבער דאָס איז „אומפאַרשטעננליך“ בלויז פאר יע־נעם, וואס האָט ניט צוגעלעגט דעם קאָפּ און זיך ניט אריינגעטראכט אין דעם פאַקט, אז אַ דעמאָקראַטיע איז אויך אַ שטאַט, און כמילא קומט דאָך שוין אויס, אז אויך די דעמאָקראַטיע וועט פאַרשווינדען, ווען עס וועט פאַרשווינדען דער שטאַט. דעם בורזשואַזנעם שטאַט קען „פאַרגיכטען“ בלויז אַ רעוואָלוציע, אָבער דער שטאַט בכלל, ד. ה., די פאָלשטענדיגע דעמאָקראַטיע קען בלויז „אָפּ־שטאַרבען“.

פיערטענס, אַרויסשטעלענדיג דעם גרונד־זאַץ, אז „דער שטאַט שטאַרבט אָפּ“, האָט ענגעלס דאן גלייך ערקלערט, אז ער מיינט עס אַנצוווענדען אי געגען די אָפּאַרטוניסטען, אי געגען די אַנאַרכיסטען. דערביי האָט ער אין דער ערשטער שורה אַרויסגערוקט יענעם שלום פון זיין גרונד־זאַץ, וועגען דעם „אָפּשטאַרבענדען שטאַט“, וואָס איז געווענרעט געגען די אָפּאַרטוניסטען.

מען קען זיך וועטען, אז פון צעהן טויזענד מענשען, וועלכע האָבען געלעזען אדער געהערט וועגען דעם „אָפּשטאַרבען פון שטאַט“, וועלען 9990 אינגאַנצען ניט ווייסען, אדער ניט געדענקען, אז די אויספיהרונגען פון דעם דאָזיגען גרונד־זאַץ האָט ענגעלס גע־

ציעלט ניט נאָר גענען די אַנאַרכיסטען. און פון די איבעריגע 10 וועלען 9 זיכער ניט וויסען, וואָס ס'איז אזעלכעס אַ „פרייער פּאָלקס-שטאַט“, און פאַר וואָס אַן אָנפאַל אויף דעם דאָזיגען לאָזונג איז אויך אַן אָנפאַל אויף די אָפּאַרטוניסטען. אזוי ווערט געשיכטע גע-שריבען! אזוי ווערט געפעלשט און צודרעהט אַ גרויסע רעוואָלוציע צוגערע לעהרע, אַבי יוצא צו זיין פאַר די הערשענרע געמיטליכע בעלי בתים. די אויספיהרונגען גענען די אַנאַרכיסטען האָט מען טויזענדטער מאָל איבערגע'חור'ט, זיי געמאכט ביליג, און אזוי לאנג אַריינגעקלאַפט אין די מוחות ביו זיי האָבען באַקומען די פעסקטייט, וואָס אַ פּאַראַורטייל האָט געוועהנליך, און די אויספיהרונג געגען די אָפּאַרטוניסטען האָט מען פאַרוקט אין אַ ווינקעל און אין נאנצען „פאַרגעסען“ אָן דעם!

אין די 70 יאָהרען איז דער „פרייער פּאָלקס-שטאַט“ געווען אַ פונקט אין דער פּראָגראַם און אַ פּאָפּולערער לאָזונג פון די דייטשע סאָציאַל-דעמאָקראַטען. קיין אנדער פּאָליטישער תּוֹך, אויסער אַ קליין-בידנערליכען, אָנגעבלאָזענעם באַגריף פון דעמאָקראַטיע, איז אין דעם דאָזיגען לאָזונג ניטאָ. אויף וויפיעל אָבער דער לאָזונג האָט אין זיך געהאַט אַ לענאַלע אָנדייטונג אויף אַ דעמאָקראַטישע רעפּובליק, אויף אזויפיעל איז ענגעלס געווען באַרייט איהם צו „בא-רעכטיגען“, „אויף דערווילע“ פונ'ם שטאַנדפונקט פון אַגיטאַציע. אָבער דער לאָזונג איז געווען אַפּאַרטוניסטיש, ניט נאָר ווייל ער האָט צוגעפּוצט די בורזשואַזנע דעמאָקראַטיע, נאָר אויך דערפאַר, וואס ער האָט זיך ניט געשטיצט אויף דער סאָציאַליסטישער קריטיק פונ'ם שטאַט בכלל. מיר זיינען פאַר אַ דעמאָקראַטישער רעפּובליק, ווייל דאָס איז פאַר'ן פּראָלעטאַריאַט די בעסטע פּאַרמע פון שטאַט אין אַ קאַפיטאַליסטישער געזעלשאַפט, מיר האָבען אָבער קיין רעכט ניט צו פאַרגעסען, אַז לויט-שקלאַפּעריי איז דער שיקאַל פון פּאָלק אפילו אין דער דעמאָקראַטישסטער בורזשואַזנער רעפּובליק. און נאָך אַ זאַך: יעדער שטאַט איז ניט מעהר ווי אַ „ספּעציעלע מאַכט צו אונטערדריקען“ דעם אונטערדריקטען קלאַס,

און במילא קומט דאך שוין אויס, אז יעדער שטאאט איז ניט פריי און ניט פאָלקסטימליך. פאר זייערע פארטייגענאָסען אין די 70 יאָהרען האָבען דאָס מאַרקס און ענגעלס ניט איינמאָל ערקלערט. פינפטענס, אין דעם זעלבען ווערק ענגעלס'עס, פון וועלכען אַלע געדענקען אזוי נוט דעם אויסגעפיהרטען כלל, אז אַ שטאאט „שטאַרבט אַפּ“, איז אויך פאראן א באַטראַכטונג וועגען דער באַדייטונג פון אַ געוואַלט־רעוואָלוציע. די היסטאָרישע אָפּשאַצונג, מיט וועלכער ענגעלס הויבט אָן, פאַרוואַנדעלט זיך אין אַ לויב־געזאַנג פאַר דער געוואַלט־רעוואָלוציע. אָבער אָן דעם פאַרגעסט מען אין גאַנצען, וואָרים וועגען דער באַדייטונג פון'ם דאָזיגען געדאַנק איז ניט אַנגענעם צו ריידען אין די היינטיגע סאָציאַליסטישע פאַרטייען. און אין דער אַלט־ענליכער פּראָפּאַגאַנדע, וואָס ווערט אָנגעפיהרט צווישען די מאַסען, שפּילען די דאָזיגע געדאַנקען די מינדסטע ראלע ניט. פונדעסטוועגען זיינען זיי ענג פאַרבונדען מיט דעם „אַפּ־שטאַרבען“ פון שטאאט.

אַט וואָס ענגעלס זאָגט :

„אז געוואַלטאַטען שפּיעלען אין דער געשיכטע אָן אַנדער ראַלע, אז זיי טוען ניט אָן בלוז צרות, נאָר זיי שפּיעלען אַ רעוואָלוציע אַינערע ראַלע אויך ; אז געוואַלטאַטען זיינען, לויט מאַרקס'ען, די אַקטועלע פון יעדער אַלטער געזעלשאַפט ווען זי איז טראַגעדיע מיט אַ נייער ; אז זיי זיינען דאָס איינציגע ווערקצייג, מיט וועלכען מען אַ געזעלשאַפטליכע באַוועגונג שפּרייט פאַר זיך אויס אַ וועג און צושמעטערט די אַלטע, פאַרשטיינערטע פּאָליטישע פּאַרמען — וועד גען אַט די אַלע זאַכען געפינט איהר קיין איין וואָרט ניט ביי הערר דיורנינג. קרעכצענדיג און זיפצענדיג ניט ער בלוז צו, אז כּדי אומ־ציוואַרפען אַ בורזשואַזע ווירטשאַפט, וועט מען אַפּשר דאָך מיזען אָנווענדען געוואַלט־מיטלען, — צום באַדייערן, מערקט אייך ! — ווייל דער, וואס באַנוצט זיך מיט געוואַלט־מיטלען, ווערט דעמאָראַליזירט, רחמנא לַעֲלֵם. און דאָס ווערט געזאָגט ניט קוקענדיג דאַרויף, וואָס אין יעדער זיעגרייכער רעוואָלוציע דערהויבען זיך מענשען צו

דער העכסטער מדרגה פון מאָראַלען און אינטעלעקטועלען אידעאָ-
ליזם! און דאָס ווערט געזאָגט אין דייטשלאַנד, וואו אַ געוואַלד-
זאָמער צוזאַמענשטויס, וואָס קען געוועהנליך אַרויפגעצויגען ווערען
אויפ'ן פּאָלק, וואָלט לכל הפחות געבראַכט דערצו, וואָס ס'וואָלט
פריי געמאַכט דעם נאַציאָנאַלען באַוואוסטזיין פון דעם שקלאַפישען
גייסט, מיט וועלכען מען איז דאָרט דורכגעדרונגען זינט די ער-
נידערונגען פון דעם 30-יאָהריגען קריעג. אזא מאָטאָ, אזא שוואַ-
כע און מאכטלאָזע מאָטאָ, וואָנט זיך פאַרצושלאָגען דער רעוואָלו-
ציאָנערסטער פאַרטיי, וואס די געשיכטע האָט ווען געהאַט. " (זייטע
193, דריטע דייטשע אויסגאַבע, סוף פון 4טען קאַפיטעל, 2טע אפ-
טיילונג).

נו, שטעלט זיך אַ פּראָגע: ווי אזוי קען מען אין איין לעהרע
פאַראייניגען דעם דאָזיגען לויב-געזאַנג פאַר אַ געוואַלדזאָמער רעוואָ-
לוציע, וואָס ענגעלס האָט מיט אזאַ עקשנות, מיט אזאַ מוט געהאַל-
טען אין איין אונטערטראָגען די דייטשע סאָציאַל-דעמאָקראַטען פון
1878 ביז 1894, ד. ה., ביז ער איז געשטאַרבן, מיט דער טעאָריע,
אַז דער שטאַט „שטאַרבט אָפּ“?

אַבער מען גיט זיך שוין ווי עס איז אַן עצה. מען טשעפעט
זיי צונויף מיט דער הילף פון עקלעקטיציזם, דאָס הייסט, דורך אַ
אידעענלאָזען אָדער סאָפיסטישען אַרויסכאַפּען פון ווירקליך געקלי-
בענע ציטאַטען, דאָ פון איין פּלאַץ, דאָ פון אַ צווייטען, און אין 99
פון יעדע 100 פעלע ווערט אויף דער ערשטער שורה אַרויסגערוקט
דוקא דער פונקט וועגען דעם, אַז דער שטאַט „שטאַרבט אָפּ“. די
דיאַלעקטיק ווערט פאַרביטען מיט עקלעקטיציזם. אזוי איז מען זיך
נוהג אין דער אָפיציעלער סאָציאַל-דעמאָקראַטישער ליטעראַטור פון
אונזער צייט, ווען עס קומט צום מאַרקסזיסם. און דאָס איז ניט
קיין נייעס. אזא פאַרבייטעניש האָט מען שוין געווען אין דער גע-
שיכטע פון דער קלאַסישער גריכישער פּילאָזאָפיע. דאָס פאַרביי-
טען די דיאַלעקטיק מיט עקלעקטיציזם איז אַ גוטער מיטעל ביי די

אָפּאַרטניסטען ווען עס קומט צו דער אַרבייט אויף צוצוקאַליעטשען דעם מאַרקסיזם. דורך דעם נאַרט מען לייכט אָפּ די מאַסען; מען גיט זיי אַ תּורה אויפ'ן שפיץ מעסער, מאכענדיג דערביי דעם אָנ־שטעל, אז עס ווערען גענומען אין אנבאטראכט אלע זייטען פון א נע־זעלשאפטליכען פּראָצעס, אלע נייגונגען פון זיין ענטוויקלונג, אלע ווידערשפרעכענדע איינפלוסען. א. ד. גל. בעת אין דער אמת'ען גיט דאָס קיינמאָל גיט קיין נאנצען רעוואָלוציאָנערען באַגריף ווער גען דעם נאנג פון געזעלשאפטליכער ענטוויקלונג.

מיר האָבען שוין פריהער געזאָגט, און ווייטער וועלען מיר דאָס זאָגען נאָך קלאָרער, אז די לעהרע פון מאַרקס און ענגעלס ווענען דער אומפאַרמיידליכקייט פון אַ געוואלדראמער רעוואָלוציע, באַ־ציהט זיך אויף דעם בורזשואַזעם שטאַט. דער בורזשואַזער שטאַט קען גיט אַרונטער גלאט אזוי זיך און אָפּגעבען זיין פּלאַץ פאַר אַ פּראָלעטאַרישען שטאַט (די דיקטאַטור פון'ם פּראָלעטאַ־ריאַט); ער קען גיט גלאט אזוי פון זיך „אָפּשטאַרבען“. פון איהם מען מען פטור ווערען בלויז דורך אַ געוואלדראמער רעוואָלוציע. דער שבת, וואָס ענגעלס האָט געזונגען דער געוואלדראמער רעוואָ־לוציע שטימט די אָפטע ערקלערונגען פון מאַרקס'ן אליין (דערמאָנט זיך די ענדע פון „די אַרימקייט פון דער פּילאָזאָפיע“ אין פינ'ם „קאָמוניסטישען מאַניפעסט“, וואו עס ווערט דרייט און אָפען ער־קלערט, אז אַ געוואלדראמע רעוואָלוציע איז אומפאַרמיידליך; דערמאָנט זיך אויך די קריטיק פון דער נאַטישער פּראָגראַם פון 1875, מיט קנאַפּע 30 יאָהר שפּעטער, וואו מאַרקס שאַנעוועט גיט דעם אָפּאַרטניזם פון דער דאָזיגער פּראָגראַם) — דער דאָזיגער שבת איז גיט קיין בלויע „התפעלות“, אָדער דעקלאַמאַציע און אויך גיט קיין פּאַלעמישער אַרויסטריט. די נויטווענדיגקייט צו ערציהען די מאַסען אויף אַ זעלכע און אין נאָר אויף אַזעלכע אַנזיכטען אין באַצונג צו דער געוואלדראמער רעוואָלוציע, איז דער יסוד פון דער נאַנצער לעהרע פון מאַרקס און ענגעלס. און דער פּאַקט, וואָס די סאָציאַל־שאַוויניסטען און אויך די קאָטסקיאַנער פאַרגעסען אָנ־

צופיהרען אזא פּראָפּאגאנדע, מאכט נאָך מעהר קלאר ווי זיי האָבן
 בען פאַרראטען די מאַרקסיסטישע לעהרע.
 אָהן אַ געוואלדזאמער רעוואָלוציע איז לחלוטין אוממעגליך, אז
 דער בורזשואזנער שטאַט זאָל אַרונטער און דער פּראָלעטאַרישער
 זאָל פאַרנעמען זיין פּלאַץ. זעהט איהר, די פאַרניכטונג פון דעם
 פּראָלעטאַרישען שטאַט, דאָס הייסט, זי פאַרניכטונג פון'ם שטאַט
 בכלל, איז אוממעגליך, סיידען דורך „אַפּשטאַרבען“.
 מאַרקס און ענגעלס האָבען די דאָזיגע אַנזיכטען זייערע קלאָר
 אַוועקגעשטעלט, שטודירענדיג יעדער רעוואָלוציאָנערע סיטואַציע
 באַזונדער, און אַנאַליזירענדיג דעם מוסר השכל פון יעדער באַזונדער
 דער רעוואָלוציע. צו דעם דאָזיגען פונדאַמענטאַלען און וויכטיגען
 טייל פון זייער לעהרע געהען מיר איצט איבער.

צווייטער קאפיטעל.

פון די 1851 — 1848טע יאהרען. דער שטאאט און די רעוואָלוציע. די ערפאהרונג

1. ערב רעוואָלוציע.

די ערשטע ווערק פון'ם רייה געוואָרענעם מאַרקסיזם, „די אַרימ־
קייט פון דער פּילאָזאָפּיע“ און דער „קאָמוניסטישער מאניפעסט“
כאַציהען זיך צו דער ערב רעוואָלוציע פון 1848טען יאָהר. און
דערפאַר טאַקיי געפינען מיר אין זיי ניט נאָר דעם גרונד־געראַנק
פון'ם מאַרקסיזם, נאָר ביז אַ געוויסען גראַד אויף די אָפּשפּיגלונג
פון דער דאמאלסטדיגער קאָנקרעטער רעוואָלוציאָנערער סיטואַציע,
און דערפאַר וועלען מיר זיך דאָ אָפּשטעלען דאַרויף, וואָס די מחברים
פון די דאָזיגע ווערק זאָגען וועגען שטאָאט, ניט נעמענדיג אין אַכט
זייערע אויספיהרונגען פון דער ערפאהרונג פון די 1851—1848ער
יאָהרען.

„דער אַרבייטער קלאַס, — שרייבט קאַרל מאַרקס אין דער
„אַרימקייט פון דער פּילאָזאָפּיע“ — וועט אין'ם נאָנג פון דער ענט־
זויקלונג, אויפ'ן אָרט פון דער אַלטער בורזשואַנער געזעלשאַפט,
איינפיהרען אַזאַ פאַרבאָנד, וועלכער שליסט אויס די קלאַסען און
זייערע געגענזאַצען; עס וועט מעהר ניט זיין קיין שום אייגענע
פּאָליטישע מאַכט, מחמת גראַד די פּאָליטישע מאַכט איז דער אָפּ־
ציעלער אויסדרוק פון די קלאַסען־געגענזאַצען אין דער בורזשואַנער
געזעלשאַפט.“ (זייטע 182. דייטשע אויסגאָבע פון 1885טען יאָהר).
און דאָ, לעבען דעם אויסצוג, אין וועלכען עס איז אַזוי קלאַר
אויסגעדריקט געוואָרען דער גרונד־געראַנק וועגען דער פאַרניכטונג
פון'ם שטאָאט נאכדעם ווי עס וועלען אָפּגעשאַפט ווערען די קלאַ־

סען, וועט זיין זעהר באלערענד צו ברענגען אן אנדער אויסצוג פון מאַרקס'ן און ענגעלס'ן — אַן אויסצוג, וואָס איז אַרויסגעזאָגט געוואָרען מיט אַ פּאָר מאָנאַטען שפעטער, אין מאָנאַט נאָוועמבער, 1849 — אין „קאָמוניסטישען מאַניפעסט“ :

„... באַשרייבענדיג די מעהר אַלגעמיינע ענטוויקלונגס־שטופען פּוֹן'ס פּראָלעטאַריאַט, האָבען מיר נאָכגעפּאָלנט די מעהר־וועניגער פּאַרדעקטע בירגער־קריעג אין דער עקזיסטירענדער געזעלשאַפט ביו דעם פּונקט, ווען זי, די פּאַרדעקטע בירגער־קריעג, ווערט אַן אָפּענע רעוואָלוציע, און דער פּראָלעטאַריאַט שטעלט אַוועק פעסט זיין הערשאַפט דורך דעם וואָס ער וואַרפט מיט געוואַלד אַרונטער די בורשוואַזיע“...

„... מיר האָבען שוין אויבען געזעהן, אַז דער ערשטער שריט אין אַן אַרכייטער רעוואָלוציע איז די פּאַרוואַנדלונג (דאָס הייסט, די דערהויבונג) פּוֹן'ס פּראָלעטאַריאַט אין אַ הערשענדען קלאַס, דאָס באַהערשען די דעמאָקראַטיע“.

„דער פּראָלעטאַריאַט באַנוצט זיך מיט זיין פּאָליטישער הער־שאַפט, כדי ער זאָל ביסלעכווייז - ביסלעכווייז אַלץ מעהר אַוועק־געמען ביי דער בורשוואַזיע דעם גאַנצען קאַפיטאַל, צענטראַליזירען אַלע פּראָדוקציע־מיטלען אין די הענד פּוֹן'ס שטאַאַט, וואָס איז אַרנאַניזירט אַלס דער הערשענדער פּראָלעטאַרישער קלאַס, און זעהן, אַז דער סכּוּם פּראָדוקציע־כוחות זאָל אַזוי שנעל ווי מעגליך פּאַרנעסערט ווערען. (זייטע 31 און 37, לויט דער 7טער דייַטשער אויסגאַבע, אין 1906טען יאָהר).“

אין דעם אויסצוג זעהן מיר ווי אַזוי עס איז פּאַרמולירט גע־וואָרען איינע פּוֹן די מערקווירדיגסטע און וויכטיגסטע אידעען פּוֹן'ס מאַרקסיזם אין דער פּראָנע וועגען שטאַאַט — די אידעע ווע־גען דער „דיקטאַטור פּוֹן'ס פּראָלעטאַריאַט“ (ווי מאַרקס און ענגעלס האָבען אָנגעהויבען רייִדען נאָך דער פּאַרזיער קאָמונע), דערצו זעהן מיר נאָך דאָ אַ זעהר אינטערעסאַנטע באַשטימונג וועגען שטאַאַט — אַ באַשטימונג אַן וואָס מען פּאַרנעסט זעהר אָפּט, און דאָס איז,

דער „שטאאט וואָס איז אָרגאַניזירט אַלס דער הערשענדער פּראָ-
לעטאַרישער קלאַס“.

די דאָזיגע באַשטימונג וועגן שטאאט איז אין דער הערשענדער
אַגיטאַציאָנס ליטעראַטור פון די אָפיציעלע סאָציאַליסטישע פּאַר-
טייען ניט נאָר קיינמאָל ניט ערקלערט געוואָרען, נאָר מען האָט אָן
איהר נאָר אינגאַנצען פאַרגעסען. און עס איז נאָר קיין חידוש
ניט פאַר וואָס מען האָט אָן איהר פאַרגעסען. ווייל זי פּאַסט זיך
דאָך ניט מיט דעם רעפּאַרמיזם, זי פּאַטשט אין פנים אַרײַן די גע-
וועהנליכע אָפּאַרטוניסטישע פּאַראַורטיילען און די בעל הבית'ישע
אילוויעס וועגען אַ „פּריעדליכער ענטוויקלונג פון דער דעמאָ-
קראַטיע“.

אַלע אָפּאַרטוניסטען, סאָציאַל־שאוויניסטען און קאָמסטיאַנער
האַלטען אין איין טענה'ן, אז דער פּראָלעטאַריאַט דאַרף האָבען אַ
שטאַאַט, דערביי פאַרויכערען זיי, אז אזוי לויטעט קאַרל מאַרקס'עס
לעהרע, און זיי „פאַרגעסען“ נאָר צוצוגעבען, אז ערשטענס, קומט
לויט מאַרקס'עס לעהרע אויס, אז דער פּראָלעטאַריאַט דאַרף בלויז
זאָבען אַן אָפּשטאַרבנדען שטאַאַט, דאָס הייסט, אַ שטאַאַט, וואָס
זאָל זיין געבויט אזוי, אז ער זאָל גלייך אָנהייבען אָפּשטאַרבען און
זאָל ניט קענען ניט אָפּשטאַרבען. און צווייטענס, אז די האָראָפּאַש-
ניקעס דאַרפען האָבען אזאַ „שטאַאַט, וואָס איז אָרגאַניזירט אַלס דער
הערשענדער פּראָלעטאַרישער קלאַס“.

דער שטאַאַט איז אַ ספּעציעלע מאַכט־אַרגאַניזאַציע אויף צו
אונטערדריקען וועלכען ס'איז ניט איז קלאַס. וועלכען קלאַס דאַרף
דער פּראָלעטאַריאַט אונטערדריקען? אודאי, בלויז דעם עקספּלואַטיר-
דענדען קלאַס, ד. ה., די בורזשואַזיע. די האָראָפּאַשניקעס, די אַר-
בייטער דאַרפען האָבען דעם שטאַאַט בלויז צוליב דעם כדי זיי זאלען
קענען אונטערדריקען דעם וויעדערשטאַנד פון די עקספּלואַטאַטאָרס,
און אָנגעהן מיט דער דאָזיגער אונטערדריקונג, דורכפיהרען דאָס אין
לעבען קען בלויז דער פּראָלעטאַריאַט, אַלס אַן איינציגער דורך און
דורך רעוואָלוציאָנערער קלאַס, אַלס דער איינציגער קלאַס, וואָס קען

פאראייניגען אלע האַרפּאָאָשניקעס און אונטערדריקטע אין אַ קאָמפּה געגען דער בורזשואַזיע, דורך דעם וואָס ער וועט די בורזשואַזיע אינגאנצען אַרונטערוואַרפען פון בענקעל.

די קלאַסען, וואָס עקספּלואַטירען דארפען האָבען אַ פּאָליטישע מאַכט, כּדי זיי זאָלען דורך איהר קענען אָנהאַלטען די עקספּלואַטאַציע, דאָס הייסט צוליעב די ענגאָיסטישע אינטערעסען פון אַ ניש-טיגער מינאָריטעט, געגען דער ריעזיגער מאַיאָריטעט פון פּאָלק. און די קלאַסען, וואָס ווערען עקספּלואַטירט, דארפען האָבען אַ פּאָליטישע מאַכט, כּדי זיי זאָלען דורך איהר אינגאנצען קענען פּטור ווערען פון דער עקספּלואַטאַציע, דאָס הייסט, אין די אינטערעסען פון דער דאָזיגער מאַיאָריטעט פון פּאָלק, געגען דער נישטיגער מינאָריטעט פון די היינטיגע שקלאַפען-הערשער, ד. ה. געגען די לאַנד-באזיער און קאפיטאליסמען.

„אין איהר קאמפּה געגען דער רעוואָלוציע איז די פּאַרלאַמענטיאַרישע רעפּובליק ענדליך געווען געצוואונגען צו פאַרשטאַרקערען ניט נאָר איהרע רעפּרעסיווע מיטלען, נאָר אויך די אַלע אנדערע מיטלען וואָס זיינען נויטיג פאַר דער צענטראַליזירונג פון דער רע-גירונגס מאַכט. די אַלע אַי ב ע ר ק ע ר ע נ י ש ע ן ח אָ ב ע ן די ד אָ ז י ג ע מ אַ ש י ן ג ע מ אַ כ ט נ אָ ך פ אָ ל ק אַ מ ע נ ע ר, א נ ש ט אַ ט ז י צ ו ר צ ו ב ר ע כ ע ן. (די אונטערשטרייכונג איז אונזערע). די פאַר-טייען, וועלכע האָבען, פאַרבייטענדיג איינע די אנדערע, געקעמפּט פאַר דער אויבערמאַכט, האָבען באַטראַכט דאָס פאַרכאַפען פון דער דאָזיגער ריעזיגער שטאַטליכער געביידע אַלס דעם געשמאַקסטען ביסען, דאָן ווען זיי האָבען געזענט.“ (דער אַכטצענטער ברודער מער דע לואי באַנאַפּאַרטע.“ זייטען 99—98, פּערטע אויס-גאַבע, האַמבורג, 1907).

אין אַט דער מערקווירדיגער באַטראַכטונג מאַכט דער מאַר-סיזם אַ היבשען שפּאַן פאַראַוים אין פאַרנלייך מיט דעם „קאָמוניסטישען מאַניפעסט“. דאָרטען, אין'ם „קאָמוניסטישען מאַניפעסט“,

ווערט די פראגע וועגען שטאאט אוועקגעשטעלט בלויז אכסטראקט, אין אלגעמיינע באגריעפען און אויסדרוקען. דאָ אָבער ווערט שוין די פראגע אוועקגעשטעלט קאָנקרעט, און דער אויספיהר ווערט גע- מאכט קלאָר, דייטליך, פראקטיש און אזוי ממשות'דיג, אז מען קען איהם ממש מיט די הענד אָנטאָפּען : אלע פריהערדיגע רעוואָלור- ציעס האָבען נאָך מעהר פארפאָלקאָמט די שטאאטליכע מאַשין, און זי דארף מען גאָר צוקלאָפּען, אינגאנצען צוברעכען.

דער דאָזיגער אויספיהר איז די וויכטיגסטע און די גרינדליכ- סטע לעהרע פון'ם מאַרקסיוזם וועגען שטאאט. און דוקא דאָס האָר בען די הערשענדיגע אָפיציעלע סאָציאַל-דעמאָקראטישע פארטייען ניט גאָר פאָר געסען, נאָר טאקי פשוט צוקאָליעטשעט (ווי מיר וועלען באווייזען) דורך דעם אָנגעזעהענסטען טעאָרעטיקער פון'ם צווייטען אינטערנאַציאָנאַל, דורך קארל קאוטסקי.

אין'ם „קאָמוניסטישען מאַניפעסט“ ווערען אונטערנעפיהרט די אלגעמיינע סך הכל'ם פון דער געשיכטע, און זיי באווייזען, אז דער שטאאט איז אַן אָרגאַן פון קלאַסען-הערשאַפט און זיי פיהרען צום נויטיגען באשלוס, אז דער פראָלעטאַריאַט קען ניט ארונטערוואַרפען די בורזשואַזיע, ניט פארכאַפּענדיג קורם כל די פאָליטישע מאַכט, ניט האָבענדיג אין זיינע הענד די פאָליטישע הערשאַפט, ניט מאַר- כענדיג פון'ם שטאאט אַן „אָרגאַניזירטען הערשענדיגן, פראָלעטאַר- רישען קלאַס“. און אז דער דאָזיגער פראָלעטאַרישער שטאאט וועט אָנהויבען אָפּשטאַרבען גלייך נאָכדעם ווי ער וועט זיענען, וואָרים אין אַ געזעלשאַפט, וואו עס זיינען קיין קלאַסען-געגענוואַצען נישטאָ איז ניט נויטיג און ניט מעגליך, אז עס זאָל זיין אַ שטאאט. דאָ ווערט ניט אוועקגעשטעלט די פראגע ווי אזוי דער אויסבייט פון דעם בורזשואַזיעם שטאאט אויף אַ פראָלעטאַרישען זאָל זיין פון'ם שטאַנדפונקט פון די היסטאָרישע ענטוויקלונגען.

אזא פראגע ווערט אוועקגעשטעלט און טאקי גלייך געלעזט פון מאַרקס'ן אַליין אין'ם 1852טען יאָהר. געטריי צו זיין פילאָזאָפיע פון'ם דיאַלעקטישען מאַטעריאַליזם, נעמט מאַרקס אַלס דעם יסוד

די היסטאָרישע ערפֿאהרונג פון די גרויסע רעוואָלוציאָנערע יאָהרען, — 1848—1851. און פונקט ווי אלע מאָל איז דאָ אויך מאַרקס'עס לעהרע באַלויבטען מיט אַ טיעפער פּילאָזאָפּישער וועלט־אנשוואונג און מיט אַ רייכען וויסען די געשיכטע און דעם סך הכל פון די ערפֿאהרונגען.

די פראַגע וועגען שטאַט ווערט אוועקגעשטעלט קאָנקרעט : ווי איז היסטאָריש ענטשטאנען דער בורזשואַנער שטאַט און די שטאַטליכע מאַשין, וואָס איז נויטיג פאַר דער ממשלה פון דער בורזשואַזיע ? וואָס פאַר ענדערונגען קומען אין איהר פאָר, ווי ענטוויקעלט זי זיך אין'ס נאנג פון די בורזשואַנע רעוואָלוציעס און אויך דאָן ווען די אונטערדריקטע קלאַסען טרעטען זעלבסטשטענדיג אַרויס געגען איהר ? און וואָס זיינען די אויפנאָבען פון'ס פראַלע־טאָריאַט אין באַצוג צו דער דאָזיגער מלוכה מאַשין ?

די צענטראַליזירטע שטאַטליכע מאכט, וועלכע איז אזוי אייגען פאַר דער בורזשואַנער געזעלשאַפט, איז ענטשטאנען אין דער צייט ווען דער אַבסאָלוטיזם איז געפאלען. פאַר דער דאָזיגער שטאַטליכער מאַשין זיינען נויטיג צוויי איינריכטונגען : טשיי־נאָוניקעס און אַ שטענדיגע אַרמעע. ווי אזוי די דאָזיגע צוויי איינריכטונגען זיינען מיט טויענדטערליי פּעדים צוגעבונדען צו דער בורזשואַזיע, ווערט דערמאָנט ניט איינמאָל אין די ווערק פון מאַרקס און ענגעלס. די ערפֿאהרונג פון יעדען אַרבייטער באַזונדער מאכט נאָך קלאָרער ווי דאָס געזינדעל איז געקניפט און געבונדען. דער אַרבייטער קלאַס פיהל'ט דאָס גאַנץ שווער אויף זיינע אייגענע פליי־צעס, — און דערפאַר טאַקי באַגרייפּען די אַרבייטער אזוי שנעל ווי דאָס גאַנצע געזינדעל איז געקניפט און געבונדען, כּעת די קליינ־בירגערליכע דעמאָקראַטען לעגט זיך דאָס ניט אויפ'ן שכל, אָדער זיי מאַכען דעם אָנשטעל, אַז זיי באַגרייפּען דאָס ניט.

די שטאַט־בעאַמטע (טשינאָוניקעס) און די שטענדיגע אַר־מעע — דאָס איז דער פאַראַזיט אויפ'ן קערפּער פון דער בורזשואַזיע גער געזעלשאַפט, אַ פאַראַזיט, וואָס האָט זיך גענומען פון די אינער־

ליכע געגענוואצען, וועלכע צורייסען די געוועלשאפט אויף שטיקער, אָבער גראָד אזא פּאַראַזיט, מיט וועלכען מען פּאַרלאַטעט די לעכער פון די שטיקער, וואָס רייסען זיך. אָבער דער קאומסקיאנער אָפּאָר טוניזם, וואָס הערשט איצט אין דער אָפיציעלער סאַציאַל־דעמאָ־קראַטיע, האָט זיך גאָר אַן אנדער מיינונג וועגען דעם, און דאָס באַ־טראַכטען דעם שטאַט ווי אַ פּאַראַזיט־אַרגאַן ווערט ביי קאומסקי'ס חסידים גאָר פאַררעכענט פאַר אַנאַרכיזם. פאַרשטעהט זיך, אז דאָס צוקאַליעטשען און פאַרדרעהן דעם מאַרקסיוזם לוינט זיך פאַר יענע בעל־הבתי'ם לאַך, ביי וועמען עס איז רעכט געווען צו ברענגען דעם סאַציאַליזם צו אַזא אונגעהערטער שאַנדע ווי צו געבען די הסכמה אויף דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה און נאָך מאַכען אַ פּרום פנים דערביי און זאָגען, אַז מען מוז אַזוי, ווייל עס איז די פליכט צו „פאַרטיידיגען דאָס פאַטערלאַנד“.

אין'ם משך פון די אַלע רעוואָלוציעס, וואָס זיינען פּאַרגעקומען אין אייראָפּא אין אַ גאַנץ היבשער צאָהל זינט דער פּעאַדאַליזם איז געפאַלען, האָט זיך די שטאַטליכע מאַשין נאָך מעהר ענטוויקעלט, פאַרפּאָלקאַמט און איז געוואָרען נאָך שטאַרקער. באַזונדערס די קליין בורזשאַזיע ווערט צוגעצויגען אויף דער זייט פון דער גרויס־בורזשאַזיע און ווערט אינגאנצען אַוועקגעשטעלט אונטער איהר איינפלוס, אַ דאַנק דער אַרבייט פון דער דאָזיגער שטאַטליכער מאַשין, וועלכע פאַרזאָרגט מיט מעהר אָדער וועניגער וואַרימע און דוהיגע ערמעלאַך די פאַרמעגליכע פּויערים, די קלענערע פאַבריקאַנט־טען, סוחרים און אנדערע לייט, און מאַכט זיי פאַר גאַנצע קנאַקערס, וועלכע האָבען אַ דעה איבער'ן פּאָלק. פאַר אַ ביישפּיעל קענט איהר נעמען דאָס, וואָס ס'איז פּאַרגעקומען אין רוסלאַנד אין'ם משך פון אַ האַלב יאָהר צייט, זינט דעם 27טען פעברואַר, 1917: די גוטע שטעלעס, וועלכע מען האָט פּריהער געוועהנליך מעהרסטענטיילס אַוועקגעגעבען די שוואַרץ־מאַה־ניקעס, זיינען געוואָרען אַ געשמאַ־קער ביסען פאַר די קאָדעטען, מענשעוויקעס און סאַציאַליסטען־רעוואָלוציאָנערען. וועגען קיין ערנסטע רעפּאָרמען האָט מען, אין

דער אמת'ען, אפילו ניט געטראכט. אַזעלכע זאכען זיינען יענע לייט נאָר אין זינען ניט געלעגען, מחמת אלעס האָט מען אָפּגעלעגט אויף דער גרינדונגס פּאַרזאמלונג — און די גרינדונגס פּאַרזאמלונג האָט מען אָפּגעלעגט ביז נאָך דער מלחמה ! מען האָט זיך גע- טיילט מיט פעטע ביסענס, מיט מיניסטער שטעלעס, גובערנאָטאַר שטעלעס, און אויף דער גרינדונגס פּאַרזאמלונג האָט מען דערמיט דוקא ניט געווארט. דעם מיניסטאַרען-קאַבינעט האָט מען אלע מאָל אנדערש צונויפגעשטעלט ; א מיניסטער ארויף, א מיניסטער אַראָפּ, און אין דער אמת'ען האָט זיך אין דער דאָזיגער קאָמעדיע אויסגעדריקט דער גאַנצער שאַכער-מאַכער און דער אופן פון טיילען כבודים אי אין דער צענטראַלער, אי אין דער לֶאָקאַלער פּאַרוואַל- טונג. אין'ס משך פון אַ האַלב יאָהר צייט, פון'ס 27טען פעברואַר ביז'ן 27טען אויגוסט, האָט מען נאָר ניט, אָבער טאַקי לחלוטין נאָר ניט אויפגעטאָן. מען האָט בלויז איינגעטיילט כבודים, פּאַרזאָרגט אייניגע לייט מיט גוטע שטעלעס — און די רעפּאָרמען אָפּגעלעגט אויף שפּעטער.

אָבער וואָס מעהר ענדערונגען און אויסכיטיגענישען מען מאַכט אין דעם רעגירונגס-אַפּאַראַט צווישען די בירגערליכע און קליין- בירגערליכע פּאַרטייען (צווישען די קאָדעטען, עס-ערען און מענשע- וויקעס, אויב מיר זאָלען נעמען אַ רוסישען ביישפּיעל), אלץ קלאָרער און שאַרפּער טרעט ארויס דער האַס צו דער גאַנצער בורזשואַזנער געזעלשאַפט ביי אלע אונטערדריקטע קלאַסען, מיט'ן פּראָלעטאַריאַט אַן דער שפיצע. און דערפון נעמט זיך טאַקי די פּאַרטייערונג פון די אלע בורזשואַזנער-דעמאָקראַטישע און אפילו „רעוואָלוציאָנער- דעמאָקראַטישע“ פּאַרטייען, איבער דעם נעמען זיי אַן אלץ שטרענג גערע און פעסטערע מיטלען געגען דעם רעוואָלוציאָנערען פּראָלעטאַר- אַפּאַראַט, ד. ה., די שטאַטליכע מאַשין. און ווייל די פּאַסירונגען ענטוויקלען זיך אויף אַזאַ אופן מוז די רעוואָלוציע „קאַנצענטרירען אלע איהרע פּאַרטייכטונגס כוחות“ געגען דער שטאַטליכער מאַכט, דאָריבער טאַקי מוז די רעוואָלוציע מאַכען פאַר איהר הויפּט-אויפ-

נאכע ניט די אויסבעסערונג פון דער שטאטליכער מאשין, נאָר
 איהר פאַרניכטונג, איהר אומשטירצונג.
 ניט גלאט לאַגנישע חקירות, נאָר די ווירקליכקייט אַליין, די
 לעבעדיגע ערפאָהרונג פון די יאָהרען 1851—1848, האָבען גע-
 בראַכט דערצו, אַז די אויפגאָבע זאָל אוועקגעשטעלט ווערען אויף
 אזא אופן. אויף ווי ווייט מאַרקס האַלט זיך פעסט אויף דעם
 פאָקטישען גרונד פון היסטאָרישער ערפאָהרונג קען מען זעהן דער-
 פון, וואָס אין 1852 טען יאָהר שטעלט ער נאָך ניט אוועק קאָנקרעט
 די פראַגע וועגען דעם אויף וואָס מען זאָל אויסבייטען די שטאַט-
 ליכע מאַשין, וואָס דאַרף פאַרניכטעט ווערען. די ערפאָהרונג האָט
 אין יענער צייט נאָך ניט געהאט געגעבען קיין מאַטעריאַל פאַר אזא
 פראַגע, וואָס די געשיכטע האָט אוועקגעשטעלט אויפ'ן טאָנעס-
 אָרדנונג שפּעטער, אין 1871 טען יאָהר. אויפ'ן סמך פון פינקטליך
 היסטאָרישער בעאַבאַכטונג האָט מען אין 1852 בלויו געקענט אָנ-
 ווייזען דאַרויף, אַז די פראַלעטאַרישע רעוואָלוציע איז גע-
 קומען צו דער אויפגאָבע צו „קאָנצענטרירען אלע פאַרניכטונגס-
 כוחות“ געגען דער שטאַטליכער מאַכט און „צוברעכען“
 די שטאַטליכע מאַשין.

דאָ שווימט אַרויף די פראַגע צו ס'איז אין אַלגעמיין ריכטיג
 אָנצונעמען פאַר אַ כלל דעם שלום, צו וועלכען מאַרקס איז געקומען
 אויפ'ן סמך פון דער ערפאָהרונג פון די יאָהרען 1851—1848, און
 איהם אריבערטראַגען אויף אַ גרעסערען מאַסשאַבאָ? כדי צו באַ-
 טראַכטען די דאָזיגע פראַגע וועלען מיר דאָ קודם כל ברענגען ענ-
 געלס' אַ באַמערקונג, און דערנאָך וועלען מיר איבערגעהן צו די פאַק-
 טישע באַווייזע.

„...פראַנקרייך — האָט ענגעלס געשריבען אין דער הקדמה צו
 דער דריטער אויסגאַבע פון דער „אכטצענטער ברומער“ — איז אַ
 לאַנד, אין וועלכען דער היסטאָרישער קאַמפּף פון די קלאַסען איז
 מעהר ווי אין אַלע אנדערע לענדער יעדעס מאָל צוגעקומען ביי צו
 אַן ענטשיידענדען סוף. אין פראַנקרייך האָבען זיך אין די שאַרפּ-

סטע שטריכען אויסגעשמיערט יענע באדייטענדע פאליטישע פאָר-
מען, אין וועלכע דער דאָזיגער קלאַסען־קאמפּף איז זיך געגאנגען
זיין וועג און אין וועלכע די רעוואָלוציע זיינע האָבען געפונען אַן
אויסדרוק. אין דער צייט פון מיטעל־אַלטער האָט אין פראַנקרייך
געהערשט אַן אויסגעהאַלטענער פעאַדאָליזם, פון דער צייט פון נאָך'ן
רענעסאַנס איז פראַנקרייך געווען אַ מוסטערהאַפּטע מדינה מיט אַן
איינהייטליכער מאָנאַרכיע פון אַ געוויסען שטאַנד, און ווען די
גרויסע רעוואָלוציע איז געקומען האָט פראַנקרייך געמאַכט אַ סוף
צום פעאַדאָליזם און איינגעפיהרט די אויסשליסליכע הערשאַפט פון
דער בורזשואַזיע, מיט אַזאָ קלאַסישער קלאַרקייט, ווי קיין אייראָ-
פעאַישע מדינה. און אויך דער קאמפּף, וואס הויבט אויף דעם
קאַפּ פון'ם פראָלעטאַריאַט געגען דער הערשענדער בורזשואַזיע טרעט
דאָ אַרויס אין אַזאָ שאַרפער פאָרמע, וואָס איז אין קיין אנדער לאַנד
נאָר ניט באַקאַנט" (זייט 4 אין דער אויסגאַבע פון 1907).

די לעצטע באַמערקונג ענגעלס'עם איז שוין געוואָרען צו אַלט,
ווייל ווי עס איז באַקאַנט איז פון 1871טען יאָהר אָן פאָרגעקומען
אַן איבעררייס אין דעם רעוואָלוציאָנערען קאמפּף פון'ם פראַנצויזי-
שען פאַרלאַמענט, כאָטש דער דאָזיגער איבעררייס, ווי לאַנג ער
זאָל ניט געדויערען, נעמט בשום אופן ניט אַוועק די מעגליכקייט,
אַז אין דער פראָלעטאַרישער רעוואָלוציע, וואָס וועט נאָך זיין אין
פראַנקרייך, זאָל זי, פראַנקרייך, זיך וויערער אַרויסווייען אַלס דאָס
קלאַסישע לאַנד, וואו דער קאמפּף פון די קלאַסען ווערט צוגעפיהרט
ביז אַן ענטשיידענדען סוף.

אַבער לאָמיר דאָ וואַרפען אַן אלגעמיינעם בליק אויף דער גע-
שיכטע פון די פאָרטגעשריטענע לענדער אין סוף פון 19טען און
אין אָנהויב פון 20טען יאָהרהונדערט. מיר וועלען זעהן, אַז
לאַנגזאַמע, פיעלפאַכער, אויף אַ סך אַ ברייטערען אופן, קומט פאָר
דערזעלכער פראָצעס, פון איין זייט, די אויסאַרכייטונג פון דער
„פאַרלאַמענטאַרישער מאַכט" אי אין די רעפובליקאַנישע לענדער

(פראנקרייך, אמעריקא און די שווייץ), אי אין די מאָנארכיסטישע לענדער, (ענגלאנד, דייטשלאנד ביז אַ נעוויסען גראַד, איטאליען, און די סקאנדינאווישע לענדער, א. ז. וו.) — פון דער אנדער זייט, דאָס שלאָגען זיך איבער דער מאכט צווישען די פאַרשיעדענע ביר-נערליכע און קליינבירגערליכע פארטייען, וועלכע רייסען זיך איבער די נעשמאקע ביסענס און איבער די גוטע שטעלעס, וועלכע בליי-בען ביי זיי ווען מען בייט ניט די יסודות פון דער בורזשואַזנער אָרדנונג, — קורץ, דאָס פאַרפאַלקאָמענען און דאָס מאַכען שטאַרקער די „עקזעקוטיווע מאכט“ און איהר קריענס-אַפאַראַט.

עס איז נאָר קיין צווייפּעל ניט, אַז דאָס זיינען די אַלגעמיינע שטריבען פון דער גאַנצער נייעסטער לאַנגזאַמער ענטוויקלונג פון קאַפיטאַליסטישע שטאַטען בכלל. אין אַ משך פון דריי יאָהר צייט, פון 1848 ביז 1851, האָט פראַנקרייך אויף אַ קלאָרען, בולט'ען און דייטליכען אופן געוויזען דעם זעלבען ענטוויקלונגס פראָצעס, וועלכער איז אייגען פאַר דער גאַנצער קאַפיטאַליסטישער וועלט.

באַזונדערס שטאַרק ווערט די „שטאַטליכע מאַשין“ ווען עס חויבען זיך אָן ענטוויקלען די עראָבערישע אַפעטיטען, ווען ס'הויבט זיך אָן די צייט פון גרויס-קאַפיטאַל, די צייט פון ריעזיגע קאַפיטאַל-ליסטישע מאָנאָפּאָלען, די צייט ווען פון'ם מאָנאָפּאָליסטישען קאַפיטאַליום ווערט אַ שטאַטליך-מאָנאָפּאָליסטישער קאַפיטאַליום, דאָן צעוואַקסט זיך די שטאַטליכע מאַשין ווי אויף הייווען, מען שטעלט אָן אַ וועלט מיט טשינאַוויקעס, דער קריענס-אַפאַראַט ווערט ריעזיג גרויס און צוזאַמען דערמיט ווערען גרויס און שטאַרק די רעפּרעסיווע מיטלען, וואָס מען נעמט אָן געגען דעם פראָלעטאַ-ריאט. אזוי קומט עס פאַר אי אין די מאָנארכיסטישע, אי אין די סאַמע פרייעסטע רעפּובליקאַנישע לענדער.

און עס איז נאָר קיין צווייפּעל ניט, אַז די אַלוועלטליכע גע-שיכטע פּיחרט איצט, נאָך מעהר ווי אין 1852 טען יאָהר, דערצו

אז אלע כוחות פון דער פראָלעטארישער רעוואָלוציע זאָלען זיך
קאָנצענטרירען און צוזאמען מאַכען אַ סוף און פארניכטען די
שטאַטאָליכע מאַשין.
מיט וואס דער פראָלעטאריאט דארף די דאזיגע שטאַטאָליכע
מאַשין פארבייטען, וועגען דעם האָט די פאריווער קאָמונע אונז נע-
געבען זעהר אַ באַלעהרענדען מאַטעריאַל.

ד ר י ט ע ר ק א פ י ט ע ל

דער שטאָאט און די רעוואָלוציע. די ערפֿאָהרונג
פֿון דער פֿאַרזעך קאָמונע אין 1871 טען יאהר.
מאַרקס'עס אַנאַליז.

1. אין וואָס באַשטעהט די העלדישקייט פֿון דער
פֿראַכע, וואָס די קאָמונאַרען האָבען געמאַכט ?

עס איז באַקאַנט, אז עטליכע מאָנאַטען פֿאַר דער קאָמונע,
אין הערבסט 1870 טען יאהר, האָט מאַרקס געוואַרענט די פֿראַנצויז-
זישע אַרבייטער, דערווייזענדיג זיי, אז דער פֿאַרזוך אַרונטערצו-
וואַרפען די רעניערונג וואָלט געווען אַ נאַרישער, רייזקאַלישער
שריט. אָבער ווען מען האָט אין מאַרטש 1871 אַרויפגעצוואַנגען
אויף די אַרבייטער אַן ענטשיידענדען קאַמפֿף און זיי האָבען דעם
דאָזיגען קאַמפֿף אָנגענומען, ווען דער אויפֿשטאַנד איז געוואָרען
אַ פֿאַקט, האָט מאַרקס מיט דער גרעסטער באַנייסטערונג באַגריסט
די פֿראַלעטאַרישע רעוואָלוציע, כאָטש מען האָט איהם פֿון אַלע
זייטען פֿאַראַויסגעזאָגט אַ שלעכטען סוף. מאַרקס האָט זיך ניט
גערעכענט דערמיט, וואָס אייניגע האָבען גע'טענה'ט, אז די דאָזיגע
באַוועגונג איז ניט אין צייט, ווי דער טרויעריג באַריהמטער פֿאַר-
רעטער פֿון דעם מאַרקסיזם, פֿלעכאַנאָוו, וועלכער האָט אין נאָוועמ-
בער 1905 געשריבען אין אזא גייסט, וואָס האָט גערופֿען די אַרביי-
טער און פֿויעריס צום קאַמפֿף, און אין דעצעמבער 1905, שוין פֿאַרקיי-
רעוועט דעם דישעל צוריק, און ווי עס פֿאַסט פֿאַר אַן אַמט'ן ליבע-
ראַל, גענומען שרייען: „מען האָט זיך ניט געדאַרפֿט געמען פֿאַר'ן
געוועהר“.

מאַרקס האָט ניט נאָר אָנגעקוואַלען פון דער העלדישקייט פון די מענשען, וועלכע האָבען „געשטורעמט דעם הימעל“ ווי ער האָט אָנגערופען די קאָמונאַרען. אין דער רעוואָלוציאָנערער מאַסען-באַוועגונג, כאָטש זי האָט ניט דערגרייכט דעם ציעל, וואָס זי האָט פאַר זיך באַשטימט, האָט ער געזעהן די אונגעהייערע וויכטיגקייט פון דער היסטאָרישער ערפאַהרונג; ער האָט אין דעם געזעהן א געוויסען שפּאַן פאַראויס אין דער אַלוועלטליכער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע, א פּראַקטישען שפּאַן, וואָס איז א סך וויכטיגער פון הונדערטער פּראָגראַמען און חקירות.

וואָרים מאַרקס האָט זיך געשטעלט אזא אויפנאַבע: זיך אַריינטראַכטען אין דער דאָזיגער ערפאַהרונג און זי אַנאַליזירען, אַרויסנעמען דעם מוסר השכל און בכלל עס באַטראַכטען אויפ'ן גרונד פון זיין לעהרע.

דעם איינציגען „ציגאַב“ צום קאָמוניסטישען מאַניפעסט, וואָס מאַרקס האָט געפונען פאַר נויטיג צו מאַכען, האָט ער געמאַכט אויפ'ן גרונד פון דער רעוואָלוציאָנערער ערפאַהרונג פון די פאַריזער קאָמונאַרען.

די לעצטע הקדמה צו דער נייער דייטשער אויסגאַבע פון'ם „קאָמוניסטישען מאַניפעסט“, וועלכער איז אונטערגעשריבען פון ביידע מחברים, איז דאַטירט דעם 24טען יוני, 1872. אין דער דאָזיגער הקדמה געבען צו ביידע מחברים קאַרל מאַרקס און פּריעד-ריך ענגעלס, אז די פּראָגראַמע פון'ם „קאָמוניסטישען מאַניפעסט“ איז „שוין איצטער ערטערווייז צו אַלט“.

„מעהר פון אַלעס — שרייבען זיי אין דער פּאַררעדע — האָט די קאָמונע באַוויזען אז „דער אַרבייטער קלאַס קען ניט גלאַט אַזוי פשוט ווערען דער בעליה בית פון דער פאַרטיגער שטאַטליכער מאַשין און זי לאָזען אַרבייטען ווייטער צוליעב זיינע אייגענע ציעלען...“ די לעצטע ווערטער, וואָס מיר האָבען אַריינגענומען אין גענע-

זענע פיסלאך (") האָבען די מחברים אַרויסגענומען פון קארל מאַרקס'עם ווערק : „די בירגער־קריעג אין פראַנקרײך“.

און אזוי זעהן מיר, אז דער גרינדליכסטער מוסר השכל פון דער פאַרזייער קאָמונע איז פון מאַרקס'ן און ענגעלס'ן באַטראַכט געוואָרען פאַר אזוי אונגעהייער וויכטיג, אז זיי האָבען איהם אַרייַנגענומען ווי אַ הויפט צוגאַב צום „קאָמוניסטישען מאַניפעסט“.

אין דאָס באַראַקטעריסטישסטע דערביי איז, וואָס דוקא אָט דעם עיקר האָבען די אָפּאַרטוניסטען צוקאַליעטשטע, דוקא די באַ־דייטונג פון דעם עיקר ווייסען ניט ניין צעהנטעל אויב ניט ניין־אויף־ניינציג חלקים פון די, וועלכע האָבען געלעזען דעם „קאָמוניסטישען מאַניפעסט“. ווי אזוי מען האָט אָט דעם עיקר צוקאַליעטשטע און צודרעהט וועלען מיר ריידען ווייטער, אין אַ באַזונדער אַרטיקעל, וואו מיר וועלען זיך דאַרויף אָפּשטעלען גענוי. דאָ וועט זיין גענוג צו באַמערקען, אז דאָס מערקווירדיגסטע דערביי איז, וואָס דוקא אָט דעם באַקאנטען אויסצוג, וואָס מיר האָבען דאָ געבראַכט פון מאַרקס'ן, פּשט'עלט מען אויס אזוי, אז ס'זאָל הייסען, אז דערמיט האָט מאַרקס אונטערשטרעקען דעם געדאַנק פון לאַנגזאַמער ענט־וויקלונג אין געגענזאַץ צו דעם געדאַנק פון פאַרכאַפּען די מאַכט.

אין דער אַמת'ען אָבער איז דאָס פּונקט פאַרקערט. מאַרקס'עם געדאַנק באַשטעהט אין דעם, אז דער אַרבייטער קלאַס דאַרף צו־ברעכען, צו קלאַפּען די „פאַרטיגע שטאַטליכע מאַשין“, און זיך ניט באַגנוגענען בלויז דערמיט וואָס ער פאַרכאַפּט זי.

דעם 12טען אַפּריל, 1871, ד. ה., פּונקט אין דער צייט פון דער קאָמונע, האָט מאַרקס געשריבען צו קוגעלמאַן'ען אזוי :

„...אויב דו וועסט אַרייַנקוקען אין'ם לעצטען קאַפיטעל פון מיין בוך, „דער אַכטצענטער ברומער“, וועסטו זעהן, אז וועגען אַזאַ פאַרווך פון דער פראַנצויזישער רעוואָלוציע האָב איך שוין געזאָגט אָט וואָס : מען דאַרף ניט איבערנעבען די ביו־אָקראַטישע קריעגס־מאַשין פון איינע הענד אין די אנדערע, ווי מען האָט דאָס געטאָן ביז איצט — צו־ברעכען זי דאַרף מען (דאָס וואָרט „צוברע־

כען" האָט מאַרקס אַליין אונטערשטרעכען), און דאָס איז דער ערשטער וויכטיגסטער באדינג פון אַן אמת'ער פּאָלקס־רעוואָלוציע אויפ'ן קאָנטינענט. און אין דעם טאָגי באַשטעהט דער פּאַרזוך פון אונזערע העלדישע פּאַרזער חברים" (זייט 709 „נייע צייט, יאָהר 2—1901). (מאַרקס'עס בריעף צו קונעלמאַן'ען זיינען ער־שיענען אין רוסיש אין ניט וועניגער ווי צוויי אויפלאַגעס. איינע פון זיי איז אַרויסגעגעבען געוואָרען אונטער מיין רעדאַקציע און מיט מיינער אַ פּאַררעדע).

די דאָזיגע ווערטער „צוברעכען די ביוראָקראַטישע קריענס־מאַשין פּוֹנ'ס שטאַט" ענטהאַלטען אין קורצען דעם וויכטיגסטען פונקט פון דער מאַרקסיסטישער לעהרע בנוגע דעם שטאַט. און דוקא אָט דעם וויכטיגען פונקט האָבען קאָמסקי'ס חסידים ניט נאָך פאַרנעסען, נאָר אויך צוקאַליעטשעט און פאַרדרעהט!

עס איז אינטערעסאַנט אָנצורווייזען אויף צוויי פּלעצער אין דעם אויסצוג, וואָס מיר האָבען דאָ געבראַכט פון מאַרקס'ען. ער־שטענס, באַגרעניצט ער זיין אויספיהר מיט דעם קאָנטינענט. * דאָס איז געווען פּאַרשטענרליך אין 1871טען יאָהר, ווען ענגלאַנד איז נאָך געווען בלוז אַ ריין קאַפיטאַליסטישע לאַנד אָהן אַ מיליטע־רישער מאַשין און ביז אַ געוויסען גראַד אָהן אַ ביוראָקראַטיע. דאַרום האָט מאַרקס אויסגעשלאָסען ענגלאַנד, וואו מען האָט זיך געקענט פּאַרשטעלען און וואו עס איז געווען מעגליך אַ רעוואָלוציע, און זאָגאַר אַ פּאָלקס־רעוואָלוציע אָהן דעם וויכטיגסטען באדינג צוצו־שטערען די „פּאַרטיגע שטאַטליכע מאַשין“.

* קאָנטינענט מיינט ער אַיראָפּאַ, אויסער די בריטאַנישע אינזלען. אין דעם זינען געברויכען דאָס וואָרט די ענגלענדער, כדי צו אונטער־שיידען די איבעריגע טיילען פון אַיראָפּאַ פון די ענגלישע באַזיינגען אין אַיראָפּאַ. אַזוי פּלעגט מען אויך רופּען ענגלאַנד אין אַמעריקאַ, ווען די פּאַראַייניגטע שטאַטען האָבען נאָך געהערט צו ענגלאַנד, און אויך ווען עס איז פּאַרגעקומען די אַמעריקאַנער רעוואָלוציע — איבערזעצער.

איצט זאָבער, אין 1917, ווען עס קומט פאָר אזא גרויסע אימ־פעריאליסטישע מלחמה, פאלט שוין אוועק די גרעניץ, וואָס מאַרקס האָט געשטעלט, מחמת אי ענגלאַנד, אי אמעריקא, די גרעסטע און לעצטע פאָרשטעהער פון דער אנגלאַזאָקסישער „פרייהייט“, אין דעם פרט, וואָס ס'האָט דאָרטען אויסגעפעהלט אזא זאך ווי סאָל־דאָטשינע און ביוראָקראַטיע, האָבען זיך שוין אויך אינגאנצען אריינגעקויקעלט אין דעם אַלגעמיינד־אייראָפּעאישען שמוציגען, כל־טיגען זומפּף פון די ביוראָקראַטיש־מיליטערישע איינריכטונגען, וועלכע דערשטיקען און דערוואַרנען אַלעס. איצטער איז שוין די לאַגע אזא, אז אי אין ענגלאַנד, אי אין אמעריקא מוז דער „וויכ־טינסטער באַדינג פון יעדער אמת'ער פאָלקס־רעוואָלוציע“ זיין דאָס צו ברעכען, דאָס פאָרניכטען די „פארטיגע שטאַט־ליכע מאַשין“.

צווייטענס, א באַזונדער אויפמערקזאַמקייט פאַרדיענט מאַרקס'עס אויסערגעווענהליך טיעפע באַמערקונג, אז דאָס פאַרניכ־טען די ביוראָקראַטיש־מיליטערישע שטאַטליכע מאַשין איז „דער וויכטיגסטער באַדינג פון יעדער אמת'ער פאָלקס־רעוואָלוציע“. דער דאָזיגער באַגריעף וועגען א „פאָלקס־רעוואָלוציע דוכט זיך אויס מאַדנע ווען מאַרקס זאָגט עס, און פלעכאָנאָוו'ס חסידים און די מענ־שעוויקעס, די אנהענגער פון פיאָטער סטראַווע, וועלכע ווילען דוקא מאַכען דעם אָנשטעל, אז זיי זיינען מאַרקסיסטען, וואָלטען גאָר גע־קענט זאָגען, אז דאָס האָט זיך מאַרקס גלאַט „ארויסגעכאַפּט מיט אַ וואָרט“. זיי האָבען די מאַרקסיסטישע לעהרע אזוי ברוטאַל צו־טרייבערט, געמאַכט פון איהר אזא געמיטליך בעל הבת'ישע תורה, אז אויסער אַ געגענשטעלונג צו דער בורזשואַנער און פראָלעטאַרי־שער רעוואָלוציע עקזיסטירט פאַר זיי גאָר ניט, און אפילו די דאָזיגע געגענשטעלונג פאַרשטעהן זיי אזוי אז ס'נודיעט אַזש.

אויב מען זאָל נעמען פאַר אַ ביישפּיעל די רעוואָלוציעס פון'ס צוואַנציגסטען יארהונדערט, דאָן וועט, ס'פאַרשטעהט זיך, אי די פאַרטוגעזישע, אי די טערקישע רעוואָלוציעס דארפּען באַטראַכט

ווערען אלס בורזשואזנע. קיין פּאָלקס־רעוואָלוציעס זיינען זיי ניט געווען, מחמת אפילו אין קיין איינער פון זיי זיינען די ברייטע מאַסען פון פּאָלק, דאָס הייסט, די גרעסטע מאַיאָריטעט פון פּאָלק, ניט אַרויסגעטראָטען אַקטיוו און זעלבסטשטענדיג מיט עקאָנאָמישע און פּאָליטישע פּאָדערונגען. פּאַרקערט, די רוסישע בורזשואזנע רעוואָלוציע פון די יאָהרען 7—1905, כאַטש זי האָט ניט געהאַט אַזעלכע „גלענצענדע“ זיענע ווי די פּאַרטוגעזישע און טערקישע רעוואָלוציעס האָבען געהאַט, איז אָהן צווייפּעל דאָך געווען אַ „אַמט'ע פּאָלקס־רעוואָלוציע“, ווייל די ברייטע מאַסען פון פּאָלק, די סאַמע „גידעריגע לייט“, וועלכע ווערען געשטימט און גע'רודר'ט, האָבען זיך זעלבסטשטענדיג אַ הויב געמאַן און אַרויפגעלענט אויפ'ן גאַנצן פון דער רעוואָלוציע דעם שטעמפּעל פון זייערע אייגענע פּאָדערונג'נען, פון זייערע אייגענע פּאַרווכען אויסצובויען אַ נייע געזעלשאַפּט אויפ'ן אַזט פון דער צעוואָרפענער אַלטער געזעלשאַפּט.

אין 1871טען יאָהר איז אין אייראָפּא, אויפ'ן קאָנטינענט, דער פּראָלעטאַריאַט אין קיין לאַנד ניט געווען די מאַיאָריטעט פון פּאָלק. אַ „פּאָלקס־רעוואָלוציע, וועלכע האָט אין איהר שטראָם אַריינגעשלעפּט אַ ווירקליכע מאַיאָריטעט, האָט ניט געקענט זיין אַזעלכע, סיידען זי האָט אַרומגעכאַפּט אי דעם פּראָלעטאַריאַט, אי דאָס פּויערטום. ביידע קלאַסען האָבען דאָן צונויפגעשטעלט דאָס „פּאָלק“. ביידע קלאַסען זיינען פּאַראייניגט דורך דעם, וואָס די „ביוּרְקאַטיש־מיליטערישע שטאַאַטליכע מאַשין“ דריקט, וואַרגט און עקספּלאַטירט זיי. צו קלאַפּען די דאָזיגע מאַשין, זי צוברעכען — דאָס איז דער ווירקליכער אינטערעס פון'ם „פּאָלק“, פון זיין מאַיאָריטעט, פון די אַרבייטער און דאָס רוב פּויערים, דאָס איז דער „וויכטיגסטער באַדינג“ פון אַ פּרייען פּאַר־כאַנד צווישען די אַרומסטע פּויערים און די אַרבייטער, און אָהן אַזאַ פּאַרבאַנד איז קיין דעמאָקראַטיע ניט פעסט, אָהן אַזאַ פּאַר־כאַנד איז קיין סאָציאַליסטישער איבערבוי ניט מעגליך. צו אַזאַ פּאַרבאַנד, ווי מיר ווייסען, האָט די פּאַריזער קאָמונע

דורכגעבראָכען אַ וועג, אָבער זי האָט איהר ציעל ניט דערנרייכט איבער אַ סך אינערליכע און אויסערליכע סבות. הייסט עס, אז ריידענדיג וועגען אַן „אמת'ער פּאָלקס־רעוואָלוציע“, האָט מאַרקס, ניט פארגעסענדיג אפילו אויף קיין איין מינוט די באַזונדערע אייגענשאַפטען פון דער קליינבורזשואַזיע (וועגען איהר האָט ער בכלל גערעדט אַ סך און אָפט), גוט גענומען אין אַכט די פּאָקטישע צווישען־באַציהונגען פון די קלאַסען אין די מעהרסטע קאָנטינענטאַלע שטאַטען אין איראָפּא אין 1871טען יאָהר. און פון דער אנדערער זייט האָט ער אָנגעוויזען, אז די „ענטוויקלונג“ פון דער שטאַטליכער מאַשין איז נויטיג צוליעב די אינטערעסען פון די אַרבייטער און די פויערים, פאַראייניגט זיי און שטעלט פאַר זיי אוועק די אַלגעמיינע אויפגאַבע פטור צו ווערען פון'ם „פאַרזיט“ און איהם אויסבייטען אויף עפעס ניעס.

אויף וואָס זשע ?

2. אויף וואָס זאל מען אויסבייטען די צובראַכענע שטאַטליכע מאַשין ?

אויף דער דאָזיגער פּראַגע האָט מאַרקס אין 1847טען יאָהר, אין קאָמוניסטישען מאַניפעסט געגעבען בלוז אַן אַבסטראַקטען ענטפער, אָדער בעסער געזאָגט, ער האָט בלוז אָנגעוויזען די אויפגאַבע, אָבער ניט די מיטלען ווי זי צו לעזען. מאַכען פון דער „אַרנאַניזאַציע פון'ם פּראָלעטאַריאַט אַ הערשענדיגע קלאַס“, „אויסקעמפּען דעמאָקראַטיע“ — דאָס איז געווען דער ענטפער פון'ם „קאָמוניסטישען מאַניפעסט“.

ניט פאַרלאָזענדיג זיך אויף קיין חלומות, האָט מאַרקס פון דער ערפּאָרונג פון דער מאַסען־באַוועגונג ערוואַרטעט אַן ענטפער וועגען דעם, אין וואָס די ממשות'דיגע פאַרמען פון דער דאָזיגער פּראָלעטאַרישער אַרנאַניזאַציע, אַלס אַ הערשענדיגע קלאַס, וועלען זיך אָנהויבען אויסניסען, אויף וואָס פאַר אַן אופּן די דאָזיגע

אַרנאַנזאָציע וועט זיך איינפאַסען מיט דעם מעהר פּאָלשטענדיגען און אויסגעהאַלטענעם כלל פון „אויסקעמפּפּען דעמאָקראַטיע“.

ווי די ערפּאהרונג פון דער קאָמונע איז ניט געווען קליין, האָט זי מאַרקס מיט דער גרעסטער אויפּמערקזאַמקייט באַטראַכט אין זיין בוך „די בירגער קריעג אין פראַנקרייך“. מיר וועלען דאָ ברענגען די וויכטיגסטע אויסציע פון דעם דאָזיגען ווערק :

„אין'ס 19טען יאָהר הונדערט האָט זיך ענטוויקעלט די „צענ-טראַליזירטע שטאַטליכע מאַכט, וועלכע שטאַמט פון די פריהער-דיגע יאָהר הונדערטער, און וועמעס אָרנאַנען זיינען אומערדם פול — אַ שטענדיגע ארמעע, פּאָליציי, אַ ביוראָקראַטיע, כלי קודש (נייסטליכע) און געריכטען“. מיט דער ענטוויקלונג פון'ס קלאַסען-אַנטאָנאָניום צווישען קאַפיטאַל און אַרבייט, האָט די „שטאַטלי-כע מאַכט וואָס אַמאָל אַלץ מעהר און מעהר אָנגענומען דעם כאַראַקטער פון אַ געזעלשאַפּטליכער מאַכט אויף צו אונטערדריקען די אַרבייטער, אַ כאַראַקטער פון אַ מאַשין פון קלאַסען-הערשאַפּט. נאָך יעדער שריט פּאַראַויס פאַר דעם קלאַסען-קאַמפּף, האָט זיך דער אונטערדריקענדרער כאַראַקטער פון דער שטאַטליכער מאַכט אַרויס-געוויזען אַלץ מעהר און מעהר אין דער עפענטליכקייט“. נאָך דער רעוואָלוציע פון 49—1848 ווערט די שטאַטליכע מאַכט אַ נאַ-ציאָנאַלער קריעגס-וואַפען פון קאַפיטאַל געגען אַרבייט“. די צוויי-טע אימפעריע מאַכט זי נאָך שטאַרקער.

„דער דירעקטער געגענזאַץ פון דער אימפעריע איז געווען די קאָמונע. זי איז געווען די באַשטימטע פּאַרמע פון אזא רעפּובליק, וועלכע האָט געדאַרפט אַפּשאַפען ניט נאָר די מאַנאַרכיסטישע פּאַר-מע פון קלאַסען-הערשאַפּט, נאָר אויך די קלאַסען-הערשאַפּט גופאַ“. אין וואָס זשע איז באַשטאַנען די דאָזיגע „באַשטימטע“ פּאַר-מע פון דער פּראַלעטאַרישער, סאָציאַליסטישער רעפּובליק ? וואָס פאַר אַ שטאַטט האָט זי אָנגעהויבען באַשאַפען ?

„דער ערשטער דעקרט פון דער קאָמונע איז געווען אַפּצושאַ-“

פען די שטענדיגע אַרמעע און אויף איהר אָוט איינפיהרען די באַ-
וואַפענונג פון'ם פּאָלק".

אָט די פּאָדערונג געפינט מען איצט אין די פּראָגראַמען פון
אַלע פּארטייען, וועלכע ווילען דוקא, אַז מען זאָל זיי רופען סאַציאַל-
ליסטישע. אָבער וואָס פאַר אַ ווערט עס האָבען די פּראָגראַמען
זייערע קען מען זעהן דערפון ווי עס האָבען זיך אויפגעפיהרט אונט-
זערע סאַציאַליסטען - רעוואָלוציאָנערען און מענשעווויקעס, וועלכע
האָבען זיך גלייך נאָך דער רעוואָלוציע פון'ם 27טען פעברואַר, פאַס-
טיש אָפגעזאָגט דורכצופיהרען אין לעבען אָט די פּאָדערונג.

"די קאָמונע איז צונויפגעשטעלט געוואָרען פון דעלעגאטען,
וועלכע זיינען דורך אַלגעמיינער שטימערעכט ערוועהלט געוואָרען
אין די פאַרשידענע טיילען פון פּאַריז. זיי, די דאָזיגע דעלעגאט-
טען זיינען געווען פאַראנטוואָרטליך, און צו יעדער צייט האָט מען
זיי געקענט צוריקרופען און ערוועהלען אנדערע אויף זייער פּלאַץ.
די מעהרסטע פון זיי זיינען, פאַרשטעהט זיך, געווען אַרבייטער,
אָדער אַזעלכע, וואָס זיינען אַנערקענט געוואָרען אַלס פאַרטערמער
פון'ם אַרבייטער קלאַס..."

"כיי דער פּאָליציי, וועלכע איז ביז דאָן געווען די וואַפע פון
דער שטאַטליכער רעגירונג, האָט מען גלייך צוגענומען די פּאָלי-
טישע באַדייטונג איהרע און געמאכט פון איהר אַזאָ קערפערשאַפט,
וואָס איז פאַראנטוואָרטליך צו דער קאָמונע און וואָס קען צו יעדער
צייט אַרונטערגעזעצט ווערען..."

"דאָס זעלבע האָט מען געטאָן מיט די שטאַט-באַמטע פון
אַלע אנדערע פאַרשידענע פאַרוואַלטונגען... אָנפאַנגענדיג פון די
קאָמונע-מיטגליעדער, פון אויבען ביז אַרונטער, האָט די געזעל-
שאַפטליכע אַרבייט געמוזט געטאָן ווערען פאַר אַזאָ לוי, וואָס
וואָס אַן אַרבייטער קריגט. די אַלע פּרוויליע-
געס, ווי אויך די הוצאות, וואָס מען האָט געדאַרפט אויסגעבען
אויף די שטאַטליכע הויכע בעאַמטע זיינען פאַרשוואַונדען געוואָרען
צוזאַמען מיט די הויכע בעאַמטע... און אַזי מען איז פּטור גע-

וואָרען פון דער שטענדיגער אַרמעע און פּאָליציי, די וואַפע פון דער מאַטעריעלער מאַכט פון דער אַלטער רעניערונג, האָט זיך די קאָמוניע גלייך גענומען צוברעכען די וואַפע פון דער גייסטיגער אונטערדריקונג, די מאַכט פון די גלחים... די געריכטס־בעאַמטע האָט בען פּאַרלאָרען זייער אונאַפּהענגיקייט... מען האָט זיי געמוזט עפענטליך ערוועהלען, זיי זיינען געווען פאַראַנטוואָרטליך און מען האָט זיי צו יעדער צייט געקענט צוריקרופּען..."

עס קען זיך, אַלזאָ דאַכטען, אז די קאָמוניע האָט די צובראַכענע שטאַטליכע מאַשין אויסגעביטען, "בלויז" אויף אַ מעהר דעמאָקראַטישער מאַשין : אָפּגעשאַפט די שטענדיגע אַרמעע, און איינגעפיהרט, אז אַלע בעאַמטע זאָל מען ערוועהלען און זיי קענען צו יעדער צייט צוריקרופּען. אָבער אין דער אַמת'ען איז דער דאָס זיגער, "בלויז" שוין גאָר קיין קליינגיקייט ניט; דאָס באַדייט טעט אַ ריעוויגער אויסבייט פון געוויסע איינריכטונגען אויף אַנדערע איינריכטונגען, וועלכע זיינען אין פּרינציפּ פון גאָר אַן אַנדערער שניט. און דאָ באַמערקט מען גראַד וואָס ס'הייסט, "מאַכען פון אַ כּמות אַן איכות (פון אַ קוואַנטיטעט אַ קוואַליטעט)": אַ דעמאָקראַטיע, וואָס ווערט דורכגעפיהרט אזוי פּאָלשטענדיג און אויסגעהאַלטען ווי ס'איז מעגליך, פאַרוואַנדעלט זיך פון אַ בורזשואַזער דעמאָקראַטיע אין אַ פּראָלעטאַרישער, פון אַ שטאַט, וואָס איז אַ ספּעציעלע מאַכט צו אונטערדריקען אַ באַשטימען קלאַס, אין עפעס אַזוינס, וואָס איז שוין אייגענטליך קיין שטאַט ניט.

שטיקען די בורזשואַזיע אין איהר ווידערשטאַנד, איז נאָך אַלץ נויטיג. פאַר דער קאָמוניע איז דאָס געווען באַזונדערס נויטיג, און איינע פון די אורזאַכען, פאַר וואָס זי איז דורכגעפאַלען איז דאָס, וואָס זי האָט די בורזשואַזיע ניט גענוג געשטיקט. אָבער אין דעם פאַל איז די אונטערדריקענדע קערפּערשאַפט די מאַיאָריטעט פון דער באַפעלקערונג און ניט די מינאָריטעט, ווי עס איז שטענדיג געווען סאָי ביי דער שקלאַפּעריי, סאָי אין דער צייט פון לייב אייגענטום, און סאָי אין דער צייט פון געדונגענער שקלאַפּעריי.

און ווען די מאיאריטעט פון דער באפעלקערונג אליין שטיקט איהרע אונטערדריקער, דאן דארף מען שוין ניט האבן קיין „ספעציעלע“ אונטערדריקענדע מאכט. אין דעם זינען הויבט דער שטאַט אָן אַפּשטאַרבען. אנשטאט די ספעציעלע איינריכטונגען פון דער פרייוויליגירטער מינאָריטעט (די טשינאוויקעס, פארשידענע נאטשאַלניקעס און אַפּיר צירען), קען די מאיאָריטעט אליין אלעס דירעקט דורכפיהרען, און וואָס מעהר די אַרבייט פון דער שטאַטליכער מאַכט ווערט דורכ געפיהרט פון'ס פּאָלק אליין, אלץ קלענער ווערט די נויטווענדיגקייט אין אזא מאַכט.

באזונדערס מערקווירדיג אין דעם פרט איז מאַרקס'עס אונטערשטרייכונג פון דער מאַס פון דער קאָמונע: די אָפּשאַפונג אויסצוגעבען געלד אויף דער רעגירונג, די אלע געלד־כבודים פאר די פארשידענע שטאַט־בעאמטע און דער איינפיהר אז אלע שטאַטס־אָנגעשטעלטע זאָלען קריעגען אזוי פיעל ווי פיעל און אַרבייטער קריגט. גראַד דאָ איז קלאָר דער איבערברוק — פון אַ בורזשאַזנער דעמאָקראַטיע צו אַ פּראָ־לעטאַרישער, פון אַ אונטערדריקענדער דעמאָקראַטיע צו אַ דעמאָ־קראַטיע פון די אונטערדריקטע קלאַסען, פון אַ הערשאַפט, אַלס אַ „ספעציעלע מאַכט“ צו אונטערדריקען אַ באַשטימטען קלאַס, צו אַ אונטערדריקונג פאר די אונטערדריקער דורך דער אַלגעמיינ־נער מאַכט פון דער מאיאָריטעט פון פּאָלק, די אַרבייטער און די פויערים. אין דוקא אַט דעם פונקט, וואָס איז אייגענטליך דער וויכטיגסטער אין מאַרקס'עס לעהרע, אין דער פּראַגע וועגען שטאַט, האָט מען מעהר ווי אלעס פאַרגעסען. אין די פּאָפּולערע ערקלערונגען — זיי זיינען דאָך אַהן אַ שיעור — רעדט מען גאָר ניט וועגען דעם. מען האָט זיך געמאַכט אַ כלל דאָס צו פארשווייגען און קוקען דאָרויף ווי אויף אַ מיין תּמימות, אַ מיין „נאַאויויטעט“ אויף וואס מען קען זאגען, אז עס איז שוין עבר זמן. — פונקט ווי די קריסטען, קריגענדיג די לאַגע פון אַ שטאַטליכע רעליגיאָן, האָ־

בען „פארגעסען“ און דער „נאאיוויטעט“ פון'ס קריסטענטום, וואָס האָט זיך אָנגעהויבען מיט אַ דעמאָקראַטיש־רעוואָלוציאָנערען נייסט. לפנים דוכט זיך טאָקי אויס, דאָס די פּאָדערונג, אַז די הויכ־געשטעלטע שטאַטליכע בעאַמטע זאָלען ניט קריגען אַזוי פיעל פאַר זייער אַרבייט, איז „פשוט“ אַ פּאָדערונג פון אַ נאַאיווען, פרי־מיטיווען דעמאָקראַטיזם. איינער פון די „באַגרינדער“ פון'ס נייעסטען אָפּאָרטוניזם, דער געוועזענער סאַציאַל דעמאָקראַט עדואַרד בערנשטיין, האָט זיך ניט איינמאַל צולאָזט איבערקיינענדיג די אויסגעדראָשענע חוזק מאַכעריי אויפ'ן חשבון פון'ס „פרימיט־ווען“ דעמאָקראַטיזם. ווי אַלע אָפּאָרטוניסטען, פונקט ווי די היינ־טיגע חסידים פון קאָטסקי'ן, האָט ער לחלוטין ניט פאַרשטאַנען, אַז ערשטענס איז דער איבערגאַנג פון קאַפיטאַליזם צו סאַציאַליזם אַזוי גוט אַז געוויסען „צוריקקעהר“ צום „פרימי־טיווען“ דעמאָקראַטיזם (וואָרים ווי קען מען דען אנדערש דורכפיהרן רען די שטאַטליכע אַרבייט דורך דער מאַיאָריטעט פון דער באַ־פעלקערונג?) און צווייטענס, אַז דער „פרימיטיווער דעמאָקראַ־טיזם“ אויפ'ן יסוד פון'ס קאַפיטאַליזם און דער קאַפיטאַליסטישער קולטור, איז לחלוטין ניט דאָס זעלבע, וואָס פרימיטיווער דעמאָ־קראַטיזם אין די אוראַלטע אָדער פאַרקאַפיטאַליסטישע צייטען. די קאַפיטאַליסטישע קולטור האָט געשאַפּען אַ ריעזיגע אינדוסטריע, פאַבריקען, אייזענבאַהנען, אַ פּאַסט, אַ טעלעגראַף, א. א. א. און אויף דעם דאָזיגען יסוד זיינען די מעהרסטע פונק־ציעס פון דער אַלטער שטאַטליכער מאַכט געוואָרען אַזוי פשוט, אַז עס איז שוין גאָר ניט אַזוי שווער זיי צו מאַכען נאָך פשוט'ער און זעהן, אַז זיי זאָלען זיין צוגענגליך פאַר אַלע גראַמאַטע מענ־שען, וועלכע קענען לעזען און שרייבען, אַז אַט די אַלע פונקציעס, אַט די אַלע אַרבייטען וועט מען קענען טאָן פאַר אַ געוועהנליכען „לויז, וואָס אַן אַרבייטער קריגט“, און אַז מען קען (און מען מוז) פון אַט די אַלע אַרבייטען אַראָפּנעמען דעם יחוס פון „הויכע־שטעלטע“.

דער איינפיהר, אז אָט די אַלע בעאַמטע דאַרף מען ערוועהלען, אז מען קען זיי צו יעדער צייט צוריקרופען און אז זיי דאַרפֿען פאַר זייער אַרבייט באַקומען ניט מעהר ווי אַן „אַרבייטער באַקומט געװעהנליך“ — אָט די פשוטע „זעלכסט פאַרשטענדליכע“ דעמאָקראַטישע איינפיהרונגען, וועלכע פאַראייניגען פּאָלשטענדיג די אינטערעסען פון די אַרבייטער און דאָס רוב פויערים, דיענען אין דערזעלבער צייט אַלס בריק, וואָס פיהרט פון אַם קאַפיטאַליזם צום סאָציאַליזם. די דאָזיגע איינפיהרונגען ריהרען אָן דעם שטאַטליכען, דייַן־פּאָליטישען איבערבוי פון דער געזעלשאַפֿט, אָבער זייער נאַניצען זינן און באַדייטונג קריגען זיי ערשט אין פאַרבינדונג מיט דער פאַרווירקליכטער, אדער צוגעגרייטער „עקספּראַפּריאַציע פון עקספּראַפּריאַטאָרס“, ד. ה., אין דעם איבערגאַנג פון אַם קאַפיטאַליסטישען פּריוואַט אייגענטום אויף די אַלע פּראָדוקצאַנס מיטלען אין אַ געזעלשאַפֿטליכען אייגענטום.

מאַרקס האָט געשריבען :

„דערמיט וואָס די קאַמונע האָט אָפּגעשאַפֿט די צוויי גרעסטע הוצאות, וואָס זיינען געווען נויטיג אויפצוהאַלטען די אַרמעע און די שטאַטליכע בעאַמטע, האָט זי געמאַכט פאַר אַן אמת דעם לאַזונג פון אַלע בורזשאַזנע רעוואָלוציעס — אַ רעגירונג, וואָס זאָל קאַסטען ביליג.“

פון אַם פויערטום, פונקט ווי פון אנדערע קליינבירגערליכע שיכטען, קען בלויז אַ נישטיגע מינאַריטעט „זיך דעהויבען און ווערען מיט לייטען גלייך“, אין דעם בורזשאַזנעם זינען, ד. ה., ווערען פאַרמעגליך, אָדער קריגען שטעלעס אַלס פּריווילעגירטע שטאַטס־בעאַמטע. די גרעסטע מאַיאָריטעט פונאָם פויערטום אין יעדער קאַפיטאַליסטישער מדינה, וואו עס איז נאָר פאַראַן אַ פויערטום (און אַזעלכע קאַפיטאַליסטישע מדינות זיינען אין דער מאַיאָריטעט) ווערט געדריקט פון דער רעגירונג און גארט נאָך איהר מַפְלָה, גאַרט נאָך אַ „ביליגער רעגירונג“. און אָט דאָס קען פאַרווירקליכען ב ל ו ז דער פּראָלעטאַריאַט, און ווען ער פאַרווירקליכט דאָס,

מאכט ער אין דערזעלבער צייט א שריט צום סאציאליסטישען איבערבויען פון שטאט.

3. די פארניכטונג פון'ם פארלאמענטאריזם.

„די קאָמונע — האָט מאַרקס געשריבען — האָט געדארפט זיין ניט קיין פארלאמענטארישע, נאָר אן ארבייטענדע קאָרפּאָראַציע, וואָס זאָל אין איין און דערזעלבער צייט זיין אי די געזעצגעבענדע קערפערשאפט, אי די דורכפיהרערין פון די געזעצען“...

„אנשטאט צו באשליסען איין מאָל אין דריי, אָדער איין מאָל אין זעקס יאָהר וואָס פאַר אַ פּרייז פּון'ם הערשענדען קלאַס עס זאָל זיין אין פארלאמענט פארטראָטען און אונטערדריקען דאָס פּאָלק, אנשטאט דעם האָט די אלגעמיינע שטימערעכט געדארפט דיען נען דעם פּאָלק אַליין, וואָס איז אַרנאָניזירט אין קאָמונעס, כדי דורך דעם צו געפינען פאַר דער נויטיגער אַרבייט גוטע אויפפאַסערס, בוכהאַלטערס און אנדערע אַרבייטער, פונקט ווי די אינדווידועלע רעכט צו וועהלען ווערט אויסגענוצט פון אן איינצעלנעם אַרבייטס־געבער צו געפינען פאַר זיך פאַסענדע מענשען פאַר זיין געשעפט“.

די דאָזיגע מערקווירדיגע קריטיק איבער'ן פארלאמענטאריזם, וואָס איז אַרויסגעזאָגט געוואָרען נאָך אין 1871, געהט איצט אויך אַריין אין'ם צעטעל פון „פאַרגעסענע ווערטער“ פון דער מאַרקסיס־טישער לעהרע, אַ דאַנק דער הערשאפט פון'ם סאָציאַלי־שאוויניזם און אָפּאַרכונזים. די מיניסטארען און פארלאמענטארען ביי פאך, די פארטרעטער פון'ם פּראָלעטאַריאַט און די „שאַכער־מאַכער“ סאָציאַליסטען פון אונזער צייט, האָבען די גאַנצע קריטיק אויפ'ן פארלאמענטאריזם איבערגעלאָזט פאַר די אַנאַרכיסטען, און אויף אַט דעם זעלטען־קלוגען גרונד האָבען זיי יעדער קריטיק אויפ'ן פאַר־לאַמענטאריזם געשטעמפּעלט מיט'ן נאָמען „אַנאַרכיזם“! און עס איז נאָר קיין חידוש ניט, וואָס דער פּראָלעטאַריאַט פון די „פּאַרטגע־שריטענע“ פארלאמענטארישע לענדער, פיהלענדיג אַ עקעל צו אַזעלכע אומשטיינס געזאָגט - סאָציאַליסטען ווי די שיידעמאנס,

דאוורס, לעגיענס, סאנבאס, רענאָדעלס, הענדערסאָנס, וואַנדערוועל־דעס, סטאונינגס, בראַנטינגס, ביסאָלאַטיס און קאָמפּ. האָט אַלץ מעהר און מעהר אָנגעהויבען אַרויסווייזען סימפּאטי צום אַנאַרכאָי סינדיקאַליזם, ניט קוקענדיג דאַרויף, וואָס דאָס איז געווען דער לייבליכער ברודער פּוֹן'ס אָפּאַרטוניזם.

אָבער ביי מאַרקס'ן איז די רעוואָלוציאָנערע דיאַלעקטיק קיינ־מאָל ניט געווען קיין פּוסטע מאָדע־מליצה, אָדער אַ גלעקעל, ווי ביי פֿלעכטאָוו'ן, קאוטסקי'ן און די אַלע אנדערע. מאַרקס האָט גע־קענט אָהן רחמנות רייסען שטיקער פּוֹן'ס אַנאַרכיזם און איהם קריי־טיקירען דערפאַר, וואָס ער קען ניט אויסנוצען אַפילו דעם „שטאַהל־פּוֹן'ס פּאַרלאַמענטאַריזם, באַזונדערס דאָן, ווען מען האָט נאָך ניט פאַר זיך קיין רעוואָלוציאָנערע סיטואַציע, — אָבער אין דער זעל־בער צייט האָט ער אויך געקענט געבען אַן אמת רעוואָלוציאָנער־פּראָלעטאַרישע קריטיק אויפ'ן פּאַרלאַמענטאַריזם.

איינמאָל אין עטליכע יאָהר באַשליסען וואָס פאַר אַ פּריץ פּוֹן'ס הערשענדיגן קלאַס עס זאָל דריקען און שטיקען דאָס פּאַלק אין פּאַרלאַמענט, — אָט אין וואַס עס באַשטעהט דער אמת'ער תּמצית פון דעם בורזשואַזנעם פּאַרלאַמענטאַריזם, ניט נאָר אין די פּאַרלאַמענטאַריש־קאָנסטיטוציאָנעלע מאָנאַרכיעס, נאָר אויך אין די דעמאָקראַטישסטע רעפּובליקען.

אָבער אויב מען שטעלט אַוועק די פּראַגע וועגען שטאַטס, אויב מען באַטראַכט דעם פּאַרלאַמענטאַריזם אַלס איינע פון די שטאַטס־איינריכטונגען, פּוֹן'ס שטאַנדפּונקט פּוֹן'ס פּראָלעטאַריאַטס אויפ־גאבען אין דעם פּרט, טו וואַרזשע איז דער אויסגאַנג פּוֹן'ס פּאַרלאַמענטאַריזם ? ווי אזוי קען מען זיך באַגעהן אָהן איהם ?

און דאָ מוז מען נאָך אמאָל און נאָך אמאָל זאָגען אָט וואָס : דער היינטיגער „סאָציאַל־דעמאָקראַט“ (לעזו בעסער : דער היינ־טיגער פּאַרדעטער פון סאָציאַליזם) האָט אזוי פאַרגעסען אַן דעם מוסר השכל, וואַס מאַרקס האָט אראַפּגענומען פון דער פּאַריזער

קאָמונע, אַ זקײן אַנדער קריטיק אויפ'ן פּאַרלאַמענטאַריום קען זיך איהם נאָר ניט פּאַטויפּען אין קאָפּ, נאָר אָדער מצד די אַנאַרכיסטען, אָדער מצד די רעאַקציאָנערען.

דער אויסגאנג פונ'ם פּאַרלאַמענטאַריום באשטעהט ניט אין דעם, וואָס מען זאָל פּאַרניכטען די רעפּרעזענטאַטיווע אין וואַהל־קערפּערשאפטען, נאָר אין דעם, וואָס מען וועט פון די דאָזיגע רעפּרעזענטאַטיווע קערפּערשאפטען, וועלכע זיינען איצט ניט מעהר ווי פּלאַפּעל־מאַשינען, מאַכען „אַרבייטענדע“ קערפּערשאפטען. „די קאָמונע האָט געדאַרפט זיין ניט קיין פּאַרלאַמענטאַרישע איינ־ריכטונג, נאָר אַן אַרבייטענדע, וואָס זאָל אין איין און דערזעלבער צייט זיין אי די געזעצגעבענדע קערפּערשאפט, אי די דורכפיהרערין פון די געזעצען“.

„ניט קיין פּאַרלאַמענטאַרישע, נאָר אַן אַרבייטענדע איינריכ־טונג“, דאָס זיינען ווערטער, וואָס זיינען געוואָנט געוואָרען אויף צו טרעפּען ניט לעבען אויג, נאָר טאַקי אין אויג פון די היינטיגע פּאַרלאַמענטאַרען און פּאַרלאַמענטאַרישע שטוב־הינטלאַך“ פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע. נעמט פאַר אַ ביישפּיעל וועלכע ס'ניט איז פּאַרלאַמענטאַרישע מדינה, פון אַמעריקאַ ביז דער שווייץ, פון פראַנקרײך ביז ענגלאַנד, נאָרוועגיע און אַנדערע : די אמת'ע „מלוכה“ אַרבייט ווערט אָפּגעטאָן הינטער די קוליסען און ווערט דורכגעפיהרט פון די דעפּאַרטאַמענטען, קאַנצעלאַריעס און שטאַבען. אין די פּאַרלאַמענטען פּלאַפּעלט מען בלווי, דאָרטען פאַררעדט מען נלאַט די צייהן, כדי צו מאַכען דעם אָנשטעל פאַר'ן „פּראָסטען פּאַלק“, אַז מען טוט עפעס, אַז מען קעהרט וועלטען. אויף ווי ווייט עס איז אַזוי קען מען זעהן דערפון וואָס אַפילו, אין דער רוסישער רעפּובליק, אין דער בורזשואַזנער דעמאָקראַטישער רעפּובליק, וואָס האָט זיך נאָר וואָס פון אייעלע אויסגעפיקט, האָט מען שוין גענו־מען פּלאַפּלען און פּלאַפּלען. אַזעלכע העלדען פון דער פאַרשי־מעלטער בעל הבית'עלדיגקייט, ווי די סקאַבעליעווס און צערעטעליס, טשערנאַווס און אוואַקסעטיעווס, האָבען געקענט אַפילו די סאָוועטען

פארפאטשקען אזוי ווי דער עקעלהאפטסטער סאָרט פארלאַמענטאַר־
 ריום און מאַכען פון זיי פּוסטע פּלאַפּלערס. די העררען „סאַציאַל־
 ליסטישע“ מיניסטאָרען דרעהן אַ מח אין די סאָוויעטען כדי צו מאַך־
 כען דעם אָנשטעל פאַר די פּויעריס, אַז זיי קעהרען וועלטען; זיי
 האַלטען געצאָצקעטע דרשות און פּלאַפּלען וועגען רעוואָלוציעס, כדי
 מען זאָל מיינען, אַז זיי טוען טאַקע עפעס אויף. אין דער רעגירונג
 גופא טאַנצט מען שטענדיג אַ „קוילעכדיגס“ און מען זעהט, אַז פון
 איין זייט, זאָל מען נאָך נעקסט פּאַרטיילען די כבודים און פאַר־
 זאָרען מיט גוטע שטעלעס אלץ מעהר „סאַציאַליסטען־רעוואָלוציאַר־
 נערען“ און מענשעוויקעס, און פון דער אנדערער זייט, זאל מען
 אַנג אָנהאַלטען די אויפּמערקזאַמקייט פון פּאָלק. און אין די קאַנ־
 צעלאַריעס און אין די שטאַבען „טוט מען אָפּ“ די מלוכה־אַרבייט!

די צייטונג „דיעלאָ נאַרדאָ“, דער אָרנאַן פון דער סאַמע
 רעכטער* פּאַרטיי „סאַציאַליסטען־רעוואָלוציאַנערען“, האָט זיך ניט
 לאַנג צוריק אין אַ לייט־אַרטיקעל מודה געווען, — אזוי אָפּענהער־
 ציג ווי עס קען זיך נאָר מודה זיין איינער פון אַ „פּיינער געזעל־
 שאַפט“, וואו „אַלע“ געבען זיך אָפּ מיט פּאָליטישער פּראָסטיטוציע,
 — אַז אַפילו אין יענע מיניסטעריוםס, וועלכע געהערען צו די „סאַך־
 ציאַליסטען“ (ענטשולדיגט מיר פאַר'ן אויסדרוק!), אַפילו דאָר־
 טען בלייבט דער גאַנצער אַפּאַראַט אין די הענד פון די אַלטע טשי־
 נאָוויקעס, די גאַנצע אַרבייט ווערט געטאָן פּונקט ווי אין יענע
 נומע צייטען און די אַלע אַנפאַנגען וואָס די רעוואָלוציאַנערען מאַך־
 כען דערלאָזט מען ניט „פּראַנק און פּריי“. און אַפילו אָהן דער
 וידוי ווייסט מען אויך, אַז דאָס גאַנצע באַטייליגען זיך פון די
 מענשעוויקעס און עס'ערען אין דער רעגירונג איז קיין אויסגע־
 בלאָזענע איי ניט ווערט. כאַראַקטעריסטיש איז בלוזי דאָס, וואָס
 אין איין מיניסטאָרען־געזעלשאַפט, צוזאַמען מיט די קאַדעטען, גע־

(* לענין האָט דאָס געשריבען דאָן ווען קערענסקי איז נאָך געווען

אין מאַכט.

פינט מען אויך די העררען טשערנאָווס, רוסאנאָווס, זינזינאָווס און די אנדערע רעדאקטאָרען פון דער „דעלֶאָ נאַרְאָדא“, און וואָס דאָס גאַנצע געווינדעל האָט שוין אויף אזוי פיעל פאַרלָאָרען די בושא, אז מען שעהמט זיך שוין גאָר ניט עפענטליך זיך מודה צו זיין, אז „ביי זיי“ אין די מיניסטעריוםס געהט אַלץ אויפ'ן אַלטען שטייגער ! די רעוואָלוציאָנער־דעמאָקראַטישע פראַזע — דאָס איז ביי זיי אַ מיטעל צו פאַרדרעהן די קעפּ פון די דאָרפישע אייוואנעס, און די קאַנצעליאָרסקע שאַכער־מאַכער אַרבייט — אויף „צופריעדען־צו־ שטעלען“ די קאָפיטאַליסטען — און אין דעם ליגט דער גאַנצער תּוֹך פון דער „עהרליכער“ קאָאָלאַציע.

אויפ'ן אָרט פון דעם פאַרקויפטען און פאַרשימעלטען פאַר־לאַמענטאַריום פון דער בורזשואַזנער געזעלשאַפט שאַפט די קאָ־מונע אַזעלכע איינריכטונגען, אין וועלכע די פרייהייט צו שפּרעכען און באַשפּרעכען פאַרוואַנדעלט זיך ניט אין אַ שווינדלעריי, מחמת די פאַרלאַמענטאַרען מוזען אַליין אַרבייטען, אַליין דורכפיהרען די געזעצען, אַליין זעהן וואָס ס'קומט אַרויס פון דעם אַלעם, אַליין דירעקט זיין פאַראַנטוואַרטליך פאַר די מענשען, וועלכע האָבען זיי ערוועהלט. די רעפּרעזענטאַנטיווע איינריכטונגען בלייבען טאָ־קי, אָבער דער פאַרלאַמענטאַריום, אַלס אַ ספּעציעלע סיסטעם, אַלס אַ באַזונדער פאַרטיילונג פון צווישען געזעצגעבענדע און געזעצפיה־רענדע, אַלס אַ פּריווילעגירטער שטאַנד פאַר די דעפּוטאַטען עק־זיסטירט מ ע ר נ י ט . אָהן רעפּרעזענטאַנטיווע איינריכטונג גען קענען מיר זיך ניט פאַרשטעלען קיין דעמאָקראַטיע, אפילו אַ פּראַלעטאַרישע דעמאָקראַטיע, אָהן פאַרלאַמענטאַריום וויעדער קע־נען מיר זיך יאָ פאַרשטעלען און מ ו ז ע ן זיך דאָס פאַרשטעלען, אויב די קריטיק אויף דער בורזשואַזנער געזעלשאַפט איז פאַר אונז ניט קיין פּוסטע מליצה, אויב אונזער שטרעבונג אַרונטערצואוואַר־פען די הערשאַפט פון דער בורזשואַזיע איז טאַקי אַן אַמ'ת'ע און אויפריכטיגע, און ניט קיין מיטעל אויף צו כאַפען די שטימען ביי די אַרבייטער, ווי עס איז ביי די מענשעוויקעס און סאָציאַליס־

טען רעוואָלוציאָנערען, וו יעס איז ביי די שידעמאָנס און לעניענס, סאַנבעס און וואַנדערוועלדעס.

זעהר באַלעהרענד איז דאָס, וואָס ריידענדיג וועגען די שטאַטט ליכע בעאַמטע, וואָס מען מוז האָבען אפילו אין דער קאָמונע און אין דער פּראָלעטאַרישער דעמאָקראַטיע, נעמט מאַרקס פאַר אַ ביישפּיעל די אָנגעשטעלטע פּון „יעדער אנדער אַרבייטסגעבער“, ד. ת. די געוועהנליכע קאפיטאַליסטישע אונטערנעמונג מיט „אַר בייטער, אויפפאַסער און בוכהאַלטערס.“

ביי מאַרקס'ן געפינט מען ניט אפילו קיין קלענסטען וואונק פון אַוטאָפּיזם אין דעם זין, אז ער זאָל אליין פאַרפאַסען און אויס-טראַכטען א „שפּאַגעל נייע“ געזעלשאַפט. ניין, ער שטודירט, ווי אַ נאַטירליך-היסטאָרישען פּראָצעס, דעם נייעם געזעלשאַפטס-געד-בורט פון דער אַלטער געזעלשאַפט, די איבערגאַנגס פאַרמען פון דער צווייטער צו דער ערשטער. ער נעמט די ווירקליכע ערפאַה-רונג פון דער פּראָלעטאַרישער מאַסען-באַוועגונג און סטאַרעט זיך אַרויסצונעמען דערפון דעם פּראַקטישען מוסר השכל. ער „לערענט זיך“ ביי דער קאָמונע, ווי אַלע גרויסע רעוואָלוציאָנערע דענקער האָבען קיין מורא ניט געהאַט זיך צו לערנען ביי דער ערפאַהרונג פון די גרויסע באַוועגונגען פון דעם אונטערדריקטען קלאַס, און איז קיינמאַל ניט צוגעגאַנגען צו זיי מיט די „עצות טובות“ פון אַ למדן (ווי למשל די עצת טובה פון פלעכאַנאָוין: „מען האָט זיך ניט געדאַרפט נעמען פאַר'ן געוועהר“, אָדער ווי צערעטעלי'ס עצת, אז „דער קלאַס דאַרף זיך אליין באַשרענקען“). וועגען אָפּשאַפען די שטאַטליכע בעאַמטע מיט איינמאַל, דורך און דורך, קען נאָר קיין רייד ניט זיין. דאָס איז אַ אַוטאָפּיע. אָבער צו קלאַפּען מיט איינמאַל די אַלטע מאַשין פון שטאַטליכע בעאַמטע און טאַקי גלייך אויפ'ן אָרט זיך נעמען בויען אַ נייע, וועלכע פיהרט ביסלעכוויי דערצו, אז די אַלע שטאַטליכע בעאַמטע זאָלען קיין יחסנים ניט זיין, דאָס איז ניט קיין אַוטאָפּיע, נאָר אַן ערפאַהרונג פון דער קאָמונע, דאָס איז די

דירעקטע, באַלדיגע אויפנאכע פון'ס רעוואלוציאָנערען פּראָלע-טאָריאַט.

דער קאָפיטאַלזום אליין מאַכט פשוט די פונקציע פון דער „שטאַטליכער“ פאַרוואַלטונג, ער גיט אליין די מעגליכקייט צו באַזייטיגען די „אויבערהערשאַפט“ און איינפיהרען דעם גאַנצען ענין אלס אַן אָרגאַניזאַציע פון פּראָלעטאַריער (אַלס דער הער שענדער קלאַס), אין'ם נאָמען פון דער גאַנצער געזעלשאַפט, וואָס שטעלט אַן „אַרבייטער“, אויפפאַסער און בוכהאַלטערס.

מיר זיינען ניט קיין אומאָפּיסטען. מיר זיינען ניט קיין „טרוימער“, וואָס טראָגען זיך אַרום מיט אַ חלום ווי אַזוי מען זאָל זיך מיט אַיי נמאָל באַגעהן אָהן אַ שום פאַר-וואַלטונג, אָהן אַ שום געהאַרכזאַמקייט; דאָס זיינען אַנאַרכיס-טישע חלומות, וועלכע נעמען זיך פון דעם ניט פאַרשטעהן די אויפ-גאַבען פון דער פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור. זיי זיינען אין עצם פּרעמד דעם מאַרקסיזם און ריענען אין דער ווירקליכקייט גאָר אַן אַנדער ציעל, און דאָס איז — אָפּציהען די סאָציאַליסטישע רעוואַלוציע אַזוי לאַנג ביז די מענשען וועלען ווערען אַנדערע. ניין, מיר ווילען אַ סאָציאַליסטישע רעוואַלוציע מיט אַזעלכע מענשען ווי איצט, וועלכע קענען זיך ניט באַגעהן אָהן אונטערטעניגקייט, אָהן אַ קאַנטראָלע, אָהן „אויפפאַסערס און בוכהאַלטערס“.

אָבער אונטערטעניג זאָל מען זיין דעם באַוואַפענטען אַוואַנ-גאַרד פון אַלע עקספּלואַטירטע און אַרבייטערע — דעם פּראָלע-טאָריאַט. די ספּעציעלע „אויבערהערשאַפט“, די „נאַטשאַלסטוואָ“ פון די שטאַטליכע בעאַמטע קען מען, מוז מען טאַקי נלייך אויפ'ן שטעל אָנהויבען אויסבייטען אויף פשוטע פונקציעס פון „אויפ-פאַסער און בוכהאַלטערס“, אויף אַזעלכע פונקציעס, וועלכע זיינען שוין פאַסיג פאַר דער ענטוויקלונגס-מדרגה פון די שטאַרטישע מענשען בכלל און קענען גאַנץ לייכט דורכגעפיהרט ווערען פאַר אַ „לויז וואָס אַן אַרבייטער קריגט געווענליך“.

אָרגאַניזירענדיג אַ גרויסע פּראָדוקצאַן, געמענדיג אין אַכט,

וואָס דער קאָפיטאַליום האָט שוין געשאַפֿען, איז מיר אַרבייטער אַליין, פאַרלֶאָזענדיג זיך אויף אונזער אייגענער ערפֿאַהרונג, שאַ פֿענדיג די שטרענגסטע אייזערנע דיסציפּלין, וואָס ווערט געשטיצט פֿון דער מלוכה־מאַכט פֿון די באַוואַפֿענטע אַרבייטער, וועלען מיר דערמיט ברענגען דערצו, אַז די שטאַטליכע בעאַמטע זאָלען פֿשוט זיין די דורכפֿיהרער פֿון די אויפֿגאַבען, וואָס מיר האָבען זיי אַנ־פֿאַרטרויט, זיי זאָלען זיין פֿאַראַנטוואָרטליך, מען זאָל זיי קענען בייטען, און שכירות זאָלען זיי קריגען באַשיידענע, ווי „אויפֿפֿאַ־סערס און בוכהאַלטערס“ (ס'פֿאַרשטעהט זיך, מיט טעכניקער פֿון אַלע סאַרטען און מדרגות) — אָט דאָס איז אונזער פֿראַג־לעטאַרישע אויפֿגאַבע, אָב פֿון וואָס מען קען און מען מוז אָנהויבען ווען עס קומט פֿאַר אַ פֿראַלעטאַרישע רעוואָלוציע. אַזאַ אָנפֿאַנג, וואָס ווערט געמאַכט אויף דעם גרונד פֿון דער גרויסער פֿראַדוקצאַן, פֿיהרט אַליין צו אַ לאַנגזאַמער „אָפֿשטאַרבונג“ פֿון פֿריוועליגירטע טשינאָוויקעס, אַזאַ אָנפֿאַנג פֿיהרט ביסלעכווייס דערצו, אַז עס זאָל געשאַפֿען ווערען אַן אמת'ע אָרדנונג אַהן גענוענע פֿיסלאַך, אַן אָרדנונג, וואָס האָט ניט אין זיך קיין ברעקעל הענליכקייט צו געדונגענער שקלאַפֿעריי, אַן אָרדנונג, אין וועלכער די אַלע אַרבייטען וועלען ווערען פֿשוט דורך דעם, וואָס עס וועט, נאָך דער רייהע נאָך, יערען איינעם אויסקובען זיי צו טאָן און דורך דעם וועלען זיי שוין במילא ווערען אַ גע־ווענליכע זאַך און עס וועט אוועקפֿאַלען זייער יחוס אַלס אַרבייטען, וואָס ווערען געמאַן פֿון אַ ספֿעציעלען קלאַס מענשען.

איינער אַ שאַרפֿזיניגער דייטשער סאַציאַל דעמאָקראַט פֿון 70־ער יאָהרען פֿון'ם פֿאַרגאַנגענעם יאָהרהונדערט האָט אַנ־גערופֿען די פֿאַסט אַ ביישפּיעל פֿון אַ סאַציאַליסטישער ווירטשאַכט. דאָס איז זעהר ריכטיג. איצט איז די פֿאַסט אַ ווירטשאַפֿט, וואָס ווערט געפֿיהרט אויף דעם שטייגער פֿון אַ שטאַטליך־קאָפיטאַליס־טישען מאַנאַפֿאַל. דער אימפּעריאַליזם פֿאַרוואַנדעלט ביסלעכווייס אַלע טראַסטען אין אַזאַ מין אָרגאַניזאַציע. איבער די „פֿשוטע“

האַרפּאַשניקעס, וועלכע זיינען פאַרוואָרפען מיט אַרבייט און הונגערען, שמעחט די בורזשואַזע דעמאָקראַטיע. אָבער דער מע- כאַניזם פון דער געזעלשאַפּטליכער ווירטשאַפּט איז שוין דאָ פאַראַן אַ פאַרטיגער. אַרונטערוואַרפען די קאַפיטאַליסטען, צוקלאַפען מיט דער אייזערנער האַנט פון די באַוואַפענטע אַרבייטער דעם ווידער- שטאַנד פון די עקספּלאַטאַטאָרס, צוברעכען די ביוראָקראַטישע מאַשין פון דעם היינטיגען שטאַט — און מיר האָבען פאַר זיך אַ גוט ענטוויקעלטען מעכאַניזם, וועלכען מען האָט באַפרייט פון דעם בלוט-זויגער און וועלכען די פאַראייניגטע אַרבייטער אַליין קענען לאָזען ווייטער אין גאַנג, אַנשטעלענדיג טעכניקער, אויפ- פאַסער, בוכהאַלטערס, באַצאַהלענדיג זיי, פונקט ווי אַלע אַנדערע „שטאַטליכע“ אָנגעשטעלטע, אַזוי פיעל וויפיעל מען צאַהלט געווענליך אַן אַרבייטער. אַט דאָס איז די ממשות'דיגע, פראַקטישע אויפנאַבע אין באַצוג צו אַלע טראַסטען, אַט דורך דעם וועלען די אַרבייטער איינמאַל פאַר אַלע מאָל פטור ווערען פון דער עקספּלאַט- טאַציע, און דאָס איז די ערפאַהרונג, וואָס די קאָמונע האָט פאַקטיש אָנגעהויבען דורכפיהרען.

די גאַנצע פּאָלקס-ווירטשאַפּט, אָרגאַניזירט, ווי די פּאַסט, כדי די טעכניקער, אויפפאַסער און בוכהאַלטערס, פונקט ווי אַלע אַנדערע אָנגעשטעלטע ביים שטאַט, זאָלען פאַר זייער אַרבייט קריגען באַצאַהלט „ניט מעהר ווי אַן אַרבייטער קריגט“, אונטער דער קאָנטראָל און אונטער דער פיהרערשאַפּט פון'ם באַוואַפענטען פראַלעטאַריאַט — אַט דאָס איז אונזער נאָהענטסטע אויפנאַבע. אַט אַזא שטאַט און דוקא אויף אַזא עקאָנאָמישען יסוד מוזען מיר האָבען. אַט דאָס וועט פיהרען דערצו, אַז דער פאַרלאַמענט- טאַריום זאָל אונטערגעהן און די רעפּרעזענטאַטיווע איינריכטונגען זאָלען דאָך בלייבען פעסטע, אַט דאָס וועט באַפרייען די אַרביי- טענדע קלאַסען פון דעם שווינדעל פון די בורזשואַזע איינריכ- טונגען.

דאס ארגאניזירען די אייניגקייט פון דער נאציאן

„אין יענער קורצער אַנדרייטונג וועגען דער נאציאָנאַלער אָר-נאַניזאַציע, וואָס די קאָמונע האָט קיין צייט ניט געהאַט ווייטער צו באַאַרבייטען, ווערט זעהר באַשטימט אַרויסגעזאָגט דער געדאַנק, אַז די קאָמונע האָט געדאַרפֿט... ווערען די פּאָליטישע פּאַרמע אַפילו פון קלענסטען דערפֿעל"... פון די קאָמונעס וואָלט מען אויסגע-קליבען אַפילו אַ „נאַציאָנאַלע דעלעגאַציע“ אין פּאַריז.

...ניט פיעל, אָבער זעהר וויכטיגע פונקציעס, וועלכע וואָלטען נאָך דאָן געבליבען ביי דער צענטראַלער רעגירונג, האָט מען ניט געדאַרפֿט אָפּשאַפֿען, — אזאַ פּעסמטעלונג וואָלט געווען אַ באַ-וואוסטזיניגע פּאַלשקייט, — נאָך איבערגעבען די קאָמונאַלען, ד. ה. די פּאַראַנטוואָרטליכע בעאַמטע"...

...די אייניגקייט פון דער נאציאן איז ניט געווען אין גע-פּאַהר אונטערצוגעהן, נאָך פאַרקעהרט, עס האָט געהאַלטען דערביי, אַז זי, די נאציאן, זאָל נאָך מעהר אָרגאַניזירט ווערען דורך דער קאָמונאַלער אָרדנונג. די אייניגקייט פון דער נאציאן האָט גע-דאַרפֿט ווערען אַ ווירקליכקייט, אַן אמת'ע אייניגקייט, דורך דעם וואָס מען האָט אַרונטערגעוואָרפֿען יענע שטאַטליכע מאַכט, וועל-כע האָט זיך פּאַרגעשטעלט אַלס די פאַרקערפֿערונג פון דער דאָזיגער אייניגקייט, און נאָך געוואָלט זיין אומאַפהענגיג פון דער נאציאן, וואָס איז געשטאַנען איבער איהר. אין דער אמת'ן איז אָט די שטאַטליכע מאַכט נאָך געווען ניט מעהר ווי אַ מכה אויפ'ן קער-פּער פון דער נאציאן..." „די אויפנאַבע איז באַשטאַנען אין דעם, אַז מען זאָל אָפּהאַקען די אונטערדריקענדע אָרגאַנען פון דער אַלטער רעגירונגסמאַכט, צונעמען די רעכט ביי אַזאַ מאַכט, וואָס פּרע-טענדירט דאַרויף, אַז זי זאָל שטעהן איבער דער געזעלשאַפֿט, און דאָס איבערגעבען אין די הענט פון די פּאַראַנטוואָרטליכע דיענער פון דער געזעלשאַפֿט".

אויף ווי ווייט די אָפּאַרטוניסטען פון דער היינטיגער סאָציאַל-

דעמאָקראַטיע האָבען ניט פאַרשטאַנען, אָדער בעסער געזאָגט, ניט געוואָלט פאַרשטעהן מאַרקס'ן, קען מען קלאָר זעהן אין בערנשטיין'ס בוך וועגען די אויפגאַבען פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע. דוקא וועגען די אויבענגעבראַכטע אויסזעגען פון מאַרקס'ן, האָט בערנ־שטיין געשריבען, אז אָט די פּראָגראַמע „לויט איהר פּאָליטישען תּוך, באַווויזט אין אַלע איהרע הויפטשטריכען די גרעסטע עהנ־ליכקייט צו פרודאָנ'ס פּעדעראַליזם... און אפילו אין די אַנדערע פּונקטען, וואו מאַרקס שטימט ניט איין מיט דעם „קלייך־בורזשואַ“ פרודאָן, איז ביי זיי כּיידען דער געדאַנקען־גאַנג אזוי נאָהענט, ווי עס איז נאָר מעגליך.“ ס'פאַרשטעהט זיך, זאָגט ווייטער בערנ־שטיין, אז די באַדייטונג פון די מוניציפּאַליסטען וואַקסט, אָבער „איך צווייפּעל זעהר אין דעם, אז די ערשטע אויפגאַבע פון דער דעמאָקראַטיע זאָל זיין אזא אײנפיהר פון מאָדערנע שטאַטען און אזא פּאָלשטענדריגער אויסבײט פון זייער אָרגאַניזאַציע, ווי מאַרקס און פרודאָן שטעלען זיך פאַר — צונויפּשטעלען אַ נאַציאָנאַלע פּאַר־זאַמלונג פון דעלעגאַטען פון פּראָווינציעלע און אָבלאַסטנע פּאַר־זאַמלונגען, וועלכע זאָלען צונויפּנעשטעלט ווערען פון די דעלע־גאַטען פון די קאָמונעס, — אזוי אז די גאַנצע פּריהערדיגע נאַ־ציאָנאַלע פּאַרטערשאַפט וואָלט אינגאַנצען פאַרשווינדען“ (זײטען 36-134, דײַטשע אויסגאַבע, 1899טען יאָהר).

אָט דאָס הייסט נסים ונפלאות: צונויפּמישען מאַרקס'עס מיינונגען וועגען „דער פּאַרניכטונג פון דער שטאַטליכער מאַכט, וואָס איז אַ פּאַראַזיט“ מיט פרודאָנ'ס פּעדעראַליזם! אָבער דאָס איז ניט קיין צופאַל, ווייל אַן אָפּאַרטוניסט קומט נאָר אפילו אין דער מחשבה ניט, אז מאַרקס רעדט דאָ נאָר ניט וועגען פּעדעראַליזם אַלס אַ גענענגעוויכט צום צענטראַליזם, נאָר נאָר וועגען דער פּאַר־ניכטונג פון דער אַלטער, בורזשואַנער שטאַטליכער מאַשין, וואָס עקזיסטירט אין אַלע בורזשואַנע מדינות.

אַן אָפּאַרטוניסט האָט אין זײנען כלױז דאָס, וואָס ס'וואַרפט זיך איהם אין די אויגען, כלױז דאָס, וואָס ער זעהט ארום זיך

אין דעם קרייז פון קליינבירגערליכער בעל-הבית'עלדיגקייט און „רעפארמערשען“ שימעל, און דאָס זיינען די „מוניציפאליטעטען!“ וועגען אַ פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע קען דער אָפּאַרטוניסט אַפילו גוין ניט טראַכטען.

עס איז נאָר צום לאַכען. און דאָס מערקווירדיגסטע דערביי איז, וואָס אין דעם פרט האָט זיך מיט בערנשטיינ'ען קיינער נאָר-ניט געשפּאַרט. אַ סך מענשען האָבען מיט בערנשטיינ'ען פּאַר-לעמיזירט — באַזונדערס פּלעכאָנאָוו אין דער רוסישער ליטעראַטור, קאָוטסקי אין דער אייראָפּעאישער, אָבער קיין איינער פון זיי האָט איהם ניט אָנגעוויזען ווי ער האָט אין דעם פרט מאַרקס'ען צו-קאָליעטשעט.

דער אָפּאַרטוניסט האָט אויף אַזויפיעל פאַרנעמען צו דענ-קען רעוואָלוציאָנער און טראַכטען וועגען אַזאַ זאַך ווי אַ רע-וואָלוציע, אַז ס'איז ביי איהם רעכט צוצושרייבען צו מאַרקס'ען אַזאַ זאַך ווי „פּעדעראַליזם“ און איהם אויסמישען מיט דעם באַ-רינגער פּוֹן'ס אַנאַרכיזם פרודאָן. און די העררען קאָוטסקי און פּלעכאָנאָוו, וועלכע ווילען דוקא זיין שטרענגע מאַרקסיסטען און אָנהענגער פון מאַרקס'עם רעוואָלוציאָנערער לעהרע, מאַכען נאָר אַ שווייג וועגען דעם! און דאָ ליגט איינער פון די עיקרים פון יענער שלעכטער אויסטייטשונג פון מיינונגען וועגען דעם אונ-טערשייד צווישען מאַרקס'יזם און אַנאַרכיזם — די שלעכטע אויס-טייטשונג, וועלכע איז אַזוי אייגען פאַר די קאָוטסקיאָנער און אָפּאַרטוניסטען, וועגען וועלכע עס וועט אונז נאָך אויסקומען צו רעדען.

אין די געבראַכטע אויסצוגען מאַרקס'עם וועגען דער ער-פּאַהרונג פון דער קאָמונע, איז ניטאָ אַפילו קיין שום וואונק אויף פּעדעראַליזם. מאַרקס געהט זיך צונויף מיט פרודאָנ'ען דוקא דאָרט, וואו דער אָפּאַרטוניסט בערנשטיין זעהט עס נאָר ניט. און מאַרקס געהט זיך פּאַנאָדער מיט פרודאָנ'ען דוקא דאָרטען, וואו בערנ-שטיין זעהט, אַז זיי געהען זיך צונויף.

מאַרקס געהט זיך צונויף מיט פרודאָנ'ען אין דעם, וואָס זיי ביידע זיינען דערפאַר אז מען דאַרף „צוקלאַפּען" די היינטיגע שטאַטליכע מאַשין. אָט די עהנליכקייט צווישען דעם מאַרקסיום און דעם אַנאַרכיום (און אויך צווישען פרודאָנ'ען און באַקונינ'ען) ווילען די אָפּאָרטוניסטען און קאָמסטיאָנער גאָר ניט זעהן, ווייל אין דעם פרט זיינען זיי אַוועק פּוֹן'ם מאַרקסיום.

דוקא אין דער פּראַגע וועגען פּעדעראַליזם געהט זיך מאַרקס פּאַנאַדער אי מיט פרודאָנ'ען אי מיט באַקונינ'ען (שוין אָפּנערעדט פון דער דיקטאַטור פּוֹן'ם פּראָלעטאַריאַט). פון די קליינבירגער־ליכע אַנשוואַונגען פּוֹן'ם אַנאַרכיום קומט אַרויס דער פּעדעראַליזם פּרינציפּיעל. מאַרקס איז אַ צענטראַליסט. און אין די אויסצוגען וואָס מיר האָבען אויבען געבראַכט האַלט ער זיך פּעסט אָן'ם צענטראַליזם. בלויז אַזעלכע מענשען, וואָס זיינען פּול און פּיל מיט דעם קליינבירגער־ליכען „אָבערגלויבען" אין שטאַט, קענען פּאַרבייטען די יוצרות און אָננעמען די פּאַרניכטונג פון דער בור־זשוואַנער מאַשין אַלס די פּאַרניכטונג פּוֹן'ם צענטראַליזם.

נו און אויב דער פּראָלעטאַריאַט און דער אָרימסטער פּויער וועלען איבערנעמען די שטאַטליכע מאַכט אין זייערע אייגענע הענט, וועלען זיך אָרגאַניזירען אין קאָמונעס פּאָלשמענדיג פּריי און פּאַר אַי נייגען די טעטיגקייט פון אַלע קאָמונעס גענען קאַפיטאַל, צושטערען דעם ווידערשטאַנד פון די קאַפיטאַל־ליסטען און איבערגעבען דאָס אייגענטום־רעכט פון די אייזענ־באַנען, פּאַבריקען, ערד און די אַלע אַנדערע זאַכען דעם גאַנצען פּאָלק, דער גאַנצער געזעלשאַפט, וועט דאָס דען ניט זיין קיין צענטראַליזם? וועט דאָס דען ניט זיין דער אויסגעהאַלטענסטער דעמאָקראַטישער צענטראַליזם? און דערצו נאָך אַ פּראָלעטאַרישער צענטראַליזם.

בערנשטיינ'ען קען זיך גאָר אויפ'ן שכל נישט לעגען, אז ס'איז מעגליך אזא זאך ווי אַ פּרייוויליגער צענטראַליזם, אַ פּריי־וויליגע פּאַראַייניגונג פון קאָמונעס אין דער נאַציע, אַ פּרייווי־

לינע צונויפשמעלצונג פון פראָלעטאָרישע קאָמונס, אויף צו צור-
שטערען די בורזשואַזע ממשלה און די בורזשואַזע שטאַטליכע
מאַשין. ווי יעדער פּיליסטער, שטעלט זיך בערנשטיין פאַר דעם
צענטראַליזם ווי אַ מין זאך וואָס דאַרף זיין פון אויבען, ווי אַ מין
קליקע פון טשינאַוויקעס און אַ סאָלאַרטישע, וואָס קען אַרויפגע-
צוואַנגען ווערען און וואָס דאַרף אָפּגעהיט ווערען.

און פונקט ווי מאַרקס וואָלט פאַראַויסגעזעהען די מעגליכ-
קייט, אז עס וועלען זיך שוין געפינען אזעלכע, וואָס וועלען זיינע
מיינונגען שלעכט אויסטייטשען און זיי איבערדרעהען מיט'ן קאָפּ
אַראָפּ, שטרייכט ער אומיסטען אונטער, אז באַשולדיגען די קאָמונס
אין דעם, אז זי האָט געוואָלט מאַכען אַ תל פון דער אייניגקייט פון
דער נאַציאָן און אָפּשאַפּען די צענטראַלע מאַכט, הייסט פשוט
באַוואַסטזיניג פאַלשעווען פאַקטען. מאַרקס געברויכט אומיסטען
דעם אויסדרוק „אָרגאַניזירען די אייניגקייט פון דער נאַציאָן“,
כדי אַוועקצושטעלען דעם באַוואַסטזיניגען, דעמאָקראַטישען, פראַ-
לעטאַרישען צענטראַליזם געגען דעם בורזשואַזעם, מיליטערישען,
קנעפּעלריגען צענטראַליזם.

אָבער עס איז שוין אַ כּלל, אז אַ מענש, וואָס וויל ניט הערען,
איז נאָך ערגער ווי אַ טויבער. און די אָפּאַרטוניסטען פון דער
היינטיגער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע ווילען גאָר ניט הערען וועגען
אַזא זאך ווי די פאַרניכטונג פון דער שטאַטליכער מאַכט און
וועגען אָפּשניידען די מכת.

5. די פאַרניכטונג פון'ס פאַרזיט — דעם שטאַט.

מיר האָבען דאָ אויבען געבראַכט מאַרקס'עם יעדערער, וואָס
ריהרען אָן דעם ענין וואָס מיר באַהאַנדלען און מיט מוזען דאָ
ברענגען נאָך.

יעדע נייע זאך, וואָס די געשיכטע שאַפט, האָט שוין אַזאַ
מול — האָט מאַרקס געשריבען — אַז מען נעמט זי אָן פאַר אַ

מין עהנליכקייט צו די אלטע און זאָגאר אָפגעלעכטע פּאַרמען פּוֹ'ם געזעלשאַפטיכען לעבען, אָן וועלכע די נייע איינריכטונגען זיינען אביסעל געראַטען. דאָס זעלבע איז מיט דער נייער קאָמונע, וועלכע צוברעכט די היינטיגע שטאַטליכע מאַכט. זי האָט מען אויך באַטראַכט ווי אַ מין תּחית המתים פון די קאָמונעס, וואָס זיינען געווען נאָך אין מיטעלאַטער... ווי אַ מין בונד פון קליינע שטאַטען (אַזוי איז געווען די מיינונג פון מאַנטעסקיע און די זשיראַנדיסטען)... ווי אַ גרעסערע פּאַרמע פּוֹ'ם אלטען קאַמפּה געגען אַן איבערגע-טריבענער צענטראַליזאַציע..."

"... אַ קאָמונאַלע אָרדנונג וואָלט דעם געזעלשאַפטיכען קער-פער אָפגעגעבען צוריק די אלע כוחות, וואָס זיינען פאַרזעהרט געוואָרען פון דער בלוטזויגענדער מכה, דעם „שטאַט“, וואָס ער געהרט זיך אויפ'ן חשבון פון דער געזעלשאַפט און פאַרהאַלט איהר יעדער פרייע באַוועגונג. בלויז דורך דעם אליין וואָלט פראַנקרייך'ס אויפלעבונג זיך אַ רוס געטאָן פאַראַויס.

"... אַ קאָמונאַלע אָרדנונג וואָלט געבראַכט די דאָרפישע פראַך-דוצירער אונטער דער גייסטיגער פיהרערשאַפט פון די הויפט שטערט אין יעדער געגענד און וואָלט זיי דאָרט פאַרזאָרגט, דורך די שטאַדטישע ארבייטער, וועלכע זיינען די נאַטירליכע פארטרעטער פון זייערע אינטערעסען. דאָס עקזיסטירען גופא פון דער קאָמונע האָט לאַגישער ווייזע געפיהרט צו לאַקאַלער זעלבסטפאַרוואַלטונג, אָבער שוין אַלס אַ געגענגעוויכט צו דער שטאַטליכער מאַכט, וועלכע וועט שוין איצט איבעריג..."

"די פאַרניכטונג פון דער שטאַטליכער מאַכט", וועלכע איז געווען אַ „בלוטזויגענדע מכה", „אָפּשניידען" זי, „פאַרניכטען" זי; „די שטאַטליכע מאַכט ווערט שוין איצט איבעריג" — אָט וועלכע אויסדריקען מאַרקס געברויכט ווען ער שאצט אָפּ און אַנאַליזירט די ערפאָהרונג פון דער קאָמונע.

אָט דאָס אַלעס איז געשריבען געוואָרען מיט אַ קנאַפען האַלבען יאָהרהנדרערט צוריק, און איצט קומט אויס איבערצוקערען בערג

ווען מען דארף פאר די ברייטע מאסען ווייזען א ניט צו'הרנ'עמען סארקסיום. די אויספיהרען, וואָס זיינען געמאכט געוואָרען פון די באַטראַכטונגען אויף דער לעצטער גרויסער רעוואָלוציע, וואָס סאַרקס האָט איבערגעלעבט, האָט מען פאַרגעסען פונקט דאָן ווען עס איז געקומען די צייט פון די נאַכפֿאלגענדע גרויסע רעוואָלוציעס פון'ם פּראָלעטאַריאַט.

„די פאַרשיידענאַרטיגע אויסטייטשונגען, וואָס די קאָמונע האָט אַרויסגערוּפּען און די פאַרשיידענאַרטיגקייט פון די אינטער-רעסען, וועלכע האָבען אין איהר זייער אויסדרוק געפונען, באַווייזען, אַז זי איז ביי'ן העכסטען גראַד געווען אַ ווייכע פּאָליטישע פּאַרמע, בעת די אַלע פּריהערדיגע רענירונגס פּאַרמען זיינען אין עצם געווען אונטערדריקענדע. איהר ווירקליכער סוד איז באַשטאַנען אַט אין וואָס: זי איז אין תּוֹך געווען די רענירונג פון דעם אַרבייטער קלאַס, דער רעזולטאַט פון'ם קאַמפּף פון דעם פּראָדוצירענדען קלאַס געגען דעם עראַבערוישען קלאַס, זי איז געווען ענדליך די אָפּענע פּאָליטישע פּאַרמע, ביי וועלכער עס האָט געקענט פאַרווירקליכט ווערען די עקאָנאָמישע באַפרייאַונג פון אַרבייט“...

„אַהן אַט דעם לעצטען באַדינג וואָלט אַ קאָמונאַלע אָרדנונג געווען אוממעגליך און אַ נאַרעריי“...

די אַוטאָפּיסטען האָבען זיך אָפּגעגעבען מיט דער אַרבייט צו „ענטדעקען“ פּאָליטישע פּאַרמען, דורך וועלכע עס זאָל פּאַרקומען דער סאָציאַליסטישער איבערבוי פון דער געזעלשאַפּט. די אַנאַר-כיסטען האָבען זיך אינגאַנצען אָפּגעטרייסעלט פון דער פּראַגע ווער-גען פּאָליטישע פּאַרמען. די אָפּאַרטוניסמען פון דער היינטיגער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע האָבען אָנגענומען די בורזשאַזנע פּאָליטישע פּאַרמען פון דעם פאַרלאַמענטאַריש-דעמאָקראַטישען שטאַט פאַר אַזאַ מיטעל, אַהן וועלכען מען קען זיך ניט באַגעהן, און דערביי האָבען זיי זיך צוקלאַפּט די שטערענס בוקענדיג זיך פאַר דער

דאָזיגער געטשקע, און יעדע שטרעבונג צו צו ברעכען אָט די פּאַרמען האָט ביי זיי געהייסען אַנאַרכיזם. פון דער נאַצער געשיכטע פון'ס סאָציאַליזם און דעם פּאָליטישען קאַמפּף איז מאַרקס געקומען צום שלום, אַז דער שטאַט מוז פאַרשווינדען, אַז די איבערגאַנגס-פּאַרמע פון זיין פאַרשווינדען (דער איבערגאַנג פון שטאַט צו ניט-שטאַט) וועט זיין „דער פּראָלעטאַריאַט, אָרנאַניזירט אַלס דער הערשענדער קלאַס.“ אָבער ענטדעקען די פּאָליטישע פּאַרמען פון דער צוקונפּט האָט זיך מאַרקס ניט אונטערגענומען. ער האָט זיך באַנגונגענט דערמיט, וואָס ער האָט פינקטליך בעאַבאַכטעט די פּראַכצויזישע געשיכטע, זי אַנאַליזירט און געקומען צום שלום, צו וועלכען דאָס 1851טע יאָהר האָט געפיהרט: עס דערנענטערט זיך די צייט ווען די בורזשואַזע שטאַטליכע מאַשין וועט פאַרניכטעט ווערען.]

און ווען די רעוואָלוציאַנערע מאַסען באַוועגונג פון'ס פּראַלעטאַריאַט האָט אויסגעבראַכען, האָט מאַרקס, ניט קוקענדיג אויף דעם דורכפאַל פון דער באַוועגונג, ניט קוקענדיג דאַרויף, וואָס זי האָט זיך אַזוי וועניג געהאַלטען און געווען אַזוי שוואַך, אָנגעהויבען צו שטודירען וואָס פאַר אַ פּאַרמען זי האָט ענטדעקט. די קאָמונע איז געווען די „ענדליך אָפּענע“ פּאַרמע פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע, דורך וועלכער עס קען פּאַרקומען די עקאָנאָמישע באַפרייאַונג פון ארבייט.

די קאָמונע איז געווען דער ערשטער פאַרזוך פון דער פּראַלעטאַרישער רעוואָלוציע צו צוקלאַפען די בורזשואַזע שטאַטליכע מאַשין און איינפיהרען אַ „ענדליך אָפּענע“ פּאָליטישע פּאַרמע, מיט וועלכער מען קען און מען מוז פאַרבייטען די צוקלאַפּטע.

פיערטער קאפיטעל.

ווי די אפארטוניסטען האבען צוקאליעטשעט מארקס'ען.

מיט דער פראגע וועגען דער באציהונג פון'ם שטאט צו דער סאציאלער רעוואלוציע און די באציהונג פון דער סאציאלער רעוואלוציע צום שטאט, האבען זיך די אָנגעזעהענסטע טעאָרעטיקער און פובליציסטען פון צווייטען אינטערנאציאָנאַל (1889—1914), וועניג וואָס אָפּגעגעבן, פונקט ווי זיי האָבען זיך וועניג וואָס אָפּגעגעבן מיט דער פראגע וועגען רעוואלוציע בכלל. אָבער דאָס סאַמע כאַראַקטעריסטישע אין דעם פראָצעס פון'ם בהדרגה'דיגען וואוסן פון'ם אָפּארטוניזם, וועלכער האָט געבראַכט די נידערלאַגע פון'ם 2טען אינטערנאציאָנאַל אין 1914, באַשטעהט אין דעם וואָס אפילו ווען מען איז שוין צוגעקומען נאָהענט צו אָט דער פראגע, האָט מען זיך געסאַרעט זי אויסצומיידען, אָדער אינגאַנצען ניט באַמערקען.

אין סך הכל קען מען זאָגען, אַז דאָס אויסדרעק-הען זיך פון דער פראגע וועגען דער באציהונג פון דער פּראַלעטאַרישער רעוואלוציע צום שטאט, דאָס אויסדרעהען זיך, וואָס לוינט זיך דעם אָפּארטוניזם, האָט געבראַכט דערצו, אַז מען זאָל דעם מאַרקסיוזם אזוי צוקאליעטשען און אזוי באַשמוצען. כּדי צו נעבען כאַטש אַ קורצע כאַראַקטעריסטיק וועגען דעם וועלען מיר נעמען די אָנגעזעהענסטע טעאָרעטיקער פון'ם מאַרקס-סיום, פּלעכאַנאָוו'ן און קאוטסקי'ן.

1. פּלעכאַנאָוו'ס פּאַלעמיק מיט די אַנאַרכיסטען.

פּלעכאַנאָוו האָט דער פראגע וועגען דער באציהונג פון'ם אַנאַרכיוזם צום סאציאליזם געווידמעט אַ באַזונדער בראַשורע:

„אנארכיזם און סאָציאליזם“, וואָס איז ערשינען אין דייטש, אין 1894טען יאָהר.

פלעכאָנאָוו האָט די דאָזיגע טעמא באהאַנדעלט אויף אַ כּיט־רען אופן. ער האָט אויסגעמיטען צו רעדען וועגען דעם סאַמע שאַרפּסטען און סאַמע וויכטיגסטען פּונקט אין'ס קאַמפּף געגען אַנאַרכיזם, נעמליך, דעם פּונקט וועגען דער באַציהונג פּון דער רעוואָלוציע צום שטאַט און די פּראַגע וועגען שטאַט בכלל! אין זיין בראַשורע זעהען זיך מעהרסטענטיילס אָן צוויי טיילען: איינע — אַ היסטאָריש־ליטעראַרישע, מיט אַ טייערען מאַטעריאַל איבער דער געשיכטע פּון די אידעען פּון שטירנער'ן, פּרודאָנען און אַנדערע; די צווייטע טייל: אַ פּיליסטערישע, מיט אומגע־לומפּערטע חקירות און סברות, אַז ס'איז אוממעגליך צו דערגעהן אַ טאָלק און מאַכען אַן אונטערשייד צווישען אַן אַנאַרכיסט און אַ באַנדיט.

דאָס צונויפמישען די יוצרות איז גלאַט זעהר כאַראַקטעריסטיש פאַר דער גאַנצער טעטיגקייט פּלעכאָנאָוו'ס אין דער צייט פּון ערב דער רעוואָלוציע און אין'ס משך פּון דער רעוואָלוציאָנערער פּעריאָדע אין רוסלאַנד: אין די יאָהרען 1905 און 1917 האָט זיך פּלעכאָנאָוו טאַקי אַרויסגעוויזען אַלס אַ האַלבער דאָקטרינער און אַ האַלבער פּיליסטער אין דער פּאָליטיק פּון נאַכשלעפען זיך ביים עק פּון דער בורזשואַזיע.

„מיר האָבען געזעהן ווי מאַרקס און ענגעלס, פּאַלעמזירערנדיג מיט די אַנאַרכיסטען, האָבען אַלץ קלאַרער אַרויסגעבראַכט זייערע אַנשוואַונגען אויף דער באַציהונג פּון דער רעוואָלוציע צום שטאַט. אַרויסגעבענדיג אין 1891 מאַרקס'עס „קריטיק פּון דער נאַטהער פּראָגראַמע“, האָט ענגעלס געשריבען, אַז „מיר (ד. ה. מאַרקס און ענגעלס) זיינען דאָן געווען אין'ס סאַמע ברען פּון קאַמפּף מיט באַקוּני'ען און זיינע אַנאַרכיסטען — נאָכ'ן נאַטהער קאָנגרעס פּון'ס (ערשטען) אינטערנאַציאָנאַל זיינען קוים צוויי יאָהר אַוועק.“ די אַנאַרכיסטען האָבען זיך מיט אַלע מעגליכקייטען געסטאַ-

רעט צו ערקלערען די פארזוער קאמונע אלס „זייערע“, אלס א זאך, וואָס באַשטעטיגט זייער לעהרע, און דערביי האָבען זיי ניט פאַרשטאַנען דעם מוסר השכל פון דער קאָמונע און ווי מאַרקס אַנאַליזירט דעם מוסר השכל. זיי האָבען ניט פאַרשטאַנען אַפילו דאָס, וואָס ס'איז כמעט געווען נאָהענט צו דער ווירקליכקייט אין די ממשות'דיג-פּאָליטישע פּראַגען: צי מען דאַרף צוקלאַ-פען די אַלטע שטאַטליכע מאַשין און מיט וואָס מען זאָל זי פאַרבייטען — דאָס האָט דער אַנאַרכיזם ניט געגעבען. אָבער רעדען וועגען „אַנאַרכיזם און סאָציאַליזם“, אויסמיי-דענדיג די גאַנצע פּראַגע וועגען שטאַט, ניט באַמער-קענדיג די גאַנצע ענטוויקלונג פון'ם מאַרקסיזם פאַר און נאָך דער קאָמונע, וואָלט געמיינט אומבאַדינגט זיך אַרונטער-קלייבען צום אָפּאַרטוניזם. וואָרים דער אָפּאַרטוניזם דאַרף טאַקי מעהר ווי אַלעס, אז די דאָזיגע צוויי אָנגעוויזענע פּראַגען זאָלען נאָר ניט אוועקגעשטעלט ווערען. דאָס אַליין איז שוין דער נצחון פון'ם אָפּאַרטוניזם.

2. קאומסקי'ס פאלעמיק מיט די אָפּאַרטוניסטען.

אין דער רוסישער ליטעראַטור זיינען קאומסקי'ס ווערק, אָהן צווייפּעל, איבערזעצט מעהר ווי אין וועלכער ניט איז אַנדער לי-טעראַטור. ניט אומזיסט וויצלען זיך אייניגע דייטשע סאָציאַל-דעמאָקראַטען, אז אין רוסלאַנד לעזט מען קאומסקי'ן א סך מעהר ווי אין דייטשלאַנד.

קאומסקי איז ביי אונז אין רוסלאַנד באַריהמט ניט נאָר דורך דעם וואָס ער האָט פּאָפּולאַריזירט דעם מאַרקסיזם, נאָר אויך דורך דעם, וואָס ער האָט פּאָלעמיזירט מיט די אָפּאַרטוניסטען און מיט בערנשטיינ'ען אן דער שפיצע. און זעהר וועניג מענשען ווייסען דעם פאַקט ווי קאומסקי האָט זיך פאַרלאָרען און זיך גענומען פאַר-טיידיגען דעם סאָציאַל-שאַוויניזם אין דער צייט פון'ם גרויסען קריזיס פון 15—1914. זעהר וועניג מענשען ווייסען דעם פאַקט,

אז איידער קאָטסקי האָט אַרויסגעטראָטען געגען די אָנגעזעהענסטע פּאַרטעטער פּוֹנ'ם אָפּאַרטוניזם אין פּראַנקרייך (מילעראַן און זשאָרעס) און אין דייטשלאַנד (בערנשטיין), האָט ער אַרויסגעוויזען אַ ניט זיכערקייט און זיך שטאַרק געוואַקעלט. די מאַרקסיסטישע „זאַריאַ“, וועלכע איז ערשינען אין שטוטגאַרט אין די יאָהרען 1901—02, די צייטונג, וועלכע האָט שטאַרק פּאַרטיידינט די פּראַלעטאַריש-רעוואָלוציאָנערע אַנשיאָונגען, איז געווען געצוואונד-גען צו פּאַלעמייזירען מיט קאָטסקי'ן און זיך אויסדריקען, אז זיין ניט אַהין און ניט אַהער רעוואָלוציע, וואָס איז אָנגענומען געוואָרען אויפ'ן פּאַריזער אינטערנאַציאָנאַלען סאַ-ציאַליסטישען קאָנגרעס אין 1900 אין באַצוג צום אָפּאַרטוניזם, איז אַ „קאָטשקעווע“. אין דער דייטשער ליטעראַטור זיינען פּאַרעפּענטליכט געוואָרען קאָטסקי'ס בריעף, און אין זיי זעהט מען נאָך קלאָרער, ווי ער האָט זיך שטאַרק געשלאָגען מיט דער דעה און זיך גע'ישוב'ט איידער ער איז אַרויסגעטראָטען געגען בערנשטיין'ען.

פון נאָך גרעסערער באַדייטונג איז דאָס, וואָס אין דער פּאַ-ליטיק גופא, אין דעם אופן ווי ער באַהאַנדעלט די פּראַגע וועגען אָפּאַרטוניזם, זעהט מען ווי קאָטסקי בויגט זיך צום אָפּאַרטוניזם אין דער פּראַגע וועגען שטאַט.

פאַר אַ ביישפּיעל וועלען מיר נעמען זיין ערשטע גרויסע זוּערק געגען אָפּאַרטוניזם, זיין בוך „בערנשטיין און די סאַציאַל-דעמאָקראַטישע פּראָגראַמע“. קאָטסקי לייקענט טאַקי אָפּ בערנ-שטיין'ען. אָבער כאַראַקטעריסטיש איז אָט וואָס:

אין זיינע טרויעריג באַריהמטע „גרונדגעזעצען פון סאַציאַ-ליזם“ באַשולדיגט בערנשטיין דעם מאַרקסיום אין „בלאַנקיזם“ (די דאָזיגע באַשולדיגונג האָבען די אָפּאַרטוניסטען און אַלע בור-זשאַנצע ליבעראַלען אין רוסלאַנד שוין אַ מאָל טויענד באַנוצט געגען די פּאַרטעטער פּוֹנ'ם רעוואָלוציאָנערען מאַרקסיום, די באַל-שעוויקעס). דערביי שטעלט זיך בערנשטיין ספּעציעל אָפּ אויף

מאַרקס'עס „בירגער קריגע אין פראַנקרײך“ און פּרוואווט — אויף א זעהר אומגעלונגענעם אופן — פאַרגלייכען מאַרקס'עס אַנשוואונג אויף דעם מוסר השכל פון דער קאָמונע מיט דעם שטאַנדפונקט פון פּרוּדאָנ'ען. ספּעציעל שטעלט זיך בערנשטיין אָפּ אויף מאַרקס'עס אויספיהר, וואָס ער האָט אונטערגעשטראַכען אין דער פאַררעדע, אין 1872 טען יאָהר, צום „קאָמוניסטישען מאַניפעסט“, און וועלכער לויט אַזוי: „דער ארבייטער קלאַס קען ניט גלאַט איבערנעמען אין זיינע אייגענע הענט די פאַרטיגע שטאַטאטליכע מאַשין און זי גלאָזען ווייטער אַרבייטען פאַר זיינע אייגענע צוועקען“.

בערנשטיין'ען זיינען אָט די ווערטער אַזוי „געפעלען“ גע- וואָרען, אַז ער האָט זיי אין זיין בוך איבערנע'חור'ט ניט וועניגער ווי דריי מאָל, אויסטייטשענדיג זיי אויף א צודרעהטען אָפּפאַרטור ניסטישען אופן.

ווי מיר האָבען שוין אויבען געזעהן, אַז דערמיט האָט מאַרקס געמיינט צו זאָגען, אַז דער ארבייטער קלאַס מוז צוקלאַפּען, צוברעכען, אויפרייסען די גאַנצע שטאַטאטליכע מאַשין. און ביי בערנשטיין'ען קומט גאָר אויס, אַז מיט אָט די ווערטער האָט מאַרקס געוואָרענט דעם ארבייטער קלאַס געגען צו שטאַרקע רעוואָלוציאָנערע האַנדלונגען בעת זיי פאַרכאַפּען די מאַכט.

קיין מעהר אומגעלומפערטע און צודרעהטע אויסטייטשונג פון'ם מאַרקסזיסם קען מען זיך שוין ניט פאַרשטעלען.

און וואָס האָט קאָוטסקי געטאָן אָפּליקענענדיג דעם בערנ- שטייניזם?

ער האָט זיך קונציג אויסגעדריעהט, און אינגאַנצען ניט אָנ- געריהרט די פראַגע ווי דער אָפּפאַרטוניזם צוקאַליעטשעט דעם מאַרקסזיסם אין דעם פּרט. ער האָט בלויז געבראַכט דעם אויבענ- דערמאַנטען אויסצוג פון ענגעלס'עס פאַררעדע צו מאַרקס'עס „בירגער קריגע“, זאָגענדיג דערביי, אַז לויט מאַרקס'ען, קען דער

ארבייטער קלאַס ניט באַהערשען די פּאַרטיגע שטאַטליכע מאַשין; נאָר ער קען בכלל זי פאַרכאַפּען, און דאָס אלעס. און וועגען דעם וואָס בערנשטיין שרייבט צו מאַרקס'ען פּונקט דעם היפּוך פּון דעם וואָס ער האָט געזאָגט, וועגען דעם, אז מאַרקס האָט פּון 1852טען יאָהר אָן ווידער און אָבער באַהויפּטעט, אז די אויפנאַבע פּון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע איז צו צו קלאַ - פּען די שטאַטליכע מאַשין, וועגען דעם דערמאָנט קאָטסקי אפילו אַ וואָרט ניט.

און עס איז אויסגעקומען אזוי, אז דער סאַמע תּוך, דער סאַמע עיקר, וואָס אונטערשיידעט דעם מאַרקסיום פּון'ס אָפּאַר-טוניזם אין דער פּראַגע וועגען די אויפנאַבען פּון דער פּראָלע-טאַרישער רעוואָלוציע, איז ביי קאָטסקי'ן אַרויסגעקומען פּאַר-שמירט!

„די לעזונג פּון דער פּראַגע וועגען דער פּראָבלעם פּון דער פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור — האָט קאָטסקי געשריבען „גע-גען“ בערנשטיין'ען — קענען מיר גאַנץ רוהיג איבערלאָזען פּאַר דער צוקונפּט“ (זייט 172, דייטשע אויסגאַבע).

דאָס איז ניט קיין פּאָלעמיק געגען בערנשטיין'ען, נאָר אין תּוך גענומען, נאָר אַ מין פּשרה, אַ מין אויפגעבען די פּאָזיציע דעם אָפּאַרטוניזם. וואָרים וואָס נאָך דאַרפּען די אָפּאַרטוניסטען אויב ניט דאָס, אז מען זאָל „גאַנץ רוהיג איבערלאָזען פּאַר דער צוקונפּט“ די סאַמע וויכטיגסטע פּראַגען וועגען דער אויפנאַבע פּון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע.

מאַרקס און ענגעלס האָבען פּון 1852טען יאָהר ביז'ן 1891טען יאָהר, אין אַ משך פּון פּערציג יאָהר צייט, געלערנט דעם פּראָלע-טאַריאַט, אז ער דאַרף צוקלאַפּען די שטאַטליכע מאַשין. און קאָטסקי האָט אין 1899, בעת די אָפּאַרטוניסטען האָבען אין דעם פּונקט אזוי פּאַראַטען דעם מאַרקסיום, אָפּגעמאָן אַ קונציג שטיקעל אַרבייט און צודרעהט די פּראַגע אזוי, אז עס איז אויסגעקומען אַ פּראַגע צי עס איז בכלל נאָר נויטיג צוצוברעכען די שטאַטליכע

מאשין, און דערביי האָט ער זיך באַהאַלטען אונטער'ן שוין פון דעם בירגערליכען „אומשטרייטבארען“ (און אומפורכטבארען) אמת, אז די קאָנקרעטע פאַרמען פון אַ אידעע קענען מיר קיינמאָל פרייהער ניט וויסען!

צווישען מאַרקס'ען און קאָטסקי'ן ליגט אַ גאַנצער תּהום אין זייער באַציהונג צו דער אויפגאַבע ווי די פּראָלעטאַרישע פּאַרטיי דאַרף צוגרייטען דעם אַרבייטער קלאַס פאַר אַ רעוואָלוציע. איצט לאָמיר נעמען אַן אַנדערע, מעהר צייטיגע ווערק קאָטסקי'ס, וואָס איז אויך אין אַ באַדייטענדער מאָס געווידמעט דער אָפּלייקענונג פון'ם אָפּאַרטוניזם. דאָס איז זיין בראַשורע וועגען דער „סאַציאַלער רעוואָלוציע“. דאָ האָט דער מחבר גע'נומען אַלס זיין ספּעציעלע טעמאַ די פּראַגע וועגען דער „פּראָלע'טאַרישער רעוואָלוציע“ און וועגען דעם „פּראָלעטאַרישען רעזשים“. דער מחבר האָט דאָ געגעבען זעהר אַ סך אומגעהויער וויכטיגע מאַטעריאַלען, אָבער נראָד פון דער פּראַגע וועגען שטאַאַט האָט ער זיך אַוויסנע דרעהט. אין דער בראַשורע רעדט ער בלויז וועגען פאַרכאַפּען די שטאַאַטליכע מאַכט, דאָס הייסט, ער רעדט אויף אַזאַ אופן, אז עס קומט אויס דאָס ער ניט נאָך דעם אָפּאַרטוניזם, ער ניט צו, אז די שטאַאַטליכע מאַכט דאַרף מען פאַרכאַפּען, אָבער די שטאַאַטליכע מאַשין דאַרף מען ניט צו קלאַפּען. נראָד דאָס וואָס מאַרקס האָט אין 1872 ערקלערט אַלס „אָפּגעלעבט“ אין דער פּראָגראַמע פון'ם „קאָמוניסטישען מאַני'פעסט“, האָט קאָטסקי' אָפּגעפּרעשט אין 1902.

אין דער בראַשורע איז אַ באַזונדער פאַראַגראַף געווידמעט די „פאַרמען און די וואַפּען פון דער סאַציאַלער רעוואָלוציע“. דאָ רעדט זיך אי וועגען אַ פּאָליטישען מאַסען-סטרייק, אי וועגען אַ בירגער קריעג און אפילו וועגען אַזעלכע „באַוואַפּענטע כּחות פון דעם היינטיגען נרויסען שטאַאַט, ווי אַ ביוראָקראַטיע און אַן אַרמעע“, אָבער וועגען דעם וואָס די קאָמונע האָט שוין אויסגע'לערנט די אַרבייטער, ווערט אפילו אַ וואָרט ניט דערמאָנט. הפּנים,

אז ענגעלס האָט ניט אומזיסט געוואָרענט, ספעציעל די דייטשע סאָציאַליסטען, געגען דעם „אבערגלויבערשען רעספעקט" צום שטאט.

קאומסקי שטעלט פאָר דעם גאַנצען ענין אזוי: דער זיענר רייכער פראָלעטאריאַט „וועט פארווירקליכען די דעמאָקראטישע פראָגראַמע" און וועט אַליין אויסאַרבייטען איהרע פאראַגראַפּען. און וועגען דעם, וואָס דאָס 1871טע יאָהר האָט געגעבען נייעס אין דער פראַגע וועגען אויסבייטען די בורזשואַזע דעמאָקראַטיע אויף אַ פראָלעטארישער — וועגען דעם ווערט אפילו אַ וואָרט ניט דערמאָנט. קאומסקי קומט דאָ אָפּ מיט אַזעלכע „סאָלירע" אייגן גע'חזר'טע באַגאָליטעמען:

„עס איז במילא קלאָר, אז ביי די איצטיגע פאָראַנדקעס וועלען מיר זיך ניט צושלאָגען צו הערשאַפט. די רעוואָלוציע אַליין לענט פאָר אַ לאַנגען און טיעף־פאָרכאָפּענדען קאַמפּף, וועלכער וועט שוין באַווייזען צו ענדערען אונזער איצטיגע פאָליטישע און סאָציאַלע סטרוקטור."

עס איז גאָר קיין צווייפעל ניט, אז דער דאָזיגער „עס איז שוין במילא קלאָר" איז פונקט אזוי אמת ווי דער פאַקט, אז פּערד עסען האָבער און אז די וואָלגאַ שטראַמט אַרײַן אין קאַספּישען ים. עס איז גאָר אַ שאַדע וואָס דורך אַזאַ פּוסטער און אָנגעבלאָזענער פראַזע וועגען דעם „טיעף־פאָרכאָפּענדען" קאַמפּף, דרעהט מען זיך אויס פון דער פראַגע, וואָס איז אַמוויכטיגסטען פאַר'ן רעוואָלוציאָר ציאָנערען פראָלעטאריאַט, און דאָס איז: אין וואָס זשע דריקט זיך אויס די „טיעפּקייט" פון זיין רעוואָלוציע אין באַצוג צום שטאט, אין באַצוג צו דער דעמאָקראַטיע, ניט אזוי ווי אין די פריהערדיגע, ניט פראָלעטארישע רעוואָלוציעס? דערמיט אַליין, וואָס קאומסקי דרעהט זיך אויס פון אָט דער פראַגע, גיט ער אין דער אמת'ען נאָך דעם אָפּאַרטוניזם אין'ם סאַמע וויכטיגסטען פונקט, בעת ער ערקלערט איהם קריענ מיט'ן פּוּל, אונטערשטרייבענדיג די באַדייטונג פון די „אידעען פון

דער רעוואָלוציע" (א סך האָט די דאָזיגע „אידעע" די ווערט, אויב מען זאָל מורא האָבען אַנטירען די אַרבייטער די ממשות'דיגע אידעען פון דער רעוואָלוציע?) אָדער זאָגענדיג: „דער רעוואָלוציע ציאָנער אידעאָליזם איז קודם כל", אָדער מעלרענדיג, אז די ענגלישע אַרבייטער שטעלען מיט זיך איצטער פאָר „קויס-קויס עט" וואָס מעהר ווי די קליין-בורזשאַ".

„אין אַ סאָציאַליסטישער געזעלשאַפט — שרייבט קאָטסקי — קענען עקזיסטירען זייט ביי זייט, איינער לעבען אַנדערען... די סאַמע פאַרשיידענסטע אונטערנעמונגס-פאַרמען: אַ ביראָקראַטישע (!?), אַ טרייד-יוניאָניסטישע, אַ קאָאָפּעראַטיווע און אַ איינגעשטאַלטיגע"...

„עס זיינען, למשל, פאַראַן אזוינע אונטערנעמונגען, וועלכע קענען זיך ניט באַגעהן אָהן אַ ביראָקראַטישער (!?) אָרגאַניזאַציע, — למשל אייזענבאהנען. דאָ קען די דעמאָקראַטישע אָרגאַניזאַציע אָננעמען אזא פאַרמע: די אַרבייטער קלייבען אויס דעלעגאַטען, וועלכע בילדען אַ מין פאַרלאַמענט, און דער דאָזיגער פאַרלאַמענט צוטיילט די אַרבייט און גיט אַכטונג אויף דער פאַר-וואַלטונג פון'ם ביראָקראַטישען אַפאַראַט. אַנדערע אונטערנעמונגען קען מען איבערגעבען דער פיהרערשאַפט פון די אַרבייטער פאַרבאַנדען, ווידער אַנדערע קען מען אָרגאַניזירען אויף קאָאָפּעראַטיווע יסודות" (זייטען 148 און 115 פון דער רוסישער איבער-זעצונג, זשענעווער אויסגאַבע פון 1903 טען יאָהר).

אַט די אַלע קהירות זיינען ניט ריכטיג, און זיי שטעלען מיט זיך פאָר אַ שפּאַן צוריק אין פאַרגלייך מיט דעם אויספיהר, וואָס מאַרקס און ענגעלס האָבען געמאַכט אין די 70ער יאָהרען, שטי-צענדיג זיך אויף דעם מוסר השכל, וואָס זיי האָבען אַרויסגענומען פון דער קאָמונע.

די אייזענבאהנען אונטערשיידען זיך לחלוטין ניט פון אַלע אַנדערע אונטערנעמונגען פון דער גרויסער מאַשינען אינדוסטריע, זיי אונטערשיידען זיך אַכטאָלט מיט גאַרניט פון וועלכער עס איז

ניט פאבריק, גראסער קראָם, גרויס־קאפיטאליסטישער דאָרפס־ווירטשאַפֿטליכער אונטערנעמונג. אין אלע אזעלכע אונטערנעמונגען פאָדערט די טעכניק אָהן צווייפעל די שטרענגסטע דיס־ציפּלין, די גרעסטע פינקטליכקייט פון יעדען איינעם, וואָס טוט דערביי אַ געוויסען טייל פון דער ארבייט, ווייל אַנדערש קען דאָס נאָך שטערען דעם גאַנצען גאַנג פון דער ארבייט און אלעס קאָלירע מאַכען. אין אלע אזעלכע אונטערנעמונגען וועלען די ארבייטער, אודאי, „אויסקלייבען דעלעגאַטען, וועלכע בילדען אַ מיני פאַרלאַמענט“.

אָבער אין דעם איז דאָך דער גאַנצער עיקר, וואָס דער דאָר־זיגער „מין פאַרלאַמענט“ וועט ניט זיין פון יענעם מיני פאַר־לאַמענטען ווי אין די בורזשואַזנע־פאַרלאַמענטאַרישע איינרייכ־טונגען. אין דעם איז דאָך דער גאַנצער עיקר, וואָס דער דאָזיגער „מין פאַרלאַמענט“ וועט ניט נאָר „צוטיילען די ארבייט און אַכ־טונג געבען אויף דער פאַרוואַלטונג פון'ם ביוראָקראַטישען אַפאַר־ראַט“, ווי קאומסקי האָט זיך פאַרגעשטעלט. אין אַ סאַציאַליס־טישער געזעלשאַפֿט וועט דער דאָזיגער „מין פאַרלאַמענט“ פון ארבייטער דעפוטאַטען טאַקי צוטיילען די ארבייט און אַכטונג געבען אויף דער פאַרוואַלטונג פון'ם „אַפאַראַט“, אָבער דער אַפאַר־ראַט וועט ניט זיין קיין „ביוראָקראַטישער“. באַקומענדיג די פּאָליטישע מאַכט, וועלען די ארבייטער צוקלאַפּען דעם אַלטען ביוראָקראַטישען אַפאַראַט, זיי וועלען איהם צוברעכען ביז'ן גרונד, קיין שטיין אויף אַ שטיין וועלען זיי ניט איבערלאָזען, און אויף זיין פּלאַץ וועלען זיי אויסבויען אַ נייעם, וואָס וועט באַשטעהן פון ארבייטער און אָנגעשטעלטע, וועלכע וועלען בשום אופן ניט קענען ווערען קיין ביוראָקראַטען, ערשטענס, דערפאַר וואָס מען וועט זיי ניט באַשטימען, נאָר ערוועהלען, און דערצו נאָך קענען צוריקרופּען צו יעדער צייט; צווייטענס, דערפאַר, וואָס זיי וועלען פאַר זייער ארבייט קריגען ניט מעהר ווי אַן ארבייטער קריגט געווענליך, און דריטענס, דערפאַר, וואָס עס וועט אויסקומען אַזוי,

אז די ארכייט צו קאנטראָלירען און אויפפאסען וועט אויספאלען אלע מאָל אויף אַן אנדערען, וואָס וועט ערוועהלט ווערען, און ווייל עס וועט אויסקומען יעדען איינעם אמאָל צו זיין אַ „ביראָד-קראַט“, וועט שוין קיינער קיין „ביראָקראַט“ ניט זיין.

קאָוטסקי האָט זיך לחלוטין ניט אריינגעטראַכט אין מאַרקס'עם ווערטער: „די קאָמונע איז ניט געווען קיין פאַרלאַמענטאַרישע, נאָר אַן אַרבייטענדע קאַרפּאָראַציע, וואָס גיט און פיהרט דורך געזעצען אין איין און דערזעלבער צייט“.

קאָוטסקי האָט נאָרניט פאַרשטאַנען דעם אונטערשייד צוויי-שען אַ בורזשואַזנעם פאַרלאַמענטאַריזם, וואָס פאַראייניגט דעמאָ-קראַטיע (ניט פאַר'ן פאַל ק) מיט ביראָקראַטיזם (געגען פאַל ק), — און אַ פּראָלעטאַרישען דעמאָקראַ-טיזם, וועלכער וועט גלייך אָנגעמען מיטלען אינגאַנצען אויסצוראָ-טען דעם ביראָקראַטיזם, און וועלכער וועט זיין אימשטאַנד דורכ-צופיהרען די דאָזיגע מיטלען ביז צום סוף, ביז מען וועט אינגאַנצען פטור ווערען פון'ם ביראָקראַטיזם, ביז מען וועט אינפיהרען דעמאָקראַטיע פאַר'ן פאַלק.

קאָוטסקי האָט דאָ אַלץ אַרויסגעוויזען דעם „אַבערגלויבער-רישען יראַת הכבוד“ פאַר'ן שטאַט, און די „אַבערגלויבערישע אַמונאַ“ אין'ם ביראָקראַטיזם.

איצט לאָמיר איבערגעהן צו קאָוטסקי'ס לעצטען און בעסטען ווערק געגען די אָפּאַרטוניסטען, צו זיין בראָשורע „דער וועג צו מאַכט“ (ראַכט זיך, אז אין רוסיש איז דאָס נישטאָ, ווייל די בראָשורע איז ערשינען פונקט דאָן ווען די רעאַקציע איז געווען אין סאַמע ברען, אין 1909). די דאָזיגע בראָשורע איז אַ גרויסער שריט פאַרווערטס אויף וויפיעל עס ווערט אין איהר נאָר אָנגע-ריהרט די פראַגע וועגען דער רעוואָלוציאָנערער פּראָגראַמע בכלל. דער מחבר ווייזט קלאַר אָן דאַרויף ווי די קלאַסען-געגענזאַצען בכלל ווערען אַלץ שאַרפּער, און דאַרויף וואָס דער אימפעריאַליזם שפיעלט דאָ אין דעם פרט זעהר אַ באַדייטענדע ראַלע. נאָך דער

„רעוואָלוציאָנערער פּעריאָדע פון די יאָהרען 1781—1789“, הויבט זיך אָן פאַר מערב אייראָפּא, פון 1905 אָן, אַ אַנאַלאָגישע פּעריאָדע פאַר'ן מזרח. אַן אַלױעלטליכע קריעג רוקט זיך שנעל אַלץ נעהן-טער און נעהנטער. „דער פּראָלעטאַריאַט קען מעהר ניט רעדען װעגען אַ פּריהציטיגער רעוואָלוציע“. „מיר זיינען שױן אַרייַן געטראָטען אין דער רעוואָלוציאָנערער פּעריאָדע“. „די רעוואָלוציאָנערע תקופה הויבט זיך שױן אָן“.

אַט דאָס זיינען קלאָרע דיבורים. אַט די בראַשורע קאױטסקי'ס דאַרף אױסגענוצט װערען אַלס אַ מאָס צו פאַרנלייכען דאָס װאָס די דױטשע סאָציאַל־דעמאָקראַטיע האָט פאַרשפּראַכט זיך צו זײַן אײדער די אױמפּעריאַליסטישע מלחמה האָט אױסגעבראַכען, דערמיט װי נידעריג זי איז געזונקען (און קאױטסקי אַליין אױך) בעת די מלחמה האָט אױסגעבראַכען. „די אױצטיגע לאַגע — האָט קאױטסקי געשריבען אין דער בראַשורע, פון װעלכ־כער מיר רײדען אױצט — שלעפט מיט זיך די סכנה, אַז מען זאָל אונז (דױטשע סאָציאַל־דעמאָקראַטען) נאַנץ לײכט קענען אָנ־נעמען פאַר נאָך מעהר מעסיגער װי מיר זיינען אין דער אמת'ען“. און אַרױסגעװױזען האָט זיך, אַז אין דער אמת'ען איז די דױטשע סאָציאַל־דעמאָקראַטיע נאָך מעהר מעסיג און אָפּאַרטוניסטיש װי מען האָט געדענקט!

און כאַראַקטעריסטיש איז אַט װאָס: רעדענדיג װעגען דעם, אַז ס'הױבט זיך שױן אָן אַ רעוואָלוציאָנערע תקופה, איז אַפילו אין דער בראַשורע, װאָס ער װידמעט, װי ער אַליין זאָגט, דער פּראַגע װעגען דער „פּאַליטישער רעוואָלוציע“, האָט ער זיך אױך אױסגעדּרעהט פון דער פּראַגע װעגען שטאַטאט. און אַט דער גאַנצער סך הכל פון אױסדרעהען זיך און אױס־מײדען רעדען װעגען דער סאַמע װיכטיגסטער פּראַגע, האָט גע־פיהרט צו דעם גאַנצען איבערגאַנג צום אָפּאַרטוניזם, װעגען װאָס מיר װעלען באַלד רעדען. עס קומט אױס, אַז די דױטשע סאָציאַל־דעמאָקראַטיע האָט

דורך קאוטסקי'ן געמלדעט אזוי: איך בלייב ביי די רעוואָלוציע ציאָנערע אנשויאונגען (1899טען יאָהר). איך אנערקען ספעציעל די אומפארמיידליכקייט פון דער סאָציאלער רעוואָלוציע פון'ס פראָלעטאריאט (1902). אָבער איך געה דאָך צוריק געגען דעם, וואָס מאַרקס האָט שוין געזאָגט אין 1852טען יאָהר, אויב די פראַגע ווערט אוועקגעשטעלט וועגען די אויפגאבען פון דער פראַ-לעטארישער רעוואָלוציע אין באַצונג צום שטאַט (1912). און אזוי איז די פראַגע טאַקי אוועקגעשטעלט געוואָרען אין דער פאַלעמיק מיט פאַנעקוק'ן.

3. קאוטסקי'ס פאַלעמיק מיט פאַנעקוק'ן.

פאַנעקוק איז אַרויס געגען קאוטסקי'ן, אַלס איינער פון די פאַרטרעטער פון יענער לינקער ראַדיקאַלער שטרעמונג, וואָס האָט אין איהרע רייהען געצעהלט ראָזע לוקסעמבורג, קאַרל ראַדעק און אַנדערע, און וועלכע איז געשטאַנען פעסט פאַר רעוואָלוציאָנערער סאַקטיק און געגלויבט, אַז קאוטסקי געהט איבער אויף דער פאַ-זיציע פון'ס „צענטר“, וואָס ווייגט זיך פרינציפענלאָז צווישען מאַרקסיזם און אָפּאָרטוניזם. אַז דאָס איז ניט געווען קיין טעות האָט באַוווּזען די מלחמה, ווען די שטרעמונג פון'ס „צענטר“ (וואָס רופט זיך ניט ריכטיג אָן מאַרקסיסטישער) אָדער „קאוט-סקיאַניזם“ האָט זיך אַרויסגעוויזען מיט זיין גאַנצער מיאוסער אַרימקייט.

אין דעם אַרטיקעל „מאַסען אַקצאָן און רעוואָלוציע“ („נייע צייט“, 1912), וואו עס ווערט אָנגעריהרט די פראַגע וועגען שטאַט, האָט פאַנעקוק באַראַקטערירט קאוטסקי'ס פּאָזיציע אַלס די פאַ-זיציע פון'ס „פאַסיווען ראַדיקאַליזם“, אַלס די „טעאָריע פון דער אונטערמינגער ערוואַרטונג“. „קאוטסקי וויל ניט זעהן דעם פראַ-געס פון דער רעוואָלוציע“ (זייט 616), שטעלענדיג די פראַגע אויף אַזא אופן, איז פאַנעקוק צוגעגאַנגען צו דער טעמאַ, וואָס

אינטערעסירט אונז, וועגען די אויפנאבען פון דער פראָלעטארישער רעוואָלוציע אין באַצוג צום שטאַט.

„דער קאמפף פון'ס פראָלעטאריאַט — האָט ער געשריבען — איז ניט בלויז אַ קאמפף געגען דער בורזשואַזיע פאַר דער שטאַטליכער מאַכט, נאָר אַ קאמפף געגען דער שטאַט־ליכער מאַכט... דער תּוֹך פון דער פראָלעטארישער רעוואָלוציע איז די פאַרניכטונג פון די שטאַטליכע כחות און זייער אויפֿלע־זונג דורך די כחות פון'ם פראָלעטאריאַט... דער קאמפף הערט אויף בלויז דאָן, ווען עס ווערט פאַרווירקליכט דער ענדציעל און עס ווערט אינגאַנצען פאַרניכטעט די שטאַטליכע אָרגאַניזאַציע. די אָרגאַניזאַציע פון דער מאַיאָריטעט באַווויזט איהר אויבערמאַכט מיט דעם, וואָס זי פאַרניכטעט די אָרגאַניזאַציע פון דער הער־שענדער מינאָריטעט“ (זייט 548).

דער אופן ווי פאַנעקוק האָט פאַרמולירט זיינע געדאַנקען, ליידעט פון גרויסע חסרונות, אָבער דער געדאַנק איז דאָ דאָך אַרויס־געקומען קלאָר, און עס איז אינטערעסאַנט ווי אַזוי קאוטסקי לייענט דאָס אָפּ.

„ביז איצט — האָט ער געשריבען — איז דער געגענזאַץ צווישען די סאָציאַל־דעמאָקראַטען און די אַנאַרכיסטען באַשטאַנען אין דעם, וואָס די ערשטע האָבען געוואָלט אויסקעמפפֿען די שטאַטליכע מאַכט, און די אַנדערע האָבען זי געוואָלט צושטערען. און פאַנעקוק וויל ביידע זאַכען צוזאַמען — אי אויסקעמפפֿען די שטאַטליכע מאַכט אי צושטערען זי“ (זייט 724).

אויב פאַנעקוק'ס אָרגומענטען ליידען פון ניט קלאָרקייט און עס פעהלט אין זיי אַביסעל דאָס ממשות'דיגע און בולט'ע (שוין ניט רעדענדיג וועגען אַנדערע חסרונות, וואָס האָבען מיט אונזער טעמאַ קיין שייכות ניט), האָט קאוטסקי גענומען דוקא דעם פרינ־ציפיעלען עיקר, וואָס פאַנעקוק האָט אָנגעצייכענט, און אין דעם סאַמע פרינציפיעלען עיקר פון דער פראַגע

האָט קאומסקי אינגאנצען פאַרלאָזט די פּאָזיציע פּוֹן'ם מאַרקסיוזם און איז אינגאנצען אוועק צום אָפּאַרטוניזם. דעם אונטערשייד צווישען די סאָציאַל־דעמאָקראַטען און די אַנאַרכיסטען האָט ער באַשטימט זעהר ניט ריכטיג, ער האָט דעם מאַרקסיוזם דאָ צו־קאַליעטשעט און פאַרביליגט.

דער אונטערשייד צווישען די מאַרקסיסטען און אַנאַרכיסטען באַשטעהט אין דעם, וואָס (1) די ערשטע, שטעלענדיג פאַר זיך די אויפגאבע די פּאָלשטענדיגע פאַרניכטונג פּוֹן'ם שטאַאַט, אַנער־קענען דעם דאָזיגען ציעל אַלס פאַרווירקליכט ערשט נאָכדעם ווי די סאָציאַליסטישע רעוואָלוציע וועט פאַרניכטען די קלאַסען, ווי אַ רעזולטאַט פון דעם איינפיהרען דעם סאָציאַליזם, וואָס פיהרט דערצו, אַז דער שטאַאַט זאָל אָפּשטאַרבן; די צווייטע, די אַנאַר-כיסטען, ווילען די פּאָלשטענדיגע פאַרניכטונג פּוֹן'ם שטאַאַט באַלד, ניט פאַרשטעהענדיג די באַדינגונגען, וואָס זיינען נויטיג פאַר אַזאַ פאַרניכטונג. (2) די ערשטע, די מאַרקסיסטען, אַנערקענען אַלס נויטווענדיג, אַז דער פּראָלעטאַריאַט, נאָכדעם ווי ער האָט שוין אַרײַנגעקראָגען די פּאָליטישע מאַכט, זאָל אינגאנצען פאַרניכטען די אַלטע שטאַאַטליכע מאַשין, און זי אויסבייטען אויף אַ נייער, וואָס באַשטעהט פון אַ אָרגאַניזאַציע פון באַוואַפענטע אַרכײַטער, אויף דעם שטייגער פון דער קאָמונע; די צווייטע אָבער, די אַנאַרכיסטען, באַשטעהענדיג פּעסט דאַרויף, אַז די שטאַאַטליכע מאַשין מוז פאַרניכטעט ווערען, שטעלען זיי זיך פאַר זעהר ניט קלאָר, אַוּיף וואָס דער פּראָלעטאַריאַט זאָל זי אויס־בייטען און ווי אזוי ער וועט זיך באַנוצען מיט דער רעוואָלוציאַר־נערער מאַכט; די אַנאַרכיסטען לייקענען נאָר אינגאנצען, אַז דער רעוואָלוציאַנערער פּראָלעטאַריאַט דאַרף זיך באַנוצען מיט דער שטאַאַטליכער מאַכט, און זיי אַנערקענען נאָרניט די רעוואָלוציאַר־נערע דיקטאַטור פּוֹן'ם פּראָלעטאַריאַט. (3) די ערשטע, די מאַרק־סיסר'ן, פּאָדערען, אַז דער פּראָלעטאַריאַט זאָל צוגענרייט ווערען פאַר אַ רעוואָלוציע דורך דעם וואָס מען וועט זיך באַנוצען מיט

דעם איצמיגען שטאט; די אנארכיסטען אנערקענען ניט אזא זאך.

געגען קאוטסקי'ן האָט פּאַנעקוק אַרויסגעשטעלט דוקא דעם מאַרקסזיסם. וואָרים מאַרקס האָט אונז געלערנט, אז דער פּראָלע-טאָריאַט קען ניט גלאַט אויסקעמפּפּען די שטאַטליכע מאַכט אין דעם זין אז דער אַלמער שטאַטליכער אַפּאַרט זאָל בלויז איבער-געהן אין נייע הענט, נאָר ער דאַרף דעם אַלמען אַפּאַרט צוקלאַ-פּען און אויף זיין פּלאַץ צונויפּשטעלען אַ נייעם.

קאוטסקי געהט אוועק פון'ם מאַרקסזיסם צו די אַפּאַרטוניסטען, מחמת דער סאַמע עיקר, די פּאַרניכטונג פון דער שטאַטליכער מאַשין, איז ביי איהם גאָרניט. אזא זאך, ווי די פּאַרניכטונג פון דער שטאַטליכער מאַשין, לעגט זיך די אַפּאַרטוניסטען ניט אויפ'ן שכל, דאָס קלעפט זיך עפּים ניט צו זיי; דער גאַנצער ענין איז ביי זיי אַ קלייניגקייט, און זיי זיינען יוצא דערמיט, וואָס זיי טייטשען אויס דאָס וואָרט „אויסקעמפּפּען“ אויף זייער אייגענעם שטייגער און עס קומט ביי זיי אויס, אז דאָס מיינט מען גלאַט קריגען די מאַיאָריטעט אין דער שטאַטליכער מאַשין.

כדי צו פאַרדעקען דעם אופן ווי ער צוקאַלעטשעט דעם מאַרקסזיסם, פּאַלט קאוטסקי אויף אזא שכל: ער ברענגט אַ פּסוק פון מאַרקס'ען אַליין. אין 1850 האָט מאַרקס געשריבען וועגען דער נויטווענדיגקייט פון דער „ענטשידענער צענטראַליזאציע פון די כוחות און די הענט פון דער שטאַטליכער מאַכט“. כאַפט זיך קאוטסקי אָן אָן דעם און פרעגט מיט נצחון: צי וויל ניט פּאַנעקוק צושטערען דעם „צענטראַליזם“?

דאָס איז שוין פשוט מעשה קונצענמאַכער, פּונקט ווי בערני-שטיין'ס פּאַרגלייכט דעם מאַרקסזיסם און דעם פּרודאָניזם און די אַנזיכטען אויף פּעדעראַציע אַנשטאָט פּעדעראַליזם.)

דער „פּסוק“, וואָס קאוטסקי האָט אַרויסגענומען פון מאַרקס'ן, קלעפט זיך ווי אַן אַרבעס צום וואַנט. צענטראַליזם איז מעגליך אי אין דער אַלמער אי אין דער נייער שטאַטליכער מאַשין. אויב

די ארבייטער וועלען פרייוויליג פאראייניגען זייערע באוואפענטע כחות, וועט דאָס זיין צענטראַליזם, אָבער ער וועט זיין געגרינדעט אויף דער „פּאָלישטענדיגער פּאַרניכטונג" פון דעם שטאַטליכען צענטראַליזירטען אפּאַראַט, מיט דער שטענדיגער אַרמעע, פּאָליציי און ביוראָקראַטיע. קאומסקי האַנדעלט דאָ מעשה שווינדלעך דערמיט, וואָס ער דרעהט זיך אינגאַנצען אויס צו דערמאָנען די גוט באַקאַנטע אויספירען פון מאַרקס' און ענגעלס' וועגען דער קאָמונע, און שלעפט אַרויס אַ פּסוק, וואָס קערט זיך גאַרניט אָן מיט'ן גאַנצען ענין, וועגען וואָס עס האַנדעלט זיך.

„אפּשר וויל גאָר פאַנעקוק פאַרניכטען די שטאַטליכע פּונק-ציעס פון מלוכה בעאַמטע (טשינאָוויקעס)?" — געהט קאומסקי ווייטער אָן מיט זיינע אַרגומענטען — אָבער מיר קענען זיך דאָך ניט באַגעהן אָהן טשינאָוויקעס, ניט אין פאַרטיי און ניט אין פּראָפּעסיאָנעלע אַרגאַניזאַציעס, היינט ווער שמועסט שוין אין אַ שטאַטליכער פאַרוואַלטונג! אונזער פּראָגראַמע פּאָדערט ניט די פאַרניכטונג פון מלוכה בעאַמטע, גאָר אז זיי, די מלוכה בע-אַמטע, זאָלען ערוועהלט ווערען פּוֹן'ם פּאָלק...

„דאָ האַנדעלט זיך ניט וועגען דעם, וואָס פאַר אַ פנים דער פאַרוואַלטענדער אפּאַראַט וועט האָבען אין'ם „צוקונפטיגען שטאַט-אַט", גאָר וועגען דעם, צי אונזער פּאָליטישער קאַמפּף פאַרניכטעט די שטאַטליכע מאַכט נאָך אַי דער מען האָט זי אַויס געקעמפּט. (די אונטערשטרייכונג איז קאומסקי'ס). וואָס פאַר אַ מיניסטערום מיט זיינע אָנגעשטעלטע (טשינאָוויקעס) וואָלט געקענט פאַרניכטעט ווערען? " עס ווערט אויסגערעכענט די מיניסטעריומס פון בילדונג, יוסטיץ, פינאַנצען און קריעג. „ניין, קיין איינע פון די איצטיגע מיניסטעריומס וועט ניט אויפגעלעזט ווערען דורך אונזער פּאָליטישען קאַמפּף געגען דער רעגירונג... און איך ווידערהאַל, כּדי אויסצומיידען מיספּאַרשטענדיקע: דאָ האַנדעלט זיך ניט וועגען דעם וואָס פאַר אַ פּאַרמע די זיעגרייכע סאָציאַל-דעמאָקראַטיע וועט צוגעבען

דעם „שטאט פון דער צוקונפט“, נאָר ווענען דעם, ווי אונזער אָפּאָזיציע וועט ענדערען דעם איצטיגען שטאט (זייט 725). פשוט גערעדט הייסט דאָס זיך שמעלען יענעם אין מיטען וועג און פארדרעהן דעם גאנצען ענין אין אַ זייט. פאנעקוק האָט אַוועקגעשטעלט די פראגע גראָד וועגען דער רעוואָלוציע. דאָס איז קלאָר פון דעם קעפעל פון זיין אַרטיקל און אויך פון די אויסצוגע, וואָס זיינען געבראכט געוואָרען. און איבערשפרינגענדיג אין מיטען דערינען צו דער פראגע ווענען דער „אָפּאָזיציע“, בייט קאומסקי אויס דעם רעוואָלוציאָנערען שטאַנדפונקט אויף אַן אָפּאָרטוניסטישען. ביי איהם קומט אויס אזוי: איצט איז אַן אָפּאָזיציע, און נאָכדעם, ווען מיר וועלען שוין האָבען אויסגעקעמפּט די מאכט, וועלען מיר אַ שמועס טאָן ווענען דעם. די רעוואָלוציע פאַרשווינדט... און דאָס ווילען טאקי די אָפּאָרטוניסטען.

דאָ האַנדעלט זיך ניט ווענען דער אָפּאָזיציע און ניט ווענען פאליטישען קאמפּף בכלל, נאָר דוקא וועגען אַ רעוואָלוציע. אַ רעוואָלוציע באַשטעהט אין דעם, וואָס דער פּראָלעטאַריאַט פאַרניכטעט דעם „פאַרוואַלטערען אַפּאַראַט“ און דעם גאַנצען שטאַטליכען אַפּאַראַט, און בייט איהם אויס אויף אַ נייעם, וואָס באַשטעהט פון באַוואַ-פענטע ארבייטער. קאומסקי ווייזט דאָ אַרויס אַן „אבערגלוי-בישען יראת הכבוד“ פאַר „מיניסטעריוםס“. אָבער, פרעגען מיר, פאַרוואָס קען מען זיי ניט אויסבייטען, לאָמיר זאָגען, אויף קאָמי-סיעס פון ספעציאַליסטען, וואָס זאָלען זיין ביי די פּולחערשענרע סאָוועטען פון ארבייטער און סאָלאַדאטען דעפּוטאַטען?

דער עיקר פון דעם ענין באַשטעהט לחלוטין ניט אין דעם, צי די „מיניסטעריוםס“ וועלען בלייבען, צי עס וועלען זיין „ספעציאַליסטען קאָמיסיעס“, אָדער אַנדערע איינריכטונגען. דאָך איז לחלוטין ניט וויכטיג. דער עיקר פון דעם ענין באַשטעהט אָבער יאָ אין דעם, צי עס בלייבט די אַלגעמיינע שטאַטליכע מאַשין (וועלכע

איז מיט טויזענטערליי פעדים צוגעבונדען צו דער בורזשאזיע און דורך און דורך דורכגעדרונגען מיט שימעל און פולקויט) אָדער צי זי ווערט פארניכטעט און ווערט אויסגעביטען אויף אַ נייער. אַ רעוואָלוציע דאַרף ניט באַשטעהן אין דעם, וואָס אַ נייער קלאַס זאָל נעמען פיהרען די גרענדע מיט דער הילף פון דער אַלטער שטאַטליכער מאַשין, נאָר אין דעם, אַז ער זאָל צוקלאַפּען די אַלטע מאַשין און פיהרען די גרענדע מיט דער הילף פון אַ נייער מאַשין — אַט דעם גרונד-נעדאנק פון מאַרקסיזם האָט קאוטסקי פאַרשמירט, אָדער ער האָט איהם נאָר ניט פאַרשטאַנען.

די פראַגע, וואָס ער האָט געשטעלט וועגען די מלוכה בעאמטע (טשינאוויקעס), באַווייזט קלאַר, אַז ער האָט ניט פאַרשטאַנען דעם מוסר השכל פון דער קאָמונע און מאַרקס'עם לעהרע. „מיר באַנעהען זיך ניט אָהן טשינאוויקעס ניט אין פראַפעסיאָנעלע און ניט אין פאַרטייאָרגאַנזאַציעס“...

מיר באַנעהען זיך ניט אָהן טשינאוויקעס אונטער'ן קאַפיטאַליזם, אונטער דער הערשאַפט פון דער בורזשאַזיע. דער פראַקטאָריאַט אין אונטערדריקט, די האַראַפּאַשנע מאַסען זיינען פאַרשקלאַפט פון אַ קאַפיטאַליזם. אונטער'ן קאַפיטאַליזם איז דער דעמאָקראַטיזם באַשרענקט, צונויפגעדריקט, אַרומגעשניטען און צוקאַליעטשעט דורך דער געדונגענער שקלאַפּעריי און דורך די נויטען און דער אַרימקייט פון די מאַסען. דערפאַר, און נאָר דערפאַר ווערען אַרונטער געפיהרט פון די בעאמטע אין אונזערע פאָליטישע און פראַפעסיאָנעלע אָרגאַניזאַציעס (אָדער בעסער געזאָגט, זיי האָבען אַ נייגונג קאַליע צו ווערען) איבער די אַרומיגע קאַפיטאַליסטישע באַדינגונגען, זיי באַקומען די נייגונג צו ווערען ביוראָקראַטען, ד. ה. אַזעלכע, וואָס רייסען זיך אָפּ פון די מאַסען, שטעלען זיך אַוועק איבער די מאַסען און ווערען גאַנצע יחסנים.

אין דעם באַשטעהט דער עיקר פון ביוראָקראַטיזם, און ביי

וואָנען מען וועט ניט פטור ווערען פון די קאָפיטאליסטען, ביז וואָנען מען וועט ניט מאַכען קיין סוף פון דער בורזשואַזיע, וועט מען זיך ניט קענען באַנעהן אָהן אַ „ביוראָקראַטיזאַציע“ ביז אַ געדויערן גראַד אַ פּיִלֶּו צווישען די פּראָלעטאַרישע בעאַמטע. ביי קאָמסאַקין קומט אויס אזוי: אויב עס וועלען בלייבען די ערוועהלטע בעאַמטע, הייסט עס, אז אפילו ביים סאַציאַליזם וועלען אויך זיין טשינאָוויקעס, וועט אויך זיין אַ ביוראָקראַטיע! און גראַד דאָס איז ניט ריכטיג. אויפ'ן ביישפּיעל פון דער קאָמונע האָט מאַרקס אָנגעוויזען, אז ביים סאַציאַליזם ווערען די בעאַמטע אויס „ביוראָקראַטען“, אויס „טשינאָוויקעס“. זיי הערען דאָס אויף צו זיין לֹוִיט דער מַאָס וואָס מען פּיהרט איין, אז אויסער דעם, וואָס זיי ווערען ניט באַשטימט, נאָר ער-וועהלט, קען מען זיי נאָך צו יעדער צייט צוריקרופּען. חוץ דעם פּיהרט מען דאָך איין, אז זיי זאָלען באַקומען שכירות ניט מעהר ווי אַן אַרבייטער באַקומט געוועהנליך. חוץ דעם מאַכט מען דאָך פון די פּאַרלאַמענטאַרישע אינסטיטוציעס „אַרבייטענדע אינסטיטוציעס“, ד. ה. אַזעלכע, וואָס געבען אַרויס געזעצען און פּיהרען זיי דורך אין לעבען.

אין תּוך גענומען איז קאָמסאַקין גאַנצע אַרגומענטאַציע געגען פּאַנעקוֹב, און באַזונדערס זיין אויסגעצייכענטע טענה, אז אפילו אין פּראַפּעסיאָנעלע און פּאַרטיי אַרגאַניזאַציאָנען קענען מיר זיך אויך ניט באַנעהן אָהן טשינאָוויקעס, ניט מעהר ווי אַ ווידער-האַלונג פון בערנשטיין'ס „אַרגומענטען“ געגען דעם מאַרקסיזם בכלל. אין זיין רענעגאַטישען בוך „די גרונדגעזעצען פּוֹל'ס סאַציאַליזם“, פּיהרט בערנשטיין אַ קאַמפּף געגען דער אידעע פון „פּרימיטיווער“ דעמאָקראַטיע, געגען דעם, וואָס ער רופּט אָן „דאָקטרינערישער דעמאָקראַטיזם“ — בינדענדע מאַנדאַטען, בע-אַמטע, וואָס קריגען ניט קיין באַלוינונג, צענטראַלע פּאַרטעטער-שאַפּט, א. א. וו. אויף צו באַווייזען די ניט אויסגעהאַלטענקייט פּוֹל'ס „פּרימיטיווער דעמאָקראַטיזם“ שטיצט זיך בערנשטיין אויף

דער עןפארהונג פון די ענגלישע טרייד-יוניאָנס, ווי וועב טייטשט זי אויס. פאר די אומגעפעהר קנאפע 70 יאָהר פון זייער ענטוויק-לונג, האָבען די טרייד-יוניאָנס, וועלכע האָבען זיך ענטוויקעלט כלומרשט „פּאָלקאָם פּריי“ (זייט 187, דייטשע אויסגאָבע), זיך איבערצייגט אין דעם, אז דער פרימיטיווער דעמאָקראַטיזם טויג ניט, און דערפאר האָבען זיי איהם אויסגעביטען אויף אַ געוועהנ-ליכען: אויף אַ פּאַרלאַמענטאָריזם, וואָס איז פאַראַייניגט מיט ביוראָקראַטיזם.

דער אמת איז אָבער, אז די טרייד-יוניאָנס האָבען זיך ניט ענטוויקעלט „פּאָלקאָם פּריי“, נאָר אונטער אַ פּאָל-קאָמענער קאָפיטאָליסטישער שקלאַפּעריי, ביי וועלכער מען קען זיך טאָקיי „ניט באַנעהן“ אָהן הנחות דער הערשענדער צרה, געוואַלט, אומרעכט, און אָהן אויסשליסען די אָרימקייט פון די מאַסען פון די עסקים פון דער „העכסטער“ פאַרוואַלטונג. ביים סאָציאַליזם וועלען אַ סך זאָכען פּונ'ם „פּריי-מיטיווען“ דעמאָקראַטיזם אָפּגעפּרישט ווערען. אנדערש וועט עס ניט קענען זיין, ווייל דאָס ערשטע מאָל אין דער געשיכטע פון ציוויליזירטע געזעלשאַפטען, הויבען זיך אויף די מאַסען פון דער באַפֿעלקערונג צו דער מדרגה פון זעלבסטשטענדיגען באַטייליגען זיך ניט נאָר אין שטימען און וועהר לען, נאָר אויך אין דער פאַרוואַלטונג. ווען דער סאָציאַליזם וועט קומען, וועלען אַלע רעגירען נאָך דער רייע נאָך, און אַלע וועלען זיך שנעל צוגעוועהנען דערצו, אז קיינער זאָל ניט רעגירען, אז קיינער זאָל ניט הערשען.

מיט זיין גאונ'ישען קריטיש-אַנאַליטישען שכל האָט מאַרקס אין די פּראַקטישע מיטלען פון דער קאָמונע געזעהען יענעם איבער-ברוד, וואָס די אָפּאָרטוניסטען ווילען ניט און האָבען מורא צו אנערקענען, דערפאר וואָס זיי זיינען טרוסען, דערפאר וואָס זיי האָבען קיין חשק ניט אינגאַנצען איבערצורייסען מיט דער בור-ישראל'ע; מאַרקס האָט אין דער קאָמונע געזעהען יענע

א י ב ע ר ב ר ו ך , וואָס די אַנאַרכיסטען ווילען ניט זעהן, צי רערפאר וואָס זיי איילען זיך צופיעל, אָדער דערגאָר, וואָס זיי פאַרשטעהען בכלל ניט די באַדינגונגען פון סאָציאַלע מאַסען איבערקערענישען. „אז מען דאַרף נאָר ניט קלערען וועגען פאַר ניכטען די אַלטע שטאַטליכע מאַשין, וואָרים ווי וועלען מיר קענען אויסקומען אָהן מיניסטעריום און אָהן טשינאַוויקעס“ — אזוי טענה'ט אַן אַפּאַרטוניסט, וואָס איז דורך און דורכגעדרונגען מיט בעל־הבית'עלדיגקייט און וועלכער איז פון יענעם מין מענשען, וואָס ניט נאָר גלויבט ער ני טאין דער רעוואָלוציע און אין איהר נצחון, נאָר ער ציטערט נאָר פאַר איהר אימת מות (פונקט ווי עס האָבען פאַר איהר מורא אונזערע מענשעוויקעס און סאָציאַליסטען-רעוואָ-לוציאָנערען)).

„מען דאַרף דענקען ב ל ו י ז וועגען פאַרניכטען די אַלטע שטאַטליכע מענשען, מען דאַרף זיך ניט גריבלען אין דעם מ מ ש ו ת'ד י ג ע ן מוסר השכל פון די פריהערדיגע פראָלעטאַ-רישע רעוואָלוציעס און אַנאַליזירען א ו י ף ו ו אָ ס א ו ן ו ו י א ז ו י מען זאָל די פאַרניכטעטע מאַשין אויסבייטען — אזוי טענה'ט דער אַנאַרכיסט (דער בעסערער אַנאַרכיסט, ס'פאַר-שטעהט זיך, און ניט אַזעלכער, וואָס שלעפט זיך נאָך דער בורזשאַ-זיע צוזאַמען מיט די העררען קראַפּאַטקין און קאַמפּ); און ביי'ם אַנאַרכיסט קומט דאַריבער אַרויס אַ טאַקטיק פון פ א ר צ ו ו י י פ ע ל ט ע ר ג ע ו ו א ג נ ט ק י י ט, און ניט קיין אונ'רחמנות' דיגע דרייסטע באַוועגונג, וועלכע רעכענט זיך מיט די פראַקטישע באַדינגונגען פון דער מאַסענבאַוועגונג, פון דער רעוואָלוציאָנערער אַרבייט איבער די ממשות'דיגע אויפנאַבען.

מאַרקס לערענט אונז אויסצומיידען ביידע טעות'ען, ער לערענט אונז צו זיין דרייסט אין דער פאַרניכטונג פון דער נאַנצער אַלטער שטאַטליכער מאַשין, און אין דערזעלבער צייט לערענט ער אונז אוועקצושטעלען די פראַגע קאַנקרעט : די קאַמונע האַט געקענט אין פאַרלוף פון עטליכע וואָכען צייט א ג ה ו י ב ע ן

בויען א נייע פראלעטארישע, שטאטאליכע מאשין, און אזוי דארף מען דורכפיהרען די אָנגעווויזענע מיטלען צו אַ גרעסערען דעמאָקראַטיזם און צו אַ פּאַרניכטונג פון ביוראָקראַטיזם. לָאָמיר זיך ביי די קאָמונארען לערנען רעוואָלוציאָנערע דרייסטיקייט, לָאָמיר אין זייערע פראקטישע מיטלען זעהן די אָנדייטונג פון פראקטיש-ממשותדיגע און באַלד מעגליכע מיטלען, און דאן, געהענדיג אויף אַזאַ וועג, וועלען מיר צוקומען צו דער פּאָלשמענדיגער פּאַרניכטונג פון ביוראָקראַטיזם.

די מעגליכקייט פון אַזאַ פּאַרניכטונג איז פּאַרזיכערט דערמיט, וואָס דער סאָציאַליזם וועט פּאַרקירצען דעם ארכייטס-טאָג, וועט דערהויבען די מאַסען צו אַ נייעם לעבען, וועט אוועק-שמעלען די מאַיאָריטעט פון דער באַפעלקערונג אין אַזעלכע באַדינגונגען, וואָס וועלען מאַכען מעגליך, אַזאַ לע אָהן אַן אויסנאהם, זאָלען אויספילען „שטאטאליכע פונקציעס“, און דאָס וועט ברענגען דערצו, אַז דער שטאַט זאָל בילדן אַין נאַנצען אַ פּשטאַרבען.

„די אויפגאבע פון אַ מאַסען-סטרייק — זאָגט קאָמוסקי ווייטער — קען קיינמאָל ניט באַשטעהן אין דעם, אַז מען זאָל פּאַרניכטען די שטאטאליכע מאכט, נאָר אין דעם, אַז מען זאָל די רעגירונג ברענגען דערצו, אַז זי זאָל מאַכען הנחות אין וועלכע ס'ניט איז באַשטימטער פּראַגע, אָדער אויסבויטען די רעגירונג, וואָס איז פיינליך צום פּראַלעטאריאַט, אויף אַ רעגירונג, וואָס געהט דעם פּראַלעטאריאַט אַקעגען („ענטגענענקאָמענדע“)... אָבער קיינמאָל און אונטער קיינע אומשטענדען קען דאָס (ד. ה. דער זיעג פון'ם פּראַלעטאריאַט איבער דער פיינליכער רעגירונג) ניט פיהרען צו דער פאַרניכטונג פון דער שטאטאליכער מאכט, נאָר בלויז צו אַ געוויסער ענדערונג אין די באַציהונגען פון די כוחות אין דער שטאַטאליכער מאכט נופּא... און דער ציעל פון אונזער פּאָליטישען קאמפּף בלייבט דאָ, פונקט ווי ביז איצט, אויסצוקעמפּפּען די שטאטאליכע מאכט דורך קריגען

א מאַיאָריטעט אין פּאַרלאַמענט און דורך דעם פּאַרוואַנדלען דעם פּאַרלאַמענט אין אַ בעל הבית איבער דער רעגירונג" (ווימען 726, 727).

דאָס איז שוין טאַקע דער סאַמע רעכטער און סאַמע ביליגער אָפּאַרטוניזם, זיך אָפּזאָגען פון אַ רעוואָלוציע אין דער פּראַקטיק און זי אַנערקענען מיט'ן מויל. קאָטסקי'ס געדאַנק געהט ניט ווייטער פון אַ „רעגירונג, וואָס געהט דעם פּאַרלאַעטאָריאַט אַקעגען" — אַ שריט צוריק צו בירגערליכקייט אין פּאַרגלייך מיט דעם 1847 מען יאָהר, ווען דער קאָמוניסטישער מאַניפעסט האָט ערקלערט די „אָרגאַניזאַציע פון'ם פּאַרלאַעטאָריאַט אַלס דעם הערשענדען קלאַס".

קאָטסקי'ן וועט אויסקומען צו פאַרווירקליכען זיין באַליעבטע „אייניגקייט" מיט די שיידעמאַנס, פלעכאַנאָווס, וואַנדער־וועלדעס, וועלכע שטימען אויף איין צו קעמפּען פאַר אַ רעגירונג, וואָס „געהט דעם פּאַרלאַעטאָריאַט אַקעגען".

און מיר וועלען זיך אָפּרייסען פון די דאָזיגע פאַררעטער פון'ם סאָציאַליזמוס און וועלען קעמפּען פאַר דער פאַרניכטונג פון דער גאַנצער אַלטער שטאַטליכער מאַשין, אַז דער באַוואַפּענטער פּראָ-לעטאַריאַט אַליין זאָל זיין די רעגירונג. דאָס זיינען „צוויי גרויסע אונטערשידענע".

קאָטסקי'ן וועט אויסקומען צו זיין אין דער אנגענעמער געזעלשאַפט פון די לעגיענס און דאווידיס, פלעכאַנאָווס, פּאַטרעסאָווס, צערעטעליס, טשערנאָווס, וועלכע שטימען איין צו קעמפּען פאַר דער „ענדערונג אין די באַציהונגען פון די כוחות אין דער שטאַט" ליכער מאַכט נופּא", פאַר „קריגען אַ מאַיאָריטעט אין פּאַרלאַמענט און פאַר דער אויבערמאַכט פון'ם פּאַרלאַעטאָריאַט. איבער דער רעגירונג", דאָס איז דער סאָלידער, בעל-הבית'ישער ציעל, וואָס איז פאַר די אָפּאַרטוניסטען ווי אָנגעמאַסטען, אַ ציעל, וואו אַלעס בלייבט זיך אַזוי פּיין אין די רעהמען פון דער בורזשואַנער פּאַרלאַ-מענטאַרישער רעפּובליק.

און מיר וועלען זיך געהן אונזער וועג און מיט די אָפּפּאַרטור
 ניסמען וועלען מיר זיך ניט אָנקערען ; און דער גאנצער אויפגע-
 קלערטער פּראָלעטאַריאַט וועט זיין מיט אונז אין'ם קאַמפּף, וואָס
 מיר פּיהרען, ניט פאַר דער „ענדערונג אין די באַציהונגען פון די
 כוחות אין דער שטאַטליכער מאכט גופא“, נ אָ ר פ א ר
 ד ע ר פ א ר נ י כ ט ו נ ג פ ו נ ד ע ר ב ו ר ז ש ו א ז י ע,
 ז א ר ד ע ר צ ו ש ט ע ר ו נ ג פ ו נ ד ע מ ב ו ר ז ש ו א ז ו נ ע מ פ א ר ל אַ אַ
 מענטשאַרזום, פאַר אַ דעמאָקראַטישער רעפּובליק אויף דעם שטיי-
 גער ווי די קאָמונע איז געווען, אָדער אַ רעפּובליק פון סאָוועטען
 פון אַרבייטער און סאָלאַטען-דעפּוטאַטען, פאַר אַ רעוואָלוציאָנערער
 דיקטאַטור פון'ם פּראָלעטאַריאַט.

* * *

נאָך רעכטער פאַר קאָטסקין אין'ם אינטערנאַציאָנאַלען
 סאָציאַליזם זיינען אַזעלכע שטרעמונגען ווי די „סאָציאַליסטישע
 מאָנאַטשריפטען“ אין דױטשלאַנד (לעניען, דאַוויד, קאַלב און אַ סך
 אנדערע, איינגעשלאָסען אויף די סקאַנדינאַווער סטאַונינג און
 בראַנטינג), די זשאָרענדיסטען און וואַנדערוועלדע אין פּראַנקרייך
 און בעלגיע, טוראַטי, טרעוועס און אַנדערע פּאַרשטעהער פון'ם
 רעכטען פּליגעל אין דער איטאַליענישער פּאַרטיי, די פּאַביאַנער
 און „אונאַפּהענגיגע“ (אונאַפּהענגיגע אַרבייטער פּאַרטיי, וואָס
 איז אין דער אמת'ען שטענדיג געווען אַפּהענגיג פון די ליבעראַלען)
 אין ענגלאַנד, און דאָסגלייכען. אַט די אַלע העררען, שפּילענדיג אַ
 גרויסע, און גאַנץ אָפּט, די גרעסטע ראָלע אין דער פּאַרלאַמענטאַ-
 רישער אַרבייט און אויף אין דער פּובליציסטיק פון דער פּאַרטיי,
 לייקענען אָפּען אָפּ די דיקטאַטור פון'ם פּראָלעטאַריאַט און זיינען
 אויסגעשפּאַרעכענע חסידים פון'ם אָפּאַרטוניזם. ביי די דאָזיגע
 העררען קומט אויס, אַז אַ דיקטאַטור פון'ם פּראָלעטאַריאַט איז אַ
 „ווידערשפּרוך“ צו דעמאָקראַטיע!! אין עצם זיינען זיי פונקט
 דאָס זעלבע וואָס די קליינברוגערליכע דעמאָקראַטען.
 מעמענדיג אַט דאָס אַלעס אין אַכט, האָבען מיר אַ רעכט צו

קומען צום שלום, אז דער צווייטער אינטערנאציאנאל, אין דער גרעסטער מאיאריטעט פון זיינע אפיציעלע פארשטעהער, האָט זיך אַרונטערגעקייקעלט צום אָפּאַרטוניזם. די ערפּאַהרונג פּון דער קאָמוניע האָבען זיי ניט נאָר פּאַרנעסען, נאָר צוקאַליעטשעט אויך. די אַרבייטער מאַסען האָט מען ניט נאָר געגעבען צו פּאַרשטעהען, אַז עס איז נאָהענט די צייט, ווען זיי וועלען מוזען אַרויסטרעטען און צוקלאַפען די אַלטע שטאַטליכע מאַשין, אויסבייטענדיג זי אויף אַ נייער און פּאַרוואַנדלענדיג אויף אַזאַ אָפּן זייער פּאָליטישע הערשאַפט אין אַ פּונדאַמענט פּון אַ סאָציאַליסטישען איבערבוי פּון דער געזעלשאַפט, — די מאַסען האָט מען אַריינגעקלאַפט אין קאָפּ אַריין פּונקט דעם היפּוך, און די ווערטער „אויסקעמפּען די מאַכט“ האָט מען אויסגעטייטשט אַזוי, אַז עס זיינען געבליבען טויזענטער וועגען צו פיהרען צום אָפּאַרטוניזם.

דאָס צוקאַליעטשען און דאָס פּאַרשווייגען די פּראַגע וועגען דער באַציהונג פּון דער פּראָלעטאַרישער רעוואַלוציע צו הערשאַפט, האָט נעמוזט שפּיעלען אַ גרויסע ראָלע דאן, ווען די שטאַטען זיינען, דורך דעם אימפּעריאַליסטישען קריגס-אַפּאַראַט, געוואָרען מלחמה מאָנסטערס, וואָס פּרעסען אויף מיליאָנען מענשען צוליעב דעם, אַז עס זאָל ענטשיידעט ווערען די פּראַגע צי ענגלאַנד אָדער דייטשלאַנד, אָדער אַן אנדער קאָפיטאַל זאָל באַהערשען די וועלט.

שלוס־וואָרט.

די דאָזיגע אָפּהאנדלונג האָב איך אָנגעשריבען אין פּאַרלויף פון די צוויי חדשים אויגוסט און סעפטעמבער, 1917. איך האָב שוין געהאט צונויפגעשטעלט דעם פּלאַן פאַר אַ קאָפיטעל, וואָס זאָל הייסען : „די ערפּאהרונג פון די רוסישע רעוואָלוציעס פון 1905 און 1917“. אָבער מעהר ווי דאָס קעפעל האָב איך ניט אוספּיעט אָנצושרייבען אפּילו אַ שורה. מיר האָט „געשטערט“ דער פּאָליטישער קריזיס, דאָס אָנקומען פון דער אַקטאַבער רעוואָלוציע, 1917. מיט אזא „שטערונג“ קען מען זיך בלויז פּרעהען. אָבער אויף דעם קאָפיטעל „די ערפּאהרונג פון די רוסישע רעוואָלוציעס פון 1905 און 1917“ וועט מען לאנג דאַרפּען וואַרטען, ווייל איך דענק, אז דאָס וועט מיר אויסקומען אָפּצולעגען אויף אַ גאַנץ היבשער צייט ; אָבער וואָס קען מען זיך העלפען ! עס איז אַ סך אנגענעמער און אַ סך ניצליכער דורכצומאַכען די „ערפּאהרונג פון אַ רעוואָלוציע“, איידער צו שרייבען וועגען איהר.

דער 30טער נאוועמבער, 1917.

פּעטראָגראַד.